JULIE GARWOOD

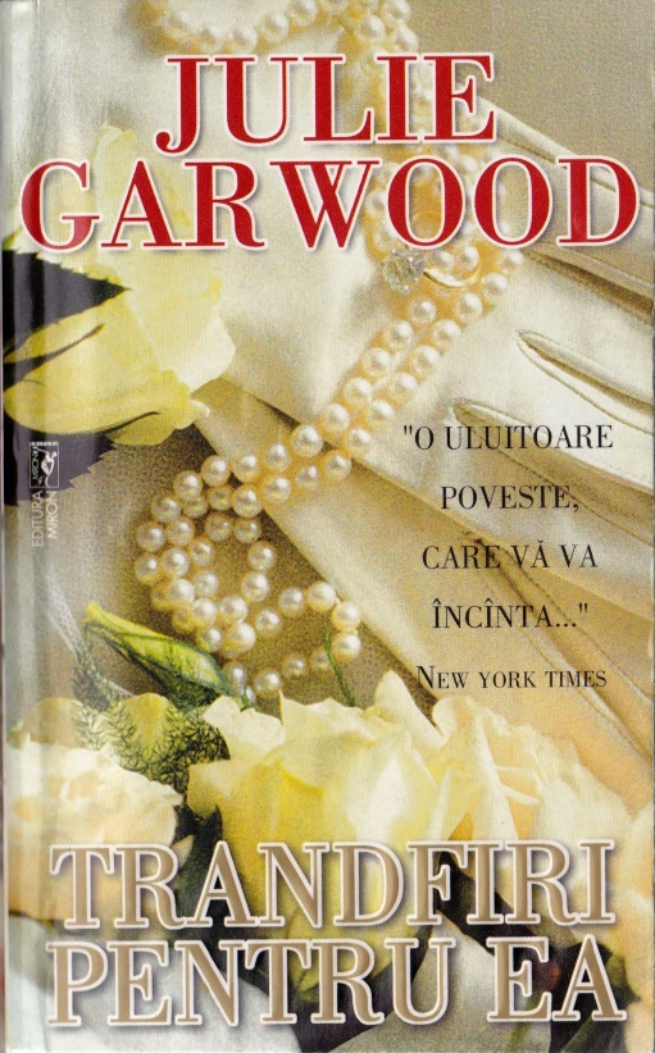

EDITURA MIRON

"O ULUITOARE POVESTE, CARE VĂ VA ÎNCÎNTA..."
NEW YORK TIMES

TRANDFIRI PENTRU EA

1

Au găsit-o în gunoi. A fost norocoasă, şobolanii n-au apucat să ajungă la ea. Doi dintre aceştia se urcaseră deja pe coşul acoperit, de picnic, şi se luptau frenetic cu capacul, în timp ce alţi trei trăgeau din lateral, cu dinţii lor ascuţiţi. Mirosul de carne fragedă şi de lapte îi înnebunise.

Fundătura aceea era căminul unei bande. Trei dintre cei patru băieţi dormeau deja, în paturile improvizate, acoperiţi cu paie.

Se odihneau după o noapte plină, în care furaseră şi se bătuseră. Erau prea obosiţi ca să mai audă scîncetele unui copil.

Douglas avea să fie salvatorul ei. Era rîndul lui să stea de pază, în capătul aleii.

De cîtva timp, urmărea o femeie înfăşurată într-o pelerină neagră.

Văzînd-o că se apropia grăbită de intrarea în gang, el i-a avertizat pe ceilalţi, fluierînd scurt, apoi s-a retras în ascunzişul său, după nişte cutii vechi de carton.

Femeia s-a oprit, a privit peste umăr, în stradă, apoi a aruncat coşul cît de departe putea, în vîrful unei grămezi de gunoi, murmurînd ceva.

Douglas n-a auzit ce spunea, pentru că sunetele au fost acoperite de un altul, ca un mieunat. N-a aruncat decît o privire spre coş, concentrîndu-şi atenţia asupra femeii.

Femeii îi era teamă, era clar. El observă că mîinile îi tremurau, cînd îşi trase gluga mai pe frunte.

Crezu că se simţea vinovată, pentru că încerca să se descotorosească de un animal de casă.

Acesta îmbătrînise, probabil, iar ea nu-l mai dorea în preajmă. Aşa erau oamenii, îşi zise Douglas.

Nu voiau să-şi facă griji, nici pentru bătrîni, nici pentru copii.

Clătină din cap şi începu să mormăie ceva despre lume, în general, şi despre laşitatea acelei femei. Dacă nu voia animalul, de ce nu-l dăduse altcuiva?

Dar n-avu timp să se gîndească prea mult la un posibil răspuns, pentru că femeia se întoarse brusc pe călcîie şi o luă la fugă, pe stradă.

Nici nu se uită înapoi. Cînd ajunse la colţ, Douglas fluieră iar. De data asta, lung şi ascuţit.

Cel mai mare dintre cei din bandă, un sclav fugar pe nume Adam, se ridică imediat.

Douglas îi arătă coşul, apoi porni în urmărirea femeii. Observase imediat că într-unul din buzunare avea un plic gros, aşa că se hotărîse că era o afacere bună.

La urma urmei, nu era degeaba cel mai renumit hoţ de buzunare din Market Street.

Adam îl privi pe Douglas îndepărtîndu-se, apoi se întoarse să ia coşul.

Nu era însă o treabă uşoară.

Şobolanii nu voiau să-şi lase prada din gheare.

Adam îl lovi pe unul dintre ei cu o piatră ascuţită, apoi luă torţa cea mai apropiată şi o vîntură de cîteva ori pe lîngă coş, ca să-i sperie pe ceilalţi.

Cînd a fost absolut sigur că nu mai era nici unul prin preajmă, a luat coşul şi l-a dus în culcuşul lor.

Aproape că l-a scăpat din mînă, cînd a auzit zgomotele slabe care veneau dinăuntru.

– Travis, Cole, treziţi-vă! Douglas a găsit ceva.

Se aşează, îşi încrucişă picioarele lungi, şi-i aşteptă pe ceilalţi să i se alăture.

Cole i se aşează în dreapta, iar Travis, care căsca întruna, în stînga.

– Ce-ai găsit, şefule? întrebă Travis, somnoros.

Întrebarea îi era pusă lui Adam, care ajunsese la rangul de şef de bandă cu o lună înainte. Cînd luaseră această hotărîre, băieţii ascultaseră de glasul minţii, dar şi de sentimente.

Adam era cel mai mare, avea acum paisprezece ani şi era absolut logic ca el să-i conducă pe ceilalţi.

Era şi cel mai inteligent dintre ei toţi.

Acestea erau motive destul de puternice, dar mai exista unul, hotărîtor.

Adam îşi riscase viaţa pentru a-i salva pe toţi, în diverse ocazii.

Pe străzile periferice ale New York-ului, acolo unde supravieţuirea însemna totul, nimeni nu se gîndea la prejudecaţi.

– Şefule? şopti Travis.

– Nu ştiu ce e, îi răspunse Adam.

Tocmai voia să adauge că nu se uitase încă înăuntru, cînd a fost întrerupt de Cole.

– E un coş, asta e. Iar încuietoarea de deasupra pare să fie din aur. Ce ziceţi?

Adam ridică din umeri.

Travis, cel mai mic dintre băieţi, făcu la fel. Luă torţa pe care i-o întindea Adam şi o ridică deasupra capetelor, ca să vadă mai bine, cu toţii.

– N-ar trebui să-l aşteptăm şi pe Douglas, înainte să-l deschidem? întrebă Travis. Unde s-a dus?

– Vine el, zise Adam, scoţînd un pumnal.

– Stai aşa, şefule, spuse Cole. Dinăuntru se aude un zgomot. Îl auzi, Travis?

– Da, aud ceva, îi răspunse acesta. Poate e ceva care-o să ne muşte. Să fie un şarpe?

– Bineînţeles că nu! îi zise Cole, exasperat. N-ai pic de creier, băiete. Şerpii nu miaună... cred că sînt nişte pisoi.

Travis îşi coborî privirea.

– N-o să aflăm decît dacă-l deschidem, murmură.

Adam dădu din cap. Ridică de un colţ capacul. Nimic nu sări să-i muşte.

Răsuflă uşurat, apoi îl desfăcu complet. Se auzi un sunet şi acel ceva dinăuntru se rostogoli.

Toţi cei trei băieţi se lipiră de perete şi se aplecară apoi, să privească înăuntru.

Nu le venea să-şi creadă ochilor. În coş dormea un copil, frumos ca un înger.

Adam şi-a revenit primul din mirare.

– Doamne, Dumnezeule, şopti el. Cum de poate cineva abandona un copil atît de dulce?

Cole lăsase să-i cadă cuţitul, la vederea copilului. Acum îl ridică, cu mîini tremurînde. Îşi drese vocea, încercînd să-şi ascundă emoţia.

– Bineînţeles că se poate. Oamenii fac adesea aşa ceva. Şi bogaţii, şi săracii. Nu e nici o diferenţă. Se plictisesc şi-i aruncă. N-am dreptate, Travis?

– Ba da, încuviinţă el.

– Şefule, nu i-ai auzit niciodată pe Douglas şi pe Travis povestind despre orfelinatele în care-au fost?

– Am văzut o mulţime de copii pe-acolo, zise Travis, înainte ca Adam să poată răspunde. Ei, poate nu chiar o mulţime, dar cîţiva tot erau. Îi ţineau la etajul trei. Nici unul n-a supravieţuit, din cîte-mi amintesc. Îi lăsau într-un colţ şi-i uitau acolo. Cel puţin aşa cred. Vocea i se frînse, amintindu-şi de timpurile în care stătuse într-un astfel de loc. Puişorul ăsta n-o să rămînă nici el în viaţă, acolo. E prea mic, adăugă el.

– Eu am văzut unul şi mai mic, odată, pe Main Street. Copilul lui Nellie, tîrfa. De unde ştii că e băiat?

– E chel, nu-i aşa? Numai băieţii sînt cheli cînd sînt mici.

Motivaţia lui Travis i se păru perfectă lui Cole. Dădu din cap, apoi se întoarse spre conducătorul lor.

– Ce-o să facem cu el?

– N-o să-l aruncăm, în nici un caz.

Douglas fusese cel care vorbise. Cei trei tresăriră, dar el adăugă:

– Am văzut totul. Un bărbat elegant, în frac, a coborît dintr-o trăsură scumpă. Ţinea coşul sub braţ. Stătea chiar sub felinar, aşa că i-am văzut bine faţa. Am văzut şi chipul femeii. Îl aştepta în colţ. El s-a îndreptat direct spre ea. A devenit tot mai nervos, pe măsură ce vorbeau. Nu mi-a fost greu să-mi dau seama de ce. Pentru că femeia nu voia să ia coşul. Tot clătina din cap. Atunci el a scos un plic şi i l-a fluturat prin faţa ochilor. L-a înşfăcat cît ai clipi, lucru care m-a făcut să cred că înăuntru era ceva foarte important. În sfîrşit, a luat coşul. El s-a urcat înapoi, iar ea şi-a îndesat plicul în buzunar.

– Şi ce s-a mai întîmplat? întrebă Travis.

– A aşteptat pînă ce trăsura a dat colţul, apoi s-a furişat pe aleea noastră şi a aruncat coşul. Nu i-am dat prea mare atenţie; am crezut că înăuntru e vreun pisoi. Nici nu m-am gîndit că ar putea fi un copil. N-aş fi plecat dac-aş fi ştiut...

– Unde-ai fost? îl întrerupse Cole.

– Eram curios, din cauza plicului din buzunarul ei, aşa c-am urmărit-o.

– L-ai luat? Travis voia să ştie.

– Bineînţeles. Doar n-am degeaba reputaţia de a fi cel mai bun hoţ de buzunare de pe Market Street. Femeia se grăbea, aşa că i l-am luat în înghesuiala din gară. O proastă. Nici măcar n-a ştiut c-am atins-o. Dar cred că, acum, îşi dă seama de ce i s-a întîmplat.

– Ce e în plic? întrebă Cole.

– N-o să-ți vină să crezi.

Cole își ridică ochii spre cer. Lui Douglas îi plăcea să-i înnebunească pe ceilalți.

– Haide, Douglas...

A fost întrerupt de Travis.

– Vreau să vă spun ceva foarte important. Nu-l interesa deloc ce era în acel plic. Se gîndea numai la copil. Sîntem cu toții de acord că n-o să-l aruncăm. Deci, cui o să i-l dăm?

– Nu știu pe nimeni care să vrea un copil, recunoscu Cole, frecîndu-și bărbia, așa cum îi văzuse pe șnapanii mai mari. Credea cu tărie că gestul îl făcea să arate mai în vîrstă și mai înțelept. La ce e bun un copil?

– La nimic, probabil, zise Travis. Nu acum, oricum. Poate cînd o mai crește...

– Mda? zise Douglas, curios.

– Mă gîndeam c-am putea să-l învățăm cîte ceva.

– Cum ar fi? întrebă Douglas, atingînd fruntea copilului cu vîrful degetelor. Are o piele atît de mătăsoasă.

Travis era preocupat de posibilitatea de a „educa" copilul. Se simțea important.

– Douglas, tu ai putea să-l înveți să fure din buzunare. Te pricepi foarte bine la asta. Iar tu, Cole, ai putea să-l înveți să fie rău. Am văzut cum te uiți la cineva care te-a înșelat în vreun fel. Ești înspăimîntător, atunci. Ai putea să-l înveți și pe el să se uite astfel.

Cole zîmbi. Îi făceau plăcere astfel de complimente.

– Ieri am făcut rost de un pistol, șopti el.

– L-am văzut și eu, se entuziasmă Travis.

– O să încep să mă antrenez, de îndată ce o să fur și niște gloanțe. O să fiu cel mai bun țintaș din Market Street. Da, l-aș putea învăța și pe micuțul ăsta să ochească.

– Iar eu aș putea să-l învăț cum să facă rost de anumite lucruri, spuse Travis. Sînt foarte bun, cînd e vorba să găsesc ce avem nevoie, nu-i așa, șefule?

– Ești, încuviință Adam.

– Am putea fi cea mai tare bandă din New York. Toți s-ar teme de noi, zise Travis. Era atît de entuziasmat, că-i străluceau ochii. Chiar şi Lowell şi amicii lui. Erau rivalii de care se temeau cel mai tare.

Toți băieții se gîndeau acum la această perspectivă. Cole îşi frecă din nou bărbia. Era o imagine foarte plăcută.

– Şefule, tu ai putea să-l înveți tot ce ştii din cărțile alea, ale mamei tale. Poate că va ajunge la fel de deştept ca tine, mai ştii?

– Ai putea să-l înveți să scrie, şi asta fără să fie biciuit, cum ai fost tu, interveni Travis.

– Dacă-l păstrăm, în primul rînd trebuie să-i scoatem rochia aia caraghioasă, spuse Douglas, privindu-i cămăşuța lungă, albă. Nimeni nu trebuie să rîdă de el. O să am eu grijă.

– O să-l omor pe acela care-o să zîmbească măcar, promise Cole.

– Toți copiii sînt îmbrăcați aşa, spuse Travis. Am mai văzut şi alții. Aşa dorm ei.

– Cum adică? întrebă Douglas.

– N-au nevoie de altfel de haine, pentru că nu ştiu încă să meargă.

– Cum o să-i dăm de mîncare?

– Are o sticlă de lapte în coş. După ce o s-o golească, o să-i aduc eu, promise Travis. Probabil că n-are încă dinți, aşa că nu poate mînca ce mîncăm noi. Laptele e de ajuns, deocamdată. Or să-i mai trebuiască scutece curate. O să-i aduc tot eu.

– Cum de ştii atîtea despre copii? îl întrebă Cole destul de surprins.

– Aşa, pur şi simplu, zise Travis, ridicînd din umeri.

– Şi cine-o să-l schimbe, cînd o să facă pe el? întrebă Douglas.

– Cred c-ar trebui să facem cu rîndul, sugeră Cole.

– Am văzut cîteva scutece la uscat, lîngă casa lui McQueeny. Şi nişte lucruşoare de copil. I-aş putea aduce

cîteva micuțului. Ei, cum o să-i spunem? Are vreunul din voi o idee?

– Cum ar fi Micul Cole? sugeră Cole. Mic mi se pare că sună bine.

– Ce-ați zice de Micul Douglas? întrebă și Douglas. Sună și mai bine.

– Nu-l putem boteza după unul dintre noi, zise Travis. Ar ieși cu scandal, mai mult ca sigur.

– Bine, spuse Cole, în sfîrșit. Dar numele trebuie să fie al cuiva foarte important.

– Pe tatăl meu îl chema Andrew, interveni Douglas.

– Ei și ce? zise Cole. Te-a lăsat la orfelinat, după ce-a murit mama ta, nu-i așa?

– Mda, recunoscu Douglas, cu inima grea.

– N-o să-l numim pe micuț după cineva care a fost în stare să abandoneze un copil. N-am fi drepți. L-am găsit în gunoi, nu? N-are rost să-i tot reamintim asta, botezîndu-l cu numele tatălui tău. Eu aș zice să-i spunem Sidney, după tipul de pe Summit Street. Era rău; ți-l amintești, nu, Douglas? zise Cole.

– Ba bine că nu, răspunse Douglas. Toată lumea îl respecta.

– Așa e, zise Cole. Și a murit de moarte bună. Nu i-a făcut nimeni felul.

– Îmi place cum sună, interveni Travis. Hai să votăm.

Douglas ridică mîna dreaptă. Era neagră de murdărie.

– Cine e pentru?

Cole și Travis ridicară mîinile. Adam nu se clinti. Cole a fost singurul care și-a dat seama imediat că șeful lor nu participase deloc la discuție. Se întoarse să-l privească.

– Ce s-a întîmplat, șefule?

– Știți prea bine. Trebuie să plec. Nu pot supraviețui aici, în oraș. Am stat și așa prea mult. Ca să fiu în sfîrșit liber și să nu-mi fac griji că or să mă găsească fiii stăpînului meu, trebuie să plec în Vest. Nu mă pot ascunde

la nesfîrşit pe aleile astea întunecoase. Aşa că nu ar trebui să votez, în privinţa copilului. N-o să mai fiu aici, să vă ajut să-l creşteţi.

– Dar n-o să ne descurcăm fără tine! strigă Travis. Nu poţi să ne părăseşti. Părea un copil înspăimîntat. Era copleşit de teama de a fi părăsit de protectorul lui. Te rog, rămîi, îl imploră el.

Zgomotul îl trezise pe copil. Scoase un scîncet.

Adam întinse mîna, şi-l bătu uşor, neîndemînatic, pe stomac. Îşi retrase însă imediat mîna.

– Copilul ăsta e ud fleaşcă.

– Cu ce s-a udat? întrebă Cole, ridicînd sticla, să vadă dacă nu cumva se spărsese.

– Cu pipi, îi răspunse Travis. Ar fi mai bine să-l dezbraci, şefule.

Adam inspiră adînc şi-şi strecură mîinile pe sub copil, ridicîndu-l din coş.

Copilul deschise ochii. În lumina torţei, Travis şi cei-lalţi văzură că erau albaştri.

– Ar putea fi fratele tău, Cole. Are ochii tăi.

Adam întinse braţele, cu o expresie îndurerată. Fruntea îi era plină de sudoare. Era pur şi simplu îngrozit de ideea de a ţine un copil în braţe. Nu ştia cît de mult putea să-l strîngă şi se temea să nu cumva să înceapă să plîngă. Pentru că atunci chiar că n-ar mai fi ştiut ce să facă.

Cu glas şoptit, îl rugă pe Cole să ridice cămăşuţa copilului şi să-i desfacă scutecul.

– De ce eu? se plînse Cole.

– Pentru că Travis ţine torţa, iar Douglas e prea departe. Haide, grăbeşte-te. Să nu înceapă să se zbată. Mi-e teamă ca nu cumva să-i dau drumul; e atît de uşor!

– Micuţul e tare curios! remarcă Travis. Uită-te cum ne studiază pe fiecare. E atît de serios!

– Douglas, vino prin spate şi şterge-mi fruntea, îi ceru Adam. Nu mai văd nimic din cauza transpiraţiei care-mi curge în ochi.

Douglas înşfăcă o cîrpă şi făcu întocmai. Adam se purta de parcă ar fi ţinut în mîini o bombă. Travis izbucni în rîs.

– N-o să explodeze, şefule. E la fel ca tine, numai că e mult mai mic.

Cole nu îi dădea atenţie nici unuia. Îşi ţinea răsuflarea, în timp ce se lupta cu scutecul.

Cînd reuşi în sfîrşit să-l desfacă, îl aruncă cît-colo, lîngă coş. Făcură cu toţii o pauză, să se uite la nedemnul articol de îmbrăcăminte.

Cole se şterse pe pantaloni, apoi întinse mîinile, să-i tragă în jos cămăşuţa. De-abia cînd termină îşi dădu seama.

Se mai uită o dată, să fie sigur.

Sidney era fetiţă. O fetiţă cheală, se completă singur. Se înfurie pe loc.

Ce naiba aveau să facă ei cu o fată, care nu era bună de nimic? Clătină din cap.

Se hotărîse pe loc. N-avea să mai aibă de-a face cu ea, niciodată. Ar fi fost mai bine s-o arunce înapoi, în gunoi.

Dar se răzgîndi în mai puţin de un minut, pentru că se uită la feţişoara ei, absolut din întîmplare.

Se uita fix spre el, cu ochi mari, încrezători. Cole încercă să-şi ferească privirea. Dar nu putu. După care primi lovitura de graţie: fetiţa îi zîmbi.

Era pierdut. Din clipa aceea, o punte se clădise între cei doi.

Ceilalţi au căzut şi ei, ca piesele de domino, în vraja micuţei.

– Trebuie să facem totul cum se cuvine, şopti Cole.

– Ce anume? îl întrebă Travis, dînd glas nedumeririi celorlalţi.

– Nici nu se mai pune problema să ajungem cea mai bună bandă din New York. Nu putem ţine copila aici. Are nevoie de o familie, nu de o adunătură de borfaşi care să se învîrtă în jurul ei.

– E o *ea?* Adam aproape că scăpă copila din braţe. Vrei să spui că Sidney al nostru e fată?

– Sînt sigur, spuse Cole. N-are tot ce-i trebuie ca să fie băiat.

– Dumnezeu să ne ajute, şopti Adam.

– N-am nevoie de-o fată pe lîngă mine, mormăi Travis. Nu sînt bune de nimic.

Ceilalţi îl ignorară. Douglas şi Cole se uitau la Adam. Şeful nu arăta prea bine.

– Ce s-a întîmplat, şefule? îl întrebă Cole.

– Un negru n-ar trebui să ţine în braţe o fetiţă albă, zise Adam.

Cole pufni.

– Te-am văzut cînd ai salvat-o. Era gata-gata să fie mîncată de şobolani... Sînt sigur că dac-ar fi fost mai mare şi ar fi înţeles, ţi-ar fi fost recunoscătoare.

– Da, chiar foarte recunoscătoare, încuviinţă Douglas.

– Şi nici măcar nu ştie încă dacă eşti alb sau negru, adăugă Cole.

– Vrei să spui că e oarbă? întrebă Travis, speriat de o asemenea posibilitate.

– Nu e oarbă, mormăi Cole, exasperat. Dar e prea mică să înţeleagă ce înseamnă ura. Cînd se nasc, copiii nu urăsc pe nimeni. Învaţă asta mai tîrziu. Cînd se uită acum la Adam, îl vede pe... fratele ei. Iar fraţii mai mari îşi protejează surorile, nu-i aşa?

– I-am făcut o promisiune mamei mele, le repetă Adam băieţilor, pentru a mia oară. I-am dat cuvîntul meu că o să fug cît mai departe, în Vest, acolo unde o să fiu în siguranţă. Mama mi-a zis că se apropie războiul şi că, după ce se va încheia, şi ea va fi eliberată, mai mult ca sigur. Mi-a promis că mă va căuta. I-am promis la rîndul meu că o să supravieţuiesc, iar fiul nu-şi încălcă niciodată cuvîntul dat mamei. Trebuie să plec, de dragul ei.

– Ia şi copilul cu tine, îi zise Cole.

– Or să mă spînzure, mai mult ca sigur.

– La naiba, oricum or să te spînzure, din cauză că l-ai ucis pe ticălosul ăla de stăpîn al tău, zise Cole.

– *Dacă* or să te prindă, Adam, interveni Douglas. Iar tu eşti prea deştept să te laşi prins.

– Mă simt ca un frate pentru copila asta, zise Cole.

Ceilalţi se întoarseră imediat să-l privească.

– Fetiţa asta are nevoie de fraţi ca Adam şi ca mine, care să aibă grijă să crească aşa cum se cuvine.

– Ce ştii tu despre „cum se cuvine"? îl întrebă Douglas.

– Nimic, recunoscu Cole. Dar Adam ştie, nu-i aşa, Adam? Tu ştii să vorbeşti, ştii să scrii şi să citeşti, ca un adevărat gentleman. Mama ta te-a învăţat pe tine, iar acum tu mă poţi învăţa pe mine. Nu vreau să par un ignorant în ochii surorii mele. N-ar fi drept.

– Ne-ar putea învăţa pe toţi, zise Douglas. Nu voia să fie lăsat pe dinafară.

– Mă întreb adesea dacă Dumnezeu ştie ce face, şopti Adam.

– Bineînţeles că ştie, îi răspunse Douglas. Şi cred c-ar vrea să-i dăm copilei un alt nume. Sidney nu i se mai potriveşte, deja. Sînt sigur că o să-i crească şi părul.

– Mary, sări Cole.

– Rose, spuse Adam, aproape în acelaşi timp.

– Mary o chema pe mama mea, explică Cole. A murit la naşterea mea. Dar vecinii mi-au spus că era o femeie de treabă.

– Pe mama mea o cheamă Rose. Şi ea e o femeie cumsecade.

– A adormit fetiţa, şopti Travis. Pune-o la loc în coş, iar eu o să încerc să o înfăşor într-un alt scutec. După care n-aveţi decît să vă certaţi.

Adam făcu aşa cum i se spusese.

Îl priviră cu toţii pe Travis, care-o înfăşa, cu gesturi stîngace.

– Nu cred să mai fie nevoie să ne certăm, spuse Douglas, învelind copila. O s-o cheme Mary Rose. Mary

pentru mama ta, Cole, iar Rose pentru... Mama Rose, Adam.

Cole zîmbi, dîndu-şi seama cît de bine i se potrivea numele.

Adam dădu imediat din cap.

– Trebuie să facem neapărat planuri, şopti Douglas. Cred c-ar fi mai bine să plecăm cît mai curînd, poate chiar la noapte, cu trenul de la miezul nopţii. O să cumpăr eu bilete. Travis, tu ai grijă să faci rost de lucrurile care-i trebuie lui Mary Rose. Adam, tu va trebui să te ascunzi printre bagaje, cu copila. E vreo problemă?

– O să fac cum spui tu, promise Adam.

– Cu ce-o să cumperi biletele? întrebă Cole.

– Plicul pe care l-am luat de la femeia care a aruncat-o pe Mary Rose era plin de bani. Or să ne ajungă să-l însoţim pe Adam, acolo unde o să fim în siguranţă, şi ca să ne cumpărăm ceva pămînt. În plic mai erau nişte acte, care păreau foarte vechi; aveau şi sigilii. Dar nu ştiu despre ce e vorba, fiindcă cu ştiu să citesc.

– Dă-mi-le să le văd, zise Adam.

Douglas scoase plicul din buzunar şi i-l întinse şefului.

Adam fluieră lung cînd văzu cîţi bani erau în el.

Găsi două hîrtii. Una era plină de semne şi de cifre pe care nu le putu descifra, iar cealaltă, care părea o pagină ruptă dintr-o carte, avea înscrise data naşterii copilului şi greutatea.

Citi totul cu voce tare, ca şi ceilalţi să ştie ce aflase el.

– N-a fost de ajuns c-au abandonat-o. Dar i-au aruncat şi actele, şopti Douglas.

– Eu n-aveam nici un act cînd m-au lăsat la orfelinat, spuse Travis. Ce noroc că ştiu măcar cum mă cheamă, nu, Cole?

– Da, cred că da, îi răspunse Cole.

– Vreau să fac o sugestie importantă, aşa că să nu mă întrerupeţi pînă nu termin ce am de spus. Bine?

Aşteptă pînă încuviinţară cu toţii.

– Sînt singurul care ştiu cu siguranţă că nu sînt căutat de lege şi de nimeni altcineva. Aşa că, sînt de părere ca Mary Rose să-mi poarte numele. De fapt, dacă avem de gînd să ne îndreptăm, cum zice Cole, toţi ar trebui să-mi purtaţi numele. Fraţii şi surorile fac parte din aceeaşi familie şi trebuie să aibă acelaşi nume. Deci, din clipa asta, ne numim cu toţii Clayborne. Bine? Pe viaţă, da?

– N-o să mă creadă nimeni că sînt un Clayborne, protestă Adam.

– Ce-ţi pasă ţie ce cred alţii? îl întrebă Cole. Nu cerem aprobarea nimănui, ci numai să fim lăsaţi în pace. Dacă tu spui că te cheamă Clayborne, şi dacă noi spunem că eşti un Clayborne, cine-o să susţină că nu-i aşa? Iar cel care te provoacă pe tine va avea de-a face cu noi. Nu uita, am pistol. Curînd, o să pot rezolva orice necaz. Oricare.

Douglas şi Travis dădură din cap.

Adam oftă.

Douglas îşi puse palma deasupra coşului.

Se uită la ceilalţi.

– Eu zic s-o luăm din loc, pentru Mama Rose, şi să devenim o familie pentru micuţa Mary Rose. Sîntem fraţi, şopti el.

Travis îşi puse mîna peste a lui Douglas. Solemn se uită în jur.

– Fraţi! jură el.

Următorul a fost Cole:

– Vom fi fraţi pînă la moarte!

Adam ezită cîteva clipe, care li se părură celorlalţi o eternitate. În sfîrşit, se hotărî.

Mîna lui o acoperi pe a lui Cole.

– Fraţi! jură el, cu vocea încărcată de emoţie. Pentru cele două Rose.

3 iulie 1860

Dragă Mama Rose,

Îți scriu această scrisoare, adresată doamnei Livonia, şi mă rog ca ea să vă găsească sănătoase pe amîndouă. O să-ți povestesc toate aventurile minunate pe care le-am avut în drumul spre Vest, dar mai întîi vreau să afli ceva foarte important. Despre noua noastră familie. Ai acum o rudă care-ți poartă numele, Mama. Se numeşte Mary Rose...

Cu dragoste,
John Quincy Adam Clayborne

2

Copila se întorcea în sfîrşit acasă.

Cole aştepta ca trăsura să apară. Era atît de nerăbdător, că abia putea sta locului.

Un nor de praf, ridicîndu-se de după deal, îi dădu veste că se apropia.

De-abia aştepta s-o vadă. Se întrebă dacă se schimbase mult în ultimele luni, apoi rîse de unul singur de această idee nebunească.

În afară de cîţiva pistrui care să-i fi apărut între timp, şi de părul pe care şi-l lăsase lung, probabil, nu-şi putea imagina vreo schimbare mai deosebită.

Dumnezeule, cît de dor îi fusese de ea! Tuturor le fusese.

Treaba de la fermă îi ţinea ocupaţi tot timpul zilei, dar seara, la cină, îi duceau lipsa.

Îşi doreau s-o aibă prin preajmă, să-i aştepte cu cine ştie ce mîncare nouă pregătise.

Era o bucătăreasă foarte bună şi prepara nişte sosuri franţuzeşti numai de ea ştiute.

Trăsura întîrziase mai bine de-o oră, ceea ce însemna că bătrînul Clive Harrington era cel care mîna caii. Probabil că se întinsese la bîrfă cu ea, iar Mary Rose, cu inima ei largă, nu-l grăbise deloc.

Erau prieteni buni, deşi nimeni din Blue Belle nu înţelegea de ce.

Clive Harrington era un bătrîn morocănos, care se plîngea tot timpul. După părerea lui Cole, era un ticălos dezgustător.

Şi urît ca păcatul. Toţi se fereau din calea lui. Asta cînd nu era Mary Rose prin preajmă.

Atunci se petrecea o transformare magică. Din feroce, Clive devenea blînd ca un mieluşel.

Nu numai că se purta ca şi cum era prietenul tuturor, dar arbora un zîmbet ridicol, din zori şi pînă-n seară.

Se făcea complet de rîs, cotcodăcind în jurul lui Mary Rose, iar ea, la rîndul ei, îl răsfăţa.

Ţinea sincer la bătrîn. Avea grijă de el, cînd avea nevoie de ea, îl invita la mesele de duminică, îi cîrpea hainele.

Harrington se îmbolnăvea o dată pe an, de obicei cînd trebuia să strîngă recolta, dar de multe ori chiar cu o lună înainte.

Apărea în pragul ei, cu pălăria într-o mînă şi cu o batistă murdară în cealaltă, cerîndu-i sfatul în privinţa vreunei boli misterioase.

Era o şmecherie, bineînţeles. Mary Rose îl găzduia imediat în camera de oaspeţi, şi-l cocoloşea cîte o săptămînă întreagă.

După cum îşi sufla şi acum nasul, şi-şi ştergea ochii, Cole îşi dădu seama că-şi plănuia deja următoarea vacanţă.

Nici nu trăsese bine trăsura la peron, că Mary Rose a şi coborît.

– Am ajuns în sfîrşit acasă! strigă ea, îşi ridică fustele şi alergă spre fratele ei.

Pălăria îi zbură de pe cap şi ateriză în praf.

Cole încercă să-şi menţină expresia sobră, pentru că nu voia ca Harrington să împrăştie zvonul că se înmuiase de tot.

Cole voia ca tuturor celor din oraş să le fie teamă de el. Dar rîsul surorii lui se dovedi contagios, iar Cole nu se mai putu controla.

Mai întîi zîmbi, apoi izbucni de-a binelea în rîs. La naiba cu aparenţele!

Mary Rose nu se schimbase deloc. Era la fel de veselă şi de deschisă ca întotdeauna.

Se aruncă în braţele lui. Cole o îmbrăţişă, o sărută pe frunte şi-i zise să nu mai rîdă ca o femeie nebună.

Ea nu se supără.

Se trase înapoi, îşi puse mîinile în şolduri şi-l privi pe fratele ei din cap pînă-n picioare.

– Eşti la fel de frumos ca întotdeauna, Cole. Ai omorît pe cineva cît am fost eu la şcoală?

– Bineînţeles că nu, ripostă el. Îşi încrucişă braţele la piept, încercînd să se încrunte la ea.

– Cred c-ai mai crescut cîţiva centimetri. Şi pari şi mai blond. De unde ai cicatricea asta pe frunte? Te-ai bătut?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Mary Rose se întoarse spre Harrington.

– Clive, a împuşcat Cole pe cineva cît am fost eu plecată?

– Din cîte-mi amintesc eu, nu, domnişoară Mary.

– S-a luptat cu cuţitele?

– Nu cred, răspunse Clive.

Mary Rose păru convinsă. Zîmbi iar.

– Sînt atît de fericită că sînt acasă! M-am hotărît. Nu mai plec niciodată. Adam n-o să mă poată obliga, indiferent de cît de bine-ar fi pentru mintea sau pentru sufletul meu. Sînt destul de rafinată, deja. Doamne, cît de cald e! Nici n-ai zice că e primăvară. Îmi plac căldura şi pămîntul, vîntul şi praful. Travis s-a mai bătut cu cineva? N-are importanţă, adăugă ea grăbită. Oricum, nu mi-ai spune

dac-a făcut ceva rău. O să-mi spună Adam. El îmi spune totul. Mi-a scris mai mult decît voi toți. Ați terminat hambarul cel nou? Am primit o scrisoare de la Mama Rose, chiar cu o zi înainte de terminarea școlii. Ce mai știi de...

Cole nu o mai putea urmări. Vorbea la fel de repede ca un politician.

– Mai uşor, o temperă el. Nu-ți pot răspunde la toate întrebările odată. Ține-ți răsuflarea, pînă-ți descarc bagajele.

Cîteva minute mai tîrziu, cufărul, cutiile de pălării şi trei valize erau aşezate în căruță. Mary Rose se urcă printre ele şi începu să caute ceva.

Cole îi spuse să aştepte pînă ajungeau acasă, dar ea nu-l luă în seamă. Închise una din cutii şi se întoarse spre o alta.

Harrington, care stătea lîngă căruță, îi zîmbi.

– Să ştii că ți-am cam dus dorul, domnişoară Mary, îi şopti, roşind ca un şcolar.

Cole îşi feri privirea, prefăcîndu-se că nu-l auzise.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, Clive. Mi-ai primit scrisorile?

– Bineînțeles. Le-am citit chiar de mai multe ori.

Mary Rose îi zîmbi prietenului ei.

– Mă bucur să aud asta. N-am uitat că a fost ziua ta. Stai, nu pleca. Am ceva pentru tine.

În sfîrşit, găsi cutia pe care o căuta. I-o întinse lui Clive.

– E pentru tine. Promite-mi să n-o deschizi pînă nu ajungi acasă.

– Ai un cadou pentru mine? Părea măgulit.

Ea zîmbi.

– De fapt, sînt două, îl corectă ea. Îi întinse mîna, s-o ajute să coboare. E o surpriză. De-asta le-am înfăşurat într-o hîrtie aşa de frumoasă. Şi-ți mulțumesc pentru călătorie, adăugă ea, politicoasă.

– Nu eşti supărată că nu te-am lăsat să stai aici, sus, lîngă mine?

– Nu, îl asigură ea.

Harrington se întoarse spre Cole, să-i explice:

– Nu mi s-a părut potrivit ca o doamnă ca ea să călătorească pe capră, lîngă vizitiu.

Cole dădu din cap şi luă frîiele în mîini.

– Trebuie să mergem, Mary Rose.

Ea alergă să-şi ridice pălăria, uitată în praf. Clive se întoarse la trăsură, ţinîndu-şi cadoul cu ambele mîini, ca şi cum ar fi fost o comoară nepreţuită.

În sfîrşit, se îndreptau spre casă.

Cole îi răspunse pe rînd la întrebări.

Mary Rose începu prin a-şi scoate mănuşile, după care-şi desfăcu cocul, lăsîndu-şi părul blond să fluture în vînt.

– Oh, m-am săturat să tot fiu o doamnă, zise ea.

Cole rîse.

– N-ai mai rîde aşa, dac-ai fi obligat să porţi corset. Mă strînge îngrozitor.

– Trebuia să-l porţi şi la şcoală? Cole părea înspăimîntat de o asemenea idee.

– Da, răspunse ea. Dar n-am făcut-o. Oricum nu-şi dădea nimeni seama. Şi nu mă îmbrăcam niciodată în public.

– Sper că nu, pentru numele lui Dumnezeu!

Mary Rose îşi scoase jacheta albastră şi începu să-şi desfacă primii nasturi de la bluză.

Gulerul înalt n-o lăsa să respire.

– S-a întîmplat ceva foarte ciudat, la şcoală.

– Ce anume? o întrebă el.

– În ianuarie a sosit o nouă elevă. Din Chicago. Părinţii ei au însoţit-o, s-o ajute să se instaleze.

– Şi?

Mary Rose ridică din umeri.

– Probabil că nu e nimic, de fapt.

– Spune-mi oricum. Simt din vocea ta că eşti îngrijorată.

– Nu sînt, zise ea; numai că e foarte ciudat. Mama

fetei s-a născut în Anglia, şi acolo a şi crescut. I s-a părut că mă cunoştea.

– N-avea cum, spuse el. N-ai fost niciodată în Anglia. Nu se poate să vă fi întîlnit altundeva?

Mary Rose clătină din cap.

– Sînt sigură că mi-aş fi amintit.

– Povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

– Mă plimbam prin parc. I-am zîmbit noii venite, din politeţe, şi ca să se simtă binevenită, şi deodată mama ei scoase un ţipăt înfricoşător, arătînd spre mine. M-am simţit foarte stînjenită.

– Şi ce s-a mai întîmplat?

– Şi-a dus mîinile la piept şi părea gata să se prăbuşească.

– Bine, bine, Mary Rose. Tu ce-ai făcut? Îi încolţi bănuiala că sora lui nu-i spunea chiar totul.

– Dar n-am făcut nimic rău! strigă ea. M-am purtat ca o doamnă. De ce crezi tu că sînt răspunzătoare de reacţia ei? întrebă ea, părînd jignită.

– Pentru că ăsta este adevărul, de cele mai multe ori, îi reaminti el. Aveai pistolul la tine?

– Bineînţeles că nu! Şi nici nu fugeam; sau ceva asemănător. Ştiu să mă port ca o doamnă, cînd e cazul, Cole.

– Atunci ce s-a întîmplat cu femeia aceea?

– Cînd s-a calmat în sfîrşit, mi-a spus că arăt exact ca o femeie pe care-a cunoscut-o cîndva. Lady Agatha. Nu-mai-ştiu-cum.

– Dar nu-i deloc ciudat. Multe femei au părul blond şi ochii albaştri.

– Vrei să spui că arăt banal?

El nu se putu abţine:

– Da, cam aşa ceva.

Era o minciună, bineînţeles.

– Dar Adam mi-a spus că sînt frumoasă, se împotrivi ea. Îl îmbrînci uşor pe fratele ei. Iar Adam spune întotdeauna adevărul. Şi, la urma urmei, contează ce ai în

suflet. Mama Rose mă numeşte „fiica ei cea frumoasă", şi nu m-a văzut niciodată.

– Ai terminat cu prostiile, Mary Rose?

– Da, rîşe ea.

– Eu nu mi-aş face prea multe griji. E doar o coincidenţă.

– Dar asta n-a fost totul, îi explică ea. La vreo lună după aceea, am fost chemată în biroul directoarei. Acolo mă aştepta un bărbat mai în vîrstă. Directoarea avea dosarul meu pe masă.

– De unde ştii că era al tău?

– Pentru că e cel mai gros şi are coperţile zdrenţuite. Se uită la fratele ei şi-şi dădu imediat seama la ce se gîndea. Nu mai zîmbi aşa, a cunoscător. Recunosc că primul meu an la şcoală n-a mers prea bine. Mi-a fost greu să mă adaptez. Îmi dau seama că-mi era pur şi simplu dor de casă şi că începeam să fac în aşa fel, încît să fiu dată afară, ca să mă pot întoarce. Oricum, adăugă era repede, de atunci, dosarul meu e absolut curat, şi asta ar trebui să-ţi spună ceva.

– Mai bine povesteşte-mi despre bărbatul acela.

– Era avocat, spuse ea. Mi-a pus tot felul de întrebări despre familia noastră. Voia să ştie de cînd locuim la Montana şi de ce nu locuieşte şi mama noastră cu noi. Voia să-i descriu pe fraţii mei. N- am vrut să-i răspund. Nu era treaba lui, nu-i aşa? Era un străin, la urma urmei.

– Ţi-a explicat de ce-ţi punea atîtea întrebări?

– Mi-a spus că e în joc o mare moştenire. Cred că venise convins că eram o rudă demult pierdută. Acum eşti şi tu îngrijorat, nu-i aşa?

– Puţin, recunoscu el. Nu-mi place că se interesează cineva de noi.

Ea încercă să-l liniştească.

– N-a fost chiar atît de rău, totuşi. Nu învăţasem deloc pentru examenul de engleză, pentru că stătusem de vorbă cu Eleanor toată noaptea. Pentru că m-a chemat directoarea, am dat testul a doua zi.

– Parcă stabilisem să nu mai ai de-a face cu Eleanor.

– Îți jur că așa aș fi făcut, răspunse Mary Rose. Dar nimeni n-a vrut să-i fie colegă de cameră, iar directoarea aproape că m-a rugat în genunchi s-o primesc eu. Biata Eleanor. Are inimă bună, dar e tare ascunsă.

– Tot așa e? întrebă el, sperînd ca sora lui să-i povestească vreo nouă întîmplare.

– Da, recunoscu ea. M-am simțit destul de vinovată la început, cînd v-am povestit totul despre ea, dar Travis m-a convins că nu-i nici un rău în asta, de vreme ce ea nu va afla nimic. Este absolut scandaloasă, cîteodată. Știi că a plecat de la școală cu o săptămînă înainte de a se termina? Nici măcar nu și-a luat la revedere. Se întîmplase ceva cu tatăl ei, dar n-a vrut să-mi spună ce anume. A plîns cinci nopți la rînd, în somn. Aș fi vrut să mi se fi destăinuit. Aș fi ajutat-o, dac-aș fi avut cum. Tatăl ei nu era bolnav. Am întrebat-o pe directoare, după plecarea lui Eleanor. N-a vrut să-mi spună nimic, și-a țuguiat numai buzele, așa cum face atunci cînd e dezgustată de ceva. Tatăl lui Eleanor avusese de gînd să doneze o mare sumă de bani, ca directoarea să poată începe construcția unei noi aripi. Mi-a spus că proiectul a căzut. În noaptea de dinaintea plecării lui Eleanor, i-am spus că, dacă va avea vreodată nevoie de mine, poate veni la Rosehill.

– De ce i-ai spus una ca asta? o întrebă Cole destul de surprins.

– Plîngea ca un copil, îi explică Mary Rose. Dar nu cred că va veni la noi la fermă, totuși. E un loc prea necivilizat, pentru ea. E foarte sofisticată. Dar m-a jignit atunci cînd a plecat fără să-și ia la revedere. Eram singura ei prietenă, la urma urmei. Dar probabil că n-am fost o prietenă prea bună.

– De ce crezi asta?

– Știi tu de ce. Pentru că am povestit despre ea. Prietenele n-ar trebui să se vorbească una pe alta.

– Dar nu ne-ai povestit decît întîmplări adevărate, iar

la şcoală i-ai luat mereu apărarea. Acolo n-ai vorbit-o cu nimeni, nu-i aşa?

– Nu.

– Atunci unde-i răul? N-ai criticat-o niciodată, nici măcar de faţă cu noi.

– Da, dar...

– Şi ai avut grijă să fie invitată la toate petrecerile.

– De unde ştii asta?

– Te cunosc prea bine. Ai întotdeauna grijă de sufletele singuratice.

– Eleanor nu e o singuratică.

– Vezi? Deja o aperi.

Ea zîmbi.

– Întotdeauna mă simt mai bine după ce discut cu tine. Chiar crezi că avocatul o să renunţe să mai pună întrebări despre noi?

– Da, aşa cred.

– Mi-a fost dor de tine, Cole, oftă ea.

– Şi mie mi-a fost, puştoaico.

Începură apoi să discute despre fermă.

Cît fusese ea la şcoală, fraţii mai cumpăraseră un lot de pămînt. Travis era la Hammond, să cumpere cele necesare pentru un gard, care să încercuiască locul destinat cailor.

Cîteva minute mai tîrziu, ajunseră la Rosehill. Numele proprietăţii îl dăduse chiar ea, atunci cînd avea doar opt ani, după trandafirii sălbatici care creşteau pe dealuri.

Îi luase drept un semn de la Dumnezeu, să nu părăsească niciodată acele locuri.

Adam n-a vrut să-i umbrească entuziasmul, aşa că nu i-a spus că aceia nu erau trandafiri sălbatici, ci răscoage. Aşa că numele s-a menţinut.

Rosehill era aşezată în mijlocul unei văi, în Montana. Terenul era absolut drept şi se întindea pe mai mult de un sfert de milă, în toate direcţiile.

Cole insistase să-şi construiască casa în centrul pro-

prietății, ca să-i poată vedea cu ușurință pe cei care aveau de gînd să pătrundă pe pămîntul lor.

Nu-i plăceau surprizele; nici unuia dintre frați nu-i plăceau, așa că, atunci cînd cele două etaje au fost gata, și-a construit și un turn, cu un ochean, ca să-l vadă imediat pe acela care-ar fi încercat cumva să se strecoare și să-i surprindă.

Munți majestuoși, acoperiți de zăpadă, se întindeau în nordul și vestul cîmpiei.

În partea de est erau munți mai mici ca înălțime, și dealuri – pămînt nefolositor pentru fermieri, cărora numai pășunile le erau de ajutor.

Cînd și cînd, la ușa lor poposea cîte un cerșetor. Nu era alungat niciodată; întotdeauna se găseau o porție de mîncare și un așternut curat.

Nu exista decît o cale ușoară de acces spre fermă; drumul principal, care lega orașul Blue Belle de fermele de după deal.

Se mai șoptea, din cînd în cînd, despre aur găsit în munți, în nord, dar nu existau dovezi sigure.

O mulțime de vase navigau pe Missouri, aducînd familii întregi, care se stabileau în orașele mai mari. Oamenii aveau nevoie de lege și ordine.

Trupele *vigilante*[1] au auzit chemarea, și s-au înființat în marile orașe, inclusiv în Hammond.

La început, grupurile de *vigilante* au fost o soluție, dar s-au transformat treptat într-o problemă mai amenințătoare, pentru că unii dintre membri au căpătat un obicei urît: se legau de oricine.

Justiția nu era deloc slujită; nu trebuiau prea multe dovezi ca presupusul vinovat să fie spînzurat de cel mai apropiat copac.

---

1. Membru al unui grup autonumit, care menține ordinea.

Nici măcar cei care purtau insigna de şerif nu erau protejaţi de *vigilante*.

Blue Belle a dobîndit o proastă reputaţie din cauza lor. Totuşi, în oraş mai erau cîteva familii bune.

Adam spunea că asta se întîmpla numai pentru că se stabiliseră demult şi nu-şi realizaseră decît prea tîrziu greşeala.

Mary Rose n-avea voie să meargă singură, în Blue Belle.

De vreme ce Adam nu părăsea niciodată ferma, Travis, Cole sau Douglas o însoţeau la cumpărături. Făceau cu schimbul, dar adesea Mary Rose trebuia să rămînă acasă, pentru că ei nu-şi puteau neglija îndatoririle de la fermă.

Cînd ajunseră în vîrful dealului care despărţea drumul principal de proprietatea Clayborne, Cole trase de hăţuri.

Ştia că Mary Rose avea să-l roage să oprească.

– Stai un minut, te rog. Am fost plecată atîta vreme!

El opri caii şi aşteptă răbdător următoarea întrebare. Trecură un minut sau două.

Acum, ochii aveau să i se umple de lacrimi.

– Simţi? Simţi la fel ca mine?

El zîmbi.

– Îmi pui aceeaşi întrebare ori de cîte ori te aduc acasă. Da, simt şi eu, ca şi tine.

Îi întinse batista. Învăţase să aibă întotdeauna una la îndemînă, pentru ea.

Odată, pe cînd era mică, ea îşi ştersese nasul pe mîneca lui.

N-avea de gînd ca acest lucru să se repete.

Acum aveau o vedere panoramică asupra fermei şi a munţilor din spate.

De fiecare dată cînd se întorcea acasă, frumuseţea peisajului o copleşea.

– E la fel de frumoasă şi de însufleţită ca întotdeauna, Mary Rose.

– De ce şi tu şi Adam vă referiţi la Montana ca la o femeie?

– Pentru că aşa se comportă, îi răspunse Cole. Nu roşi, nici nu se simţi stînjenit să spună asta, pentru că ştia că sora lui îl înţelegea. E nestatornică şi nu se lasă îmblînzită de nimeni. Este o adevărată femeie, singura pe care o voi iubi.

– Mă iubeşti pe mine.

– Dar tu nu eşti „o femeie", Mary Rose. Eşti sora mea.

Ea rîse. Cole luă hăţurile şi mînă caii. Leneviseră destul.

– Mă întreb dac-au înflorit trandafirii.

– Ştii prea bine că nu sînt trandafiri, Mary Rose.

– Ştiu. Dar seamănă. Sînt la fel ca trandafirii.

– Ba nu sînt.

Erau pe cale să se ia la harţă, deja. Mary Rose oftă, mulţumită.

Doamne, cît de fericită era să revadă ferma! Casa i se părea şi acum minunată, chiar şi după atîţia ani. Veranda se întindea de-a lungul casei, pe trei dintre aripi. Verile, ieşeau seara şi ascultau muzica nopţii.

Nu-l văzu pe fratele mai mare muncind pe-afară.

– Pun pariu că Adam iar e cufundat într-una din cărţile lui.

– De ce crezi asta?

– E o zi prea frumoasă ca să stai înăuntru. De-abia aştept să-l revăd. Haide, grăbeşte-te, Cole.

Era nerăbdătoare să-şi întîlnească toţi fraţii.

Avea daruri pentru fiecare, inclusiv o valiză plină cu cărţi, pentru Adam, hîrtie de desen şi creioane pentru Cole, ca să poată schiţa vreo nouă aripă a fermei, medicamente şi perii pentru caii îngrijiţi de Douglas, un nou jurnal, în care Travis să ţină în continuare istoria familie, seminţe pentru grădina pe care-o plănuia ea, în spatele casei, ciocolată şi cămăşi din flanel, pentru fiecare.

Aşa cum se aşteptase, reîntîlnirea a fost minunată.

Au rămas de vorbă pînă tîrziu. Cole nu a pomenit nimic de avocatul care o vizitase pe Mary Rose, pînă cînd ea nu s-a dus la culcare.

Nu voia ca ea să-şi facă griji. El, însă, era foarte îngrijorat. Nici unul dintre ei nu credea în coincidenţe şi au discutat îndelung motivele posibile ale acelui avocat. Şi Douglas, şi Cole făcuseră destule lucruri necurate, în tinereţe, dar timpul şi distanţa care-i despărţeau de gansterii pe care-i jefuiseră îi convinseseră că faptele lor fuseseră uitate.

Singurul lor motiv de îngrijorare era Adam. Dacă avocatul fusese angajat de fiii fostului stăpîn al lui Adam, însemna că urmau o serie de necazuri.

Pentru că o crimă nu se putea uita niciodată, o ştiau prea bine. Adam luase o viaţă, pentru a salva alte două. Fusese un accident, dar împrejurările nu contau deloc, în ceea ce-i privea pe fiii victimei.

Un sclav le omorîse tatăl.

Nu, moartea tatălui lor nu putea fi uitată sau iertată. Ci doar răzbunată.

Au discutat în şoaptă vreo oră, după care, Adam, ca şef de familie, a decretat că nu aveau motive de îngrijorare.

Dacă erau într-adevăr ameninţaţi, trebuiau să aştepte şi să afle ce anume era.

– Şi după aceea ce facem? întrebă Cole.

– Orice e necesar ca să ne apărăm unul pe celălalt, zise Adam.

– N-o să lăsăm pe absolut nimeni să se atingă de tine, Adam. Ai făcut ceea ce trebuia, zise Travis.

– Va trebui să fim prevăzători, spuse Adam.

Discuţia luă sfîrşit.

O lună întreagă trecu, într-o atmosferă paşnică. Travis şi Douglas începuseră deja să creadă că nu se va întîmpla nimic, că ancheta avocatului rămăsese fără urmări.

Atunci au aflat de unde venea ameninţarea.

Se numea Harrison Stanford MacDonald şi era bărbatul care avea să le răvăşească viețile.

El era duşmanul.

12 noiembrie 1860

Dragă Mama Rose,

Fiu dumitale mia zis săți arăt cît de mult am progresat cu scrisul, aşa căți scriu io azi. După ce se duce Mary Rose la culcare, învățăm gramatică. Fiu dumitale e un profesor tare bun. Nu rîde cînd mai greşim, şi ne spune cuvinte frumoase cînd scriem fără greşeli. Devreme ce sîntem frați deacum, cred că eşti şi mama mea.

Fiu dumitale,
Cole

3

Harrison Stanford MacDonald a aflat totul despre familia Clayborne, fără să trebuiască să pună măcar o întrebare. Era străin în oraş şi ar fi trebuit să fie întîmpinat cu suspiciune şi neîncredere.

Auzise multe despre cei care populau oraşele din Vest, despre cît erau de sălbatici şi de cruzi, şi citise tot ce-i căzuse în mînă legat de acest subiect.

Învăţase că străinii se împart în două categorii: cei care erau lăsaţi în pace, pentru că nu vorbeau prea mult, dar arătau înspăimîntător, şi cei care erau omorîţi, pentru că puneau prea multe întrebări.

Codul de onoare din Vest îl nedumerea pe Harrison. Omorul părea a fi acceptabil, dacă exista un motiv oarecare.

Cînd plănuise călătoria la Blue Belle, Harrison se gîndise că va avea probleme în a afla ceea ce voia să ştie. Aşa că se hotărîse să transforme prejudecăţile orăşenilor faţă de străini într-un avantaj.

Ajunse la Blue Belle pe la zece dimineaţa şi se com-

portă ca un ticălos. Îi privea fioros pe toți cei care îndrăzneau să se uite măcar în direcția lui. Își trăsese pălăria neagră pe ochi, își ridicase gulerul și pășea acum pe drum, de parcă i-ar fi aparținut.

Voia să arate ca un bărbat care l-ar fi omorît pe loc pe cel care i-ar fi stat în cale. Se părea că-și atinsese scopul, pentru că, atunci cînd o femeie ținînd un copil de mînă l-a văzut apropiindu-se, s-a îndreptat grăbită în altă direcție.

Îi veni să zîmbească. Nu îndrăzni. N-avea să mai afle nimic despre familia Clayborne, dacă se purta prietenos. Așa că-și menținu atitudinea înfricoșătoare.

Primul popas l-a făcut la cel mai popular *saloon* din oraș. A intrat și a comandat o sticlă de whisky și un pahar. Chiar dacă proprietarului i s-a părut că era cam prea devreme pentru asta, n-a făcut nici un comentariu. Harrison s-a așezat în colțul cel mai întunecat, la o masă rotundă, și i-a așteptat pe curioși, să vină și să-i vorbească.

N-a trebuit să aștepte prea mult. Cînd intrase, în *saloon* nu mai era nici un alt client. Dar vestea că un străin sosise în oraș s-a răspîndit ca focul în preerie, așa că, după doar zece minute, intraseră deja nouă curioși. Se împrăștiaseră pe la mesele din jur și-l priveau cu toții.

Harrison continuă să privească fix paharul. Numai gîndul că ar putea să bea ceva atît de dimineață îi făcea stomacul să se revolte, așa că se mulțumi să-și rotească paharul, prefăcîndu-se foarte concentrat.

Auzi șoapte, apoi zgomot de pași apropiindu-se. Mîna lui Harrison se duse instinctiv spre pistol.

– Ești nou în oraș, domnule?

Harrison își ridică încet privirea. Bărbatul care-i pusese această întrebare ridicolă fusese, mai mult ca sigur, trimis de ceilalți. Nu purta armă. Era bătrîn, cu pielea ciupită de vărsat și un nas imens, de forma unui cartof.

– Cine întreabă? zise Harrison, îngroșîndu-și vocea.

– Mă cheamă Dooley, zise bărbatul. Pot să mă așez?

Harrison clătină din cap. Dooley se întoarse spre ceilalți.

– Nu caută pe nimeni, strigă el. Billie, adu-mi un pahar. Mi-ar prinde bine ceva de băut, dacă străinul e dispus să-mi ofere din sticla lui. Se întoarse spre Harrison. Eşti pistolar?

– Nu-mi plac întrebările, replică Harrison.

– Nici n-am crezut c-ai fi pistolar, zise Dooley. Altfel, ai fi ştiut că Webster a părăsit ieri oraşul. Căuta prilej, dar nu l-a luat nimeni în seamă. Nici măcar Cole Clayborne. Din cauza lui a venit, de fapt, Webster în oraş. Cole e cel mai rapid trăgător de pe-aici. Nu se mai amestecă însă în bătăi, mai ales acum, cînd s-a întors soră-sa de la şcoală. Nu vrea ca Cole să capete o reputație proastă. Adam îi ține de fapt pe toți în frîu, adăugă el, făcînd pe cunoscătorul. El este cel mai mare dintre frați, un adevărat făcător de pace. A citit şi o groază de cărți. Dacă nu-i iei în considerare înfățişarea, îți dai seama că e genul de om la care poți să mergi cînd ai nevoie de un sfat. El ştie întotdeauna ce e de făcut. Te gîndeşti să te stabileşti aici sau eşti doar în trecere?

Billie, proprietarul *saloon*-ului, puse două pahare pe masă şi-i făcu semn unui bărbat care stătea lîngă uşă.

– Henry, vino încoace şi închide-i gura prietenului tău. Pune prea multe întrebări. Nu vreau să-l văd ucis înainte de prînz.

Harrison nu răspunse nici la jumătate dintre întrebările care-i erau puse. Henry li se alătură celor doi, apoi şi proprietarul.

Tuturor le plăcea să bîrfească şi curînd se întrerupeau unul pe celălalt în timp ce povesteau întîmplări despre locuitorii oraşului.

Cei trei îi reaminteau lui Harrison de un grup de mătuşi rămase fete bătrîne, cărora le plăcea să se amestece în toate, fără să vrea însă răul cuiva.

Discuția s-a axat apoi, inevitabil, pe femei.

– Sînt rare ca diamantele, prin locurile astea, dar sînt

vreo şapte-opt care merită să fie curtate. Vreo două sînt chiar drăguțe. Ca de exemplu Catherine Morrison. Tatăl ei are magazinul general. E brunetă şi are toți dinții în gură.

– Dar nici nu se compară cu Mary Rose Clayborne, interveni Billie.

Din toată camera se auziră murmure de aprobare. Se părea că toți cei prezenți în saloon trăgeau cu urechea la conversație.

– Nu e numai drăguță, zise un bărbat cu părul cărunt.

– Te dă gata, încuviință Henry. Şi are o fire atît de blîndă!

– E-adevărat, spuse Dooley. Dacă ai nevoie de ajutor, la ea trebuie să te duci.

– Indienii obişnuiesc să vină de la zeci de mile depărtare, ca să-i ceară o şuviță de păr. Sînt convinşi că le poartă noroc. Au exasperat-o, zău aşa. N-am dreptate? îl întrebă Henry pe Billie.

Proprietarul *saloon*-ului dădu din cap.

– Odată, doi flăcăi au încercat s-o răpească de la fermă. Au spus că fuseseră vrăjiți de ochii ei albaştri, pe care-i credeau magici. Vă amintiți ce s-a întîmplat atunci, băieți?

Dooley izbucni în rîs.

– Mi-amintesc de parc-ar fi fost ieri. Adam n-a mai fost paşnic, ca de obicei, nu-i aşa, Ghost?

Un bărbat cu părul alb şi o barbă lungă, tot albă, dădu din cap.

– Nu, n-a mai fost. Din cîte-mi aduc eu aminte, aproape că l-a omorît în bătaie pe unul dintre ei. Nimeni n-a mai încercat s-o fure de-atunci.

– Pe domnişoara Mary n-o curtează prea mulți, zise Billie. Şi e păcat. Ar fi trebuit să aibă deja vreo trei copilaşi atîrnați de fuste.

Harrison n-a mai fost nevoit să întrebe care era motivul, pentru că Dooley s-a grăbit să-i explice:

– Are patru frați cu care nici unul dintre noi n-ar în-

drăzni să se pună. Şi ca să ajungi la ea trebuie să treci mai întîi pe la ei. De-asta nu s-a măritat încă. Ar fi bine să te ţii şi tu departe de ea.

– Oricum, n-o să aibă ea de-a face cu el, zise Ghost.

Dooley dădu din cap.

– Mai mult ca sigur. N-o interesează decît cei bolnavi şi amărîţi. Şi asta din cauză că are un suflet atît de bun.

– I-am spus deja asta, zise Henry.

– Dar şi pe noi ne place, şi noi nu sîntem bolnavi sau amărîţi, spuse Dooley.

– Bineînţeles că nu, încuviinţă Henry. N-am vrea să-ţi faci o idee greşită, domnule. Mary ne place pentru că ne ştie dintotdeauna. S-a obişnuit cu noi. Ne aliniem cu toţii în faţa magazinului, la amiază, ca s-o vedem mai bine. Întotdeauna are ceva drăguţ de spus fiecăruia. Sper ca de data asta s-o însoţească Douglas.

– De ce? întrebă Billie.

– Iapa mea iar se poartă ciudat. Vreau să se uite puţin la ea.

– Dacă vrei un cal bun, ştii bine că Douglas are grajdul plin. Îi îmblînzeşte şi-i vinde, cînd şi cînd, îi explică Dooley lui Harrison. Dar trebuie neapărat să te placă. Se poartă destul de ciudat, cînd e vorba de cei care-i vor călări caii. Nu e chiar doctor, dar noi aşa-i zicem.

– Ştii bine că nu-i place să-i spunem că e doctor, strigă Ghost.

– Ştiu, ştiu, zise Dooley. De-aia nu-i spun niciodată *Doc* cînd e de faţă. Cu toate astea, însă, se pricepe tare bine la animale.

– Cu ce te ocupi, domnule? îl întrebă Billie pe Harrison.

– Chestii legale.

– Astea nu-ţi aduc prea mulţi bani ca să ai mereu stomacul plin. Cu ce altceva te mai ocupi?

– Vînez.

– Pui capcane, deci, decretă Henry.

– Nu chiar, zise Harrison, clătinînd din cap. Acum era

de fapt la vînătoare, dar n-avea de gînd să le spună că era pe urmele unui copil furat cîndva.

– Te-ai ocupat vreodată de o fermă? Eşti bine făcut, ai fi bun. Nu-mi amintesc să mai fi văzut un tip aşa zdravăn ca tine. Cred că eşti cu un cap mai înalt decît fraţii Clayborne, chiar şi decît Johnny Simpson.

– N-ai vrea să ne spui cum te cheamă?

– Harrison. Harrison MacDonald.

– Şi cum îţi place să ţi se spună? Harrison sau MacDonald?

– Harrison.

– Să înţeleg deci că ai de gînd să te stabileşti aici? De unde vii? Ai un accent ciudat, nu te supăra că-ţi spun.

– Din California? încercă Henry să ghicească.

– Kentucky? strigă Ghost.

Harrison clătină din cap.

– M-am născut în Scoţia şi am crescut în Anglia. De partea cealaltă a oceanului, adăugă, pentru cei care nu ştiau.

– Ne-ar prinde bine un avocat în oraş, spuse Billie. Am putea merge la Hammond, la judecătorul Burns. Cred că s-ar bucura. Zice că s-a săturat să lucreze cu... cum ne zice? întrebă Dooley.

– Ignoranţi.

– Aşa, aşa. Dacă vrei să ştii părerea mea, chestia asta e destul de împuţită. Trebuie scrise o grămadă de hîrtii şi trimise la guvern.

– Aşa e, zise Ghost. Altădată, era atît de simplu să ai bucata ta de pămînt. Te aşezai acolo şi era a ta. Acum trebuie să plăteşti şi să completezi o grămadă de hîrtii.

– Deci ai de gînd să te stabileşti aici? Pun pariu că Morrison ar fi fericit să-ţi închirieze o parte din magazin. Ţi-ai pune o firmă şi ai cîştiga uşor cîţiva dolari pe lună.

Harrison ridică din umeri.

– Încă nu ştiu ce-o să fac. Poate rămîn, poate nu. E prea devreme să iau o hotărîre.

– Ai bani? îl întrebă Henry.

Harrison ştia însă că nu era prea sănătos să recunoască aşa ceva.

– Nu, zise. Nu cred să-mi ajungă decît pentru vreo două zile.

– O să te descurci tu, spuse Dooley. Eşti puternic. Poți oricînd să munceşti pentru alții.

– Aşa mă şi gîndeam, minți Harrison.

– Poți să-mi răspunzi la o întrebare legată de lege? întrebă Ghost.

– Ce vrei să ştii?

– Mă tot gîndesc să fur un cal, zise Ghost, ridicîndu-se şi apropiindu-se de masa lui Harrison. Tipul de la care mă gîndeam să-l fur mi-a furat la rîndul lui femeia, cu mulți ani în urmă, aşa că, din punctul meu de vedere, eu unul n-aş face nimic rău. Legea e de partea mea, nu-i aşa?

Harrison se sprijini de spătar, străduindu-se să nu zîmbească. Întrebarea era de-a dreptul amuzantă, dar nu voia ca Ghost să creadă că rîdea de el.

– Îmi pare rău, dar trebuie să te dezamăgesc. Onoarea e de partea ta, dar legea nu.

Dooley izbucni în rîs.

– Asta i-am spus şi eu. O să-l omoare cei din trupele *vigilante*, dacă-i fură lui Lloyd calul.

Lui Ghost nu-i conveni răspunsul lui Harrison, aşa că se întoarse bombănind la masa lui. Ceilalți prinseră însă şi ei curaj, aşa că, în următoarea oră, Harrison a dat gratuit consultații juridice.

Fusese educat la Oxford şi-şi făcuse ucenicia în Anglia, lucrînd pentru un bărbat care avea două fabrici. Pentru că fabricile îşi exportau produsele pe coasta de est a Americii, Harrison fusese nevoit să se familiarizeze cu legile exportului şi ale importului.

Diferitele moduri de interpretare a legilor, în Anglia şi America, îl fascinau. Nu obosea niciodată să strîngă materiale despre diverse decizii şi cazuri deosebite.

Asociaților lui li se părea o treabă foarte plicticoasă, care le amintea de ceea ce avuseseră de studiat în facultate. Dar Harrison nu era de aceeaşi părere.

Îi plăcea să-i citească pe filozofi, mai ales pe Platon, şi iubea legea. Căuta pretutindeni perfecțiunea. Cazurile nesoluționate îl înnebuneau. Orice începea el, termina cu siguranță.

Pasiunea lui pentru lege şi compasiunea față de semenii lui îi atrăseseră o nepopularitate în multe cercuri. Îşi cîştigase repede renumele de apărător al celor mai nefericiți, dar şi al scursorilor Londrei.

Această reputație îi atrăsese şi angajamentul lui lady Edwina Horner.

Aceasta îi trimisese o scrisoare în care-i explicase că nu putea tolera să fie măritată cu un bărbat care făcea obiectul unui scandal.

Cei care se considerau prietenii lui Harrison îl avertizaseră că trebuia să renunțe la ridicola convingere că săracii aveau aceleaşi drepturi cu bogații.

Dar Harrison respinsese un asemenea punct de vedere.

– Poate că legile din Anglia sînt diferite de ale noastre, sugeră Ghost, privindu-l plin de speranță pe Harrison. Speram să nu fiu spînzurat pentru furtul unui cal, ținînd cont că Lloyd a început primul.

Harrison clătină din cap. Se părea că Ghost n-avea de gînd să renunțe la planul său.

– Am studiat şi legile americane. Ştiu sigur că ai fi găsit vinovat.

– Chiar dacă el a început primul?

– Chiar şi aşa.

Urmară alte întrebări. Toți curioşii care-l zăriseră pe geam intraseră în *saloon*.

Nici unul din ei nu părea să aibă ceva de făcut în ziua aceea. Brusc, se deschiseră larg uşile.

– Vine domnişoara Mary. Cole e cu ea.

Reacția care-a urmat l-ar fi uimit pe orice nou-venit.

Toți bărbații au sărit în picioare şi s-au năpustit afară. Dooley s-a împiedicat de prag şi era cît pe ce să cadă. Cînd şi-a recăpătat echilibrul, s-a întors spre Harrison:

– Nu vii? Ai putea s-o zăreşti pe domnişoara Mary a noastră. Merită, să ştii.

Pentru că lui Dooley i s-ar fi părut ciudat dacă nu s-ar fi arătat deloc interesant, Harrison se ridică de la masă şi-l urmă pe bătrîn.

Vînătoarea lui se putea sfîrşi în numai cîteva minute. Harrison se simți cuprins de o vîltoare de emoții.

Îi promisese lui lord Elliott că aventura aceasta era ultima încercare de a elucida misterul.

Iar dacă se dovedea că Elliott avusese dreptate, toată această lungă călătorie se dovedea a fi doar o vînătoare de fantome.

Oftă. Faptele, aşa cum fuseseră prezentate de Elliott, nu puteau fi contestate. Mary Rose Clayborne nu avea cum să fie fiica lui. Victoria fusese copil unic. Mary Rose avea patru frați mai mari.

Însă cînd îşi verificase informațiile la un avocat din St. Louis, acesta făcuse cîteva comentarii care îl intrigaseră pe Harrison.

Mary Rose adoptase o atitudine defensivă, cînd îi fuseseră puse întrebări, şi refuzase să spună cum se numeau frații ei.

Cu toate că fusese foarte politicoasă, avocatului i se păruse că era speriată. Nici măcar directoarea n-o putuse convinge să vorbească.

Dar directoarea se arătase foarte cooperantă. Îi povestise avocatului că Mary Rose venise însoțită de doi dintre frații ei, la fiecare început de trimestru.

Nu-i cunoscuse personal, îi văzuse numai, de la distanță, şi deci nu-i putea descrie.

Îi mai spusese că Mary Rose era o elevă model, că avusese nişte probleme de adaptare, la început, dar le depăşise.

Şi nu putuseră să mai scoată altceva de la ea.

Harrison clătină din cap. Probabil că avea să se dovedească faptul că Elliott avusese dreptate.

Era doar un alt caz în care două femei semănau uimitor de mult.

Elliott îl sfătuise pe Harrison să renunțe, să accepte evidența: Victoria murise la scurt timp după ce fusese răpită.

Harrison era înclinat să-i dea dreptate, dar, ori de cîte ori îl privea pe cel care-l ocrotise mulți ani pe tatăl lui, se simțea îndreptățit să mai încerce o dată.

Harrison se considera un tip realist. Cu toate acestea, însă, instinctul îl mînase în Montana, să descopere adevărul.

Discutase cu doamna Anna Middleshaw, cea care credea că o văzuse pe fiica lui Elliott. După ce-l ascultase şi pe avocatul care discutase cu ea, se hotărîse să pornească prin sălbăticie în căutarea ei.

Doamna Middleshaw nu era genul de femeie care să se lase uşor impresionată. Credea cu convingere că o văzuse cu adevărat pe lady Victoria.

Nimeni, spunea ea, nu putea să semene într-atît fără să fie rude. Harrison ar fi vrut să creadă că era adevărat.

Se înarmă cu curaj şi ieşi afară.

O strălucire de metal îi atrase atenția. Se întoarse şi văzu țeava unui pistol, la vreo douăzeci de metri distanță.

Cel care ținea în mînă această armă, oricine ar fi fost el, o ațintise spre grupul din fața magazinului.

Harrison îi recunoscu pe Henry, pe Ghost şi pe Dooley, dar mai erau alți trei, pe care nu-i mai văzuse, pe aleea din fața magazinului.

Un bărbat cu părul galben stătea lîngă Henry, dar în clipa în care se dădu un pas înapoi, țeava pistolului său străluci, la rîndul ei.

Se mişcă din nou, cînd Dooley îl îmbrînci fără să vrea, şi pistolul i se zări iar.

Harrison se hotărî să intervină, dacă ar fi fost nevoie.

Grupul intră în magazin. Harrison îşi scoase haina, o atîrnă de gard şi-i urmă înăuntru.

A fost întîmpinat de o aromă de piele şi de condimente. Magazinul era mare, de dimensiunile unuia dintre grajdurile lui Elliott, şi era construit din diferite tipuri de lemn, dar mai ales din pin, ca majoritatea caselor din oraş.

Harrison nu mai văzuse niciodată o asemenea varietate de mărfuri, într-o asemenea harababură.

Obsesia lui pentru disciplină şi ordine îl făcu să pălească, văzînd tot acel haos.

Baloţi cu materiale divers colorate stăteau claie peste grămadă, într-un colţ, chiar lîngă trei butoaie cu murături. Îl văzu pe unul dintre bărbaţi luînd un castravete murat din butoi, şi ştergîndu-se apoi pe o bucată de dantelă. Materialul alunecă şi căzu, barîndu-i calea bărbatului, dar acesta călcă pe el şi-şi văzu de drum.

Harrison şi-ar fi ieşit cu siguranţă din minţi dac-ar fi trebuit să lucreze acolo.

Oftă, îşi alungă din minte acest gînd şi se apropie de uşă, încercînd să-l zărească pe bărbatul cu părul galben.

Dar unde naiba dispăruse? Harrison era cel puţin cu un cap mai înalt decît ceilalţi, dar cu toate acestea nu-l văzu. Doar nu se evaporase!

Dooley îi făcu semn cu mîna, din aripa stîngă a magazinului. Stătea la tejghea, şi-i şoptea ceva unei tinere drăguţe, cu părul negru.

Era probabil fata proprietarului, Catherine Morrison. Dooley îi făcu semn să se apropie, dar Harrison clătină din cap şi rămase nemişcat.

Nu voia să-i rateze mişcările lui Păr Galben. Nici măcar nu-i păsa dacă Dooley îl credea vreun ticălos.

Cîteva minute mai tîrziu, îl auzi pe Dooley rostind cuvîntul „timid".

De vreme ce se uita spre el, Harrison bănui că despre el era vorba. Cuvîntul era de-a dreptul ridicol.

Domnişoara Morrison îi atrase însă atenţia.

Se aplecă peste tejghea şi-i aruncă un zîmbet provocator care parcă-i spunea: „Vino să facem cunoştinţă." El nu zîmbi în semn de răspuns.

Nu avea dispoziţia necesară. Pentru el, ameninţarea pe care-o reprezenta Păr Galben era mai importantă.

De obicei, nu se amesteca în treburile altora, dar credea cu fervoare în *fair play*. Să iei prin surprindere un om i se părea un gest laş, pe care el nu-l putea tolera.

Îşi pierduse răbdarea.

Se hotărî să pornească în căutarea acelui bărbat, dar tocmai atunci Păr Galben apăru într-un colţ, cărînd pe unul din umeri un sac cu făină, din cîte-şi dădu el seama. În acelaşi moment, o tînără trecu pe lîngă Păr Galben, îndreptîndu-se spre Harrison.

Dumnezeule, era chiar lady Victoria!

Tînăra aceea deosebit de frumoasă trebuia să fie fiica demult pierdută a lui Elliott.

Era imaginea în oglindă a răposatei sale soţii. Uimirea îl paralizase parcă pe Harrison. Inima începu să-i bată cu putere, cînd îi remarcă pometii înalţi şi ochii albaştri, strălucitori.

Nu-i venea să creadă.

Femeia aceasta era parcă coborîtă din tabloul înfăţişînd-o pe lady Agatha, tablou care stătea la loc de cinste în casa lui Elliott, deasupra şemineului din bibliotecă. Hainele erau altele, da, bineînţeles, dar în rest totul era identic, ca şi cei cîţiva pistrui de pe nas.

Lui Harrison nu-i mai păsă deodată de cîţi fraţi avea ea. Totul era exact aşa cum spusese doamna Middleshaw.

Mary Rose Clayborne. Cu cît se apropia mai mult de el, cu atît diferenţele mai subtile se distingeau mai uşor. Ochii ei erau ceva mai deschişi la culoare decît cei din portretul de tinereţe al mamei ei.

Aerul exotic al feţei ei era acelaşi cu cel al mamei sale, chiar şi oasele erau la fel de fine.

Cu toate acestea, însă, cu cît se apropia mai mult, el

devenea tot mai nesigur. La naiba, chiar semăna puțin cu Păr Galben. Aveau aceeași culoare de păr. Ba nu, nu chiar aceeași.

Al ei avea șuvițe de culoarea mierii. Doamne, era atît de frumoasă! Dar putea la fel de bine să fie sora lui Păr Galben. Și atunci cum de semăna atît de mult cu soția lui Elliott?

Era doar un copil cînd o văzuse ultima oară pe lady Agatha, și nu și-o mai amintea în detaliu.

Cînd ea și soțul ei plecaseră în America, să asiste la inaugurarea fabricii lor de lîngă New York, el n-avea decît zece ani.

Își amintea detalii prosteşti, cum ar fi felul minunat în care mirosea, a flori după ploaie, felul în care-i zîmbea, cu dragoste și blîndețe reflectate în ochi.

Își amintea căldura îmbrățișării ei, dar aceste amintiri explicabile pentru un băiețel care-și pierduse mama nu aveau să-i fie de prea mare ajutor acum.

N-o mai revăzuse niciodată pe lady Agatha. Cînd se întorsese la Londra, ea rămăsese închisă în dormitor zi și noapte, învăluită în negru, plîngînd dispariția fiicei ei de numai patru luni.

Oare femeia care se îndrepta acum spre el era chiar lady Victoria? Chiar că nu știa.

Se străduia să găsească o cale de a afla adevărul. Atunci își aminti ceea ce-i spuseseră Dooley și ceilalți despre Mary Rose Clayborne. Nu aflase deja că Mary Rose își înnebunise de-a dreptul frații, aducîndu-i acasă pe toți neisprăviții?

Harrison avea deja un nou plan.

N-avea să mai fie acel ticălos fără inimă. Aflase deja ceea ce-i trebuia și fusese acceptat de bărbații din *saloon*.

Dar această acoperire n-avea să-i fie de nici un ajutor în fața lui Mary Rose Clayborne.

Ei îi plăcea să aibă grijă de cei neajutorați, așa că se hotărî să se transforme într-unul.

Avea să facă pe băiatul naiv, sosit de la oraş.

Mary Rose remarcă aproape imediat prezenţa unui străin. Îşi ţinea braţele încrucişate la piept şi se sprijinea de pervazul ferestrei.

Din cauza staturii sale de uriaş, a părului negru şi a ochilor verzi, adînci, era imposibil să nu-l observi.

Era frumos, într-un anume sens al cuvîntului, îşi zise ea, dar aspectul fizic nu era foarte important, din punctul ei de vedere. Dar i se părea foarte nefericit.

De parc-ar fi văzut o fantomă. Zîmbi, pentru că i se părea o idee nebunească.

Numai Ghost mai vedea fantome şi asta numai după ce bea prea mult din licoarea pe care şi-o făcea singur, acasă.

Îşi dorea însă ca el să nu fi arătat atît de nefericit. Se hotărî să-l abordeze ea. Poate-l putea ajuta cu ceva.

Respinse aproape imediat ideea, văzînd că avea pistoale la şold.

Putea fi la fel de bine un alt pistolar, care voia numai să-l provoace pe fratele ei. Iar dacă asta urmărea, ea una n-avea să-l ajute în nici un fel. Era chiar în stare să-l împuşte cu mîna ei.

Ştia prea bine că se pripea trăgînd o astfel de concluzie.

Se hotărî că mai înţelept era să-l ignore. Ajunse la uşă şi se pregăti să i-o deschidă fratelui ei, care venea în urmă, cu un sac pe umeri.

Harrison îi bloca drumul, cu o mişcare rapidă, şi o aşteptă să ridice privirea spre el.

– Eu n-aş ieşi încă, domniţă.

– Nu?

– Nu, zise el, clătinînd din cap.

– Şi de ce oare?

Dumnezeule, cît de frumoasă era! se gîndi Harrison. Îi inhală parfumul, care-i amintea de mama lui.

Deşi îşi dădea seama că se purta ca un şcolar, nu se putu înfrîna. Îi zîmbi.

O voce îl readuse însă la realitate:

– Deschide uşa, Mary Rose, porunci Păr Galben, uitîndu-se stăruitor la Harrison.

– Domnul acesta nu vrea să ne dea drumul, încă. Se întoarse spre fratele ei şi ridică din umeri. Nu ştiu de ce.

Cole îi aruncă lui Harrison o privire de gheaţă.

– Uite ce e, domnule, există multe feluri în care să poţi face cunoştinţă cu sora mea. Dacă asta vrei, aşteaptă să pun sacul ăsta jos. Atunci, poate că o să-ţi dau voie să stai de vorbă cu ea.

Mary Rose nu putea însă să-l lase pe străin să-şi facă iluzii deşarte.

– Oricum, n-o să te lase să-mi vorbeşti, îi explică ea. Fratele meu nu-mi dă voie să stau de vorbă cu străinii. Mă numesc Mary Rose Clayborne. Tu cum te numeşti?

– Harrison Stanford MacDonald.

– Încîntată de cunoştinţă, domnule MacDonald. Acum pot să ies?

– Aş vrea să-i vorbesc fratelui tău, mai întîi.

Ea se dădu în lături un pas, postîndu-se chiar în faţa fratelui ei.

– Eşti pistolar?

Întrebarea semăna foarte mult cu o acuzaţie. Nu-i lăsă timp să răspundă; se părea că ajunsese deja la concluzia că acesta era adevărul.

Se încruntă, clătinînd din cap.

– Renunţă. N-o să-l poţi atrage pe fratele meu într-o luptă. Nu-l interesează aşa ceva, îţi sugerez să părăseşti Blue Belle, domnule. Nu eşti binevenit aici.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mary Rose! Pot să vorbesc şi singur. Eşti pistolar, domnule?

Harrison clătină din cap, uimit de întorsătura pe care o luase discuţia.

– Nu. Se întoarse spre Mary Rose, care-l întrebă:

– De unde vii, domnule MacDonald?

– Din Scoţia.

– De ce-ai venit în Blue Belle?

– Caut un loc în care să mă stabilesc.

– Deci n-ai venit să-l provoci pe fratele meu?

Nu se mai încruntă la el, dar vocea îi era încă încordată de suspiciune. Nu era pe deplin convinsă.

Se hotărî să-i răspundă printr-o întrebare.

– De ce-aş vrea asta? Nici nu-l cunosc.

Ea oftă uşurată.

– Bine, şopti. Îşi dădu o şuviţă spre spate, într-un gest extrem de feminin, şi-i zîmbi dulce.

– N-am crezut chiar că ai fi pistolar, dar nu puteam fi absolut sigură. Cînd mă gîndesc...

Cole n-o lăsă să-şi sfîrşească propoziţia.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mary Rose! Deschide uşa!

– Dar nu ţi-am făcut cunoştinţă cu domnul MacDonald, protestă ea.

– Nici n-am nevoie, bombăni Cole. Ne aşteaptă Douglas, la căruţă. Haide, deschide uşa.

Mary Rose nu păru prea afectată de tonul morocănos al fratelui ei.

Continuă să-i zîmbească lui Harrison şi să se poarte ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

– Fratele meu se numeşte Cole Clayborne. Mai are un nume, dar e foarte sensibil în privinţa lui şi m-ar omorî dacă ţi l-aş spune. Cole, ţi-l prezint pe domnul Harrison...

– Mary Rose, jur pe Dumnezeu că-i dau drumul sacului ăstuia direct în creştetul tău.

Ea lăsă să-i scape un oftat.

– Să ştii că fratele meu e chiar drăguţ, dar îţi dai seama de asta abia atunci cînd ajungi să-l cunoşti mai bine.

Harrison nu era însă prea convins.

Cole nu arăta deloc ca un bărbat care ştia să fie şi amabil.

Un lucru era însă sigur. Că n-avea de gînd să mai aştepte prea mult.

Harrison se hotărî să-i spună imediat despre ambus-

cada care-l aştepta, înainte ca bărbatul acesta nerăbdător să iasă pe uşă, ca o furtună.

– Cineva te aşteaptă cu pistolul ațintit, spuse el în şoaptă, ca să nu fie auzit de ceilalți. Stă de partea cealaltă a drumului. M-am gîndit că ți-ar prinde bine să ştii asta.

Cole îşi schimbă brusc starea de spirit.

– L-ai văzut bine pe tip?

Harrison clătină din cap.

– M-am gîndit să-l dezarmez, dar adevărul este că de-abia mi-am cumpărat un pistol şi nu l-am folosit niciodată. Aşa că probabil aş fi sfîrşit prin a răni pe cineva.

– Mai mult ca sigur, zise Cole, exasperat.

– Îmi pare rău că nu ți-am fost de mai mare ajutor. Dar acum, că ai aflat cît de bine...

Îşi lăsă fraza neterminată. Voia să-i lase pe Mary Rose şi pe fratele ei să tragă concluziile.

N-a trebuit să aştepte prea mult. Mary Rose îl întrebă uimită:

– Ai pistol, dar nu l-ai folosit niciodată?

– Da, doamnă.

Ştia că era o minciună necesară pentru a-i cîştiga încrederea, ca să poată afla ceea ce-l interesa.

– Ți-ai ieşit din minți? îl întrebă ea.

– De ce?

– Dumnezeule, umbli înarmat prin oraş! Cu statura ta, ai putea da imediat de vreun necaz. Ai putea fi ucis cît ai clipi. Asta vrei, domnule MacDonald?

Îşi pusese mîinile în şolduri şi-l privea cam neîncrezătoare, amintindu-i de una din profesoarele lui de altădată. Deşi nu-şi amintea ca vreuna din ele să fi fost atît de tînără şi de frumoasă.

Era îngrijorată din cauza lui. Era ciudat, poate, dar îi făcea plăcere să vadă că i se dădea atenție. Poate că ideea lui de a face pe neajutoratul nu era chiar atît de rea.

Harrison încercă să pară preocupat.

– Nu, doamnă, nu vreau să fiu omorît. Vreau numai să învăț cum să folosesc pistolul. Şi nu pot s-o fac dacă-l țin tot timpul în toc.

Cole oftă zgomotos.

Harrison se întoarse imediat spre el.

– Vrei să duc eu sacul afară? Ți l-aş putea pune în căruță şi m-aş duce după şerif.

– N-avem şerif aici, în Belle Blue, îi explică Mary Rose.

Harrison n-a mai trebuit să se prefacă surprins, de data asta.

– Atunci cine menține ordinea pe-aici?

– Nimeni, îi răspunse ea. De-asta oraşul nostru este atît de periculos pentru unul ca tine. Ai fost crescut în oraş, nu-i aşa, domnule?

– Da, aşa e. Te rog, spune-mi Harrison. „Domnule" mi se pare cam prea formal, în locurile astea.

– Bine, încuviință ea. O să-ți spun Harrison. Te rog, scoate-ți centura. Nu e deloc sănătos s-o porți. Pun pariu că ți-a spus cineva că pe-aici aşa se obişnuieşte. Sau ai citit undeva.

– Am citit că ăsta este echipamentul necesar.

– Oh, Doamne, oftă ea.

Dar Cole aşteptase îndeajuns.

Propti sacul lîngă perete şi îşi scutură umerii, ca să scape de amorțeală.

Harrison şi Mary Rose se feriră din calea lui, cînd îl văzură îndreptîndu-se spre uşă.

Cole nu părea prea îngrijorat şi crăpă uşor uşa.

Douglas stătea lîngă căruță, sprijinit de un stîlp. Ținea ochii închişi. Cole fluieră, ca să-i atragă atenția.

Harrison o privea pe Mary Rose.

Purtarea ei îl uimi.

Văzîndu-l pe fratele ei că ducea mîna la pistol, îşi acoperi urechile cu mîinile şi îşi ridică privirea spre tavan, resemnată.

– Douglas, aruncă-te la pămînt!

În aceeaşi clipă, Cole ţinti şi trase rapid trei focuri. Ferestrele tremurată, din cauza zgomotului.

Iute ca fulgerul, îşi puse pistolul la loc, în toc.

– Cred că-i gata.

Ridică apoi sacul şi ieşi din magazin. Ceea ce-l uimi pe Harrison cel mai mult a fost că nici unul dintre cei prezenţi n-a manifestat nici un fel de curiozitate.

Oare astfel de lucruri se petreceau zi de zi? Harrison începu să creadă că acesta era adevărul.

– Cole, ai uitat să-i mulţumeşti lui Harrison, îi strigă Mary Rose.

– Îţi mulţumesc că m-ai prevenit, îi zise Cole, privindu-l peste umăr.

Mary Rose ştia prea bine că el accepta cu greu să mulţumească vreodată cuiva, aşa că nu-i luă în seamă tonul prea puţin îndatoritor.

– Cine-a fost, Cole? îl întrebă ea.

– N-ai pentru ce, îi strigă Harrison, în acelaşi timp.

Cole puse sacul în căruţă, apoi se întoarse să-i răspundă surorii lui.

– Cred c-a fost Webster. Ticălosul de... se opri brusc. N-am vrut să mă înfrunt cu el, săptămîna trecută. Cred c-ar fi trebuit să-l omor atunci. Pentru că sînt sigur că va încerca din nou. L-am atins, însă, aşa că va trebui să se refacă, mai întîi. Eşti gata de plecare, Mary Rose?

– Imediat.

Se întoarse spre Harrison.

– A fost un gest foarte frumos. Fratele meu nu prea ştie să-şi arate recunoştinţa. Nu-i place să datoreze nimic, nimănui.

– Fratele tău nu-mi datorează deloc recunoştinţă. Oricine-ar fi făcut ca mine.

– Aş vrea să fie adevărat, îi răspunse ea. Poate că în Scoţia vecinii se ajută între ei, dar aici, în Belle Blue, lucrurile stau cu totul altfel.

El dădu din cap, arătîndu-i că lua faptele ca atare şi continuă s-o privească atent, căutînd febril un alt subiect

de discuție. Simțea că ea îi scăpa printre degete, dar nu-i venea nimic în minte, ca s-o mai rețină pentru cîteva minute.

Ce ironie a soartei! Pentru numele lui Dumnezeu, doar era avocat, un om care-şi petrecea zilele vorbind, iar acum rămăsese fără grai.

Doamne, ce ochi frumoşi avea!

În clipa în care acest gînd îi trecu prin minte, îşi dădu seama că era pierdut.

Se simți dezgustat de el însuşi. Doar n-avea să accepte ca o atracție de ordin fizic să-i stea în cale!

Dar Mary Rose ajunsese la concluzia că zăbovise destul. Nu voia să se ducă acasă, încă; să fi fost oare din cauza străinului cu inimă mare?

– Mă întrebam...

– Da? se grăbi el, ca un băiețandru.

– De ce vrei să înveți să mînuieşti pistolul?

La naiba, iar era nevoit să o mintă. Îi venea din ce în ce mai greu.

Poate dacă nu s-ar mai fi uitat la el, atît de încrezătoare şi de inocentă, i-ar fi venit mai uşor.

Dar adevărul n-avea să-i fie de folos acum; dacă recunoştea că era un bun țintaş, ea avea să se îndepărteze cît ai clipi, fără să se uite înapoi.

– Haide, spune-mi de ce, îi zise ea din nou.

– Mă gîndisem să mă fac fermier, îi răspunse el. Cred că o armă mi-ar fi de folos.

– Ferma noastră e în afara oraşului. Se numeşte Rosehill. Ai auzit cumva de ea?

Era o întrebare prostească şi-i păru rău că o pusese. Bineînțeles că nu auzise.

De-abia ajunsese în oraş. Dar îi plăcea să-l audă vorbind. Accentul lui neobişnuit i se părea de-a dreptul muzical.

– Nu, n-am auzit de ferma voastră, îi răspunse el.

Continuară să se privească. Într-un tîrziu, Mary Rose se întoarse să plece.

Ajunsese deja la uşă, cînd se opri. Douglas şi Cole o priveau, sprijiniţi de căruţă.

Stăteau cu braţele încrucişate la piept, avînd întipărite pe feţe expresii resemnate.

Erau obişnuiţi cu stilul lui Mary Rose de a trage de timp.

Ea le zîmbi înainte de a se întoarce iar spre Harrison. Constată bucuroasă că el o urmase afară. Se uita la Douglas, întrebîndu-se, probabil, cine era.

Trebuia că nu uite să le facă cunoştinţă, odată ce avea să-şi ducă planul la îndeplinire.

Trebuia să facă neapărat ceva, să-l ajute. Străinul părea atît de singur şi de pierdut!

– Nu te pot lăsa aici.

– Nu poţi? o întrebă el.

Mary Rose se uită peste umăr, şi-şi văzu fraţii privind-o dezaprobator.

Le zîmbi, anunţîndu-i astfel că-i făcea mare plăcere să stea de vorbă cu străinul, apoi îl luă de braţ, îndemnîndu-l să se îndepărteze de uşă.

Voia să interpună spaţiu între ei doi, şi fraţii ei. Trebuia să discute cu el în particular, pentru că ştia că fraţii ei aveau să intervină imediat, dac-o auzeau.

– Nu, cu siguranţă nu te pot lăsa aici. Ai să dai imediat de vreun bucluc.

– De ce spui asta?

– De ce? repetă ea.

Era de ajuns să-l vadă cît de neajutorat arăta. Dumnezeule, omul acesta nici nu-şi dădea seama că era în pericol. Era de datoria ei să- i explice despre ce era vorba.

– Ai recunoscut deschis că nu ştii să te aperi. Sînt sigură că oamenii din magazin te-au auzit. De îndată ce ticăloşii din oraşul ăsta vor prinde de veste că eşti vulnerabil, vor veni după tine. Nu mai eşti în siguranţă aici.

– Vrei să spui să nu-mi pot apăra singur pielea? Că nu sînt bun de nimic?

Se hotărî să fie absolut sinceră cu el, chiar dacă astfel îi rănea orgoliul.

– Nu eşti.

El trebui să-şi repete în gînd că lucrurile mergeau în direcţia pe care-o dorea.

Dooley şi Herry avuseseră dreptate în ceea ce o privea. Îi plăcea să aibă grijă de cei slabi şi vulnerabili.

Cu toate astea, însă, era nevoit să uite de mîndrie. La naiba! O femeie era de părere că era neajutorat. Jignitor!

Se hotărî să protesteze slab.

– Nu-mi amintesc să fi spus că nu-mi pot purta singur de grijă.

Ea se prefăcu că nu-l auzise.

– Mă tem că va trebui neapărat să vii cu mine, acasă.

Harrison se străduí să nu zîmbească.

– Nu cred că e o idee prea bună. O să învăţ cît ai clipi să folosesc pistolul. Am dat o mulţime de bani pe el. Sînt sigur că e foarte precis.

Ea păru exasperată.

– Pistoalele nu sînt „precise". Cel care el foloseşte trebuie să ştie să ochească. Înţelege, e cea mai bună soluţie. Eşti o ţintă foarte uşoară. Sînt sigură că fraţii mei te vor învăţa bucuroşi tot ce trebuie să ştii. La urma urmei, i-ai salvat viaţa lui Cole. O să te înveţe să mînuieşti pistolul, ca să te poţi apăra singur.

Înainte de a vorbi, Harrison inspiră adînc. Ştia că aroganţa îi putea zădărnici planul, dar nu se putea înfrîna să nu protesteze. Putea s-o facă pe vulnerabilul, dar toate aveau o limită. Dumnezeule, trebuia să existe şi o cale mai uşoară!

– Ştiu să-mi port şi singur de grijă. Nu ştiu de unde-ai ajuns tu la concluzia că n-aş putea. M-am bătut, şi nu o dată, şi...

Dar ea nu voia să-l asculte. Clătină din cap, cu milă, şi spuse:

– E foarte periculos să fii convins că te descurci, cînd

de fapt nu-i aşa. Te-ai mai înfruntat pînă acum, cu vreun pistolar?

El a fost nevoit să recunoască faptul că nu se confruntase cu o astfel de situaţie.

– Ei, vezi?

– De ce? Toţi cei care locuiesc aici au făcut-o? Părea neîncrezător, dar nu se putea abţine.

– Nu, bineînţeles că nu, îi răspunse ea.

– Atunci de ce mă întrebi tocmai pe mine?

Ea îl privi exasperată.

– Cred c-ai observat că majoritatea celor din magazin nu purtau armă. Dacă ai pistol, înseamnă că poţi dovedi oricînd că ştii s-o foloseşti. Mă bucur să aflu că nu ai fost implicat în nici o înfruntare şi sper să nu trebuiască să omori pe nimeni, niciodată. Poţi omorî şerpi, de exemplu, dar nu oameni. Din nefericire, unii dintre cei care locuiesc în oraş nu ştiu să facă diferenţa.

– Am observat că fratele tău are pistol.

– Asta e altceva, insistă ea. Cole trebuie să poarte armă, tu nu. Pistolarii care vor să-şi facă un renume îl provoacă mereu, pentru că cred că sînt mai rapizi decît el. Din cauza aroganţei lor, sînt ucişi, de cele mai multe ori, deşi nu întotdeauna de mîna fratelui meu. N-a mai ucis pe nimeni, de ani. Nu e ceea ce se cheamă un pistolar, adăugă ea, părînd să-i ceară încuviinţarea.

– Înţeleg.

– Trebuie să se apere, de aceea poartă pistol.

– Înţeleg.

– S-a luptat ca noi să fim mereu în siguranţă. Nu e vina lui că e atît de rapid. Va trebui să înveţi şi tu să te aperi, dacă vrei să te stabileşti aici. Iar dacă vrei într-adevăr să-ţi cumperi o fermă, Rosehill este locul unde poţi învăţa de toate. Ai avea nişte profesori minunaţi. Adam te-ar putea plăti pentru ajutorul dat.

– Adam?

– Fratele meu mai mare, îi explică ea. Am patru fraţi: Travis, Cole, Douglas şi Adam. Eu sînt cea mai mică.

De vreme ce era atît de sinceră cu el, se hotărî să-i pună cît mai multe întrebări.

– Părinții voştri mai trăiesc?

– Numai mama, îi răspunse ea. Locuieşte acum în Sud, dar ni se va alătura curînd. Ar trebui să-ți aduci lucrurile. Te conduc, dacă vrei.

– Nu crezi c-ar trebui să-i întrebi mai întîi pe frații tăi?

Ştia, din experiențe trecute, că nu era o idee tocmai bună.

– Nu. Or să se dea ei pe brazdă, curînd. Poți să-mi spui Mary Rose, sau Mary, ca şi ceilalți din oraş. Ai căruță, sau cal, sau ai venit cu diligența?

– Am un cal.

– Mergem, deci?

Încheiase discuția referitoare la acel subiect. Le zîmbi fraților ei, cînd trecu pe lîngă ei, şi se îndreptă spre grajduri.

Probabil că lui Harrison i-au trebuit un minut-două ca să se dezmeticească, căci n-a ajuns-o din urmă decît pe la mijlocul distanței.

– Domnul acela, care stă lîngă Cole, este fratele meu Douglas, zise ea. Cred c-ar fi mai bine să mai aşteptăm puțin, înainte de a vă face cunoştință. Cred că starea lui sufletească e pe cale de a se mai îmbunătăți.

– Într-adevăr, pare iritat, remarcă Harrison.

Îl privise cu multă atenție, atunci cînd trecuse pe lîngă el. Pe cînd mergea lîngă ea, cu mîinile la spate, o întrebă:

– Douglas e fratele vostru vitreg?

– Nu... De ce mă-ntrebi?

– Pentru că nu seamănă cu tine sau cu Cole. N-aş fi ghicit niciodată că sînteți rude. Îmi aminteşte de un prieten de-al meu, Nicholas, care s-a născut în Italia.

– Nu cred că Douglas e italian. Poate mai degrabă irlandez. Da, cred că irlandez e.

– Crezi?

Ea dădu din cap, dar nu mai spuse nimic.

Harrison era nedumerit.

– Tatăl vostru s-a recăsătorit cumva?

– Nu, însă Cole şi cu mine sîntem singurii din familie care semănăm.

El aşteptă ca ea să continue, dar Mary Rose începu să-i pună ea întrebări:

– Ai fraţi?

– Nu.

– Surori?

– Nu, din păcate.

– E rău, concluzionă ea. Trebuie să fie tare plicticos să fii copil unic. Cu cine te-ai bătut cînd erai mic?

– Cu nimeni, rîse el.

Nu era de mirare că bietul de el nu ştia să se apere. Acum toate căpătau sens. Nu avusese fraţi mai mari, care să-l înveţe tot ce trebuia să ştie.

Harrison întoarse capul să-l privească din nou pe Douglas.

Concluzia însă era aceeaşi. Nu-i venea să creadă că Douglas era înrudit în vreun fel cu Mary Rose. Nu semăna absolut deloc cu Cole.

Douglas era brunet, avea părul cîrlionţat, ochi negri, bărbia pătrată şi pometi proeminenţi.

Trăsăturile lui Cole erau ceva mai aristocratice, deşi avea nasul mare. Harrison nu-şi dădea seama care din ei era mai mare.

Ciudat, dar păreau să fie de aceeaşi vîrstă. Poate că diferenţa era de doar un an, se gîndi el, şi poate că Douglas semăna cu vreunul din bunici.

Totul era posibil, o ştia, dar era foarte nerăbdător să afle dacă-şi pierdea sau nu timpul cu ei.

– Tu nu pari a fi irlandeză.

– Nu? îi zîmbi ea şi-şi continuă drumul.

Era foarte clar că n-avea de gînd să continue discuţia.

– Mary Rose, unde te duci?

Douglas era cel care strigase. Ea se întoarse.

– La grajduri. Se răsuci brusc pe călcîie, şi-şi grăbi pasul, explicînd pe măsură ce se îndepărta: Domnul Mac-Donald este invitatul nostru la cină.

Cei doi fraţi îşi priveau sora, care-şi vedea de drum. După vreun minut, Cole întinse mîna, cu palma în sus, spre fratele său.

Douglas băgă mîna în buzunar şi scoase un dolar de argint.

– Să nu pariezi niciodată împotriva unui lucru absolut sigur, îl sfătui Cole.

Douglas îl privea stăruitor pe străin.

– Nu înţeleg, murmură el. Mie mi se pare că e destul de bine legat. E cu mai bine de un cap mai înalt decît Mary Rose. Şi e plin de muşchi, după cum vezi.

– Da, văd, îi răspunse Cole, rîzînd.

– Se mişcă la fel ca mine şi ca tine, iar privirii lui nu-i scapă nimic. Zău dacă înţeleg ce-a văzut la el. Mie mi se pare destul de normal.

Cole jubila, pentru că cîştigase pariul. Pe Douglas îl irita însă purtarea lui.

– La naiba, poartă armă! Eu m-aş feri din calea lui, după lăsarea serii.

– Pistolul e nou.

– Şi ce?

– Nu l-a folosit niciodată.

– Şi atunci de ce poartă o centură din cele la modă?

Cole ridică din umeri.

– Cred că aşa a crezut că e mai bine. Nici ea nu are vreo zgîrietură. Trebuie să fie tot nouă.

– Să fie prost, deci?

– Tot ce se poate.

Douglas clătină din cap.

– O caută cu lumînarea. E în pericol să fie ucis.

– De-aceea sora noastră îl aduce acasă.

Douglas îşi voia banii înapoi.

– Ai ştiut asta înainte să fi făcut pariul?

– Ai fi putut să întrebi, dar n-ai făcut-o.

Douglas trebui să se recunoască învins. Se uită din nou la străin, pînă cînd acesta dădu colțul grajdului.

– Dooley i-a spus lui Morrison că vine din Scoția. Şi că e foarte citit.

– E băiat de oraş, deci?

– Aşa se pare, încuviință Cole. Nu ştie să tragă cu pistolul şi, probabil, nici să se bată. Ai văzut să fi avut vreo cicatrice pe față?

– Nu, n-am văzut. Ar fi avut măcar cîteva, dacă s-ar fi luptat cu cuțitele.

– Este tocmai ce-ți spuneam, zise Cole. Am vorbit şi eu puțin cu el. Pare educat, dar şi lipsit de simțul realității. Mi-a spus că i-a fost teamă să-l împuşte pe Webster. Mi-a mai spus că-i era frică să nu rănească pe cineva.

Douglas izbucni în rîs. Cole îl aşteptă să se liniştească, apoi spuse:

– Dacă ar fi ştiut cît de cît pe ce lume trăieşte, n-ar fi purtat pistol.

– E o ruşine, zise Douglas. Cineva de statura lui ar trebui să fie în stare să se bată. Ar putea fi de-a dreptul amenințător, dac-ar şti cum.

– Da, mare ruşine, încuviință Cole.

– Cum zicea Mary Rose că-l cheamă?

– MacDonald, îi răspunse Cole. MacDonald ruşinosul, adăugă el, zîmbind larg.

11 februarie 1861

Dragă Mama Rose,

Am avut ceva necazuri la St. Louis. O duceam pe Mary Rose la şold, cînd s-a apropiat de noi un om care căuta pricină. Fetița are acum părul numai bucle şi e tare prietenoasă cu oricine. Ei bine, a început să-i zîmbească bărbatului, arătîndu-i toți cei patru dințişori, cînd el a

început să se întrebe cu glas tare cum se face că nu seamănă deloc cu mine. Tot încerca s-o ia de lîngă mine, noroc c-a apărut Cole, care arată de parc-ar fi fratele bun al lui Mary Rose. Au aceiaşi ochi albaştri şi părul la fel de blond. Oricum, a luat copilul în braţe şi i-a spus omului să-şi vadă de treaba lui.

Dar întîmplarea ne-a pus pe gînduri şi ne gîndim să mergem undeva unde fiecare să-şi vadă de treabă.

Adam s-a gîndit la preerie, aşa că acum împachetăm. Plecăm mîine. Păcat că nu ne poţi răspunde imediat, dar de îndată ce ne stabilim undeva, o să-ţi trimitem adresa.

Adam mă învaţă acum gramatica şi zice să-ţi spun că trebuie să ne luăm o căruţă ca lumea. Mary Rose se tîrăşte peste tot, şi se murdăreşte pe mîini şi pe genunchi. Cînd nu ne uităm la ea, încearcă să mănînce pămînt. Nici unul din noi nu-şi dă seama de ce face asta. Cred totuşi că e fericită. Facem cu rîndul cînd o adormim, la prînz. Noaptea, doarme cu cîte unul din noi în pat şi, ca să fiu sincer, m-am cam săturat să mă trezesc ud tot, din cauză că face pipi pe ea. Udă tot, indiferent cum am îmbrăca-o. Cred, totuşi, că e ceva normal, nu-i aşa?

Ne dorim tare mult să te vedem, ca să ştim şi noi cum arată mama noastră.

Cu dragoste, fiul tău preferat,
Douglas

4

Pe Douglas l-a amuzat foarte tare porecla găsită de fratele lui pentru ultimul protejat al lui Mary Rose, dar starea lui de spirit s-a schimbat brusc atunci cînd a văzut armăsarul Ruşinosului şi i-a venit deodată să-l omoare.

Nu mai conta că MacDonald nu era în stare să se apere. Dacă el era răspunzător pentru starea jalnică a calului, atunci, pe Dumnezeu, merita să moară!

Cole pe apropiase de grajduri, în căruţă, alături de fratele lui. Proprietarul, un bărbat masiv, roşcat, pe nume Simpson, le-a spus că Mary Rose şi străinul erau în spate, la ţarc.

Cole voia să înhame calul lui şi pe-al lui Mary Rose, dar Simpson s-a oferit s-o facă el, aşa că Douglas şi Cole s-au dus şi ei acolo unde-şi ţinea MacDonald calul. Ţineau pistolul între ei, pe banchetă. Douglas trase de căpăstru şi întinse mîna după armă.

Cole era însă mai iute decît fratele lui. O luă şi o aruncă undeva în spate, în căruţă.

Ştia prea bine la ce se gîndea fratele lui.

– Întîi află despre ce e vorba, îi şopti. Poţi să-l ucizi oricînd, mai tîrziu.

Douglas încuviinţă cu o mişcare a capului şi coborî din căruţă. Se îndreptă cu paşi grăbiţi spre ţarc, acolo unde Mary Rose şi MacDonald urmăreau calul.

Cînd văzuse animalul pentru prima dată, ea rămăsese fără grai. Dar şi-a revenit repede.

Nici nu-şi imagina cum de reuşise să supravieţuiască, bietul de el.

– De cînd ai calul ăsta? întrebă ea, cu o voce în care se citea îngrijorarea.

– De aproape trei săptămîni.

– Mulţumescu-ţi Ţie Doamne, şopti ea. Voia să-i mai pună o întrebare, dar îl văzu pe Douglas apropiindu-se, şi se grăbi să se interpună între ei. Pe faţa fratelui ei se citea furie.

– Nu-l are decît de trei săptămîni, Douglas. Doar de trei săptămîni.

– De ce strigi? o întrebă Harrison, uimit.

– E foarte important ca Douglas să mă audă. N-aş vrea să te omoare.

Chiar dac-a fost surprins de francheţea ei, n-a lăsat-o să vadă acest lucru. Îşi îndreptă atenţia spre fratele ei. Văzîndu-l cît de congestionat era la faţă, înţelese. Douglas rămăsese privind fix la cal.

– Douglas se pricepe la animale, zise Mary Rose. Vin fermieri de la zeci de kilometri ca să-i ceară sfatul. Fratele meu are o slăbiciune pentru cai. Şi cînd l-a văzut pe-al tău...

– I-a văzut cicatricile.

– Da. Foştii lui proprietari obişnuiau să-l biciuiască, nu-i aşa?

Douglas ajunsese lîngă el şi acum stătea cu pumnii încleştaţi, studiind animalul şi ascultînd conversaţia.

– Nu ştiu cine i-a făcut asta. Am întrebat, dar nu ştia nimeni. Acum, nici nu-i mai văd cicatricile. Ci numai pe el, pe MacHugh.

– MacHugh? Ce nume ciudat, zise ea, dar îşi dădu seama imediat că el s-ar fi putut simţi insultat. Adică, vreau să spun, ce nume frumos. Şi ciudat, dar şi frumos, se corectă ea, grăbită.

Nu voia să-i rănească sentimentele şi se străduia din răsputeri să n-o facă. El înţelese, şi-i zîmbi. Era minunată, şi deloc răsfăţată. Complet diferită de femeile pe care le cunoscuse, în trecut.

Se întrebă dacă-şi dădea seama cît era de drăguţă.

Căută înfrigurat un subiect de discuţie.

– L-am numit după un strămoş de-al meu. Seamănă, în anumite privinţe.

– Chiar aşa?

– Da, e al naibii de urît.

Cole fusese cel care vorbise. Harrison nici nu se întoarse, cînd îi răspunse:

– Dacă nu iei în seamă cicatricile, o să vezi că e un cal foarte bun.

– Ţi se pare un cal bun? îl întrebă Mary Rose în şoaptă.

– Da.

Ea lăsă să-i scape un oftat. I se muiase de tot inima. Harrison era un bărbat bun, cumsecade. Rar se întîmpla ca bărbaţii să privească şi dincolo de suprafaţă.

Cel puţin, asta era concluzia la care ajunsese după ce cunoscuse cîţiva tineri aroganţi. Doar patru bărbaţi puteau citi într-adevăr în inimile altora.

Fraţii ei, care erau buni şi cumsecade, chiar dacă nu voiau ca lumea să-şi dea seama de asta. Şi poate şi Harrison.

Doamne, spera să aibă dreptate. Oamenii buni erau tare rari aici, în Montana.

Majoritatea mureau de tineri. Nu însă şi acesta, îşi jură ea. Era hotărîtă să-l înveţe să supravieţuiască în sălbăticie. Nici nu era greu, odată ce te obişnuiai.

MacHugh se dădea în spectacol, să impresioneze asistenţa.

Dădea din copite, fornăia, ca şi cum ar fi mîncat jăratic. Harrison era obişnuit cu hachiţele lui.

Ştia că MacHugh încerca să-i intimideze şi, văzînd privirea îngrijorată a lui Mary Rose, conchise că era chiar foarte impresionată.

Ea se apropie de fratele ei Douglas, căutînd protecţie chiar fără să-şi dea seama.

Harrison se trezi dorindu-şi să se fi apropiat de el.

– Te lasă să-l călăreşti? întrebă ea.

Douglas se calmase îndeajuns ca să participe la discuţie:

– De ce să-l fi cumpărat, dacă nu-l poate călări, Mary Rose? Foloseşte-ţi mintea, pentru numele lui Dumnezeu!

– L-aş fi cumpărat oricum, chiar dacă nu l-aş fi putut călări, zise Harrison.

– Asta chiar că-i o prostie, interveni Cole.

Harrison n-o luă drept o jignire.

– Poate.

– Din cauza asemănărilor pe care le-ai observat? îl întrebă ea.

El dădu din cap.

– Spune-mi care sînt acestea.

– Calul e la fel de încăpăţînat ca şi strămoşul meu, zise Harrison. Şi avea o luminiţă în ochi. Şi răbdare, faţă de cei care nu-l înţelegeau.

Ea oftă.

– Răbdare, şopti ea.

Harrison dădu din cap. Nu-şi imagina ce-l apucase. Ochii ei deveniseră visători. Se întrebă la ce se gîndea.

Ea se gîndi că, poate, se îndrăgostea. Oh, ce noţiune şcolărească şi copilărească.

Dar nu-i păsa. De vreme ce nu spunea nimănui la ce se gîndea, totul era în regulă, nu-i aşa?

– M-am gîndit c-aş putea învăţa cîte ceva de la el, îi spuse Harrison lui Douglas. Nu sînt prea răbdător, de felul meu.

Ar fi putut fi un soţ minunat, hotărî Mary Rose.

Voia cu adevărat să fie răbdător.

– Are picioare puternice, zise Douglas. Se apropie de gard. E chiar foarte puternic. L-ai căutat la dinți?

– Da.

– A suferit de vreo boală, din cîte ştii?

– Nu.

– De unde l-ai cumpărat?

– De lîngă Hammond, de la Finley. Ai auzit de el?

Mary Rose făcu ochii mari.

– De la Finley? Doamne Dumnezeule, el cumpără cai numai ca să-i vîndă pentru carne. Cît ai dat pe el?

– Doisprezece dolari, răspunse Harrison.

– Ai fost jecmănit, MacDonald, îşi dădu părerea şi Cole.

Dar Douglas nu era de aceeaşi părere cu fratele lui.

– Poate c-a fost chiar o afacere.

– Chiar aşa a fost, insistă Harrison. Am avut noroc. Dacă ajungeam cu o oră mai tîrziu, MacHugh ar fi fost mort.

– De-aceea l-ai cumpărat, chiar dacă nu-l puteai călări, concluzionă Mary Rose, zîmbind. Se întoarse spre Cole. Nu-i aşa că-i drăguţ? şopti ea.

– E un prost, îi răspunse Cole, tot în şoaptă.

Harrison auzise schimbul de replici. Ridică din umeri şi se îndreptă spre poartă. MacHugh îl urmă. Acceptă să fie luat de hăţuri.

Rămase liniştit, pînă ce Douglas încercă să se apropie de el. Începu din nou să se agite.

– Stai unde eşti, îi strigă Harrison. Lasă-l să vină el la tine. Dacă nu te mişti, nu-ţi face nici un rău.

Douglas dădu din cap, semn că înţelesese, şi aşteptă să vadă ce- avea de gînd să facă armăsarul.

N-a trebuit însă să aştepte prea mult. Cînd Harrison lăsă să-i cadă din mînă căpăstrul, calul se apropie în viteză de poarta ţarcului, unde era Douglas.

Mary Rose era sigură că avea de gînd să-i omoare fratele. Ar fi vrut să ţipe, să-l avertizeze, şi se abţinu din

răsputeri să n-o facă. Cole îşi căută pistolul, era absolut sigur că putea împuşca animalul într-o clipă. Pe Dumnezeu, avea să-l ochească chiar între ochi, înainte de a deveni o ameninţare reală.

– N-ai minte, Douglas? îi şopti Cole.

MacHugh se opri la numai cîţiva paşi de Douglas. Pe Mary Rose o lăsau genunchii. Se apropie de Cole şi se sprijini de el, slăbită.

– Poţi să-l atingi acum, dacă vrei, îi strigă Harrison lui Douglas. Ţi-am spus eu că n-o să-ţi facă nici un rău. Îi place să facă pe nebunul. Te simţi bine, nu-i aşa?

Puse ultima întrebare pentru că observase cît de tare pălise Douglas. Fratele lui Mary Rose a trebuit să înghită în sec înainte de a răspunde:

– Ai uitat însă să mă previi c-o să mă sperie de moarte.

Întinse mîna să mîngîie calul. Acesta se pregăti imediat să dea cu copitele. Douglas izbucni în rîs, apoi încercă din nou.

– De-abia acum, de aproape, îmi dau seama cît de zdravăn e. Dacă nu iei în seamă cicatricile, îţi dai seama că e un animal foarte sănătos. Adăugă pe un ton admirativ: Ştii să alegi.

Dar Harrison nu putea accepta o laudă pe nedrept.

– Nu eu am ales. El a făcut-o.

Nu mai continuă, iar Douglas nu-l întrebă. Părea să fi înţeles.

– Are mai bine de şaptesprezece palme înălţime, nu-i aşa? Şi e surprinzător de docil pentru un armăsar.

– La noi, în Scoţia, avem cai şi mai înalţi, replică Harrison.

– De-acolo vii?

Harrison dădu din cap.

– Am înţeles că tu eşti irlandez, spuse, sperînd ca fratele lui Mary Rose să-i vorbească despre trecut.

Douglas păru surprins.

– Cine ţi-a spus?

– Sora ta.

El zîmbi.

– Bănuiesc că sînt... cîteodată.

Ce naiba mai însemna şi asta? Harrison ar fi vrut să-l întrebe, dar alese, în mod înţelept, să închidă discuţia. Douglas părea cam îngrijorat, aşa că îşi concentră atenţia asupra calului.

– Nu-l lăsa pe MacHugh să te păcălească. E blînd doar atunci cînd vrea el. Ştie însă să lovească mortal, atunci cînd se simte încolţit.

– Înseamnă că e exact ca majoritatea bărbaţilor, constată Douglas.

Îi spuse apoi lui Harrison că n-avea nimic împotrivă să vină la ei la masă. Pe cei doi îi lega ceva: dragostea lui Douglas pentru animale şi evidenta afecţiune a lui Harrison pentru MacHugh.

Cole aşteptase destul. N-avea să-l lase pe fratele lui să i-o ia înainte. Dacă Douglas se putuse apropia de animal, atunci putea şi el.

Cîteva minute mai tîrziu, după ce trecuse prin acelaşi supliciu ca şi fratele lui, Cole îşi recăpăta încet-încet culoarea în obraji.

Mary Rose a vrut atunci să încerce şi ea. Cei doi fraţi i-au ordonat însă să rămînă pe loc.

– Lui MacHugh îi plac femeile.

Remarca lui Harrison n-a fost de natură să-i liniştească pe cei doi.

– Nu ne ascultă niciodată, murmură Cole.

Douglas se simţi dator să-i ia apărarea.

– Are şi ea minte, îi spuse lui Harrison.

– Văd prea bine.

Mary Rose trecu de poartă, străduindu-se să nu pară speriată. Ar fi vrut să închidă ochii, dar nu îndrăznea. Ar fi rîs fraţii ei de ea. Şi, mai ales, ar fi murit de ruşine, pentru că era privită de Harrison.

Armăsarul o ignoră. Ea aşteptă cîteva minute înainte de a mai face cîţiva paşi.

MacHugh se apropie în sfîrşit de ea. Ea îl mîngîie, îl tratã ca pe-un copil, iar el îi răspunse cu blîndeţe. Părea foarte dornic de afecţiunea ei.

– O să-ţi placă la Rosehill, îi şopti ea. S-ar putea chiar să vrei să rămîi la noi cu prietenul tău, Harrison, pentru mult timp.

Ştia că visa cu ochii deschişi la un lucru imposibil. Nu-l cunoştea pe acest bărbat decît de douăzeci sau treizeci de minute, şi nu se mai gîndea decît la posibila lui stabilire acolo. Cine ştie, poate că la venirea iernii avea să constate că era o zonă foarte aspră, şi avea să împacheteze şi să plece.

Dădu ocol calului să-l privească pe Harrison şi i se tăie respiraţia. Nu ştia ce se întîmpla cu ea.

Nu-i venea să creadă că bizara ei reacţie era cauzată numai de faptul că era un bărbat frumos. Într-adevăr, îl găsea atrăgător, dar nu asta o făcea să-şi piardă suflul, ci faptul că era un bărbat atît de drăguţ.

Ajunsese cît ai clipi la această concluzie. Avea o inimă tare bună. MacHugh era dovada.

Nu se putea împiedica să nu se uite la el.

Oare dragostea te „lovea" chiar atît de repede? Fetele de la internat susţineau că da, dar ea nu crezuse niciodată în prostiile lor.

Însă acum nu mai era chiar atît de sigură. Fraţii ei îi spuseseră că se va mărita şi ea, cîndva, şi adînc, în suflet, ştia că aveau dreptate.

Pînă astăzi, însă, nu i se păruse deloc posibil să fie legată de acelaşi bărbat, zi după zi, pentru tot restul vieţii.

Acum lucrurile începeau să se schimbe. Nici un bărbat n-o mai făcuse să-şi piardă răsuflarea.

Trebuia însă să vadă cum va fi cînd o va săruta. Era absolut necesar, după părerea ei.

Nu mai fusese sărutată decît de două ori. Şi, de fiecare dată, fusese o experienţă la fel de plăcută ca şi sărutatul unei meduze.

O senzație de repulsie.

Mary Rose se hotărîse: trebuia să afle cum săruta Harrison. Oftă din nou la acest gînd. Era o neruşinată. Dar nu-i păsa.

Îl mai mîngîie puțin pe MacHugh, apoi se întoarse şi ieşi din țarc. Armăsarul o urmă, ascultător.

Ambii frați o urmăriseră privindu-l lung pe Harrison. Şi el observase acest lucru şi încerca să înțeleagă ce se întîmpla cu ea.

O auziră cîntînd.

– Ce naiba a apucat-o? îşi întrebă Cole fratele.

– Visează cu ochii deschişi, îşi dădu părerea Douglas.

Harrison nu scoase un cuvînt. Continuă să stea în mijlocul țarcului şi s-o privească pe Mary Rose. Se comporta cam ciudat. Cînd îl privea, avea o expresie uşor amuzată. La ce se gîndea oare? Îl deranja al naibii că nu reuşea să-şi dea seama.

Era tare imprevizibilă. Lui Harrison nu-i plăcea asta, la nimeni.

În munca lui, era esențial să ştii ce gîndeau ceilalți. Nu citea gîndurile, e-adevărat, dar era un bun judecător al caracterelor şi de obicei prevedea reacțiile altora.

– Renunță, MacDonald, îi zise Cole, înainte de a se îndrepta spre grajduri.

Îl aşteptase destul pe bătrînul Simpson să-i înşeueze calul.

– La ce anume? îl întrebă Harrison.

Douglas se apropia de căruță.

– S-o înțelegi, îi strigă el, peste umăr. N-ai să reuşeşti niciodată.

Cînd ajunse la poarta grajdului, Cole se întoarse.

– Harrison, nu crezi c-ar trebui să-ți iei calul de căpăstru? Văd că se ține după soră-mea.

Harrison o luă la fugă.

Ce naiba era cu el? Nici nu observase că MacHugh dispăruse.

Pe Cole nu-l surprinsese purtarea lui MacHugh.

Armăsarul nu se purta deloc altfel decît celelalte creaturi din preajma lui Mary Rose.

Bărbat sau animal, toți făcură la fel. O urmară pe Mary Rose acasă.

Ea locuia de-a dreptul în paradis. Cînd se apropiară de proprietatea familiei Clayborne, Harrison se opri şi privi fascinat la valea ce i se întindea în fața ochilor.

Iarba luxuriantă acoperea valea, întinzîndu-se spre munte. Verdele era atît de strălucitor, de intens, încît îl făcu să clipească. Arăta de parcă soarele căzuse pe pămînt şi se transformase în smaralde.

Oriunde-ai fi privit iarba strălucea de rouă. O mulțime de flori, roz şi galbene, roşii şi portocalii şi albastre, răsăreau pretutindeni. Iar parfumul lor se amesteca tulburător cu aerul proaspăt al văii.

În nord şi în vest se ridicau munții, majestuoşi. Peisajul îți tăia răsuflarea. Semăna atît de mult cu Scoția, încît se simți cuprins de melancolie.

Cum putea oare un crîmpei de paradis să-i amintească de-un altul? N-ar fi crezut că acest lucru putea fi posibil, dar iată că era.

Melancolia se spulberă la fel de repede precum venise, lăsînd loc unui sentiment de pace, de mulțumire. Dorul de casă se diminua cu fiecare secundă.

Ar fi putut rămîne aici pentru totdeauna.

Acest gînd îl uimi. Alungă imediat această idee trădătoare.

Inima lui rămăsese în Scoția şi, într-o bună zi, curînd, cînd va fi suficient de bogat şi de puternic, avea să se întoarcă şi să ia ceea ce-i aparținea.

Îşi concentră atenția asupra fermei Clayborne. Îşi închipuise că locuiau într-o casă lungă, asemănătoare cu cele pe care le văzuse în timpul călătoriei lui, însă ei trăiau într-o casă cu două etaje şi şindrile albe.

Era destul de modestă, ca proporții şi design, dar lui i se păru de-a dreptul regală.

O verandă susținută de stîlpi albi înconjura casa, pe trei laturi. Totul părea vopsit proaspăt.

În spatele casei erau două hambare mari, la oarecare distanță unul de celălalt, şi înconjurate de garduri. Erau cinci ocoluri, numără Harrison.

– Cîți cai aveți?

– Cîteodată, sînt sute, îi răspunse ea. Venitul nostru depinde de cîți cai avem. Îi creştem şi-i vindem. Cole mai aduce din cînd în cînd mustangi neîmblînziți. Avem şi vite, bineînțeles, dar nu îndeajuns de multe, după părerea lui Travis.

– Travis este cel mai mic dintre frați?

Ei i se păru un gest nemaipomenit de drăguț să încerce să-i țină minte pe toți frații ei.

– Da, e cel mai mic.

– Cîți ani avea cînd te-ai născut tu?

Ea îl privi curioasă.

– Avea nouă, ba nu, aproape zece. De ce întrebi?

El ridică din umeri.

– Aşa, pur şi simplu. Travis seamănă cu Douglas, sau cu Cole?

– Seamănă cu... el însuşi. Pui o mulțime de întrebări, Harrison.

– Într-adevăr? zise el, neştiind ce să-i răspundă.

Ea dădu din cap.

– Ce părere ai de căminul meu?

Înainte de a-i răspunde, el întoarse încă o dată capul, să privească peisajul. Dacă-i spunea pur şi simplu că valea era frumoasă n-ar fi fost de ajuns.

Nu înțelegea prea bine de ce era dintr-o dată atît de important să aleagă cele mai potrivite cuvinte, dar voia să fie cît mai exact cu putință. Paradisul merita mai mult decît un moment de gîndire. Cerea recunoaştere.

Aşa că-i vorbi din inimă.

– Ținutul vostru îmi aminteşte de Scoția. Să ştii, Mary Rose, că aceste cuvinte sînt cea mai mare laudă pe care-o poate aduce un scoțian.

Ea zîmbi, plăcut impresionată. Privi în ochii lui Harrison şi-şi dădu seama că era sincer. Se înfrînă să nu ofteze. Dumnezeule, cît de tare-l plăcea pe acest bărbat drăguţ!

Se aplecă în şa, ca să fie mai aproape de el, şi-i şopti:

– Ştii la ce mă gîndeam?

– Nu, şopti el la rîndul lui. La ce?

– La cît de mult semănăm noi doi.

El rămase fără replică. Îşi ieşise din minţi, dacă credea că ei puteau să se asemene în vreun fel. Pentru că, după părerea lui, erau complet diferiţi. Ea era extrem de sensibilă, de emotivă. Iar el, deloc.

Nimeni nu-şi putea da seama ce gîndea sau ce simţea. Era, de asemeni, extrem de metodic în toate. Ura surprizele, în munca lui, ele se puteau dovedi fatale, de aceea îşi plănuia cu minuţiozitate fiecare acţiune.

Avea nevoie de ordine în viaţa lui, iar, din cîte auzise despre Mary Rose, ea trăia cu totul altfel. Dar era, de asemeni, drăguţă, teribil de naivă şi foarte deschisă şi ospitalieră cu necunoscuţii.

Şi încrezătoare – Doamne, cît de tare părea să se încreadă în oricine! Nu-i trebuiseră mai mult de cinci minute ca să se hotărască să-l ia cu ea, acasă. Putea fi la fel de bine un ucigaş cu sînge rece, nu?

Nu, el nu era ca ea. Nu avea încredere în nimeni. Era un cinic, prin natură şi prin profesie.

Ea nu putea şti că-l judecase greşit, pentru că nu-l cunoştea deloc. Acceptase cu inocenţă tot ce-i spusese el; atîta vreme cît el continua să se prefacă a fi un bărbat simplu de la oraş, care avea pistol numai pentru că aşa crezuse că era nevoie, iar ea îl credea, atunci n-avea decît să creadă şi că se asemănau sufleteşte.

– Nu te întrebi de ce cred că sîntem la fel? îl întrebă ea.

– De ce?

– Pentru că priveşti lucrurile aşa cum o fac şi eu, îi

zise ea. Haide, Harrison, nu te încrunta. Doar nu te-am insultat.

– Nu, bineînțeles că nu, încuviință el. Dar cum anume privim lucrurile?

– Prin prisma inimii.

– Am învățat demult să pun logica şi judecata înaintea emoțiilor, începu el. Filozofia mea de viață e foarte simplă.

– Şi care e aceasta?

– Întîi mintea, apoi inima.

Ea nu se arătă deloc impresionată.

– Deci nu-ți îngădui să... simți? Trebuie să gîndeşti mai întîi totul?

– Bineînțeles, zise el. Îi făcea plăcere că era înțeles.

– Cît de exact eşti, Harrison!

– Mulțumesc, îi zîmbi el.

– Şi de rigid!

– Da.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Adam o să te placă, mai mult ca sigur, prezise ea.

– De ce crezi asta?

– Pentru că şi el crede în aceeaşi filozofie. Cred că-l cam înnebunesc, cîteodată. Îmi pare rău că-şi face atîtea griji, dar n-am ce să fac. Aşa sînt eu. Cînd mă uit la valea mea...

Se opri brusc. Roşi.

– Da? o întrebă el.

– O să zici că sînt nebună.

– Nu zic.

Ea inspiră adînc.

– N-ai decît să rîzi, dacă vrei, dar cîteodată mă simt legată de acest pămînt. Iar dacă nu scot nici un cuvînt, ci doar ascult şi simt, aproape că aud bătrînd inima naturii.

Îl privi cu atenție. El nu zîmbea, dar ei i se păru că se abținea să n-o facă. Simți nevoia să se apere:

– Mi s-a părut că şi tu simți la fel, Harrison. Însă nu sînt foarte sigură că tu...

– Mary Rose, n-ai de gînd s-o iei din loc? Doamne, mi-am pierdut toată ziua aşteptîndu-te.

Era Cole; Mary Rose îşi îndemnă imediat calul.

– Fratele meu n-are deloc răbdare cu cei care-şi pierd timpul. Altfel, e un om tare drăguţ. Numai că încearcă să ascundă acest lucru.

Nici Harrison nu era de părere că fratele lui Mary Rose, Cole, ar fi putut avea cît de cît răbdare. Era cel mai aspru bărbat pe care-l întîlnise vreodată.

Cel mai mic dintre fraţi îi aştepta lîngă hambarul principal, dar trebui să aibă ceva răbdare înainte de a-i fi prezentat lui Harrison.

Pentru că acesta avea probleme cu MacHugh, care nu voia să intre în ocol. Începuse să fornăie şi să-l împingă cu botul în umăr pe stăpînul lui.

Harrison îi ordonă să se potolească. Animalului probabil că nu-i plăcu tonul lui, pentru că-l împinse din nou, cu mai multă putere. Harrison ateriză pe spate, într-un nor de praf.

Era de-a dreptul umilitor, dar Mary Rose îl compătimi. Îi tot rugă pe fraţii ei să intervină. Dar ei erau îndeajuns de înţelepţi ca să stea departe de animalul furios. Douglas zîmbea. Se străduia să fie politicos, de aceea nu rîse în hohote atunci cînd Harrison ateriză pentru a doua oară pe spate.

Cole nu era însă la fel de rezervat. Rîse pînă-i dădură lacrimile. Lui Harrison îi venea să-l omoare. Nu putea s-o facă, bineînţeles, mai ales dacă voia să rămînă la cină şi să afle cine erau cu adevărat aceşti oameni. Îşi dăduse deja seama că roşcatul care stătea lîngă Mary Rose era Adam. Sau poate Travis?

Rîsul lui Cole îi atrase din nou atenţia. Se săturase deja de hachiţele lui MacHugh. Îl lăsă deci să învingă. Lăsă hăţurile libere şi se îndreptă spre cal. MacHugh mai fornăi de cîteva ori, apoi îl urmă.

– Harrison, vino să-l cunoşti pe Travis, îi strigă Mary Rose.

– Ce fel de nume e ăsta, Harrison? întrebă Travis cu voce tare, îndeajuns încît să fie auzit şi de Harrison.

– De familie, strigă el. Sprijini şaua şi pătura de gard, închise poarta în urma sa, şi se apropie de cel mai mic dintre fraţii lui Mary Rose.

– Ce fel de nume e Travis? Irlandez?

Travis zîmbi.

– Poate.

Ce fel de răspuns mai era şi ăsta? Nu-l putu întreba, pentru că Mary Rose se şi apucase să-i povestească cum îl cunoscuse pe Harrison, şi cît de drăguţ fusese, pentru că-l salvase pe Cole de la o ambuscadă.

În timp ce ea vorbea, Harrison îl privea cu atenţie pe Travis. În nici un caz! Omul acesta nu le putea fi rudă. Nu semăna cu nici unul din ei. La naiba, cel mai tare semăna cu MacHugh!

Comparaţia îl amuză. Travis avea părul roşu şi ochii verzi. Faţa îi era pătrăţoasă. Iar Mary Rose avea chipul perfect oval.

Travis era aproape la fel de înalt ca şi Douglas, dar nu la fel de vînjos.

Harrison hotărî că nimic nu-l mai putea uimi. Dacă Mary Rose i-ar fi spus că Travis mai avea un frate geamăn, care era indian, nu s-ar fi mirat deloc.

Se simţea chiar în stare să-l întrebe senin dacă nu cumva era irlandez.

Începu să fie atent la discuţie, atunci cînd Mary Rose îi spunea lui Travis că avea să rămînă la cină.

Fratele ei nu păru deloc iritat. Ci mai curînd resemnat.

Harrison hotărî că Travis nu era aspru precum Cole, dar se răzgîndi repede, cînd îl auzi spunînd:

– Ai tupeu să călăreşti un cal atît de urît.

– Travis, nu fi necioplit, îl preveni Mary Rose.

– Dar nu sînt, replică el. Îi făceam un compliment lui Harrison. Se întoarse spre el. Îmi pare rău dacă te-am jignit.

– Harrison, chiar ai de gînd să-l înşeuezi pe MacHugh mîine? se auzi vocea lui Cole.

– De ce? întrebă el, devenind brusc suspicios.

Ridicînd sacul de făină pe umăr, acesta spuse:

– Fiindcă vreau să fiu şi eu de faţă.

Harrison ştia că avea să regrete dacă riposta, aşa că se strădui să tacă, cu toate să-i venea foarte greu.

Îl văzu pe Cole străbătînd veranda şi intrînd în casă, şi de-abia atunci îl observă pe bărbatul înalt, negru, care se sprijinea de un stîlp.

Străinul avea o statură impresionantă, părul grizonat şi ochelari cu rame aurii care-i dădeau o alură şcolărească.

Era îmbrăcat cu o cămaşă roşie, descheiată la gît, şi cu pantaloni negri. Părea foarte relaxat, ca un om care se află acasă.

Harrison se întrebă dacă nu cumva era un alt suflet rătăcit, pe care Mary Rose îl luase sub aripa ei ocrotitoare şi-l invitase la cină.

– Nu te lua după Cole, Harrison. Îi place să te necăjească, atîta tot. Dar n-a vrut să te jignească. De fapt, e foarte drăguţ şi înţelegător.

Mary Rose zîmbi, arătîndu-i astfel că se aştepta ca el s-o creadă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mary Rose, Harrison e bărbat în toată firea, nu-i un băieţel, o dojeni frăţeşte Travis, apoi i se alătură lui Harrison. O să te obişnuieşti cu soră-mea, dar o să-ţi ia ceva timp. O îngrijorează teribil ca nu cumva să fie cineva jignit. Ignor-o. Noi aşa facem.

După ce-i dădu acest sfat înţelept, o luă înainte.

– Mai trebuie să-l cunoşti pe ultimul dintre fraţii mei, Harrison. Grăbeşte-te, Adam ne aşteaptă.

Mary Rose urcă în fugă treptele şi se opri lîngă străin. Harrison presupuse că voia să-i facă cunoştinţă cu celălalt oaspete, înainte de a intra în casă, unde era Adam.

Dar presupunerea lui se dovedi greşită.

– Adam, ți-l prezint pe prietenul meu, Harrison MacDonald. Vine din Scoția.

Adam se depărtă puțin de stîlp.

– Așa? Bine ai venit la Rosehill, domnule MacDonald.

Harrison era prea uimit ca să mai poată scoate vreo vorbă. Se uită la Mary Rose, apoi din nou la Adam. Nu știa ce-ar fi putut să spună și nici unul dintre cei doi nu părea dispus să-l ajute.

Ci pur și simplu așteptau reacția lui.

Se adună, în sfîrșit. Nu era momentul să pună întrebări, iar ei nu păreau dispuși să-i dea vreo explicație. Își dorea numai s-o facă, totuși, cineva, cîndva.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule. Sora dumneavoastră a fost atît de amabilă să mă invite la cină. Sper să nu vă deranjez.

Îi întinse mîna.

Adam păru surprins de gestul lui. Ezită o secundă-două, apoi îi strînse mîna.

– Nu mă deranjați deloc. De fapt, sîntem obișnuiți cu Mary Rose, care aduce adesea străini la masă. Îi zîmbi surorii lui, apoi se întoarse spre oaspetele acesteia: Scoția e tare departe.

Harrison dădu din cap.

– Masa e gata, anunță Adam. Haide să te speli.

Deschise drumul. Mary Rose îl urmă.

Harrison rămase un moment locului, încercînd să-și dea seama cum stăteau lucrurile.

Dar nu reușea să ajungă la nici o concluzie. Cum naiba de avea Mary Rose patru frați într-atît de diferiți?

Mary Rose ținea ușa deschisă, așteptîndu-l.

În final, el reuși să iasă din transă.

– Știi, Adam... începu ea.

– Da? Se pregăti pentru o altă surpriză.

– Nu m-ai întrebat încă, dar aveai probabil de gînd s-o faci. Îi vedea să chiuie. În sfîrșit, avea să aibă parte de niște explicații oneste.

– Da?
Ea îi zîmbi.
– Nu e irlandez.

1 iulie 1862

Dragă Mama Rose,

Ne chinuim groaznic s-o facem pe fetiță să nu-şi mai ude lucruşoarele. Ştii, noi băieții, o facem altfel. Fetița l-a surprins odată pe Travis făcînd lucrul ăsta şi de atunci nu mai face pipi decît în picioare. Am încercat să-i explicăm că fetele nu fac aşa, dar ea nu vrea să ne asculte, şi acum noi am început să ne întrebăm dacă nu cumva nu înțelege că ea e fată. Adam se jură că e tare isteață, dar e la fel de încăpățînată ca şi Cole. Ne-am gîndit că am avea nevoie de o femeie, să ne ajute în problema asta. Adam zice s-o ducem la Belle, fiindcă e singura femeie din zonă. Dar Cole a sărit în sus. Nu vrea ca micuța Mary Rose să stea în preajma unei tîrfe. Eu sînt însă de părere că Belle are totuşi inimă bună. Şi toată lumea ştie că nu-i place deloc ceea ce face, dar trebuie să pună mîncare pe masă. Îşi urăşte într-atît meseria, încît a ajuns să se plîngă la toată lumea. Toți ştiu cît e de nenorocită. Încît nimeni n-o mai numeşte „curvă", ci Blue Belle...

Fiul tău iubitor,
Douglas Clayborne

5

Cina s-a transformat într-un interogatoriu. Toți erau atenți la Harrison și, de vreme ce el era aproape convins că putea face față tirului de întrebări, și că-i putea opri oricînd, se hotărî să intre-n joc și să se comporte cît mai relaxat cu putință.

Avea însă un motiv ascuns. Întrebările pe care i le puneau frații Clayborne și reacțiile lor la răspunsurile lui îi dădeau o mulțime de informații despre dedesubturile familiei.

Fiecare dintre barbați îl abordă în mod diferit. Cole încercă să fie cît mai abrupt și mai incisiv, Douglas a fost direct și i-a oferit fără să vrea frînturi de informații despre familia lor, pe cînd Travis a fost și metodic, dar și diplomat. Adam a fost cel mai greu de citit.

Pe tot timpul mesei și-a menținut o expresie aproape stoică, iar Harrison n-a reușit deloc să-și dea seama ce gîndea cu adevărat.

Adam era complet diferit de sora lui. Mary Rose era foarte ușor de citit. Reacțiile i se citeau pe față, în ochi.

Harrison nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. Era deschisă şi cinstită, avea o inimă de aur. Toate aceste calităţi ale ei îl făceau să-şi dorească s-o aibă aproape.

Era îndeajuns de cinstit cu el însuşi ca să recunoască faptul că se simţea atras de ea, din punct de vedere fizic. Era o femeie frumoasă; ar fi trebuit să fie orb să nu observe. Ochii ei îl vrăjiseră, iar gura ei îl făcea să-şi dorească lucruri la care nu avea nici măcar dreptul să viseze.

Dar, deşi frumuseţea ei îl făcuse s-o remarce, inima ei îi trezise interesul.

Din fericire, disciplina autoimpusă l-a salvat de a se face complet de rîs. Se străduí să nu se holbeze la ea în timpul mesei.

Fraţii ei nu s-au controlat la fel. S-au uitat fix la el din clipa în care s-au aşezat la masă şi pînă cînd le-au fost luate farfuriile din faţă. Erau nepoliticoşi, o ştiau, dar nu le păsa.

Au aşteptat al doilea rînd de cafele ca să-şi reia întrebările. Harrison s-a sprijinit de spătar, nerăbdător.

Importanţa membrilor familiei a fost dovedită chiar după modul de aşezare la masă.

Adam stătea în capul mesei, o poziţie foarte importantă, lucru care i se păru lui Harrison semnificativ, dar şi ridicînd semne de întrebare. Mary Rose stătea în stînga lui, iar Cole în dreapta. Douglas stătea lîngă sora lui, iar Travis, cel mai mic dintre fraţi, lîngă Cole.

Harrison fusese aşezat în capătul celălalt al mesei, faţă în faţă cu patriarhul familiei Clayborne.

– Ai mîncat suficient, domnule MacDonald? îl întrebă Adam.

– Da, mulţumesc. Friptura a fost excelentă. Vă rog, spuneţi-mi Harrison.

Adam dădu din cap.

– Iar tu trebuie să-mi spui Adam. În Anglia, anumite persoane au titluri nobile. E la fel şi în Scoţia?

– Da, îi răspunse el.

– Dar tu, Harrison? Ai şi tu un titlu? îl întrebă Douglas.

El nu răspunse. Trebuia să admită că era uşor stînjenit. Un titlu de gentleman i se părea cam prea pompos şi desuet aici, în munți.

– Ei bine, ai sau nu? îl întrebă şi Cole, nerăbdător.

– Da, am, recunoscu acesta. Titlul nobiliar este trecut de la o generație la alta. Este, de fapt, o tradiție.

– Şi ce titlu ai? îl întrebă Adam.

Harrison oftă. Nu mai avea încotro.

– Sînt fiul marchizului de Stanford şi am moştenit titlul atunci cînd a murit tatăl meu.

– Şi cum îți spun ceilalți? Sir? îl întrebă Cole.

– Da, dar numai servitorii.

– Bine, bine, dar ceilalți? insistă Cole.

– Lord.

– Mie-mi sună cam ciudat, remarcă. Şi ai o mulțime de bani şi de pămînturi?

– Nu.

Mary Rose îşi dădu seama că musafirul lor era stînjenit. Se hotărî să pună capăt discuției despre titluri.

– Adam a pregătit friptura. A fost rîndul lui să-l ajute pe Samuel.

– Cine e Samuel? întrebă Harrison.

– Bucătarul nostru, îi explică ea. Nu l-ai cunoscut încă. Cîteodată stă cu noi la masă, dar în seara asta a fost ocupat.

– Ba n-a fost, îi spuse Cole surorii lui, după care se întoarse spre Harrison. S-a prefăcut c-ar avea treabă. Urăşte străinii. N-o să-l poți vedea decît atunci cînd o să vrea el. Ce te-a făcut să părăseşti Scoția?

Schimbarea subiectului nu l-a luat prin surprindere pe Harrison. Aproape că i-a venit să zîmbească. Folosise adesea această tehnică, la tribunal. Scopul era să-şi facă martorul să lase garda jos şi să-i răspundă fără să gîndească.

– Am vrut să văd America.

Cole nu păru să-l fi crezut. Dar Harrison nu se obosi să încerce să-l convingă. Nu mai spuse nimic, ci-l aşteptă să-i pună o nouă întrebare.

– Am înţeles de la Mary Rose că vrei să înveţi să conduci o fermă, interveni Douglas.

– Da.

– De ce? îl întrebă Travis.

– Pentru că-mi place stilul ăsta de viaţă.

Dar Travis mai voia explicaţii. Harrison refuză însă să mai deschidă gura.

– E o muncă istovitoare, îi spuse Douglas.

– Îmi închipui, zise Harrison.

– Ce anume îţi place la viaţa de fermier? insistă Travis.

– Traiul în aer liber. Şi faptul că mă fac util, că muncesc cu mîinile.

– Pari să fi lucrat undeva într-un birou, spuse Travis.

– Da, aşa par, nu?

– Ei bine, aşa e sau nu? întrebă Travis, uşor iritat că nu i se răspunsese.

– Majoritatea timpului mi l-am petrecut în birou, recunoscu Harrison. Doar în ultimul timp am călătorit, pentru afaceri.

– Pentru cine lucrezi? îl întrebă Douglas.

– Pentru lordul William Elliott. Dar mi-am părăsit pentru un timp obligaţiile.

– Ce titlu caraghios! remarcă Douglas.

Harrison dădu din cap, dar nu intră în detalii.

Şi au continuat tot aşa. Harrison le mai dădea din cînd în cînd cîte un răspuns evaziv.

Travis se dovedi cel mai insistent. Se părea că era un tip analitic.

Ar fi fost un avocat al naibii de bun.

– Şi de ce n-ai rămas în State? întrebă Travis.

– În State? repetă Harrison, crezînd că nu înţelesese întrebarea.

– Montana nu e încă un stat, îi explică Douglas.

– Uitasem acest lucru, zise Harrison. Crezi că va deveni curînd?

– E doar o chestiune de timp, îi spuse Douglas.

Se pregătea să-i țină o prelegere, dar a fost întrerupt de Travis.

– De ce-ai bătut atîta drum pînă aici?

– Voiam să văd locurile astea. Cred că ți-am mai spus asta, Travis.

– Haideți, nu-l mai hărțuiți, vă rog, spuse Mary Rose. Își sprijini obrazul în palmă și-i zîmbi lui Harrison. Ce părere ai despre casa noastră?

Harrison îl privi pe Adam în timp ce răspundea la întrebare. Fratele cel mare nu scosese nici un cuvînt de ceva timp. Părea pe jumătate adormit, iar Harrison începu să creadă că nu dădea deloc atenție discuției. Cu toate acestea, cînd sora lui își propti cotul pe masă, el îi atinse ușor brațul, ca o subtilă amintire.

Mary Rose se întoarse instinctiv spre fratele ei, să afle ce voia. Adam nu-i explică însă. Harrison știu că nu voia să atragă atenția asupra manierelor ei. Ea se îndreptă imediat în scaun și-și puse mîinile în poală.

Apoi îi zîmbi lui Adam. El îi făcu cu ochiul. Harrison se prefăcu că nu observase nimic.

– Aveți o casă foarte frumoasă, remarcă el.

– Și încă n-ai văzut mai nimic, spuse Douglas.

– A văzut parterul, interveni Cole. Și asta e tot ce vei vedea. Străinii n-au voie sus, Harrison.

– Acolo nu sînt decît dormitoare, interveni Mary Rose, încruntîndu-se la Cole.

Harrison îi zîmbi.

– Casa m-a surprins, recunoscu. Nu mă așteptam.

Cole îl întrerupse.

– La ce te așteptai? Să trăim ca niște barbari?

Lui Harrison îi era însă de ajuns. Era pe cale să-și iasă din fire.

– Credeai că mă așteptam să locuiți ca barbarii numai pentru că tu te porți în tocmai?

Cole încercă să se ridice, dar Mary Rose îl făcu să se răzgîndească.

– N-a vrut să te insulte, îi spuse fratelui ei. Dar ştii bine că- ţi place să intimidezi oamenii. Parc-ai fi un taur, cîteodată.

– Dar aşa i se şi spune, zise Travis.

Cole clătină din cap.

– Nu e întru totul adevărat. Oamenii sînt de părere că nu sînt prea sociabil, Harrison. Din nefericire, însă, nu mi-am cîştigat încă renumele de „taur". Dar mă străduiesc.

Mary Rose începu să-i explice lui Harrison:

– Lucrul ăsta are şi avantaje. Oamenii au tendinţa să te lase în pace, iar lui Cole îi place aşa. Totuşi, remarca ta s-a vrut măgulitoare, nu-i aşa?

– Vrei să spui că tocmai i-am făcut un compliment?

– Da, îi răspunse Mary Rose zîmbind.

El ar fi vrut să protesteze, dar hotărî că era mai înţelept să intre-n joc.

– Bine, înseamnă că aşa o fi.

– Ce anume te-a surprins? îl întrebă Travis.

Harrison nu-şi mai amintea despre ce discutaseră mai înainte.

Era vina lui Mary Rose, bineînţeles. Era atît de drăguţă! Chiar provocatoare. Nu se putea împiedica să nu se întrebe cum ar fi fost s-o ţină în braţe.

– Harrison? îl strigă Douglas.

– Da, zise acesta. Ce m-ai întrebat?

– Eu unul nu te-am întrebat nimic, ci Travis.

– Dacă nu te-ai mai holba aşa la sora noastră, poate c-ai fi în stare să te concentrezi, îi spuse Cole.

Travis îi spuse să nu mai necăjească oaspetele şi repetă întrebarea:

– Ce anume te-a surprins la casa noastră?

– Arată extrem de modestă, de afară. Iar pe dinăuntru...

– E la fel de modestă, completă Cole.

– Dacă nu te uiți prea atent, poate. Dar eu observ întotdeauna detaliile.

– Şi?

– Detaliile au fost cele care m-au surprins, continuă Harrison, ferindu-şi privirea de Mary Rose. Ornamentele cornişei sînt de-a dreptul spectaculoase. Cît despre cele de la trepte...

– Ornamentele cornişei? repetă Travis.

– Da, pe margine, între acoperiş şi pereți, îi explică Harrison.

– Ştiu şi eu care sînt, îi răspunse Travis. Eram numai surprins că le-ai remarcat.

– Şi nu mă aşteptam să aveți atîtea camere. Văd că aveți un salon mare, sufragerie şi o bibliotecă plină cu cărți pe care cu siguranță nu le-ați cumpărat de aici.

– Cole a făcut planurile casei, spuse Mary Rose. Şi toți frații l-au ajutat s-o construiască. Le-a luat ani întregi.

– Nu ne-a lăsat nici măcar să-l ajutăm să ridice stîlpii verandei. E numai munca lui, zise Travis.

– Tocmai i-ai făcut un alt compliment lui Cole, îi zise Mary Rose lui Harrison.

Lui Harrison îi păru rău să audă acest lucru. Nu voia să se lase impresionat în nici un fel de Cole Clayborne. Bărbatul era lipsit de maniere. Cu toate astea, trebuia să-i recunoască măiestria. Îşi dădea seama că-i luase luni întregi de muncă istovitoare. Era nevoit să-i recunoască talentul şi disciplina.

– Ce altceva te-a mai surprins? îl întrebă Douglas.

Lui Harrison îi veni din nou să zîmbească. După expresiile celor care-l înconjurau, îşi dădu seama că nu erau numai curioşi, ci dornici de laude.

– Aveți pian în salon. L-am observat imediat.

– Bineînțeles că l-ai văzut, spuse Cole. Doar e singurul obiect din încăpere.

– E un *Steinway,* spuse Douglas. L-am cumpărat, atunci cînd Mary Rose era suficient de mare ca să învețe să cînte.

– Cine-a învățat-o? întrebă Harrison.

– L-am luat cu tot cu profesor, îi explică Douglas. Îi zîmbi lui Travis, apoi adăugă: Într-un fel, s-ar putea spune şi aşa.

Harrison nu ştia ce să mai creadă. Se hotărî însă să nu întrebe nimic.

– Cîți ani aveai cînd ai început să iei lecții de pian? o întrebă pe Mary Rose.

Ea nu ştia prea bine. Se întoarse spre Adam.

– Avea şase ani, răspunse acesta.

– Eu am început la şapte, zise Harrison.

– Cînți la pian? îl întrebă Mary Rose, încîntată.

– Da.

– Bineînțeles, îl maimuțări Cole. Nu ştie să se bată, sau să tragă cu pistolul, în schimb ştie să cînte la pian. Să ştii că pianul n-o să te ajute să supraviețuieşti aici.

– Ai putea să cînți în *saloon*-ul lui Billie.

– Ca să fie împuşcat în spate, ca ultimul?

– De ce-a fost împuşcat? întrebă Harrison.

– Cuiva nu i-a plăcut cum cînta, zise Cole.

– Înțeleg, spuse Harrison, cu toate că de fapt nu înțelegea.

– Cum de-ai învățat să cînți la pian? Mie mi se pare un lucru cam ciudat, fu de părere Cole.

– Făcea parte din educația mea, îi explică Harrison. Atitudinea lui Cole nu-l jignise deloc. De fapt, era chiar amuzat. Cole părea să creadă că pianul nu era pentru bărbați.

– Ce fel de educație mai e şi asta? îl întrebă Cole. Fetele cîntă la pian, nu bărbații. Tatăl tău nu te-a învățat să călăreşti sau să te bați?

– Nu, răspunse Harrison. Dar al tău?

Cole se pregăti să-i răspundă, apoi se răzgîndi. Se sprijini de spătarul scaunului, ridicînd din umeri.

– Ai auzit vreodată de Chopin sau de Mozart, Cole? Au fost compozitori. Au scris muzică şi au cîntat-o... la pian.

Cole ridică din nou din umeri. Era evident că argumentul nu-l convinsese. Harrison se hotărî să schimbe subiectul.

– De unde aveți porțelanurile astea?

– N-avem decît şase ceşti şi două dintre ele nu se potrivesc. Nici măcar n-avem farfurii la ele. Le-am cumpărat din St. Louis, pentru ca Mary Rose să poată da ceaiuri.

– Asta s-a întîmplat acum cîțiva ani, zise ea. Să ştii să serveşti ceaiul a făcut parte din educația mea.

– Şi cine te-a învățat? o întrebă Harrison, zîmbind imaginii lui Mary Rose copilă, învățînd să fie o adevărată lady.

– Douglas.

– Am făcut cu rîndul, spuse Douglas.

Din privirea pe care i-o aruncase lui Mary Rose, Harrison bănui că lui Douglas nu-i convenise că pomenise despre asta. Dar Mary Rose se prefăcu că nu observase.

– Faptul că sîntem absolut fascinați de reacția ta la vederea casei noastre poate ți se pare ciudat, spuse ea. De obicei, nu-i întrebăm pe oaspeții noştri ce cred, dar tu eşti foarte umblat prin lume şi foarte sofisticat.

El ridică o sprînceană auzindu-i părerea, iar ea înțelese că nu era de acord.

– Da, eşti sofisticat, insistă ea. O ştiu din felul în care vorbeşti, în care priveşti lucrurile. Se vede c-ai crescut într-un mediu rafinat.

– Pari genul de om care apreciază calitatea, zise Douglas, recunoscător că abandonase subiectul ceaiurilor. Celor mai mulți de aici nu le pasă despre lucrurile fine din viață. Nu le faci vreo vină din asta. Sînt prea ocupați să supraviețuiască.

– Hammond a devenit o aşezare rafinată, zise Travis. Aici, în Blue Belle, vin cei care nu sînt primiți acolo.

– Pentru că aici nu le e frică de lege, interveni Cole.

Toți dădură din cap. Travis spuse:

– Douglas are dreptate. Cei de pe-aici nici măcar n-au aruncat o privire la biblioteca noastră. Îți dai seama, să fi cerut cu împrumut vreo carte! Adam le-ar fi dat, dar nimeni nu s-a arătat interesat.

– Ați citit toate cărțile de-aici? îi întrebă Harrison.

– Bineînțeles, spuse Cole.

– Travis a uitat să-ți spună că majoritatea vecinilor noştri nici măcar nu ştiu să citească. De asta nu ne-au cerut cu împrumut nici o carte, zise Mary Rose.

Harrison se întoarse din nou spre Travis.

– M-ai întrebat dacă cred că sînteți la înălțime, îi reaminti. După ce standarde să judec acest lucru? După ale voastre sau după ale mele? Dacă-ți umpli casa cu bogății, numai cu scopul de a-i impresiona pe ceilalți, atunci, după părerea mea, nu eşti deloc la înălțime. Dar voi nu v-ați propus aşa ceva, nu-i aşa?

– De unde ştii tu că nu? întrebă Cole.

– Simplă deducție, răspunse Harrison. N-ați cumpărat pianul numai ca să se adune praf pe el. Ci ca să vă educați sora. Ați fi putut cumpăra alte lucruri cu banii ăştia. Dar ați vrut ca sora voastră să învețe să iubească muzica, iar acest lucru-mi spune că înțelegeți pe deplin valorile educației. Faptul că ați citit toate cărțile din bibliotecă e un alt indiciu. Cred că sînteți mult mai sofisticați decît lăsați să se înțeleagă. Fără îndoială, sînteți bine crescuți.

– Dar nici unul dintre noi n-a mers la universitate, ca tine, remarcă Douglas.

– A merge la universitate nu este decît o cale de a-ți îmbogăți mintea. Dar mai există şi altele. Diploma nu te fereşte de ignoranță. Unii dintre colegii mei mi-au dovedit acest lucru.

– Acum ne complimentezi, nu-i aşa? îl întrebă Travis.

– Cred că da.

Mary Rose oftă adînc, s-o audă cu toții. Harrison se întoarse spre ea, zîmbind. Îi surîse şi ea, drept răspuns.

– Pianul este cel mai de preț obiect al meu, zise ea.

Ție nu ți-a părut rău să te desparți de ceva anume, cînd ai plecat de acasă?

– Ba da. De cărțile mele.

Adam dădu din cap.

– Şi eu țin mult la cărțile mele. Se pare că avem ceva în comun.

Harrison se bucură că fratele cel mare se hotărîse să participe la discuție. Adam se dovedise un bărbat foarte rezervat şi deci greu de înțeles. Harrison ar fi vrut să afle mai multe despre el, dar ştia că trebuia să aibă mare grijă.

– Am citit meditația înrămată pe peretele bibliotecii, spuse.

– Ce-i aia? întrebă Travis.

Înainte ca Harrison să poată răspundă, Douglas întrebă:

– Adică poezia pe care-a agățat-o Adam pe perete?

– Da, e una din preferatele mele, zise Harrison.

Cole se hotărî să-l provoace.

– Chiar ai citit-o? Nu ştiu în ce carte-a găsit-o Adam, dar i-au trebuit cîteva ore s-o scrie frumos şi s-o înrămeze. A scris undeva jos şi de unde-a luat-o, ca lumea să nu creadă că a scris-o el.

– Bineînțeles c-am citit-o, şi chiar de mai multe ori. Probabil c-am memorat-o deja.

Dar Cole nu părea să-l creadă.

– Hai să vedem dac-o ştii pe dinafară, îl provocă el. Recit-o de la început şi pînă la sfîrşit.

Harrison se hotărî să-i facă pe plac, chiar dacă i se părea o copilărie.

– „Un bărbat nu-i o insulă..."

N-a omis decît un vers. Adam i l-a şoptit. Fratele cel mare se arătă impresionat. Mary Rose zîmbea ca o profesoară mîndră de performanța elevului ei.

Harrison se simțea ca un idiot.

– Foarte bine, îl lăudă ea. Şi Adam ştie să cînte la pian. Se pare că mai aveți ceva în comun.

– Ce-ți veni să-i spui asta? o repezi Cole.

Ea nu se lăsă deloc impresionată.

– Ai fost tare necioplit astă-seară, Cole. Harrison e oaspetele nostru. Încearcă să nu uiți acest lucru.

– N-am nevoie să-mi spui tu cum să mă port şi ce să spun, Sidney. Ce-ar fi să nu uiți tu acest lucru?

– Eşti un nesuferit, îi şopti ea.

Harrison nu înțelegea nimic din tot ce se întîmplase. Ce motiv avea oare Mary Rose să-i arunce asemenea priviri fratelui ei? Şi de ce-o strigase oare Cole cu un nume de băiat?

Curiozitatea îl făcu să întrebe:

– I-ai spus cumva surorii tale Sidney?

– Da, zise Cole.

– De ce?

– Fiindcă a devenit cam arogantă.

– Chiar aşa?

– Ascultă-mă bine, Harrison. Pe-aici, e periculos să pui prea multe întrebări. Ar trebui să ții minte acest lucru.

Harrison izbucni în rîs. Nu era însă reacția la care se aşteptase Cole.

– Ce e atît de amuzant?

– Tu eşti, îi spuse Harrison. N-ai făcut decît să-mi pui întrebări, de mai bine de-o oră încoace.

Cole zîmbi.

– Eşti la noi acasă. Noi stabilim regulile. Nu tu.

– Nu vrei să încetezi să mai fii atît de neospitalier? îi ceru Mary Rose.

Avea de gînd să continue să-şi dojenească fratele, dar Adam o făcu să se răzgîndească. Se sprijini de spătar şi o privi.

Mary Rose tăcu imediat. Apoi, Adam se întoarse spre Cole. Acesta se linişti ca prin farmec.

– Mi-ar plăcea să-mi povesteşti despre Scoția, dacă nu eşti prea obosit, îi spuse Adam lui Harrison. N-am avut niciodată şansa să călătoresc în străinătate, ci am făcut-o numai prin intermediul cărților.

– Ți-ar plăcea să vizitezi Scoția, cîndva? îl întrebă Mary Rose.

– Bineînțeles. Dar mai întîi m-aș duce acasă.

– Unde anume? îl întrebă Harrison.

– Acasă, în Africa, îi răspunse Adam. Sînt sigur că ai remarcat culoarea pielii mele.

Zîmbetul îi era sincer. Nu-şi bătea joc de Harrison, ci era pur şi simplu sincer.

– Acolo te-ai născut? îl întrebă Harrison.

– Nu. În Sud, ca sclav. Dar de îndată ce-am crescut puțin, mama şi tata au început să-mi spună poveşti minunate despre strămoşii lor, despre satul în care erau. Aş vrea să văd acele pămînturi înainte de a muri.

– Dac-o mai fi ceva, interveni Cole. Satele mai ard, ştii.

– Bine, „dacă", încuviință Adam.

– N-o să te duci în Africa, îi zise Douglas. Tu nu te duci nicăieri, niciodată.

– Cred că ți-ar plăcea Scoția, spuse Harrison, revenind la subiectul pe care voia să-l discute Adam. Sînt multe asemănări între valea asta şi anumite locuri din Scoția.

– Povesteşte-ne despre casa ta, îi ceru Douglas.

Şi Harrison făcu întocmai. Le mai povesti despre pămînturile care-o înconjurau şi spuse în final:

– Patul tatălui meu era întotdeauna tras la fereastră, ca să-şi poată vedea domeniul. Doar aşa era mulțumit.

Apoi se opri.

– Îmi pare rău, cred c-am început să bat cîmpii. Aşa se întîmplă cînd îi ceri unui scoțian să-ți povestească despre pămîntul natal. Te plictiseşte ore întregi.

– N-ai fost deloc plictisitor, îi spuse Cole.

– Ai fost foarte elocvent, îl asigură Adam.

– Ai spus că patul tatălui tău era lîngă geam. De ce? Nu se putea da jos?

– Nu.

– De mult timp?

– De cînd îmi amintesc eu. De ce?

Lui Cole îi venea să intre în pămînt de ruşine, amintindu-şi cum îl întrebase pe Harrison dacă tatăl lui nu-l învăţase să se bată. Ştia acum şi de ce n-o făcuse. Pentru că nu putea.

– Eram şi eu curios, îi răspunse Cole. Ce i s-a întîmplat, de fapt?

– Un glonţ i-a atins şira spinării.

– Şi a paralizat?

– Da.

– A fost un accident?

– Nu, răspunse scurt Harrison.

– Şi ai rămas lîngă el, chiar şi după ce erai suficient de mare ca să-ţi poţi lua zborul.

– Da, am rămas cu el. Eram fiul lui, pentru numele lui Dumnezeu!

– Poate că el n-ar fi stat lîngă tine noapte şi zi, dacă lucrurile stăteau invers. Marea majoritate a taţilor nu fac asemenea sacrificii.

– Te înşeli, spuse Harrison. Marea majoritate a taţilor sînt în stare să se sacrifice pentru fiii lor.

– Ţi-ai făcut datoria, rămînînd, zise Cole, satisfăcut. Se părea că, în ceea ce-l privea, nu mai încăpea îndoială.

– N-a fost o datorie, ripostă Harrison, jignit. Insulţi onoarea tatălui meu şi pe-a mea, dacă răstălmăceşti astfel lucrurile.

Cole ridică din umeri. Mînia oaspetelui lor nu-l impresiona deloc. Se întoarse spre Adam.

– Trebuie să-l facem să fie mai dur. Eşti de acord să încercăm?

– Poate, zise Adam.

– Are ceva curaj, dar nu prea are iniţiativă, interveni şi Douglas.

– Doar a stat cu tatăl lui, nu? zise şi Cole. Asta dovedeşte din plin lipsă de iniţiativă. Nu, Travis?

– Din punctul meu de vedere, ai dreptate. Cu toate

astea, însă, pare cam prea interesat de sora noastră. Asta ar putea fi o problemă.

– Pe toți îi interesează Mary Rose. M-aș fi mirat ca Harrison să facă excepție. Eu zic să încercăm.

Frații dădură din cap. Mary Rose n-ar fi putut să fie mai fericită. Bătu din palme și-i zîmbi lui Harrison.

Lui nu-i venea să creadă că puteau vorbi despre el de parcă n-ar mai fi fost în cameră.

Mary Rose se ridică în picioare. Harrison o imită, imediat. Nici unul dintre ceilalți nu se mișcă.

– Ai fost invitat să stai cu noi, îi spuse ea. De data asta, au fost de acord cu toții. Surprinzător lucru. De obicei, lui Cole nu-i place nimeni. Dar pe tine te place. Nu-i așa că e drăguț?

– Nu chiar, spuse el, absolut sincer.

Rîseră cu toții, inclusiv Mary Rose.

– Ai simțul umorului, Harrison.

Mary Rose ocoli masa și se opri în fața lui.

– O să-ți arăt unde vei dormi. Ne scuzați, vă rog.

– Bineînțeles, spuse Adam. Noapte bună, Harrison.

Ea se întorsese deja cu spatele. Harrison le mulțumi pentru masă, le ură noapte bună și apoi o urmă pe Mary Rose. Nici unul dintre frați nu-i urmă. El a fost surprins, într-un fel, mai ales după tot ce spusese Travis referitor la interesul lui pentru sora lor.

Nici el, nici Mary Rose n-au scos vreun cuvînt pînă au ajuns la cabană. Peste o mie de stele le luminau drumul.

– Deci ți-au plăcut frații mei, nu?

– Cîteodată, îi răspunse el. Formează un grup tare ciudat.

– Nu e ciudat deloc. Numai că sînt foarte diferiți.

– Pot să te întreb ceva?

– Da, bineînțeles.

– De ce nu m-ai prevenit?

– În legătură cu Adam?

– Da, cu el.

– De ce-aş fi făcut-o? L-ai fi acceptat sau nu. Alegerea îţi aparţinea.

– Nu sînteţi rude de sînge, nici unul, nu-i aşa?

– Nu, nu sîntem. Dar sîntem o familie, Harrison. Sîngele nu e întotdeauna totul.

– Bineînţeles că nu. Aţi devenit o familie cu mult timp în urmă, nu-i aşa?

– Da, îi răspunse ea. Cum de ţi-ai dat seama?

– Pentru că vă purtaţi ca fraţii. Sînteţi loiali, protectori, deşi vă luaţi la harţă din cauza unor lucruri minore. Felul în care v-aţi purtat unul cu celălalt la masă m-a convins de acest lucru.

– Da, spuse ea, e mult timp de-atunci. Nu e frumos pe-aici?

El nu voia însă să discute despre frumuseţea locurilor, pentru că ştia prea bine că ea încerca să schimbe subiectul. Într-un tîrziu, se hotărî să-i facă pe plac. Pusese destule întrebări pentru o seară. Putea continua şi a doua zi.

– Da, e foarte frumos. Iar aerul curat îţi limpezeşte mintea.

– Dacă numai asta ai reuşit să observi, înseamnă că ai trăit prea mult timp în oraş.

El nu putea decît să fie de acord.

– La Londra nu se vede întotdeauna cerul. Adesea sînt nori sau e ceaţă. Iar aerul e plin de fum.

– Aşa e şi la New York, spuse ea.

El aproape că se împiedică. Inima i se oprise parcă în loc.

– Ce-ai spus?

Ea repetă ceea ce zisese, şi continuă:

– Pari surprins.

Harrison îşi dădu seama că nu-şi mascase prea bine surprinderea. Se strădui să zîmbească.

– N-am ştiut c-ai fost la New York.

– Oh, eram doar un copil. Aşa că nu-mi amintesc cum arăta oraşul. Dar fraţii mei îşi aduc aminte. Mi-au zis

că erau multe fabrici, care făceau o grămadă de fum şi în care lucrau o mulţime de oameni.

Harrison inspiră adînc. Lucrurile începeau să se lege. Mai trebuia numai să afle cine o luase de la părinţii ei şi cine-i ajutase pe băieţi să ajungă tocmai aici, în Montana.

– Doar anumite zone ale New York-ului sînt aglomerate, îi spuse el. Este un oraş foarte interesant, să ştii.

– Trebuie să fii foarte atent pe-acolo, nu-i aşa?

– Pretutindeni trebuie să fii atent.

– Parc-ai fi Adam. Întotdeauna îmi spune să fiu atentă. Cîteodată nu mă uit prea bine în jur, recunoscu ea. Travis se miră şi acum că n-am fost jefuită în St. Louis, pe cînd eram la şcoală. Aici, la fermă, sînt în siguranţă. N-aş mai vrea să plec. Mi-a fost dor de casă.

El nu voia să audă aşa ceva.

– Ţi-ar plăcea Anglia şi Scoţia, îi sugeră el.

– Oh, sînt sigură că mi-ar plăcea. Există o mulţime de locuri frumoase pe care ar trebui să le văd. Dar mi-ar fi dor de valea mea. Sînt atîtea de făcut şi de văzut aici, că nu-ţi ajung orele dintr-o zi. Descopăr mereu lucruri noi şi interesante. Ştii, tocmai am aflat despre o femeie care locuieşte singură în Boar Ridge. De-abia se stabilise acolo, împreună cu familia, cînd au fost atacaţi de indieni. Soţul şi fiul i-au fost ucişi. Ea a fost scalpată şi lăsată să moară. Dar a supravieţuit. Travis mi-a spus că i-a auzit pe Billie şi Dooley şoptind ceva despre ea. Toţi spun că e nebună. Biata femeie a stat singură ani şi ani. Eu de-abia azi am auzit de ea. O să mă duc s-o văd, de îndată ce o să-l conving pe Adam.

– Dacă e într-adevăr nebună, s-ar putea să fie periculoasă, Mary Rose. N- ar trebui să...

– Iar vorbeşti ca Adam, îl întrerupse ea. Acum, c-am aflat de existenţa ei, o să încerc s-o ajut. Sînt sigură că înţelegi.

Harrison schimbă firul discuţiei.

– S-ar putea să-mi placă să trăiesc aici. Cred că şi ţie

ți-ar plăcea în Scoția sau în Anglia, odată ce te-ai obișnui.

– De ce? Pentru că mi-ar aminti de casă? Nu e la fel cum ai iubi un bărbat, pentru că-ți aminteşte de un altul? Cred c-aş admira Scoția, Harrison, dar nu cred că mi-ar plăcea să trăiesc acolo. Acasă e cel mai bine.

El oftă.

– Eşti prea tînără ca să te împotriveşti aşa schimbării.

– Pot să-ți pun o întrebare personală? Nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

– Bineînțeles, încuviință el. Ce vrei să ştii?

– Ai sărutat multe femei?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

– Ce m-ai întrebat?

Ea repetă întrebarea. El nu rîse, pentru că ea părea foarte sinceră.

– Ce te-a făcut să te gîndeşti la asta?

Ea n-avea de gînd să-i spună adevărul. De fiecare dată cînd îl privea, la asta se gîndea.

Încă de cînd îl văzuse cît de blînd era cu armăsarul său, nu se mai gîndise la altceva.

Voia ca el s-o sărute; chiar dacă era prea îndrăzneață, nu-i păsa.

– Eram şi eu curioasă. Aşa e sau nu?

– Cred că da.

– Şi te gîndeşti înainte să săruți pe cineva sau e un lucru spontan?

– La ce lucruri stranii te gîndeşti!

– Cam aşa ceva.

Ajunseseră la intrarea în cabană. El puse mîna pe clanță şi se întoarse cu fața spre ea.

– Îți mai aduci aminte ce ți-am spus mai devreme, atunci cînd priveam amîndoi valea? Trebuie să-ți asculți mai întîi mintea şi mai apoi inima. Acesta e răspunsul meu la întrebarea ta. Eu gîndesc întotdeauna înainte de a acționa.

Ea păru dezamăgită.

– Eşti un bărbat foarte disciplinat, nu-i aşa?

– Îmi place să cred că sînt.

Ea clătină din cap.

– Eu nu sînt chiar atît de disciplinată.

Dar el ajunsese deja la această concluzie. Deschise uşa, lăsîndu-i suficient loc să treacă, dacă ar fi vrut să intre.

Dar ea nu se mişcă din prag.

– Înăuntru sînt douăsprezece paturi, dar vei fi singur. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să nu eziți să ne ceri.

– Unde vrea Douglas să-l adăpostesc pe MacHugh?

– Du-l în primul grajd din stînga, îi răspunse ea. O să găseşti acolo şi ce să-i dai de mîncare. Crezi c-o să fie mai blînd acum, că s-a mai obişnuit cu noi?

– S-ar putea.

– Dar tu, Harrison? Te-ai mai obişnuit cu noi?

Întrebarea ei îl făcu să zîmbească.

– Da.

Ea îi zîmbi la rînduu-i. Doamne, cît era de drăguță!

– Pot să-ți cer o favoare?

Ea stătea foarte aproape de el, iar ochii îi căpătaseră străluciri de safire. Nici nu îndrăznea să-şi coboare privirea spre gura ei.

Ştia că avea să-şi piardă stăpînirea de sine, dac-ar fi făcut-o. Dulceața, căldura ei, îl îmbiau să se aplece şi să ia ceea ce ea nici măcar nu-i oferea.

Îşi ieşise din minți, mai mult ca sigur.

– Ce favoare-mi ceri?

Vocea îi tremura, dar ea nu păru să observe acest lucru.

Evident, nu-şi dădea seama de efectul pe care-l avea asupra lui, altminteri nu s-ar fi ridicat pe vîrfuri, ca să fie şi mai aproape de el. Mirosea minunat.

Ca florile sălbatice după ploaie. Îşi lipi palmele de pieptul lui. Inima lui Harrison începu să bată năvalnic.

– Ce-ar fi să mă săruți?

Era exact la ce se gîndise şi el.

– La naiba, n-o să te sărut!

Respingerea lui o răni.

Ei i se păru că el reacţionase ca şi cum i s-ar fi cerut să sărute o capră.

Se simţi imediat ruşinată de îndrăzneala ei.

Se făcuse de rîs.

N-avea de ales; de-acum înainte trebuia să încerce să-şi păstreze şi ultima fărîmă de demnitate.

Ar fi vrut să-şi ridice fustele şi s-o ia la fugă. Dar nu se putea comporta ca un copil.

Rămase pe loc, făcîndu-şi curaj să-l privească în ochi, aşa cum ar fi făcut orice femeie matură.

– Ţi se pare un lucru atît de respingător? Arătai de-a dreptul şocat.

– Nu eram şocat. Un bărbat n-are voie să se arate şocat.

Acum părea de-a dreptul furios. Ea nu-l întrebă dacă chiar nu-şi dădea seama de ce-i făcuse. Oricum somnul ieşea din discuţie.

Se sprijini de tocul uşii şi o urmări cu privirea cum se îndepărta.

De parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Îl răscolise, îl înnebunise, dar n-ar fi fost de mirare dacă s-ar fi apucat chiar să fredoneze în mers.

Se întrebă cît de uimită ar fi fost dacă i-ar fi mărturisit ce-şi dorea cu adevărat să-i facă gurii ei provocatoare şi dulci.

Îşi dorea s-o aibă în patul lui.

Dar începu să-şi repete în gînd că era om, şi nu animal, şi că-şi putea controla pornirile.

Aproape că reuşise să se autoconvingă, că-i zări strălucirea buzelor, iar imaginaţia i-o luă din nou razna.

Să doarmă bine?

În nici un caz.

4 august 1862

Dragă Mama Rose,

Săptămîna trecută ne-am speriat groaznic. Mary Rose s-a îmbolnăvit foarte tare. Ar fi trebuit să ne dăm seama mai devreme că nu-i era prea bine, dar n-am luat în seamă purtarea ei mai ciudată şi n-am pus-o pe seama bolii. De obicei, e foarte veselă, dar marţea trecută nu am mai reuşit să ne înţelegem cu ea. Spre după-amiază, lucrurile s-au înrăutăţit. Douglas îi spălase păturica preferată, cea pe care şi-o ţine pînă sub nas, cînd îşi suge degetul. Cînd a văzut-o pe o tufă, la uscat, a început să urle. Mai aud şi acum zbieretele alea îngrozitoare. N-a mai vrut să doarmă şi a plîns întruna. N-a vrut nici măcar să-l lase pe Adam s-o ia în braţe şi n-a mîncat nimic la cină. De vreme ce de obicei are poftă de mîncare, ne-am dat seama în sfîrşit că era în neregulă ceva. Pe la miezul nopţii, ardea toată.

Am făcut cu rîndul, am răcorit-o cu un burete, am legănat-o, am ţinut-o de mînuţă. Ne călcam pe picioare unii pe alţii, să fim lîngă ea.

Febra a ţinut trei zile şi trei nopţi. Arăta atît de mică şi de neajutorată! Avea nevoie de un doctor, dar n-aveam de unde să aducem unul. Nici măcar în Hammond nu există doctor.

Nu cred să-mi fi fost aşa de frică în viaţa mea. Şi lui Cole îi era frică, dar n-o arăta. Nu făcea decît să repete că greşiserăm aducînd un copil în sălbăticia asta. Era măcinat de vinovăţie, ca noi toţi, de altfel. Ştiam că avea dreptate, dar ce să fi făcut atunci? S-o fi lăsat în gunoi, ca s-o mănînce şobolanii?

Dragostea pentru o fiinţă atît de mică şi de fragilă ne sperie de-a dreptul. Depinde de noi în toate. Trebuie să-i tăiem carnea în bucăţele, ca să nu se înece, trebuie să fim mereu atenţi ca nu cumva să calce pe vreun şarpe.

Cîteodată, sînt atît de speriat c-ar putea să i se întîmple ceva rău, că nici nu mă ia somnul.

Cît a fost bolnavă m-am rugat întruna. Am încercat chiar să fac un tîrg: viața mea contra vieții ei.

Dar cred că Dumnezeu a hotărît să rămînem amîndoi în viață, pentru că sîmbătă dimineață febra i-a scăzut.

Douglas, Adam şi cu mine eram atît de uşurați, că ne-au dat lacrimile. Nu mi-e ruşine s-o recunosc, pentru că nu ne-am mai văzut lacrimile. Numai Cole s-a ascuns iar: a ieşit fugind afară şi nu s-a întors decît după o oră. Ştiam cu toții ce se întîmplase. Avea ochii la fel de roşii ca şi noi.

Roagă-te pentru noi, Mama Rose. Avem nevoie de ajutorul tău. Noi ne rugăm pentru tine. Acum, că luptele se dau atît de aproape de voi, sîntem mai înfricoşați ca oricînd. Ziarele pe care le primim sînt pline de ştiri vechi. Dar, din cîte ne dăm noi seama, Sudul s-ar putea să cîştige acest război pe care nimeni nu-l numeşte „război". Încă. Sperăm să fii în siguranță. Avem nevoie de tine.

Fiul dumitale,
Travis

P.S. Aproape că uitam veştile bune. Cu două săptămîni în urmă a sosit familia Morrison. Au de gînd să construiască un magazin general la Blue Belle. Toți sînt încîntați, bineînțeles. O să fie un lux de-a dreptul să-ți poți comanda cele trebuincioase atît de aproape. Şi poşta va putea fi adusă tot la magazin, dar numai o dată pe săptămînă.

Familia Morrison are o fată pe nume Catherine. E un an şi jumătate mai mare decît Mary Rose. Sora noastră are nevoie de o prietenă cu care să se joace, cel puțin aşa zice Adam şi, cum ei par oameni de treabă, Cole n-a avut nici o obiecție.

6

Harrison s-a trezit cum s-a crăpat de ziuă. Nu dormise deloc bine. Se trezise peste noapte, cînd Cole intrase în cabană, să caute ceva, şi nu mai reuşise să adoarmă după plecarea acestuia.

Se gîndise să-l întrebe pe Cole ce anume căuta, dar se hotărîse că era mai înţelept să se prefacă adormit.

Nu-şi făcuse griji că Cole ar fi putut descoperi ceva. Harrison nu avea la el nici un fel de acte importante şi nici un dolar.

Toate informaţiile pe care le strînsese, împreună cu raportul primit de la avocatul din St. Louis, erau deja în drum spre Londra.

După ce s-a spălat şi s-a îmbrăcat, s-a dus la grajduri, să se ocupe de MacHugh.

A trebuit să-şi piardă mai bine de douăzeci de minute încercînd să convingă animalul încăpăţînat să iasă din grajd.

Voia să-l ducă înapoi în ţarc. MacHugh voia însă să rămînă unde era, aşa că scoase nişte sunete atît de

puternice, că trezi toată casa. Harrison îşi pierduse însă răbdarea.

Îl înjură pe bietul animal minute întregi, în diverse limbi, şi, cu toate că nu reuşi să-l potolească pe MacHugh, reuşi măcar să-şi descarce nervii.

Într-un final, ridică mîinile, recunoscîndu-se învins.

Dacă MacHugh voia să rămînă în grajd, n-avea decît. Lăsă poarta deschisă şi se întoarse să plece, dar se opri brusc.

Cole şi Douglas stăteau în poartă şi, după expresiile lor amuzate, Harrison îşi dădu seama că asistaseră la tot „spectacolul".

– Poţi să te duci să mănînci, îi spuse Douglas. După ce termini, Cole o să te pună la treabă.

– Să fac ce? îl întrebă Harrison.

– Aveam de gînd să te las să mă ajuţi cu nişte mustangi, dar, după cum am văzut că te descurci cu calul tău, m-am răzgîndit. Ce-ar fi să rămîi acasă, să cînţi la pian?

Harrison se înfurie. Frăţiorul arogant trebuia pus la punct.

– Cînt înaintea lui Adam sau după el?

Cole se repezi la Harrison şi se opri la numai cîţiva paşi.

Nu părea însă furios, ci mai degrabă îngrijorat. Pe Harrison îl descumpăni reacţia lui.

– Ascultă, MacDonald. Singurul motiv pentru care Adam a învăţat să cînte la pian a fost ca Mary Rose să înveţe şi ea. A trebuit să simuleze că-i făcea plăcere. M-ai înţeles? N-a făcut-o pentru că i-a plăcut, ci pentru că a fost nevoit.

Douglas se simţi şi el dator să-şi apere fratele.

– N-am vrea să crezi că Adam nu se poartă bărbăteşte. Se descurcă singur, dacă e provocat la bătaie, să ştii. Nu-i aşa, Cole?

– Bineînţeles. Ce zici de asta, MacDonald?

Harrison nici măcar nu încercă să fie prea diplomat.

– Cred că sînteţi amîndoi nebuni. Ce prejudecăţi prosteşti aveau! Iar în opinia lui Harrison, prejudecata însemna ignoranţă, deci o minte ilogică. Deci erau nebuni.

Douglas se înroşise tot. Cole nu-şi dezvăluise încă starea de spirit.

Harrison încercă să treacă pe lîngă ei. Simţea nevoia să respire aer curat.

Cole îi bloca drumul. Douglas îl dădu însă deoparte.

– Nu-l lovi încă, îi spuse fratelui său. Vreau să-l întreb ceva. De ce crezi că sîntem nebuni?

– Amîndoi sînteţi de părere că numai femeilor le este permis să cînte la pian, nu-i aşa?

Nici unul dintre fraţi nu-i răspunse. Harrison clătină din cap.

– Atitudinea ta este ilară, dar şi ilogică. Adam este un bărbat educat şi lui îi revin toate meritele pentru acest lucru. Se întoarse spre Cole. Pe de altă parte...

Douglas îl întrerupse:

– Am nevoie de ajutor la grajduri. Nu văd de ce nu s-ar putea ocupa Harrison de mustangii aceia, Cole.

– Sînt sigur c-aş fi în stare, interveni Harrison. Nu poate fi chiar atît de greu şi, cu siguranţă, nu trebuie să fii prea inteligent pentru asta.

– De ce spui asta? îl întrebă Douglas.

Harrison zîmbi.

– O face şi Cole, nu-i aşa?

Celor doi le trebuiră cîteva secunde ca să-şi dea seama că era o insultă. Harrison aşteptă răbdător ca Cole să scoată pistolul sau să-şi folosească pumnii.

Cole făcu ochii mari. Se dădu un pas înapoi, clătină din cap, apoi izbucni în rîs.

Harrison era dezamăgit. Ar fi vrut să se bată.

– Eşti un bărbat plăcut, Harrison, îi zise Cole.

– Data viitoare cînd o să mai cauţi în lucrurile mele, te împuşc.

– M-ai auzit? Cole părea surprins.

– La naiba! Bineînțeles că te-am auzit! Ai început să te cam înmoi, Cole.

– Cam așa ceva. Puteam să jur că n-am scos un sunet.

– Ce anume căutai? îl întrebă Harrison.

– Nimic anume. Eram doar curios.

Douglas se grăbi să-i explice:

– Ar trebui să-i înțelegi curiozitatea. Ne-a fost greu să credem că nu te poți apăra singur. Bineînțeles, atunci cînd ne-ai spus că știi să cînți la pian, am înțeles cum stau lucrurile.

– Și cum anume stau, exact?

– Știi și tu... cu tatăl tău, care-a fost bolnav, și cu... Cole, n-ar fi trebuit să-i cotrobăi prin lucruri. N-a fost un gest frumos din partea ta.

– Dar tu mi-ai spus s-o fac!

Douglas nu-și amintea să-i fi sugerat așa ceva. Cei doi frați săriră la ceartă, săriră de la una la alta, pînă cînd ajunseră să se certe pentru ceva ce se întîmplase cu mult timp înainte.

Dacă Harrison s-ar fi aflat lîngă un perete, cu siguranță ar fi început să se dea cu capul de el. Frații Clayborne îl înnebuneau pur și simplu.

Se hotărî să preia el frîiele discuției.

– Pot să mă apar și singur, spuse el, făcîndu-i să tacă. Vreau să învăț cum se munceşte la o fermă, dar n-am nevoie să mă învățați să mă bat sau să trag cu pistolul. Dacă va fi nevoie, dacă veți face un singur pas greșit, o să vă dovedesc ce pot.

– Și cum o să ne dovedești? O să ne împuști? rîse Cole.

Harrison clătină din cap.

– Ideea nu e rea. Totuși, m-am hotărît să vă bat să vă sară fulgii.

Douglas îl privi compătimitor.

– Nu-i nici o rușine că nu știi să te aperi, Harrison. O să te învățăm noi tot ce trebuie să știi. Dacă vrei să te

înțelegi cu cei de pe-aici, trebuie să dovedeşti că ai temperament.

– E un lucru ridicol.

– Poate, încuviință Cole. Dar aşa merg lucrurile pe aici. Vrei să fii respectat sau nu?

Harrison renunțase însă să mai încerce să facă pace cu încăpățînatul de Cole.

Ştia foarte bine că se prefăcuse a fi un incapabil, numai ca să poată ajunge în preajma lui Mary Rose. Îşi dădu brusc seama că era la fel de ilogic ca şi cei doi frați.

Doar era pe cale să obțină ceea ce-şi dorea. Ar fi trebuit să fie mulțumit.

Dar nu era. Şi asta pentru că n-ar fi vrut ca Mary Rose să creadă că era un bărbat slab.

Ce naiba se petrecea cu el? Harrison îi lăsă pe cei doi şi se îndreptă spre casă, încercînd să se concentreze asupra adevăratului motiv pentru care venise aici, în Montana. Lady Victoria.

Nu mai avea nici un dubiu. Mary Rose era fiica demult pierdută a lordului Elliott.

Îşi dorea s-o poată lua în brațe, s-o aşeze pe şaua lui MacHugh şi s-o ducă înapoi în Anglia, acolo unde-i era locul.

Dar avea de întîmpinat cîteva obstacole foarte importante. Mai întîi, trebuia să afle cine era autorul răpirii. Pînă cînd vinovatul sau vinovații nu erau prinşi, familia Elliott nu era în siguranță. Celelalte obstacole erau chiar frații Clayborne.

Drace, îşi dorea să nu-i fi plăcut. Chiar şi Cole începuse să-l facă să zîmbească cu ideile lui ridicole despre viață. Iar dragostea celor patru frați pentru sora lor era într-adevăr de admirat. Ca şi loialitatea pe care şi-o arătau unul altuia.

Nici unul dintre ei nu voia să renunțe fără luptă. Şi atunci, el ce-avea de făcut, oare?

Harrison nu credea că va avea prea multe probleme

cu Mary Rose. Ea avea să accepte inevitabilul; cel puțin asta era părerea lui.

Bineînțeles că voia să rămînă aici, în valea ei, pentru tot restul vieții, dar sentimentele ei aveau să se schimbe, cu siguranță, cînd o să afle că avea un tată care-o aștepta în Anglia.

Avea un suflet prea bun ca să nu accepte măcar să-l cunoască.

Iar s-o convingă să rămînă la Londra era problema tatălui ei. Misiunea lui Harrison se termina acolo.

Renunță să se mai gîndească la asta.

Chiar cînd era să dea colțul, spre intrarea din spate a bucătăriei, o zări pe Mary Rose furișîndu-se în grabă, cu un coș în mînă.

– Bună dimineața, Harrison, îi spuse Travis, apărîndu-i brusc în spate.

Harrison se întoarse.

– Bună dimineața. Unde se duce soră-ta? Pare tare grăbită.

Travis zîmbi.

– Se furișează. Știu însă unde se duce. Îi dau cîteva minute avans, apoi plec după ea. Adam o să se înfurie cînd o să afle.

– Ce să afle?

– Că s-a dus s-o vadă pe Cornelia nebuna.

– Femeia care a supraviețuit atacului indienilor?

– Ai și auzit de ea?

– Sora ta a amintit de ea, aseară.

– Da, de Corrie e vorba. Merge vestea că e nebună de-a binelea. Cred că și tu ai fi, dac-ai fi fost scalpat. Chiar și indienii o ocolesc, acum. Le e frică de ea. Majorității celor din Blue Belle le e frică. Au început chiar să considere c-ar fi mai bine să-i dea foc.

– Cum adică?

– Cu tot cu casă, îi explică Travis. Odată, a trecut pe-acolo un cerșetor. A crezut că acea casă era părăsită. Era să fie împușcat în cap, cînd a încercat să intre.

Corrie n-a mai părăsit acele locuri de la atac, iar asta s-a întîmplat acum vreo cincisprezece ani. Acum, că Mary Rose a auzit de ea, s-a hotărît s-o viziteze. Crede că femeii nu i-ar strica o prietenă. Adam i-a spus să nu se ducă. I-a spus că e prea periculos. Ştiam eu că Mary Rose n-o să-l asculte. Aşa se întîmplă de fiecare dată. Oh, Doamne, Adam o s-o omoare într-o bună zi. Spune-le fraţilor mei unde mă duc, bine? îi strigă lui Harrison peste umăr.

Harrison era plăcut impresionat. Fraţii Clayborne vegheau cu străşnicie asupra lui Mary Rose. A fost însă un moment rar în acea zi.

Îmblînzirea mustangilor n-a fost chiar grea. Ci de-a dreptul imposibilă.

Toată săptămîna, Harrison a trebuit să-şi oblojească rănile şi vînătăile care-i acopereau tot corpul. Iar umilinţa suferită era şi mai dureroasă.

Cole însă se distra de minune. Indiferent de ce-ar fi avut de făcut, se afla „absolut din întîmplare" lîngă ţarc, atunci cînd Harrison era aruncat din şa. Şi reacţiona mereu la fel. Clătina din cap şi spunea:

– O să te cam doară. Inevitabil, urma un hohot de rîs.

Harrison ar fi vrut să-l omoare pe Cole.

Dar ca s-o facă avea nevoie de putere, iar în acele momente acest lucru îi lipsea.

Nici nu mai ştia care moment al zilei era mai rău. Serile, întreg trupul îi era în agonie, iar dimineţile i se părea că *rigor mortis* i se şi instalase în corp. Mergea ca un bătrîn şi, Dumnezeule, şi gemea ca unul.

Mary Rose intră într-o seară în cabană.

Din fericire, el nu-şi scosese încă pantalonii, numai cămaşa, şi se prăbuşise pe pat, cu faţa-n jos.

Nici măcar nu ridicase capul cînd auzise pe cineva intrînd.

– Oh, Harrison, în ce hal e spatele tău! şopti ea. Se aşează pe marginea patului şi-l atinse uşor. Adam ţi-a trimis asta, să-ţi destindă muşchii. Vrei să te ung eu?

Ar fi vrut, dar ştia că nu se cădea s-o roage aşa ceva.

– Îţi mulţumesc.

– Te doare peste tot, nu-i aşa?

El nu-i răspunse. Mary Rose desfăcu capacul sticlei şi începu să-l maseze. Strîmbă din nas, din cauza mirosului, sperînd că Harrison n-o să bage de seamă.

– Ce e duhoarea asta, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Harrison, uitîndu-se spre uşă. Credea că mirosul venea dintr-acolo.

– Loţiunea, îi explică ea.

– Doamne, cum miroase!

– Cailor se pare că le place.

El ridică uşor capul.

– O foloseşti şi pe cai?

Mary Rose îi împinse capul înapoi pe pernă.

– Nu-i nici o problemă. Ajută şi oamenilor. Mirosul o să dispară în cîteva clipe şi o să te simţi imediat mai bine.

El n-o crezu. N-avea cum să nu-l mai doară spatele.

– Lasă-mi sticla, îi sugeră el. Dacă o să-mi fie de vreun ajutor, o să-mi dau şi pe... picior.

– Bine. Închide ochii şi încearcă să te odihneşti.

Cinci minute mai tîrziu, muşchii i se mai destinseseră, sub degetele ei minunate. În ceea ce-l privea, nu mai încăpea nici o îndoială: murise.

Gemu, ca ea să nu se oprească.

Ea crezu că adormise. Stătea cu faţa spre uşă şi îi părea împăcat şi frumos.

Părul îi acoperea acum fruntea.

Obrajul îi era adumbrit de un început de barbă, iar ea se simţi cuprinsă de curiozitate să afle cum anume ar fi simţit-o pe obrazul ei.

Se consideră suficient de în siguranţă ca să-l atingă. Mai întîi fruntea, cu vîrfurile degetelor, apoi tîmpla. Pielea îi era caldă şi moale.

Devenind mai îndrăzneaţă, trecu la conturul nasului şi al obrajilor.

Ajunse apoi la gît. Ar fi vrut să-i atingă şi buzele. Cedă imediat tentației.

Bărbatul n-avea nimic care să-i fi displăcut, îşi dădu ea seama. Arăta la fel de frumos pe dinafară cum era pe dinăuntru. În inimă.

Se aplecă şi-l sărută pe frunte. Nu-i venea să creadă: ce îndrăzneață devenise! De obicei, era foarte rezervată, chiar timidă cu bărbații.

Oftă, apoi îl sărută pe obraz. Apoi reîncepu să-i maseze umerii. Nu voia să înceteze să-l atingă. Ce se întîmpla oare cu ea?

Îşi simțea trupul reacționînd, dar, din cauza lipsei de experiență, nu ştia ce să facă în continuare.

Gata, îşi spuse ea.

Dar nu se opri, pentru că-i plăcea senzația pe care i-o dădea atingerea pielii lui.

Era cald şi puternic. I se strînse stomacul. Iar cînd se gîndi să-l sărute...

– Ce cauți aici, lîngă un bărbat pe jumătate gol? N-ai nici o urmă de bun simț? se auzi vocea lui Cole.

– Vorbeşte mai încet, îi şopti ea. A adormit. Am lăsat special uşa deschisă. O fi pe jumătate gol, dar e inofensiv. N-o să profit de el, îți promit.

Nu i se părea o idee bună să recunoască faptul că profitase deja. Cole nu i-ar fi înțeles curiozitatea. Cum ar fi putut să înțeleagă, cînd nici ea nu înțelegea?

– Nu vorbi aşa. Fii o lady. Nu m-am gîndit niciodată c-ai putea profita. Nici n-ai şti cum.

– Dar ar trebui, nu crezi? Ar cam fi timpul să-mi explicați şi mie cîte ceva.

– Mai tîrziu, Mary Rose. O să discutăm altă dată.

Cole voia să schimbe subiectul cu unul mai puțin delicat.

– Întotdeauna spui asta. Lasă, aflu eu şi singură.

– Nu-mi dau seama dacă mai respiră.

– Bineînțeles.

– Pare mort.

– Dar nu e. Cel puțin nu încă. Cînd o să-l lăsați în pace, tu și Douglas?

– Trebuie să știe de toate, dacă vrea să aibă ferma lui.

– Îl omorîți!

– Bineînțeles că nu, zîmbi el. Harrison e mai dur decît pare.

– Nu, dimpotrivă. E mai tandru decît pare, îl corectă ea. A făcut vreun progres în privința cailor?

Cole oftă.

– Așa spune Douglas. Eu unul nu văd nici unul. Harrison ăsta e cam nebun, să știi.

– De ce crezi asta?

– Vorbește cu mustangii, cînd îi înșeuează, și se așteaptă ca ei să-l înțeleagă. Nu ridică vocea și singurele dăți cînd înjură sînt serile, cînd termină treaba. Ar fi mai bine să te întorci acasă. E tîrziu.

Cole voi să plece, apoi se răzgîndi.

– Apropo, tatăl lui Catherine Morrison i-a spus lui Douglas că fata lui, Catherine, vrea ca Douglas să-l întrebe pe Harrison dacă n-ar vrea să-i facă puțină curte.

Mary Rose era uimită. Și furioasă. Își ascunse însă sentimentele.

– E ridicol. Familia Morrison nici nu-l cunoaște pe Harrison.

– Au de gînd să-l invite duminică, la masă.

– N-o să se ducă.

– De ce?

– Pentru că o să fie ocupat.

– Lui Travis sigur n-o să-i convină să audă că Harrison a fost invitat la Catherine. Știi ce simte pentru ea.

– Nu-mi imaginez de ce. Mie una nu-mi place deloc.

– De ce nu?

– E invidioasă și flirtează tot timpul. Și e și obraznică.

– Eu unul n-am observat.

– Bineînțeles că nu. Bărbații nu bagă nimic de seamă. Iar cu tine nu flirtează. Îi e frică de tine.

– Te cam înfurie, nu-i aşa? zîmbi Cole.

– Ce anume?

– Faptul că pe o altă femeie o interesează Harrison.

– Ba nu sînt deloc furioasă.

Dacă Harrison nu s-ar fi prefăcut că dormea, ar fi sărit s-o contrazică.

– Trebuie să aibă grijă cineva de Harrison. E atît de naiv!

– Nu mai spune!

– Şi e excesiv de încrezător.

– Chiar aşa?

– Vorbesc serios, Cole, aşa că nu mai mustăci. Harrison e un bărbat bun şi blînd. Sînt sigură c-ai observat asta.

– N-aş putea spune.

– Ar trebui să avem cu toţii grijă de el. E responsabilitatea mea.

– Ce crezi c-o să-i facă biata Catherine? O să-l muşte?

– Nu m-aş îndoi, spuse Mary Rose. Ştia că era nedreaptă, dar nu-i păsa. Catherine se poate transforma imediat într-o viperă. Ar trebui să-i spui lui Morrison că pe Harrison nu-l interesează fata lui.

Cole ridică ochii spre cer.

– Harrison şi cu mine vom merge mîine în oraş. O să-i spună chiar el lui Morrison dacă vine sau nu la masă, duminică. E hotărîrea lui, Mary Rose.

– Vin şi eu cu voi în oraş.

Harrison deschise ochii exact atunci cînd Cole ieşea pe uşă.

– Poţi să nu-mi mai faci masaj, zise.

Ea sări în picioare, auzindu-l.

– Te-ai trezit! Te simţi mai bine?

De fapt, muşchii îl dureau şi mai tare, din cauza masajului ei excesiv de viguros.

– Da, mulţumesc.

Ea puse capacul sticlei şi o aşeză pe jos.

– Cînd te-ai trezit? îl întrebă, încercînd să nu pară

prea curioasă. Dumnezeule, dacă auzise discuția? Dacă știa că-l sărutase?

– Acum, minți el. De ce?

Ea roși. Lui Harrison îi venea să rîdă, dar nu voia ca ea să se jeneze și mai mult.

Se ridică din pat.

Podeaua era rece sub tălpile-i goale. Stătea prea aproape de ea, știa c-ar fi trebuit să se miște de-acolo, dar nu putea.

– Mă întrebam dacă l-ai auzit pe Cole, se bîlbîi ea. A trecut pe-aici, să vadă ce faci.

– Vă mulțumesc că-mi purtați de grijă.

– Tocmai îi spuneam lui Cole că vreau să pregătesc o masă mai specială duminică. Vii și tu, sigur, nu-i așa? Vreau să-i invit și pe Billie, pe Dooley, Henry și Ghost.

El se abținea tot mai greu să nu rîdă.

– Ce drăguț.

Ea zîmbi.

– Vrei să-mi cunoști prietena? Cred că o să te placă.

– Corrie nebuna? o întrebă el, intrigat.

– Nu-i mai spune nebună, te rog. Nu e. E foarte timidă și prevăzătoare. Tu n-ai fi dacă te-ar fi atacat indienii?

– Ba da, încuviință el. Ți-a vorbit?

– Nu, dar o va face în curînd. Sînt sigură.

– Dacă nu ți-a vorbit, de unde știi că o va face? Ți-a zîmbit sau...

– Oh, păi n-am văzut-o. Nu m-a lăsat.

– Atunci de unde știi că nu e nebună?

– Pentru că nu m-a împușcat.

El închise ochii și numără pînă la zece înainte s-o întrebe:

– Spune-mi exact ce s-a întîmplat. Ai bătut la ușă? Ai intrat înăuntru?

– Nici măcar nu m-am apropiat de ușă. N-am ajuns decît pe verandă. E foarte timidă, să știi, Harrison.

– Cît de tare te-ai apropiat?

– Pînă la uşă. A tras un glonţ, dar la picioare. M-a ratat intenţionat. Voia să înţeleg că nu trebuie să mă apropii.

– Ce-ai făcut atunci?

– I-am spus cine sînt şi c-am aflat abia atunci de ea. I-am mai spus şi cu cîtă greutate i-am găsit casa. E foarte ascunsă, să ştii. I-am povestit despre familia mea. Trebuia să strig, bineînţeles, ca să mă audă. Cînd am simţit că mă lasă vocea, i-am spus de coşul pe care-l adusesem cu mine, cu dulceaţă, pîine de casă şi prăjituri. Am întrebat-o dacă i le pot lăsa, pentru că voiam să mă înţeleagă bine: i le adusesem din prietenie, şi nu din milă. Nu voiam s-o jignesc. Cred că m-a înţeles. M-a lăsat să mă apropii cîţiva paşi. N-am încercat mai mult. I-am lăsat coşul şi i-am spus că mă întorc a doua zi, cu un alt coş plin de bunătăţi. Am rugat-o să lase coşul gol afară, ca să-l pot lua înapoi.

– Ai de gînd să te duci în fiecare zi?

– Nu, n-aş putea. N-aş mai avea timp pentru nimic altceva, iar aici e atîta treabă! Odată ce Corrie o să înceapă să-mi vorbească, şi ne vom cunoaşte, probabil că-i voi face cîte-o vizită mai lungă, o dată pe săptămînă. Cred că vom deveni prietene bune. Dar nu mi-ai răspuns: da sau nu?

– Despre masa de duminică mă-ntrebi?

Ea dădu din cap.

– Dac-o să-ţi dai atîta osteneală, cum aş putea să lipsesc? Făcu o pauză. Adam s-a supărat c-ai plecat aşa, fără să spui unde, nu-i aşa?

– Nu s-a supărat. Dar a fost dezamăgit. Oftă. Asta e şi mai rău. Dac-ar fi ţipat la mine nu m-aş fi simţit atît de vinovată.

– O să-i spui că te duci şi mîine?

– Am discutat deja despre asta. Mi-a dat aprobarea lui. Înţelegi, Harrison, nu trebuie să-i cer permisiunea. Îşi dă seama că sînt capabilă să iau şi singură decizii. Vrea numai să am grijă de mine. I-am promis să nu mă mai

duc singură acolo. O să răceşti, adăugă ea. Pune-ţi cămaşa. Noapte bună.

Se întoarse, pregătindu-se să plece. El ar fi vrut ca ea să mai rămînă. O luă de mînă şi zise:

– Aşteaptă.

– Da? spuse ea, întorcîndu-se din nou.

– N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine.

Doamne, credea că n-o să-l audă niciodată spunînd asta!

– Eşti foarte drăguţă, mai spuse el.

Mary Rose îşi aminti de lucrurile oribile pe care i le spusese mai devreme lui Cole despre Catherine Morrison.

– Nu sînt chiar atît de drăguţă, recunoscu ea. Încerc să fiu, dar cîteodată mă transform într-o scorpie. Pot să fiu de-a dreptul crudă.

Harrison nu-i dădu drumul mîinii ei.

O trase mai aproape. Ştia că-şi pierduse minţile, pentru că, pentru prima oară în viaţă, nu lăsa ca autocontrolul să-şi spună cuvîntul.

Se hotărîse doar, mai înainte, să nu se încurce cu Mary Rose.

Totuşi, avea s-o sărute.

– Ce faci?

– Te trag mai aproape.

– De ce?

– Pentru că vreau să te sărut.

– Vorbeşti serios? îl întrebă ea, uimită.

– Da. Vrei asta?

– Nu e vorba de asta, acum. Făcu o pauză. Nu înţeleg. De-abia dacă mi-ai vorbit toată săptămîna, nici măcar nu m-ai privit... iar acum vrei să mă săruţi? Harrison, nu eşti deloc logic.

El păru uimit de concluzia ei. Rîse.

– Bineînţeles că nu sînt logic.

– De ce vrei să mă săruţi?

Acum începea să devină analitică.

O lipi de pieptul lui şi o sărută pe frunte. Apoi îi luă mîinile şi i le aşeză în jurul gîtului lui.

Ea mai părea încă uimită, dar nu şi stînjenită.

– Tu m-ai sărutat şi încă de cîteva ori, dacă-mi amintesc bine.

– Oh, Doamne, nu dormeai, nu-i aşa?

Părea îngrozită. Harrison o sărută pe obraz, aşa cum o făcuse şi ea, mai devreme, apoi pe vîrful nasului.

– Cred că ţi-a plăcut, şopti ea, odată trecută senzaţia de stînjeneală.

– Ba nu.

– Nu? De ce?

– Mă înnebuneai. Săruţi ca o fetiţă.

Degetele ei începură să se joace cu părul lui. Se lipi de el, oftînd uşor. Căldura şi puterea radiate de trupul lui o încălzeau.

– Arată-mi cum ai fi vrut să fii sărutat, Harrison.

El îşi puse braţele în jurul ei, apoi îi spuse să-şi desfacă buzele.

Ea încercă să-l întrebe de ce, dar cînd gura lui puse stăpînire pe-a ei, blîndă dar şi cercetătoare, uită să mai întrebe ceva. Un fior îi străbătu şira spinării, şi se strînse instinctiv şi mai aproape de el.

Era cel mai uimitor sărut pe care-l încercase vreodată. Pasiunea cu care o sărută o făcu să cedeze unei slăbiciuni nemaiîntîlnite.

Îl simţi tremurînd uşor, şi înţelese că şi el era la fel de afectat de sărutul lor ca şi ea.

Însemna că ea era la fel de puternică, stăpînea în aceeaşi măsură ca şi el tot ce se întîmpla acum, ştia ce avea şi ce nu avea să se întîmple în continuare.

El sfîrşi prea devreme sărutul, aşa că Mary Rose refuză să se desprindă din îmbrăţişare.

Îşi odihni obrazul de pieptul lui. Îi auzea bătăile grăbite ale inimii.

– Nu voiam să te opreşti, şopti ea.

Mărturisirea ei îl uimi pe Harrison.

Respiră adînc, încercînd să-şi recapete autocontrolul. Nici el nu mai simţise o pasiune atît de fierbinte cu vreo altă femeie.

– Tu voiai? îl întrebă ea.

– Nu, recunoscu el. Tocmai de aceea am făcut-o. Dă-mi drumul, Mary Rose. E timpul să te întorci acasă.

Ea n-ar fi vrut, dar înţelese că trebuia. N-ar fi fost deloc o purtare de lady să se atîrne de gîtul lui, să-l oblige s-o sărute din nou. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Se mai uită o dată la el, cînd ajunse în prag. Voia să-i ureze noapte bună.

Dar cuvintele i se opriră în gît şi rămase privindu-l fix. Arăta extraordinar. În lumina lămpii, pielea lui căpătase tonuri aurii.

Muşchii puternici i se încordau la fiecare mişcare. Douglas îi spusese odată că Harrison avea forţa a trei bărbaţi, însă ea ştia că el n-o va folosi niciodată împotriva ei.

– Mă simt în siguranţă atunci cînd sînt cu tine.

Rămase mirată că spusese asemenea cuvinte cu voce tare. Harrison îi zîmbi.

– Aşa şi trebuie, Mary Rose. Nu ţi-aş face nici un rău, niciodată.

– Şi de data asta te-am sărutat ca o fetiţă?

El clătină din cap.

– Ca o femeie. Dar ce s-a întîmplat astă-seară nu se poate repeta. N-ar fi trebuit să încep ceva ce nu pot duce pînă la capăt.

Îşi trecu degetele prin păr, frustrat.

– Nu ne putem lega unul de celălalt.

– Dar am făcut-o deja.

– Ba nu, zise el scurt, neînduplecat.

Ea nu înţelegea nici acum ce-l apucase. Dădu din cap şi plecă.

Se gîndi însă la toate ce se întîmplaseră înainte să adoarmă.

După vreo oră, renunță. Știa că Harrison era atras de ea, după felul în care o sărutase.

Ea nu era prea rabdătoare din fire, dar avea să se străduiască, cel puțin pînă va reuși să-și dea seama ce se întîmpla.

El trebuia să aibă un motiv bine întemeiat, dacă nu voia să aibă o relație cu ea.

Tipul avea un motiv întemeiat în fiecare acțiune de-a lui.

Probabil că trebuia să aştepte pînă avea să-i spună chiar el.

Şi atunci ea avea să învingă orice obstacol i-ar fi stat în cale.

Îşi puse halatul şi papucii şi coborî în bibliotecă.

Adam era acolo, citînd una din cărțile lui preferate. În şemineu ardea focul.

– Adam, pot să te întrerup puțin?

Fratele ei ridică privirea şi-i zîmbi.

– Bineînțeles. Închise cartea şi o puse pe masă.

De cealaltă parte a şemineului era un alt fotoliu, identic cu cel pe care stătea Adam.

Mary Rose îl ocoli însă şi se aşeză pe taburetul de la picioarele lui Adam.

– Vreau să-ți vorbesc despre Harrison.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, îl linişti ea. Nu s-a întîmplat nimic rău. Îmi place de el... chiar foarte mult. Şi cred că şi el mă place.

– Atunci care e problema?

Ea îşi coborî privirea.

– Săptămîna trecută l-am rugat să mă sărute. Abia astă-seară a fost de acord.

Îşi privi fratele, să vadă cum primise vestea. Adam nu reacționă în nici un fel. Îşi scoase ochelarii şi-i aşeză cu grijă, pe carte.

– Te-a sărutat?

– Da.

– Şi după asta ce s-a mai întîmplat?

– Mi-a spus că n-o să mă mai sărute niciodată.

– Înțeleg, zîmbi el, uşurat. Ți-a spus şi de ce?

– Da. Dar explicația lui n-avea nici un sens. Ştiu că i-a făcut plăcere să mă sărute, dar acum, dacă stau să mă gîndesc bine, poate că n-a fost deloc aşa.

– Ai spus că ți-a făcut plăcere să-l săruți. Trebuie să discutăm despre asta.

– Da, mi-a plăcut, şi încă foarte mult. Îmi place de el, Adam. Mi-a spus că nu putem merge mai departe, dar nu mi-a dat nici un motiv. Poate că vrea ca eu să nu sufăr, continuă ea. Probabil că ştie că se va întoarce în Scoția. Sau poate că e precum Cole.

– Cum adică?

– Cole nu vrea să se lase prins în mrejele vreunei femei. Îmi spune mereu că el n-o să se însoare niciodată. Crezi că şi Harrison gîndeşte la fel?

– Nu-l cunosc suficient de bine ca să-ți pot răspunde, dar pe Cole îl ştiu. Astea-s numai vorbe goale, surioară. N-a întîlnit-o încă pe femeia potrivită.

– De ce gîndesc bărbații că o căsnicie e o cursă? Doar femeile nu-i lipsesc de libertatea lor, pentru numele lui Dumnezeu!

– Într-un fel, o fac, îi răspunse Adam. Odată ce te-ai căsătorit, ai făcut-o pentru totdeauna, iar dacă bărbatul a făcut o alegere greşită, atunci a căzut în cursă, nu-i aşa?

– Poate, dar înseamnă că şi pentru femei e la fel.

Gîndurile lui Adam începură să rătăcească.

Se gîndea acum la Harrison. Înțelese că trebuia să afle mai multe despre el, mai ales că Mary Rose părea implicată sentimental.

Era de datoria lui Adam să vegheze ca ei să nu i se întîmple nici un rău.

– Adam?

– Da?

– La ce te gîndeşti?

– La Harrison, îi răspunse el. Îmi dau seama că nu ştim prea multe despre el. Cred c-ar trebui să aştepți

pînă-l vei cunoaşte mai bine, înainte de a-i cere din nou să te sărute.

– O să încerc, acceptă ea, dînd din cap.

– Cole mi-a spus că va trebui să discutăm despre bărbaţi şi femei şi despre...

– Intimitate, îl ajută ea.

– Da, intimitate.

– Am mai vorbit despre asta, cu ani în urmă.

– Îmi amintesc, şi credeam că şi tu. Dar fratele tău mi-a spus că vrei să ştii fapte de viaţă. Crede că n-ai prea înţeles, atunci, ce ţi-am spus.

– A fost suficient de clar.

– Aşa am crezut şi eu. Mai ales c-ai pus o mulţime de întrebări.

– Iar tu mi-ai răspuns, răbdător, la fiecare. Eşti singurul frate care mi-ai vorbit pe şleau. Travis a început să facă tot felul de paralele între copaci şi arbori, apoi a trecut la *Biblie*. Cînd a început să-mi recite parabola cu feliile de pîine care se înmulţeau, n-am mai înţeles nimic. Mi-a spus că şi eu sînt tot o felie de pîine şi că într-o zi o să mă înmulţesc. L-am întrebat cum. A ridicat mîinile spre cer şi m-a trimis la Douglas.

– Şi Douglas ce ţi-a spus? Adam ştia, o mai auzise povestind, dar îi făcea plăcere s-o mai asculte o dată.

– Mi-a spus să-mi pun capul la contribuţie. Era foarte morocănos. Mi s-a spus că trăiesc într-o fermă, şi tot repeta: „pentru numele lui Dumnezeu!", şi mi-a sugerat să mă mai uit în jur. Atunci o să-mi dau seama şi singură. I-am spus că m-am tot uitat, încă de la unsprezece ani, dar n-am fost în stare să-mi dau seama de nimic. Disperat, mi-a arătat ţarcul cu cai şi mi-a zis că într-o zi voi fi ca o iapă, şi că un bărbat va veni la mine, asemeni unui armăsar.

Adam rîse pînă-i dădură lacrimile.

– Cum ai reacţionat?

– M-am simţit insultată, bineînţeles, dar şi dezgustată. Atunci m-a trimis la tine.

El îşi şterse ochii cu dosul palmelor.

– Dacă-ţi aduci aminte de discuţia noastră, atunci de ce l-ai mai întrebat pe Cole?

– Nu m-am putut abţine. E aşa de amuzant! Roşeşte, Adam, roşeşte cu adevărat şi se fîstîceşte, ceea ce nu-i stă deloc în fire. O să-l mai întreb din cînd în cînd, să ştii.

Adam rîdea din nou.

– Bine. Mor de curiozitate să aflu ce comparaţie mai inventează de data asta.

Oftă, după care trecu la lucruri mai serioase.

– Acum cred c-ar trebui să discutăm despre ce-ai simţit cînd l- ai sărutat pe Harrison.

Asta au şi făcut, iar Mary Rose nu se simţea nelalocul ei, sau stînjenită. Adam ştia întotdeauna să-i vorbească despre orice.

Puntea care se construise între ei era foarte puternică, iar încrederea ei în judecata lui Adam era absolută.

Adam era îngrijorat ca ea să nu se fi speriat cumva de reacţia ei fizică.

Pasiunea era adesea greşit interpretată: ceea ce nu înţelegeai îţi putea provoca teama. Nu voia ca surorii lui să-i fie frică de cineva, sau de ceva.

Trebuia să ştie să se bucure de viaţă şi nu să se teamă de ea, aşa cum îi fusese lui, ani de-a rîndul.

– Un bărbat poate să încerce să se culce cu o femeie şi fără să o iubească. Mă înţelegi?

– Da. O femeie poate şi ea să facă acelaşi lucru, nu-i aşa?

– Da.

– Vrei deci să mă faci să înţeleg că dorinţa şi iubirea nu merg întotdeauna mînă-n mînă.

– Da.

– Nu-ţi face griji pentru mine. Eşti îngrijorat fiindcă sînt neştiutoare. Inocenţa nu înseamnă prostie.

– Exact.

Au mai stat de vorbă cîteva minute, pînă o cuprinse somnul. Îşi sărută fratele de noapte bună.

– Oh, cît de mult îmi doresc ca Mama Rose să fie aici! Îmi lipseşte atît de tare!

– Într-o bună zi, va fi cu noi, îi promise Adam. Coşmarul ei nu mai poate dura prea mult. Poate că stăpîna Livonia o s-o lase totuşi să plece. Dar mă îndoiesc că Mama va accepta s-o lase singură. E total dependentă de ea, acum.

– Nici nu-mi imaginez cum e să fii orb. Dar nu cred c-aş deveni rea, aşa ca Livonia.

– Ea are nevoie de Mama mai mult decît ai tu, Mary Rose... cel puţin acum.

– Iar fiii ei au devenit atît de egoişti încît să-i întoarcă spatele?

– Ştii deja răspunsul la întrebare. Ar face orice să pună mîna pe banii ei. Rose şi Livonia locuiesc într-o căsuţă la marginea proprietăţii pe care fiii ei au vîndut-o deja. Au ajuns la o înţelegere. Atîta timp cît fiii Livoniei le lasă în pace, nici un rău nu li se va întîmpla.

– Le trimiţi regulat bani, nu-i aşa?

– Fac şi eu ce pot. Haide, du-te la culcare. Vreau să termin de citit capitolul acesta din Constituţie. Am de gînd să-l provoc mîine pe Harrison la o discuţie şi vreau să fiu pregătit.

– Vreau să-i scriu Mamei o scrisoare înainte de culcare. Simt, nevoia să-i povestesc despre Harrison. O să vrea să ştie toate amănuntele.

– Credeam că i-ai spus deja de el.

– Da, dar asta a fost înainte de a mă fi sărutat. Trebuie să-i povestesc şi asta. Noapte bună. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, surioară.

Mary Rose se duse la culcare o jumătate de oră mai tîrziu.

Adormi gîndindu-se la cît de perfectă era viaţa ei. Trăia într-o vale superbă, avea patru fraţi minunaţi şi un curtezan care o plăcea. Avea să se lase greu, bineînţeles.

Avea planuri măreţe.

Da, viața ei era minunată.
Era pe cale să se îndrăgostească.

17 mai 1863

Dragă Mama Rose,

Am auzit atîtea veşti despre război, că nu mai ştim ce să credem. Şi Nordul şi Sudul îşi revendică aceleaşi victorii. Cînd primim cîte-o veste, este atît de veche şi de deformată că nu mai are nici un sens. Tot ce ştim absolut sigur este că mii de tineri sînt omorîți. Încercăm din răsputeri să te ascultăm şi să nu ne facem griji în privința ta. Dar ne e tare greu. Eşti mereu în gîndurile noastre, în rugile noastre, în inimile noastre.

Scrisoarea ta a fost o uşurare binefăcătoare. Am fost atît de fericiți că am avut veşti după mai bine de o lună de aşteptări, că am serbat evenimentul cu o masă mai specială. Cole a făcut friptură de veverițe, Douglas a făcut biscuiți, iar eu am adunat legume proaspete din grădină. Ca desert, am avut mere coapte şi bomboane de mentă. După ce-am mîncat pe săturate, am cîntat cu rîndul. Cred că Cole şi cu mine n-am cîntat chiar rău, dar Travis şi Douglas au fost de-a dreptul groaznici. Nu chiar ca micuța Mary Rose, însă, care nu cînta, ci țipa de-a dreptul. Mă tot gîndesc să-i iau un pian, cînd o mai creşte. Va trebui, bineînțeles, să-i găsim un profesor. Acum însă mă gîndesc că poate nu e o idee atît de bună. Dacă nu e în stare să cînte, probabil că nici nu va învăța mare lucru. Totuşi, mi se pare important ca ea să aibă parte de o educație completă. Eu şi frații mei discutăm adesea despre ce vrem ca ea să ştie cîndva. Travis insistă ca ea să învețe franțuzeşte. Zice că femeile şi bărbații educați ştiu cel puțin o limbă străină. Acum ne concentrăm însă asupra englezei. Gramatica

ei e destul de proastă. Mereu confundă verbele. Ţi-am urmat sfatul, şi n-o corectăm mereu, şi o lăudăm întotdeauna atunci cînd îşi face bine temele. Cînd e veselă şi ne zîmbeşte, ni se pare c-a răsărit soarele.

Cole ne-a arătat planul casei pe care vrea s-o construiască. Am fost uimiţi de cît de detaliat este. Nici unul dintre noi nu ştia că e atît de talentat. Cred însă că s-a avîntat cam mult. Planul este al unei case cu două etaje şi cinci dormitoare, la fel de mare ca acelea de pe plantaţiile din sud. I-am spus ca la exterior s-o facă cît se poate de simplă, ca să nu atragă atenţia nimănui. Oamenii văd o casă elegantă şi încep să se întrebe ce-o fi înăuntru. Apoi devin invidioşi, o ştiu din experienţă. Dacă cineva are mai mult decît altcineva, atunci acela începe să creadă că i s-ar cuveni lui, chiar dacă nu e dispus să muncească la fel de mult. Totuşi, oamenii din Blue Belle nu sînt ca aceia de la oraş. Avem cu toţii tendinţa de a aprecia ce au alţii. Eu unul am deja şapte cărţi de colecţie, iar Travis va pleca săptămîna viitoare la Hammond, să vadă ce mai găseşte pe-acolo. Douglas a început să îmblînzească o pereche de mustangi pe care i-a prins împreună cu Cole. Douglas poate să comunice cu animalele. Spune că ele nu-i vorbesc chiar, dar că au un fel al lor de a-l anunţa cînd se va întîmpla ceva.

Încet-încet începem să ne dăm seama cum poate contribui fiecare la binele familiei. E foarte interesant: Dumnezeu i-a dat fiecăruia cîte un dar deosebit. Eu mă pricep la cifre, aşa că ţin registrele şi completez toate actele pentru pămînturile noastre. Avem şi un caiet în care notăm tot ce cheltuim, pînă la ultimul bănuţ. Morrison a început să ne dea pe datorie. Zice că nu trebuie să-i plătim decît o dată pe lună pentru mărfurile pe care le cumpărăm de la el, dar ne ia ceva mai mult, pentru bunăvoinţa pe care ne-o arată. Mie mi se pare camătă curată. Eu nu prea merg în oraş. Îţi urmez sfatul, de a nu atrage atenţia celorlalţi. Dar au venit cu toţii aici, să mă cunoască, şi deja cred că s-au obişbuit cu mine. Şi faptul

că sîntem prieteni cu familia Morrison ne-a ajutat, cred. Au avut necazuri mari cu acoperişul. Am mers şi eu în oraş, să-l ajut să-şi construiască unul nou.

M-am cam abătut de la subiect, nu-i aşa? Îţi povesteam că Dumnezeu a hărăzit fiecăruia cîte un dar şi am început să mă laud. O să-ţi povestesc acum despre fraţii mei. Cole s-a antrenat în mînuirea pistolului, aşa că e în stare să ne apere şi să împuşte cîte un animal pentru cină. E şi un foarte talentat constructor. Îi ajută pe toţi. Douglas se ocupă de caii pe care i-a prins. Side Camp i-a promis deja că-i cumpără, odată ce se vor obişnui înşeuaţi. Douglas vrea să construim un hambar înainte de a ne apuca de casă. El şi Cole încă se mai ceartă cu ce să înceapă. Cole o să-l lase pe Douglas să iasă învingător, dar vrea să-l necăjească puţin.

Travis face rost de orice. Cînd avem nevoie de ceva, îi spunem lui, şi ne aduce.

Nu ştim deocamdată ce talent are copila. Cu siguranţă nu are nici unul în domeniul artelor. Îţi trimit un desen făcut de ea. Ar trebui să înfăţişeze cabana noastră, dar nu cred să-ţi dai seama prea bine. Bineînţeles că am lăudat-o, i-am spus că e foarte frumos.

Acum nu mai acceptă să-i spunem „baby". Şi nici nu mai răspunde cînd o strigăm Mary, ci numai dacă-i rostim numele întreg. Mi se pare o prostie s-o strigăm Mary Rose Clayborne tot timpul, dar n-avem încotro.

Ne pune sute de întrebări, în fiecare zi. Mai cred, totuşi, că e mai deşteaptă decît noi toţi la un loc.

N-o lăsăm să se poarte urît. Dacă nu ne ascultă, o lăsăm cîtva timp singură. Nu-i place să fie dată deoparte şi face o faţă care-ţi inspiră milă. Cole e întotdeauna primul dispus să cedeze, din cauză că are o inimă atît de bună, dar chiar şi el înţelege că e important s-o facem să înţeleagă că anumite purtări nu pot fi tolerate.

Nu sînt însă prea sigur că e nefericită atunci cînd e singură. Chiar ieri, lucram amîndoi, împreună, în grădină. Ea voia să mă întrerup din lucru şi s-o duc în casă,

să-i dau o bomboană. Cum am refuzat-o, s-a dus şi şi-a luat singură. Ştia sigur că o să dea de bucluc, pentru că le mîncase pe toate. Cîteva minute mai tîrziu, a trecut pe lîngă mine trăgînd după ea o păturică. A străbătut grădina şi s-a aşezat pe un buştean, luînd o expresie de-i plîngeai de milă. A trebuit să întorc capul, să nu mă vadă zîmbind.

Mă opresc acum. Travis şi Douglas mi-au dat deja scrisorile lor pentru tine, iar Cole o termină pe-a lui.

Ne tot gîndim să ne înrolăm, să ajutăm astfel Nordul să cîştige războiul. Dar nu se poate. Am promis cu toţii să avem grijă de sora noastră. Travis nu era prea convins că are nevoie de toţi patru, dar eu i-am explicat că fiecare îşi aduce contribuţia la creşterea ei. E adevărat, Mama. E nevoie de patru bărbaţi în toată puterea ca s-o supravegheze pe Mary Rose.

Ne rugăm în fiecare seară pentru bravii soldaţi nordişti.

Nu vreau să termin scrisoarea cu o notă tristă. Ne-a surprins pe toţi caseta pe care-ai trimis-o. Chiar şi ambalajul era intact. Mary Rose ne-a surprins cînd o admiram. I-am spus că ei i-ai trimis-o, dar că n-o va primi decît cînd va împlini şaisprezece ani. Dac-ai şti, Mama! S-a tranformat într-o adevărată scorpie. A trebuit pînă la urmă să ajungem la un compromis. Acum, are voie s-o privească în fiecare seară, înainte de culcare. Încă un ritual. Am ajuns la trei. Paharul de apă, povestea şi acum caseta.

Este o figură, dar, Doamne, ne face atît de des să zîmbim!

Te iubesc,
Adam

7

Blîndul Harrison se transformă într-un maniac înrăit, chiar sub ochii lui Mary Rose. Nu-i venea că creadă: ziua, care începuse atît de bine, se dovedea groaznică. La cină, în aceeaşi seară, îi spuse lui Adam că ziua fusese de-a dreptul un coşmar.

Şi era numai vina lui Harrison. Era atît de furioasă pe el, că nici nu putea să-i vorbească.

Dimineaţa, se pregătise aproape o oră pentru plecarea în oraş, pentru că voia să arate cît mai bine, pentru Harrison. Nu credea că făcea pe cocheta, cu toate că de obicei se îmbrăca repede, cu lucruri comode.

Dar ziua aceasta era diferită, pentru că bărbatul visurilor ei o sărutase şi voia să fie frumoasă, pentru el. Ştia că era o prostie, dar nu-i păsa. După ce probase trei rochii, sfîrşise prin a se îmbrăca cu o fustă bleu-pal, de călărie, şi o bluză albă. Îşi strînsese părul cu o panglică albastră. Nu era prea încîntată de cum arăta, dar era tot ce putea face din înfăţişarea pe care i-o dăruise Dumnezeu.

Curînd, a aflat însă că nu meritase efortul. Cu excepția unul banal „bună dimineața", Harrison nu i-a dat deloc atenție.

Au plecat cu toții în oraș, cu excepția lui Adam. Travis voia să ridice un colet, Cole și Harrison trebuiau să ia noile hamuri, iar Douglas voia să discute cu potcovarul. Mary Rose avea o listă întreagă cu alimente de care ar fi putut avea nevoie noua ei prietenă, Corrie.

N-o deranja că oaspetele lor cel încăpățînat o ignora. Era însă furioasă pentru că el refuzase să asculte vocea rațiunii. Insistase să poarte centura, și pistolul, și-i spusese lui Cole că-și încărcase vechea lui armă, în caz că aveau vreun necaz pe drum.

Ei nu-i venea să creadă că el putea fi atît de încăpățînat. Bineînțeles că frații ei erau înarmați, dar știau să le mînuiască foarte bine și purtau armă numai în scop de apărare. Un pistolar pe nume Webster și tovarășii lui erau încă în libertate, iar frații Clayborne trebuiau să se păzească, atîta timp cît fugarii mai erau încă în ținuturile acestea.

Pentru că era marți, nimeni nu se aștepta să-i vadă. Mary Rose se rugase tot drumul să n-o găsească pe Catherine Morrison la magazin, ajutîndu-și tatăl. Nu voia să fie obligată s-o vadă flirtînd cu Harrison, era sigură că avea s-o ia amețeala. Harrison era atît de naiv!

Majoritatea bărbaților erau, de fapt, atunci cînd era vorba de un complot pus la cale de-o femeie. Poate că Harrison nu bănuia ce plănuia Catherine. Nu era însă cazul lui Mary Rose.

Femeile se „citesc" una pe alta. Catherine voia să-l prindă pe Harrison în mreje. Nu era greu de găsit un bărbat aici, în vale. Erau cu mai bine de-o sută mai numeroși decît femeile. Era însă greu să găsești unul bun. Ăștia erau rari precum diamantele.

Mary Rose nu credea deloc c-ar fi fost geloasă. Pur și simplu avea grijă de Harrison. La urma urmei, era oaspetele ei.

Catherine Morrison trebuia să-şi găsească o altă pradă. Pe drum, Mary Rose le ceru de cel puţin cinci ori lui Cole şi lui Douglas să aibă grijă de Harrison. Cei doi se plictisiseră deja să-i mai promită acest lucru. L-ar fi rugat şi pe Travis, dar el călărea alături de Harrison şi n-ar fi vrut să fie auzită chiar de bărbatul pe care voia să-l protejeze.

Norocul a fost de partea ei. Catherine nu era în magazin. Mary Rose l-a văzut pe Harrison discutînd cu tatăl lui Catherine, dar conversaţia n-a durat decît un minut-două, după care lui Harrison i s-a făcut cunoştinţă cu Floyd Penneyville, alt nou-venit în oraş, iar discuţia s-a axat apoi pe tîrgul anual de vite care avusese loc cu trei săptămîni în urmă. Şi lui Floyd, dar şi lui Harrison le părea rău că-l rataseră.

Dooley o ajunse din urmă cînd se pregătea să iasă din magazin. Voia să meargă la grajduri, să-l caute pe Douglas. Cole, Travis şi Harrison stăteau încă de vorbă cu Floyd.

– Bună dimineaţa, domnişoară Mary. Tii, dar ce drăguţă eşti azi!

– Îţi mulţumesc, Dooley.

Acesta îşi aminti, cu întîrziere, e-adevărat, de bunele maniere, şi-şi scoase pălăria.

– L-am anunţat deja pe Cole că Webster şi-a strîns cîţiva neisprăviţi cu el. S-ar putea să avem necazuri.

– Omul trebuie să fie pregătit pentru orice, îi spuse Mary Rose, citînd spusele lui Adam. El era cel care o sfătuia mereu să fie întotdeauna pregătită.

Dooley o urmă afară, pe aleea străjuită de copaci.

– Am auzit de la Henry că i-ai dus de mîncare lui Corrie nebuna. Minţea sau e-adevărat?

– E adevărat, zise ea. Corrie nu e nebună. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă le-ai spune asta şi prietenilor tăi. E prietena mea, Dooley.

– Exact aşa zicea şi Henry c-o să spui. Am veşti proaste pentru tine, domnişoară Mary. Bickley şi cîţiva

din prietenii lui din trupurile *vigilante* vor să-i dea foc, cu tot cu casă. Spun că e periculoasă.

Mary Rose era îngrozită.

– Cum îndrăznesc? strigă ea. Îl apucă de braț pe Dooley. Au plecat deja?

– Nu, însă sînt gata. Henry şi Ghost îi țin de vorbă. Ştii cît îi place lui Bickley să se laude. E un diavol, domnişoară Mary. Oh, cît aş vrea să se întoarcă în Hammond, de unde-a venit. N-are ce căuta aici. Nici el, nici prietenii lui. Îşi spun *vigilante*, de parc-ar fi ceva de capul lor.

Bătrînul făcu o pauză să-şi tragă nasul. Ar fi scuipat, dar nu se cădea, de față cu domnişoara Mary.

– Unde sînt acum?

– La *saloon*. Ard însă de nerăbdare să pornească. Henry nici nu mai ştie ce să-i întrebe, iar pe Ghost îl ştii doar. Cînd bea ceva mai mult devine tare ciudat. De-abia dacă reuşeşte să-şi dea seama despre ce vorbesc ceilalți. Nu se poate concentra din cauza fantomelor care îi vorbesc tot timpul. Cred că nici trăsnetul care l-a lovit nu i-a fost de mare folos. Eu tot mai cred că dacă n-ar mai bea ar avea mintea întreagă. Domnişoară Mary, unde mă duci?

– La *saloon*.

– Doar n-ai de gînd să intri?

– Voi intra, dacă trebuie. Trebuie să-i opresc.

Mergeau foarte repede. Lui Dooley i se tăiase respirația.

– Lasă-mă să-i caut pe frații tăi, domnişoară Mary, o rugă el. Aşteaptă-mă aici.

Mary Rose înțelese, înțelept, că un oarecare ajutor nu i-ar fi stricat. Încuviință să aştepte, dar de-abia se aşezase pe-o bancă, cînd Bickley şi tovarăşii lui ieşiră afară. Caii îi aşteptau.

Nu mai putea să aştepte. Se rugă la Dumnezeu ca bărbații să nu fi fost prea „afumați". Nu-l cunoştea pe Bickley, dar auzise destule despre el. Se părea că înfă-

ţişarea îi era la fel de urîtă, ca şi caracterul. Avea aerul unui şarpe, îşi zise Mary Rose. Nu era prea înalt. Adam spunea despre el că era un bărbat mic străduindu-se să pară mare.

– Bickley? Aş vrea să stăm de vorbă, zise Mary Rose, sperînd ca numai el să vină spre ea, iar restul să aştepte lîngă uşa *saloon*-ului.

Auzind-o, el se întoarse. Clipi, din cauza soarelui puternic, şi se apropie. Spre nenorocul ei, era urmat şi de ceilalţi.

– Cu ce-ţi pot fi de folos, domnişoară Mary?

Răsuflarea lui Bickley era amară, din cauza băuturii. Mirosea a sudoare stătută. Ea nu era surprinsă că-i ştia numele. În Blue Belle locuiau foarte puţine femei şi toţi le ştiau numele. Iar Mary Rose era cunoscută chiar şi la Hammond.

– Vă duceţi la Boar Ridge?

– Da, într-acolo mergem. Vrem s-o aranjăm pe nebuna aia, înainte să omoare pe cineva. Respectăm legea şi, de vreme ce Blue Belle nu are şerif, cred că e de datoria noastră să avem grijă de liniştea oraşului.

– Nu înţeleg de ce credeţi că aveţi vreo responsabilitate pe-aici, zise ea. Voi locuiţi la Hammond, şi nu la Blue Belle. Ne descurcăm şi singuri, aici.

Ar fi vrut să-i spună să se întoarcă de unde venise şi să-şi vadă de treburile lui, dar nu voia să-l provoace.

– La Hammond au şerif, spuse el. Nu e nevoie de ajutorul meu. Cei de-aici însă...

Unul dintre însoţitorii lui chicoti. Mary Rose se strădui să se controleze. Inspiră adînc.

– Am fost ieri acolo şi am vizitat-o pe femeie. Corrie nu e nebună. E doar sfioasă. Nu-i plac străinii care se amestecă în viaţa ei. Dar nimănui nu-i place asta.

– Vrei să ne împiedici să ne facem datoria, nu-i aşa?

– Corrie e prietena mea. Vreau s-o lăsaţi în pace.

– N-am de ce să te ascult. Sîntem hotărîţi, nu-i aşa, băieţi?

Mary Rose nu se mai putea abține.

– Dacă-i faceți vreun rău femeii, mă duc la judecătorul Burns și fac plîngere scrisă. O să vă acuz pe toți de crimă cu premeditare, iar prietenilor mei din Blue Belle o să le facă plăcere să vă vadă atîrnînd în spînzurătoare.

Lui Bickley nu-i plăcea să fie amenințat. Și mai ales de o femeie. Băutura îl făcuse să uite de frații Clayborne. Venise vremea s-o strunească cineva pe muieruşca asta. Iar el era bărbatul potrivit. Avea s-o facă să tremure de spaimă, cît ai clipi.

– Cine te crezi, de-mi vorbeşti aşa?

– Sînt o femeie care ştie să recunoască un prost, cînd îl vede, replică ea.

Bickley nu era prea inteligent, dar era iute. Înainte ca ea să-şi dea seama de intențiile lui, el o apucă de braț, o strînse cu forță și încercă să o tragă lîngă el. Mary Rose îl lovi cu putere deasupra genunchiului. Orbit de durere, o plesni peste față. Cum ea nu plîngea, își folosi pumnul.

– Ai înnebunit, Bickley? Hai să mergem, înainte să apară frații ei.

– Nu-i dau drumul pînă nu mă roagă frumos. Știu că o doare. Dar n-o las pînă nu-mi spune că-i pare rău că m-a jignit. Iar dacă frații ei încearcă să mă oprească, am să-i împuşc pînă la unul. O să vedeți.

Mary Rose, care fusese uimită de iuțeala atacului, își revenise acum. Simțea în gură gustul sîngelui și știa că avea buza spartă. Îi curgea sînge pe bărbie, dar nu se gîndea la asta. Mintea îi era suficient de clară ca să nu-și uite scopul. Avea de gînd să-l facă pe Bickley să nu se mai ducă după Corrie, indiferent cu ce preț. Îl lovi din nou pe Bickley, mai tare, de data asta, apoi îi dădu un pumn. Adam îi spusese întotdeauna că avea o stîngă foarte puternică. Acum avea ocazia să demonstreze că merita complimentul.

Se aşteptase ca Bickley să-i dea drumul, dar el o ținu strîns, pînă cînd ajunse aproape de pămînt. Atunci o împinse cu putere, lipind-o de unul din stîlpi. Mary Rose

se lovi cu capul şi-şi pierdu cunoştinţa. Se trezi după un minut-două, cu o durere înspăimîntătoare de cap. Închise ochii, încercînd să se concentreze. În urechi îi răsunau zgomote groaznice. Nu le putea face să dispară. Sunetele se intensificau, chiar şi după ce i se mai limpezise vederea. Bărbaţii săreau peste ea, ca să ajungă la caii lor. Unul dintre ei o lovi în stomac. Ea scoase un ţipăt şi încercă să se rostogolească pe-o parte. Un altul o folosi în chip de scară, ca să urce în şa. Îi sfîşie fusta cu pintenii.

Ea era prea ameţită ca să se mai poată apăra. A fost un miracol că n-a fost ucisă de vreun cal sau de vreunul dintre laşii care fugeau. Mary Rose nu mai putea ţine ochii deschişi. Cîteva minute, pendulă între întuneric şi lumină. Cînd se trezi, îl văzu pe Bickley pornind în galop. Încercă să se ridice, să-l împiedice să-i facă vreun rău lui Corrie, şi aproape că reuşi să se ridice în genunchi, dar ce se întîmplă o surprinse în aşa măsură, încît căzu la loc.

Dragul şi drăguţul Harrison se transformase într-un barbar. Apăruse ca un înger răzbunător, ca prin farmec, şi se aruncă asupra lui Bickley, scoţînd un urlet înfricoşător. Îl apucă pe Bickley, îl trase din şa, şi-l aruncă în mijlocul drumului. Toţi cei din preajmă începură să strige. Mary Rose se ruga ca vacarmul să înceteze, deoarece zgomotul îi amplifica durerea. Harrison nu mai scotea nici un sunet, acum. Era ocupat: încerca să-l omoare pe Bickley.

Ea rămăsese fără grai. Expresia lui Harrison o făcu să se înfioare. Nu mai arăta deloc ca un gentleman. Bickley încerca să scoată pistolul, dar Harrison îi zbură arma din mînă. Atunci, Bickley căută cuţitul. Harrison zîmbi. Părea chiar amuzat de tactica acestuia. Cu o mişcare iute ca fulgerul, i-l luă din mînă.

Din depărtare se auzi o puşcă. Mary Rose îl zări pe Douglas apropiindu- se. Avea puşca sprijinită de-un şold şi pistolul în cealaltă mînă. Bărbaţii care încercaseră să

fugă se întorceau acum la *saloon*, urmați de fratele ei. Probabil că Douglas îi prinsese la grajduri, îşi zise Mary Rose.

Cole era în spatele lui Harrison. Îşi ținea mîinile încrucişate la piept, zîmbind, în timp ce Bickley încerca toate trucurile murdare pe care le ştia.

Travis îngenunche lîngă Mary Rose. O ridică blînd în brațe.

– Dumnezeule, surioară! Eşti bine?

Părea înfricoşat.

– Sînt bine, zău. Dar ce-i cu tine? Ai sînge pe cămaşă!

– E sîngele tău, nu al meu. Eşti plină de sînge pe față. Te-a bătut rău, nu-i aşa?

– De ce-ați apărut atît de tîrziu, Travis? V-am tot aşteptat.

– Ți s-a părut, Mary Rose, din cauză că ți-ai pierdut cunoştința. Am venit aproape imediat. Eşti sigură că eşti bine?

– De ce s-a încăierat Harrison cu Bickley? Parcă nu ştia să se bată. Du-te şi opreşte-l, înainte să i se întîmple ceva. Bickley e în stare să-l omoare, Travis.

– De ce să-l opresc? Am văzut cu toții ce ți-a făcut ticălosul ăsta. Ce zici de Harrison? E tare rapid. L-a ajuns pe Bickley înainte ca eu şi Cole să dăm măcar colțul.

– Pune-mă jos, te rog. Mă țin pe picioare.

– Dacă te las jos, te duci în ajutorul lui Harrison. N-o să-l omoare pe Bickley, îi promise el. Cole, însă, s-ar putea. Aşteaptă numai să vadă cum arăți. Îți sîngerează fruntea şi ai buza spartă.

Henry şi Ghost se zgîiau pe după balustradă, ca două fete bătrîne. Travis se întoarse spre ei.

– Aveți grijă de sora mea. Eu mă duc să-l ajut pe Harrison.

– Las-o în seama noastră. O apărăm noi. Nu-i aşa, Dooley?

– Bineînțeles, promise prietenul său, care abia-şi recăpătase suflul. De-abia ajunsese la magazin, să-i anunțe pe frații Clayborne, cînd Bickley ieşise din *saloon* şi începuse să-i facă rău domnişoarei Mary. Toate s-au întîmplat foarte repede.

– E-adevărat, încuviință Henry. O luă în brațe pe Mary Rose şi o lipi de pieptul lui, fără să-şi dea seama că ea nu mai putea să respire. E uşoară ca un fulg, remarcă.

– Te rog, lasă-mă jos. Vreau să mă sprijin de tine şi de Dooley.

– Bine. Dar dacă te ia amețeala, te țin în brațe.

– Pune-o să ne promită că va sta aici, cu noi.

Lui Henry i se păru o idee bună şi făcu întocmai. Ghost ieşise din *saloon* şi rămăsese lîngă uşă. Henry se întoarse spre el.

– Du-te şi adu-i un scaun domnişoarei Mary. Şi un vas cu apă, şi nişte prosoape curate. Din spatele barului. Trebuie să o curățăm, înainte s-o vadă Cole.

– Cred c-ar trebui să te îngrijoreze mai mult Harrison.

– El a văzut-o deja. De ce crezi oare că e aşa de nervos?

– Se pare c-a terminat-o cu Bickley. Crezi că l-a omorît?

– Nu. Uite-l că se tîrăşte.

– Poate că e totuşi rănit de moarte.

– Din cîte-l cunosc pe Harrison, şi părerea lui despre lege, nu cred că Bickley ar fi pe moarte.

– Punem pariu pe cinci cenți?

– Punem.

– Dacă moare Bickley, am cîştigat.

Henry dădu din cap. Mary Rose nu-şi dorea decît ca ei să se oprească din pălăvrăgit. Se concentră asupra însoțitorilor lui Bickley.

Douglas îi obliga pe cinci dintre ei să se îndrepte spre Harrison. Se temu ca nu cumva vreunul din ei să încerce să-i împuşte pe Harrison sau pe Cole.

– L-am văzut pe unul dintre ăştia lovind-o pe domnişoara Mary chiar în stomac. Iar altul a călcat de-a dreptul pe ea. Nu e păcat ca bărbaţii să se poarte aşa cu o doamnă?

Dooley era de acord cu el. Se gîndi la toate astea timp de cîteva secunde, apoi hotărî să le povestească fraţilor şi răzbunătorului lui Mary Rose. Se grăbi spre ei.

– Harrison? Cole? Unul din ăştia a lovit-o în stomac pe Mary Rose, cu piciorul, iar ăla urîtu' a călcat-o în picioare. Aproape c-a omorît-o. Altul i-a sfîşiat rochia.

Lui Mary Rose îi venea să-l strîngă de gît. Dooley îi aţîţa special pe Harrison şi pe fraţii ei. Era însă prea tîrziu să încerce să-l facă să tacă. Harrison auzise totul. Nu spuse însă nimic. Nici nu mai era nevoie. Expresia lui spunea totul.

– De ce i-ai spus lui Harrison? Cole e mai bun ţintaş, zise Henry. Aproape c-o tîrî pe Mary Rose mai aproape de marginea drumului, ca să poată urmări bătaia.

– Le-am spus la amîndoi. Dar cred că Harrison e mai rău. Ai văzut ce i-a făcut lui Bickley. Ţi-au mai făcut ceva oamenii ăia, domnişoară Mary?

Ea îl privi ameninţător pe Dooley. Chiar dacă i-ar fi făcut, oricum n-avea de gînd să-i povestească bîrfitorului oraşului. Trecu pe lîngă amîndoi, înainte ca ei să-şi dea seama.

– Prinde-o, strigă Henry. Să n-o prindă în bătaia focului. E încă ameţită, Dooley, nu vezi?

Dooley o prinse de mijloc şi o trase pe margine.

– Ce trebuia să aduc? îi întrebă Ghost, din prag. Henry, răbdător, îi mai spuse o dată, în timp ce Mary Rose încerca din nou să scape, fără să-şi dezlipească ochii de la Harrison. Stătea la cîţiva metri distanţă de Cole şi de Travis, care-i apărau spatele.

Cel mai urît dintre prietenii lui Bickley încercă să scoată pistolul. Cole i-l zbură din mînă, cu un glonţ. Ceilalţi ridicară imediat mîinile. Se părea că nu voiau să ia parte la un schimb de focuri.

Harrison se întoarse spre Cole.

– Nu te băga, îi comandă. Sînt ai mei, toți.

Cole zîmbi, dar Travis clătină din cap.

– Or să te omoare, lucru care-o s-o necăjească pe Mary Rose, şopti, încît să fie auzit numai de Cole şi de Harrison.

Dar Harrison se întorsese deja spre amicii lui Bickley:

– Scoateți-vă pistoalele, comandă el.

Îi aşteptă să facă întocmai, apoi şi-l scoase şi pe-al lui, cu tot cu centură, şi i-l întinse lui Travis. Cole îşi ținea însă pistolul ațintit spre ei. Mai avea cinci gloanțe, suficiente ca să-l omoare pe cel care-ar fi îndrăznit să facă vreo mişcare necugetată. S- ar fi putut ca vreunul dintre ei să mai fi avut vreun pistol ascuns pe undeva. Spera din tot sufletul să fie aşa. Pentru că voia cu adevărat să-i omoare, pînă la unul.

Dar ocazia nu i s-a ivit. Harrison le făcu semn să vină spre el.

– O să-i ia la rînd? îşi întrebă Travis fratele.

– Bineînțeles, îi răspunse Harrison.

– O să ne distrăm, zise Cole.

Mary Rose îşi dorea să fi avut pistolul la ea. Dacă l-ar fi avut, i-ar fi împuşcat pe toți, inclusiv pe Harrison şi pe frații ei. Cole părea cel mai mulțumit dintre toți. Cu el ar fi început.

Refuză să-i mai privească. Harrison dispăru în grupul de bărbați. Apoi începură să zboare prin aer trupuri. Văzuse destule. Avea să aibă coşmaruri cel puțin o săptămînă. Se întoarse şi intră în saloon. Se aşeză pe unul din scaunele de lîngă fereastră, dar nu se uită afară. Ghost stătea la bar, cu un pahar în față. Cînd o văzu, împinse paharul şi se scărpină în cap, încercînd să pară mirat, şi nu vinovat.

– Ce-ar fi trebuit să-ți aduc, domnişoară Mary?

– N-are importanță, Ghost. Bea-ți liniştit paharul.

– Băutura asta e ceva mai bună decît cea pe care o fac eu.

– Nu vrei să priveşti bătaia, cum fac toţi?

– Mă pregătesc să-i privesc, spuse Ghost.

Mary Rose închise ochii. O durea peste tot. Îi venea să plîngă. Doamne, cît de mult aşteptase plimbarea de azi! Ei, măcar de-acum încolo nu se mai putea întîmpla nimic mult mai rău. Dar se înşela. Suferinţele ei nu se sfîrşiseră încă.

– Poţi să ieşi acum, domnişoară Mary. N-ar trebui să stai aici. Nu se cade. Ce-ar zice Adam dacă ar şti?

– Ghost, n-ai adus încă...

– Ce trebuia să aduc?

– Apă, lighean, prosoape, îngînă Mary Rose, abia şoptit.

Ghost zîmbi:

– Acum mi-am adus aminte. Îşi mai turnă un pahar, dînd din cap. Da, da, îmi amintesc.

– Vin fraţii tăi, împreună cu Harrison, spuse Dooley.

Dacă ar fi existat o uşă de serviciu, ea ar fi ieşit pe-acolo. N- ar fi vrut ca ei s-o vadă în halul în care era. Motivul adevărat era însă altul. Harrison se schimbase complet. Părea atît de aspru! Cinstit, ea n-ar fi crezut că era în stare de atîta violenţă.

– Nu vreau să mă vadă Harrison, Dooley. Spune-i să aştepte afară.

– Dar te-a văzut deja, domnişoară Mary. Cine crezi că te-a ridicat de jos? A stat pînă a fost sigur că eşti bine, că respiri, apoi s-a dus după Bickley.

Cînd să-şi termine Dooley explicaţia, intrară Cole şi Travis, urmaţi de Harrison.

– Nu-mi mai amintesc, recunoscu ea, privind în jos.

– Îţi pierduseşi cunoştinţa, Mary Rose. Bineînţeles că nu-ţi mai aminteşti. Ar fi trebuit să-l omori, Harrison, sau măcar să mă fi lăsat pe mine s-o fac, murmură Cole.

– Harrison i-a rupt mîna lui Bickley, spuse Mary Rose.

– Nu, nu i-a rupt-o, ci i-a sucit-o doar, îi zise Henry. Douglas îi tîrăşte pe ceilalţi în depozit, iar Morrison a plecat să caute frînghie.

– Îi spînzură? întrebă Dooley.

– Nu, răspunse Henry. Cîțiva dintre ai noștri or să-i ducă înapoi la Hammond. Șeriful de acolo o să-i bage probabil la închisoare.

– Nu e nici un doctor pe-aici, care s-o vadă pe Mary Rose? întrebă Harrison.

– Cel mai apropiat locuiește în Hammond.

– E prea departe, interveni Travis. Hai s-o ducem acasă la Morrison. Doamna Morrison o să se ocupe de ea.

– Vreau acasă.

– Imediat, îi promise Cole. Apoi îi șopti: De ce nu te uiți la noi?

– Nu vreau, îi răspunse ea. Vreau acasă. Acum.

– Ești supărată pe noi?

Ea dădu din cap, strîmbîndu-se din cauza durerii. N-ar fi trebuit să se așeze, își dădu ea seama. Înțepenise. Nu credea să se mai poată ține pe picioare.

– Atunci de ce nu țipi măcar?

– M-ar durea prea tare, recunoscu ea. Încercă să se ridice, dar scoase în schimb un geamăt.

Cole se trezi deodată dat deoparte. Harrison se repezi și o luă pe Mary Rose în brațe. Se purta incredibil de tandru cu ea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Travis. Îi e frică?

– Nu. E nervoasă, îi explică Cole. Și eu nu vreau să fiu prin preajmă cînd va izbucni.

– Pun pariu că n-ai mai văzut nimic asemănător, Harrison, îi prezise Travis.

Și el și Cole izbucniră în rîs. Mary Rose se simți jignită.

– Nu înțeleg de ce vă amuzați.

– Rîdem pentru că sîntem fericiți că n-am fost uciși, spuse Travis.

Ea nu păru să-i creadă. Cole încercă să o calmeze.

– Privește și altfel lucrurile. Ziua începe să fie bună, totuși, nu-i așa?

Ea se lumină. Exista o speranță. Da, lucrurile aveau să meargă mai bine. Pînă cînd Harrison n-avea să-şi dea iar în petec.

1 septembrie 1863

Dragă Mama Rose,

Fiica ta are o gură...! Ieri dimineață i-a spus lui Cole să tacă, iar acum cîteva minute i-a zis lui Travis să-şi vadă de treburile lui. Am fost tare mirați cînd am auzit-o vorbind aşa şi a trebuit să ne străduim să nu ne vadă că zîmbeam. Tot timpul repetă cuvintele pe care le aude la Cole. Ne controlăm mereu să nu spunem lucruri necuviincioase de față cu ea. Stă tare mult timp singură, mititica, dar, Doamne, cît mai plînge!

O învățăm cu rîndul alfabetul. E încă prea mică, dar e foarte atentă. Travis i-a cumpărat o tăbliță şi două cutii cu cretă. A şi mîncat o bucată şi i-a fost tare rău. Nu cred că o să mai încerce să mai mănînce vreuna.

Cu toții ne facem griji pentru tine, Mama Rose. Din cauza războiului, nu primim scrisorile tale. Ne rugăm să fii în siguranță, împreună cu doamna Livonia. Ştim că ne scrii, dar poşta e într-o asemenea bramburească, că nu primim aproape nimic, şi nu ştim nici dacă ne primeşti scrisorile. Cred că Dumnezeu va veghea asupra ta şi că, atunci cînd totul se va sfîrşi, vei fi o femeie liberă şi te vei putea alătura familiei. Fetița are atîta nevoie de tine...

Dumnezeu să te apere,
Douglas

8

N-ar fi trebuit să provoace soarta. Lucrurile merseră de la rău la oribil. La zece minute după ce suferise acel atac umilitor, se găsea într-o poziție absolut de netolerat. Stătea pe un fotoliu, cu picioarele sprijinite de un scăunel, în salonul familiei Morrison. Era singură. Toți ceilalți se aflau în bucătărie. Mama lui Catherine plecase să aducă prosoape și apă caldă, să-i șteargă fața lui Mary Rose, în timp de fiica ei îi invitase pe ceilalți oaspeți la masă, în bucătărie.

Mary Rose își spuse că merita nenorocirea pe care-o suferea acum. Făcuse remarci lipsite de delicatețe la adresa lui Catherine și, chiar dacă ele fuseseră adevărate, nu se putea plînge acum, cînd Catherine se purta exact așa cum se așteptase ea.

Mai întîi, cînd Mary Rose intrase în casă, Catherine se prefăcuse plină de solicitudine. Dăduse un spectacol pe cinste. Aproape că-i dăduseră lacrimile cînd o văzuse pe prietena ei. Dar pe Mary Rose n-o impresionase. O citise demult pe Catherine.

Încă de cînd era mică, Catherine se prefăcuse a fi copilul perfect, în fața părinților ei şi a fraților lui Mary Rose. Dar, odată ce aceştia se întorceau cu spatele, totul se schimba. Din nefericire, odată cu timpul, purtarea ei nu se schimbase deloc.

Ca şi acum: simpatia ei pentru Mary Rose a durat atîta timp cît a fost prezentă în cameră doamna Morrison. Catherine îi trîntise în față lui Mary Rose prosopul pe care i-l dăduse mama ei şi o pornise pe urmele lui Harrison.

Travis, Cole şi Harrison stăteau la masă şi mîncau prăjituri cu afine, pe care doamna Morrison tocmai le scosese din cuptor. Dooley li se alătură. De unde stătea, Mary Rose îl vedea foarte bine pe Harrison. Şi pe Catherine, bineînțeles. Se ținea tot timpul după el. Cînd servea cîte ceva la masă, se sprijinea de umărul lui, iar Harrison nu părea deloc deranjat.

Era absolut chinuitor pentru Mary Rose s-o vadă pe Catherine flirtînd, fără ca ea să poată face ceva. Travis nu se lăsa dat deoparte, cu nici un chip. Îi făcea mereu complimente lui Catherine, care torcea ca o pisică.

– Doamne, ce te-ai mai enervat, Harrison, comentă Dooley. Credeam că ți-ai ieşit din minți cînd te-am văzut provocîndu-i pe toți tipii ăia. Cred că nici n-ai simțit pumnii pe care i-ai primit atunci.

Harrison clătină din cap.

– Nu, nu-mi ieşisem din minți. Ştiam foarte bine ce făceam.

– Cine şi-ar fi închipuit? continuă Dooley. Un avocat spilcuit ca tine să fie atît de rău!

Cole înțepenise.

– E avocat?

– E, zise Dooley.

Cole lăsă linguriță jos şi se întoarse spre Harrison. Cu o mişcare rapidă, îi trase un pumn în falcă.

Harrison era uimit. Îşi frecă falca.

– De ce-ai făcut asta?

– Pentru că eşti avocat, îi răspunse Cole.

Luă din nou linguriţa şi se reîntoarse la farfuria lui, după care continuă:

– De ce naiba nu ne-ai spus că eşti avocat?

– Dar n-a fost nici un secret, zise Dooley, sprijinîndu-se de cuptor.

Nu mai era nici un scaun liber şi nu voia să piardă nici un moment, ducîndu-se în salon, să-şi ia unul.

– Toată lumea din oraş ştie că e avocat. Chiar am discutat cu el, că şi-ar putea deschide un birou chiar peste drum de magazin.

– Dacă mă mai loveşti o dată, te rup în bătaie, îl ameninţă Harrison.

– Îi urăsc pe avocaţi.

– Aşa se pare, zise Harrison sec. Poţi să-mi spui şi de ce?

– Te-aş fi pocnit eu, dar mi-a luat-o Cole înainte, spuse şi Travis.

– Dar Cole îi urăşte aproape pe toţi, Harrison. Nu ţi-ai dat încă seama de asta? îl întrebă Dooley.

Travis îi răspunse în sfîrşit la întrebarea pe care-o pusese:

– Îi urîm pe avocaţi pentru că-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala. Cineva ar trebui să-i strîngă pe toţi avocaţii laolaltă şi să-i spînzure. După care am merge cu toţii la picnic.

– Era cît pe ce să asistăm la cîteva spînzurări chiar azi, domnişoară Catherine, spuse Dooley.

Harrison privi în salon, după Mary Rose. Se uita la ea din minut în minut, dorind să se asigure că era bine. Doamnei Morrison îi lua o veşnicie ca să adune cele cîteva lucruri de care avea nevoie ca s-o îngrijească pe Mary Rose, iar Harrison se cam săturase să aştepte să se ocupe cineva şi de ea.

– La ce te holbezi? îl întrebă Cole.

– La sora ta, recunoscu el. Încercă să se ridice. Mă duc să văd dacă n-o pot ajuta cu ceva.

– Lasă-le pe femei, îl sfătui Travis. Femeilor le place să fie îngrijite de alte femei.

Harrison se lăsă la loc pe scaun şi şopti:

– Dar le ia cam mult timp, nu crezi?

– Toate la timpul lor, Harrison, spuse Travis. Se uită peste umăr la sora lui, apoi se întoarse. E bine, nu-ţi face griji pentru ea.

– Dar cineva tot trebuie să-şi facă griji, insistă Harrison, încăpăţînat. Tu şi Cole vă purtaţi de parcă abia dacă s-ar fi zgîriat la un genunchi. Şi-a pierdut cunoştinţa, pentru numele lui Dumnezeu! Ar putea să...

– N-o lăsa să-şi dea seama că-ţi faci griji pentru ea.

Cole era cel care-i dăduse sfatul ăsta. Travis zîmbi:

– Bun sfat, Harrison. Ai face bine să ţii cont de el.

Lui Harrison nu-i venea să creadă că fraţii lui Mary Rose puteau fi atît de insensibili. Cole realiză ce gîndea.

– E micuţă, dar e o durâ.

– Probabil că are nişte dureri îngrozitoare, zise Harrison.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-o întreba cum se simte! îl preveni Travis.

– De ce nu?

– Eşti avocat, imaginează-ţi şi singur! îi răspunse Cole. Chiar ai de gînd să renunţi la avocatură şi să te apuci să munceşti la fermă?

– Da, răspunse Harrison. Exact asta am de gînd.

– Domnule MacDonald, îmi place atît de mult cum vorbeşti, spuse Catherine Morrison. Se mai lipi puţin de oaspetele ei, cînd îi puse un şervet în faţă. Nu crezi, Travis?

– Mie mi se pare că ar avea ceva în gît, murmură Travis. Nu-l bucura deloc s-o audă pe Catherine vorbind frumos despre un alt bărbat.

– Oh, Travis, eşti adorabil cînd necăjeşti pe cineva.

Cole şi Harrison se priviră exasperaţi. Lui Harrison, Catherine i se părea extrem de transparentă. Cole însă nu era la fel de gentil în aprecieri. I se părea că se purta

ca o fată bătrînă disperată să se mărite. Iar lui Travis i se părea cea mai dulce fată din Blue Belle. Catherine nu terminase cu flirtul, însă Mary Rose se săturase să mai aştepte. Nu mai putea să stea singură, în salon. Voia să meargă acasă.

Dacă tăieturile de pe frunte şi de la gură nu i s-ar fi închis de la sine, probabil că pînă acum ar fi fost moartă de-a binelea, după atenţia care i se acordase. Probabil că nimeni n-ar fi observat că murise, cel puţin pînă nu terminau toate prăjiturile. Ştia că începuse să-şi plîngă singură la milă. Ei şi ce? Putea să se cufunde în autocompătimire şi ziua întreagă, dacă voia.

Înţepenise de-atîta stat pe scaun. Se ridică şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Se uită spre bucătărie, să vadă dac-o observase cineva. Nu. Nu era deloc surprinsă.

Ieşi afară şi se duse spre caii care aşteptau legaţi de gard. Douglas tocmai decăleca atunci cînd ea ajunse pe verandă.

– Arăţi groaznic, Mary Rose.

– E cumva de mirare? Am fost atacată, Douglas. Cînd mă gîndesc la...

El o opri însă.

– Haide, haide, n-are rost să te mai plîngi acum. Unde sînt ceilalţi?

– Înăuntru, mănîncă. N-am de unde să ştiu ce anume, pentru că pe mine nu m-a poftit nimeni.

– Să ştii că dacă-ţi plîngi de milă nu rezolvi nimic. O bătu uşurel pe umăr.

– Ba da. *Vreau* să mă plîng. Îmi place.

– Ştiu. Părea resemnat.

– Cînd mă gîndesc prin cîte am trecut azi...

– Unde plecai acum, singură?

– Acasă, răspunse ea. Şi să nu îndrăzneşti să mă opreşti!

În sfîrşit îşi dădu şi el seama că ea se simţea groaznic. Părea gata să izbucnească în plîns.

– Bine, o linişti el. O să mergem acasă. Aşteaptă-mă

aici. Mă duc să-i chem pe ceilalți. Vin repede, îți promit.

Ea se prefăcu de acord, numai ca să rămînă singură. Ştia ce avea să se întîmple. Douglas fusese sincer promiţîndu-i, dar, odată intrat în bucătăria familiei Morrison, avea să uite complet de ea.

Bărbaţii. Întotdeauna atît de uşor de manevrat. Dă-le ceva de mîncare şi te urmează oriunde. Adaugă un zîmbet şi vreo două complimente, şi or să uite imediat de orice alte responsabilităţi.

Cum ar fi o soră pe moarte, uitată pe o verandă. Doamne, trebuia s-o aline şi pe ea cineva! Chiar dacă pentru asta trebuia să meargă pînă la Hammond, şi să plătească pe cineva.

I-a luat ceva timp pînă să se aşeze confortabil în şa. Apoi a pornit-o spre casă. Se forţă să-şi alunge singură proasta dispoziţie. La urma urmei, nu se simţea chiar atît de rău. Mary Rose măsura întotdeauna ce i se întîmpla cu fapte petrecute în trecut.

Fiecare traumă, dureroasă şi umilitoare, era categorisită imediat în mintea ei ca rea, sau nu chiar atît de rea, sau ca mai rea decît orice altceva. Atacul lui Bickley, de exemplu, nu era nici pe departe la fel de rău cum fusese cel al albinelor. Aproape că murise, atunci. Adam îi spusese că ajunsese deja la poarta Raiului. Nu-şi mai amintea să fi suferit atît. Dar nu se plînsese, chiar dacă fraţii ei o imploraseră s-o facă.

– Mary Rose, încetineşte. Aşteaptă-ne.

Douglas era cel care o strigase. Ea făcu întocmai, dar cînd el o ajunse, iar Mary Rose văzu că avea firimituri la gură, îl ignoră.

– Poate să călărească singură? se auzi vocea lui Harrison.

– Încearcă, îi răspunse Mary Rose.

– Nu te-ai simţi mai bine dacă ai călări cu mine? o întrebă Cole.

– Mă îndoiesc. Durerea de spate mă omoară. Mi se pare mie sau ai uitat ce-am păţit?

– Ai de gînd să-mi reaminteşti, nu-i aşa?

Ea aproape că zîmbi. Se opri însă la timp. Nu voia să se lase antrenată în jocul lor.

– Am fost lovită sălbatic şi...

– N-are rost să mai continui, Mary Rose.

Cole o ajunse din urmă şi o luă în braţe.

– Aşa. Acum o să te simţi mai bine.

Ea ar fi încuviinţat, dacă nu l-ar fi văzut zîmbind. Se purta ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit. De fapt, cu toţii se purtau la fel; chiar şi Harrison. Se hotărî să-l facă pe Cole să-i pară rău, aşa că se apucă iar să se plîngă. De obicei, cînd se întîmpla asta, fugeau cu toţii unde vedeau cu ochii. Descoperise acest lucru cu mulţi ani în urmă. Cînd avea nevoie de intimitate, începea să se plîngă şi, în mai puţin de cinci minute, fraţii ei o ştergeau, unul cîte unul. Schema ei era foarte eficientă.

Acum, voia să revină pe calul ei şi să fie lăsată în pace. Avea nevoie de singurătate, ca să se poată gîndi la purtarea bizară a lui Harrison. Cît ai clipi, întreaga lui personalitate se schimbase. De parc-ar fi fost prins într-o vrajă. Ce se întîmplase oare cu bărbatul blînd, pe care-l plăcuse atît de mult? Trebuia să-şi limpezească gîndurile înainte de a-l privi din nou.

Cole nu voia s-o lase să călărească singură, dar se plictisi curînd de văicărelile ei. O trecu în seama lui Douglas. N-au trecut nici cinci minute însă, şi era deja în grija lui Travis.

Mai rămăsese numai unul, gîndi Mary Rose.

– Haide, Mary Rose; mă dor şi dinţii de cînd te tot ascult, murmură Travis. De ce nu vrei să aştepţi pînă ajungem, şi atunci o să-i scrii o scrisoare lungă mamei? O să-i poveşti toată suferinţa ta.

– Nu pot, îi răspunse ea. Mama nu vrea să asculte aşa ceva. Mi-a spus că nu se cade ca o tînără doamnă să se plîngă, chiar dacă-i place acest lucru.

Travis rîse.

– Îi scriai şi te plîngeai de noi, nu-i aşa?

– Eram mică pe-atunci, se apără ea. Dar mama m-a făcut să mă opresc. Mi-a spus că nu e un gest loial faţă de fraţii mei. Dar ştiu că i-ar fi milă de mine, acum. Cînd am primit pumnul ăla...

– Harrison, nu vrei s-o mai ţii şi tu? strigă Travis.

– Să ştii că tocmai terminam să mă plîng, îi şopti Mary Rose.

Dar Travis n-o crezu şi o aşeză în faţa lui Harrison. Ea gemu cînd atinse şaua. El îi spuse să se sprijine de el. Odată ce-şi găsi o poziţie cît de cît comodă, Mary Rose se relaxă puţin. Îşi menţinu privirea înainte, gîndindu-se la felul tandru în care o ţinea în braţe.

Mintea începu să-i rătăcească. Îşi dădu brusc seama că arăta ca naiba, mai mult ca sigur. La ce se gîndea acum? se întrebă. Ştia prea bine că nici unul din gîndurile ei adresate lui Harrison nu era prea logic. Nu se putea uita însă acum la el. E adevărat, nu se putuse uita la el nici atunci cînd se bătuse cu Bickley şi tovarăşii lui, dar după zece minute simţise că se sufocă cînd o văzuse pe Catherine flirtînd cu el.

Era probabil confuză din cauza loviturii primite la cap, îşi spuse ea.

Harrison nu mai putea suporta tăcerea. Se aplecă spre ea, dîndu-i deoparte o şuviţă de păr.

– Ai dureri, Mary Rose?

– Nu.

– Ai nevoie de doctor. Aş putea călări pînă la Hammond, să-l aduc.

– N-am nevoie de doctor. Sînt bine, zău.

– Încearcă să te relaxezi.

Cîteva minute mai tîrziu, el îi şopti din nou numele, făcînd-o să ofteze şi să tresară în acelaşi timp.

Lovitura la cap probabil că o făcuse să-şi iasă din minţi. Era mînioasă pe Harrison, nu?

– De ce nu vrei să te uiţi la mine? Te-am speriat cumva?

Părea amuzat. Era din nou foarte atent, blînd şi delicat. Îi venea să-i tragă un pumn. Nu-i răspunse. Harrison oftă.

– Uită că te-am întrebat. Cred c-am greşit.

Mai trecură cîteva minute de linişte. Sentimentul de vinovăţie o determină să-i spună adevărul.

– Nu, n-ai greşit. Nu mi-e teamă de tine. Ci de ce s-a întîmplat cu tine. Mi-ai spus că-ţi poţi purta şi singur de grijă, dar nu te-am crezut. Mie nu-mi plac bărbaţii care se bat.

– Înseamnă că-ţi urăşti fraţii.

– Pe fraţii mei îi iubesc. Pe tine, însă, nu.

Ştia că ea nu-l iubea. Bineînţeles că nu. Cu toate astea, îl dureră cuvintele ei.

– Nu ştiu ce-a fost cu mine, spuse el.

– Crezi c-ai fost vrăjit?

Părea cu adevărat îngrijorată. El se străduí să nu rîdă.

– Nu cred. Cînd te-am luat în braţe, ceva înlăuntrul meu s-a trezit, parcă. Nu-ţi pot explica exact. Erai plină de sînge, inconştientă, nici nu-mi dădeam seama dacă mai respirai. Nu ştiam...

Cuvintele lui o uimiră. Îl întrerupse:

– Tu m-ai luat de acolo? Aşa mi-a spus şi Dooley, dar nu l-am crezut.

– Leşinaseşi, spuse el. N-aveai de unde să ştii. Erai în pericol să fii lovită de copitele cailor. Trebuia să fac ceva să te protejez. Căzuseşi la pămînt şi nici măcar nu-ţi apărai capul, pentru numele lui Dumnezeu!

Amintirea aceasta îl făcu să se cutremure. Îşi accentuă strînsoarea, instinctiv. Mary Rose îşi dădu seama că se temuse pentru ea.

– După ce m-ai ridicat de acolo, ce-ai făcut?

– Am văzut că respirai. Ar fi trebuit să mă calmez atunci, dar n-am făcut-o. Ceva înlăuntrul meu parcă a plesnit. Te-am lăsat pe mîini sigure, apoi m-am întors după ticălos.

Ea de-abia dacă mai dădea atenție spuselor lui. Era chiar fericită.

– Deci nici măcar nu te-ai gîndit la ce făceai. Ai reacționat pur și simplu, nu-i așa?

Știa foarte bine unde voia ea să ajungă. Ridică din umeri, abținîndu-se să nu zîmbească. Dumnezeule, cît de deșteaptă era!

– N-am spus că...

– Ba ai spus. Cum rămîne cu filozofia ta de viață? Mai ții minte? Întîi inima, apoi mintea.

– E de-a dreptul invers.

– Știu, îi răspunse ea zîmbind. Credeam c-ai uitat. Îți dai seama ce compliment grozav mi-ai făcut?

– Da? Tu însă tocmai m-ai insultat.

Ea rîse. Nu era deloc stînjenită. Rîsul ei răsună pînă la Cole, care-și struni calul și-i ajunse. Observă imediat cît de aproape o ținea Harrison pe sora lui. Parc-ar fi ținut-o în brațe.

– Nu vrei să găsești o poziție mai respectabilă?

– Vezi-ți de treaba ta, Cole, îi spuse Harrison.

Mary Rose zîmbi. Cole părea contrariat. Nu era obișnuit să fie pus la punct de cineva. Ceilalți oaspeți ai lor fuseseră atît de timizi, că de-abia dacă îndrăzneau să li se adreseze fraților Clayborne. Ea nu mai cunoscuse pe nimeni ca Harrison.

Cole se hotărî să nu forțeze lucrurile. Se întoarse spre sora lui și-i zîmbi. Ea crezu că voia să fie drăguț, ceea ce era rar la el. Dar cînd văzu că el continua să zîmbească, își dădu seama că era altceva la mijloc.

– De ce rînjești așa? îl întrebă, suspicioasă.

El n-avea de gînd să-i spună adevărul. Biata lui soră arăta jalnic. Părul îi era răvășit. Panglica îi atîrna, pe lîngă gît. Avea sînge închegat pe frunte și pe bărbie, dar și mai mult pe gît. O să aibă palpitații cînd o să se uite în oglindă.

– Mă bucur că te simți mai bine.

Continuă să călărească alături de ei. Mary Rose ar fi

vrut să rămînă singură cu Harrison. Avea nevoie de intimitate, ca să-l facă pe Harrison să-i spună ce anume simțea cu adevărat.

– Nu mă simt bine deloc.

– Dar tocmai rîdeai. Te-am auzit.

– Deliram. Am niște dureri groaznice. Ai uitat ce-am pățit? Mă doare îngrozitor capul, iar şoldul...

N-a trebuit să mai continue. Cole dispăruse. Îl urmări cu privirea pînă ce ajunse în fruntea grupului. Travis îl urma, iar Douglas rămăsese ultimul, ca să-i apere de vreun atac neaşteptat.

– Ei, ce spuneai?

– Mary Rose, sînt cu adevărat îngrijorat din cauza ta. Ai dureri. Trebuie neapărat să te vadă un doctor, insistă el din nou.

– Eşti drăguț. Mă simt bine, zău. Nu te poți abține, nu-i aşa?

– De la ce anume? Să fiu drăguț?

– Nu. Să-ți pese de mine.

– Bineînțeles că-mi pasă. De tine, de frații tăi. M-ați luat la voi acasă, m-ați hrănit. Mi-ați oferit un pat...

– Dă-le să mănînce şi-ți vor fi mereu recunoscători.

– Ce-ai spus?

– N-are importanță.

– Nu vrei să mă priveşti?

– Tocmai mă pregăteam, spuse ea. Dar mai întîi promite-mi ceva.

– Ce anume?

– Să nu te mai laşi cuprins de vrajă. Să fii aşa cum te ştiam eu. Bine?

– Nu e vorba de vreo vrajă, Mary Rose.

Ea se întoarse să-l privească. Dar îşi dori imediat să n-o fi făcut. Harrison păru surprins, dar numai pentru o clipă-două. După care îi adresă acelaşi zîmbet prostesc, ca şi Cole. Îşi explică însă purtarea, înainte ca ea să apuce să-l întrebe:

– Îmi aminteşti de Ghost, într-un fel.

– Aşa de rău arăt? şopti ea.

El încercă să-i aranjeze buclele. Ea ridică mîna, să-l ajute.

– Nu arătam la fel şi atunci, în oraş? De ce nu zîmbeai?

– Pentru că atunci eram supărat. Acum nu mai sînt. Iar părul tău...

– Ce-i cu părul meu? Chiar atît să fie de răvăşit? Chiar arăt ca Ghost?

– Mary Rose! Nici nu ghiceşti cine ne aşteaptă! îi strigă Cole. Clive Harrington.

Ea uită pe loc că arăta groaznic. Îi spuse lui Harrison să mîne mai repede calul.

– O fi bolnav! îi strigă lui Cole.

– Nu cred, clătină el din cap.

Travis era al doilea care observase.

– Ce caută trăsura aia în curtea noastră?

Ceva trebuia să se fi întîmplat. Mary Rose era sigură de asta. Clive avea o conduită foarte strictă. Nu venea niciodată cu trăsura pe proprietatea altuia. Spunea că era în contradicție cu principiile lui. Își lăsa pasagerii la cîte o răscruce. De-acolo, n-aveau decît să se descurce să ajungă pînă acasă. Şi oaspeții erau tratați la fel. Nici pentru bagaje nu-şi făcea prea multe probleme. Îi spusese odată lui Mary Rose că avea alte treburi mai importante la care să se gîndească.

Pentru ea voise să-şi schimbe regula, bineînțeles, dar ea insistase să fie tratată ca toată lumea. Nu voia să i se dea atenție în mod special. Iar Clive îi spusese că era un înger, care-l ajuta să trăiască conform standardelor sale.

În sfîrşit, ea şi Harrison ajunseră în vîrful dealului, de unde se vedea casa. Îl zăriră pe Clive, care dădea ocol trăsurii.

– S-a întîmplat ceva groaznic, spuse ea. Uite-l pe bietul Clive, cît e de agitat.

– Unde e Adam? întrebă Harrison.

– Trebuie să fie înăuntru, încercă să ghicească Douglas.

– Înseamnă că s-a întîmplat într-adevăr ceva rău.

– Nu-ți face griji degeaba, Mary Rose, o sfătui Harrison. Poate că este de-a dreptul invers. Poate că s-a întîmplat ceva bun, iar Clive e nerăbdător să-ți spună ce anume.

– Poate-a fost jefuit, își dădu părerea Travis.

– Mă îndoiesc, spuse Cole. Toți de pe-aici ştiu că nu transportă nimic de valoare.

– Te rog, grăbeşte-te, îi ceru Mary Rose. Trebuie să-l ajut pe Clive. Are necazuri.

– Poate nu sînt veşti proaste, spuse Cole. Poate că Harrison are dreptate.

– După toate cîte s-au petrecut azi-dimineață? Bineînțeles că sînt veşti proaste. Le merit.

– Iar începi?

– Am spus nişte răutăți la adresa lui Catherine, îi spuse ea fratelui ei. Tot ce-am spus era adevărat, dar n-ar fi trebuit să o fac. Dacă ați fi avut cea mai mică idee cîte mi s-au putut întîmpla din cauza faptului că mi-a fost singura prietenă, ani la rînd, mi-ați cădea în genunchi, implorîndu-mă să vă iert. De ce nu mi-ați ales un şarpe drept partener de joacă? Aş fi fost mai în siguranță.

Travis îi zîmbi lui Harrison.

– Mary Rose mai e încă supărată pe Catherine, pentru că a tuns-o.

– Oh, şi asta n-a fost nimic. Haideți, ori coborîți dealul, ori vă dați deoparte din drumul meu.

Frații ei se mişcară, în sfîrşit. Ajunseră în cîteva minute la fermă. Clive se grăbi s-o ajute să coboare din şa.

– Doamne-Dumnezeule, ce ți s-a întîmplat, domnişoară Mary?

– Am încasat un pumn de la Bickley.

Clive era furios.

– Îl omor! Îți jur!

– Haide, Clive, nu te înfierbînta. Nu-ți face bine la

digestie. Bickley şi amicii lui sînt acum în drum spre Hammond. O să aibă şeriful grijă de ei. E tare drăguţ din partea ta că-ţi faci probleme pentru mine. Eşti un prieten foarte bun.

– Te doare ceva, domnişoară Mary? o întrebă Clive.

– Nu, nimic, îl asigură ea. Cînd o să mă spăl pe faţă şi o să-mi schimb rochia, nici n-o să-ţi mai dai seama că mi s-a întîmplat ceva.

– Poate şi după ce-o să te piepteni, sugeră el.

Ea îşi duse instinctiv mîinile în păr.

– Ei, ia spune-mi de ce-ai venit. S-a întîmplat ceva?

– Păi s-a cam întîmplat, îi răspunse el. Mă bucur c-ai venit în sfîrşit. N-ar fi trebuit să te duci azi la Blue Belle. Doar nu e sîmbătă. Sau ai uitat?

– Aveam nevoie de cîteva lucruri pe care să i le duc unei prietene. Era o împrejurare mai specială.

– Bine, bine, deci era ceva special, murmură el. Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să mă ajuţi! Trebuie!

Ea le aruncă fraţilor săi o privire atotcunoscătoare, înainte de a se întoarce din nou spre Clive.

– Bineînţeles că o să te ajut. Spune-mi despre ce e vorba.

– Trebuie s-o scoţi din trăsura mea. Nu vrea să coboare. Nu l-a lăsat pe Adam nici să se apropie de uşă. A ţipat la el. A zis că nu-i dă voie unui rîndaş să o întîmpine. Nu s-ar cuveni. Exact aşa a zis. Am încercat să-i spun cum stau lucrurile pe-aici, dar n-a vrut să mă asculte. Nu voia să creadă că Adam e fratele tău. Am înţeles-o: nu e de pe-aici, nu ştie ce şi cum; pînă la urmă, Adam a renunţat şi s-a întors în casă. Nu voia să fie împuşcat. Ea l-a ameninţat. Fratele tău mi-a oferit un scaun şi o băutură rece, înăuntru. N-am îndrăznit să accept, pentru c-ar fi însemnat să o las singură. Cine ştie ce s-ar fi întîmplat cu trăsura mea! Am încercat s-o iau cu frumosul, domnişoară Mary. N-a mers. Vrea să fie întîmpinată cum se cuvine. Stă acolo înţepenită, de două ore. E ceva, domnişoară Mary...

– Cine e înăuntru? întrebă Douglas. Încercase deja să se uite pe geam, dar perdelele erau trase.

– Domnişoara Border, zise el, ridicînd din umeri.

– Eleanor? Mary Rose rămăsese ca trăsnită. Nu-i venea să creadă. Ce naiba căuta Eleanor în curtea ei?

Douglas se răsuci pe călcîie spre Mary Rose.

– Eleanor *aceea?*

Clive o luă de mînă, înainte să apuce să-i răspundă.

– Dac-o iei de pe capul meu, jur să fac tot ce-mi ceri.

Cole era singurul dintre fraţi care părea amuzat de cele întîmplate. Colega de cameră a lui Mary Rose, despre care auziseră atîtea, cea care îi mîncase sufletul ani întregi, venise acum în vizită.

– Ce caută aici? întrebă Travis. Era de-a dreptul furios.

– Ai invitat-o tu? întrebă Douglas.

– Într-un fel.

– Cum adică „într-un fel"? Se postă în faţa surorii lui. Ei?

– Am invitat-o numai pentru că eram sigură că n-o să vină. Ei nu-i plac ţinuturile de frontieră. Zice că sînt barbare, lipsite de civilizaţie. Douglas, nu te mai uita aşa la mine. Ce-a fost a fost.

– Femeia asta a mai fost vreodată în St. Louis? întrebă Travis.

– Nu, dar tot nu-i place, explică Mary Rose.

– Spune-mi că nu e *acea* Eleanor despre care ne-ai vorbit în ultimii ani, îi ceru Douglas.

– Ştii foarte bine că despre ea e vorba, şopti Mary Rose.

– Îmi vine să te strîng de gît, Mary Rose, murmură Travis.

– Te porţi ca un copil, îi spuse ea. Şi mai coboară-ţi vocea. Nu vreau să ne audă vorbind despre ea. E foarte sensibilă.

Cole izbucni din nou în rîs.

– Clive, du-o înapoi în Blue Belle, spuse Douglas.

Poate să stea într-una din camerele de deasupra *saloon*-ului.

– Fii rezonabil, pentru numele lui Dumnezeu! Doar beţivii mai stau acolo. Eleanor e o doamnă delicată şi rafinată.

– Cred că n-aţi înţeles prea foarte bine problema mea, strigă Clive. Trebuie să scap de ea, ca să pot ajunge la Morton Junction înainte de înserat. Mă aşteaptă lumea.

– Da, bineînţeles, şopti Mary Rose. O să te ajutăm.

Clive nu-i mai asculta. Aştepta deja de două ore. Venise vremea ca lucrurile să se lămurească.

– Dacă află cineva că mi-am încălcat principiile şi că am adus-o pînă aici, n-o să mai pot ridica privirea din pămînt, adăugă el. Se îndreptă spre fraţii Clayborne. E ceva de speriat, zău. Mi-a şi găurit cea mai bună pălărie. Bine că nu m-a nimerit. Mi-a spus că trage în mine ca într-un cîine dacă nu mă port cum se cuvine. Nu cred că e chiar aşa de delicată, domnişoară Mary. Cred numai că trebuie să faci ceva, şi încă repede. Vreau să plec de-aici.

– O scot imediat din trăsură, îi promise ea. Dă-mi drumul, Douglas. Trebuie să fim primitori. Şi aşa am lăsat-o prea mult să aştepte.

Harrison îi privea, ţinîndu-l pe MacHugh de frîu. Reacţia celorlalţi la sosirea unui musafir neaşteptat îl uimise.

– Crezi că o să te las s-o întîmpini cum se cuvine, după ce-a fost impertinentă cu fratele nostru? o întrebă Douglas.

– N-a înţeles.

– Ce anume n-a înţeles? o întrebă Travis. L-ai auzit pe Clive. Doar i-a spus că Adam e fratele nostru.

– Evident că nu l-a crezut.

– A vrut să-l împuşte şi pe el, spuse Clive.

Cole încetă să mai zîmbească.

– Ce-a vrut? strigă el.

– N-am povestit nimic, nimănui, despre familia mea. Calmează-te, Cole. Tu ai insistat să nu povestesc. Îți amintești? Mi-ai repetat de nu știu cîte ori să nu dau amănunte despre familia noastră. O să-i ceară scuze lui Adam, promise ea.

– Și dacă nu? întrebă Travis.

– O să plece, promise Mary Rose.

– Cum rămîne cu mine? Mi-a spus că sînt un măgar ignorant. Că nu știu ce-i aia o baie. Mi-a mai spus o mulțime de lucruri groaznice, pe care nu vreau să le repet acum. Și de ce? Doar pentru c-am luat-o de la răscruce. Cu ce-am greșit, vă întreb? Știți foarte bine că am și eu principiile mele.

– Da, știu. Și nimeni n-o să afle că le-ai încălcat, aducînd-o aici. Iar Eleanor o să-și ceară scuze, Clive. Și o să-ți dea bani pentru o pălărie nou-nouță. Te simți mai bine, acum?

Clive părea plin de recunoștință. Mary Rose îl bătu ușor pe umăr.

– Ești un om tare bun. O știu pe Eleanor foarte bine. Mi-a fost colegă de cameră, la școală. Îmi pare rău că ai avut atîtea neplăceri.

– Am fost de-a dreptul terorizat, domnișoară Mary. Nu mi-e rușine să recunosc.

Cole își ridică ochii spre cer.

– Eu zic să dăm foc trăsurii. O să iasă de-acolo cît ai clipi. Îți cumpăr eu una nouă, Clive.

Mary Rose închise ochii. Se hotărî să nu mai aștepte nici o clipă. Alergă spre trăsură și bătu la ușă.

– Sînt eu, Mary Rose, strigă ea.

Auzi zăvorul. Mary Rose deschise ușa și intră înăuntru, închizînd-o în urma ei. I-a fost de ajuns. O privire spre prietena ei ca să se simtă cuprinsă de un sentiment de vinovăție. Fosta ei colegă de cameră arăta groaznic. Stătea într-un colț, tremurînd de frică. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

Mary Rose se așeză pe banchetă, lîngă ea, și se

aplecă s-o ia de mînă. Observă pistolul pe care Eleanor îl ținea în poală. Țeava era îndreptată spre Mary Rose. Eleanor o privea, dar ea nu era prea sigură că o vedea.

– De cînd ai pistolul?

– De săptămîna trecută.

– Ştii să-l foloseşti?

– Nu încă. Dar o să învăț.

– Armele sînt periculoase, Eleanor. N-ar trebui să ai de-a face cu ele.

– M-am tuns. Cum îmi stă?

Mary Rose nu era deloc surprinsă de întrebare. Felul în care arăta contase întotdeauna enorm pentru Eleanor, şi părea acum să treacă şi înaintea spaimei.

Biata de ea, era atît de speriată! Îi tremurau mîinile şi avea o privire sălbatică.

Eleanor era o tînără izbitor de frumoasă, cu părul negru şi ochi verzi. De obicei, avea părul pînă la umeri, dar acum abia dacă-i acoperea urechile.

– Da, îți stă foarte bine.

Vorbea abia şoptit, pentru că nu voia s-o sperie pe Eleanor. Cu mişcări încete, măsurate, apucă pistolul şi-i îndreptă țeava spre podea. Apoi i-l luă din mînă. Eleanor o privi, dar nu încercă s-o împiedice.

– Nu trebuie să te mai temi. Eşti în siguranță acum. Totul o să fie bine.

– Nu, n-o să fie. Nimic nu va mai fi la fel. N-am vrut să vin aici. Ştii cît disprețuiesc condițiile primitive de trai.

– Dacă n-ai vrut, atunci de ce-ai mai venit?

– N-aveam unde să mă duc.

O privi în sfîrşit pe Mary Rose. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

Eleanor părea nefericită şi încă speriată. Mary Rose se hotărî să afle care era cauza. La şcoală, colega ei păruse să aibă o inimă de gheață. Doar nopțile, îşi aminti Mary Rose, o mai auzea pe Eleanor plîngînd.

– Povesteşte-mi despre tatăl tău. De ce n-ai plecat cu el în Europa, după terminarea şcolii?

– Totul a fost o minciună. Tata a fugit. Nici măcar nu mi-a spus că pleacă. Pur şi simplu a... fugit.

– De ce?

– Au venit autorităţile la şcoală, să-mi pună întrebări. Abia atunci am aflat ce-a făcut tata. Bineînţeles că a trebuit să părăsesc şcoala. Directoarea era furioasă. Se pare că tata îi promisese bani, să construiască o nouă aripă.

– Dar nu putea să te dea afară!

– Ba a făcut-o. Ultimele taxe nu fuseseră achitate. Cei care anchetau cazul mi-au spus că tata luase bani de la alţii. Toţi anii ăştia i-a furat pe clienţii lui şi a trăit în lux. Era întotdeauna îmbrăcat impecabil, la modă. Cred că avea cel puţin cincizeci de costume. Şi întotdeauna era cu cîte o tînără la braţ.

– Şi? întrebă Mary Rose, văzînd că nu mai avea de gînd să continue.

– Nu voia ca eu să-i afectez în vreun fel poziţia socială. Ştia că eu le aminteam permanent celor din jurul lui că îmbătrînea. M-a trimis la internat, că să nu mă aibă prin preajmă.

– N-ai de unde să ştii asta.

– Ba ştiu. Mi-a spus-o de atîtea ori! Nu m-a dorit niciodată. Mama mea l-a obligat să se căsătorească, fiindcă era însărcinată. A murit la naşterea mea, dar avea pe-atunci verigheta pe deget, deci cred c-a fost mulţumită.

Mary Rose se întristase auzind toate astea. Se străduí însă să nu-şi arate deschis compasiunea pentru Eleanor, de teamă că ea ar crede că-i era milă de ea.

Mîndria. Întotdeauna stă în calea soluţiilor practice.

– Credeam că tu şi tatăl tău duceţi o viaţă palpitantă. Chiar ai fost în acele locuri exotice, în vacanţe?

– N-am fost nicăieri. Am stat acasă, cu menajera.

– Dar tot ce mi-ai povestit...

– Am citit despre toate locurile astea. Voiam să te impresionez.

– De ce?

– Nu ştiu, spuse Eleanor, ridicînd din umeri.

– De ce nu mi-ai spus adevărul?

– Trebuia să păstrez aparenţele, murmură ea. Cum e tatăl, aşa-i şi fiica, nu? Iar tu, tu m-ai fi compătimit.

– Ce s-a întîmplat cu tatăl tău? Unde e acum?

– N-am nici cea mai mică idee. Nu ştie nimeni. Mai e căutat încă de autorităţi. Nu mi-a lăsat nici măcar un bilet. Poliţia nu m-a crezut. M-au dus la închisoare, şi m-au ţinut acolo două nopţi. A fost îngrozitor. În cele din urmă, au fost nevoiţi să mă elibereze. S-a iscat un mare scandal, bineînţeles. Oamenii mă urăsc, pentru că mi-e rudă. Toţi par să creadă că eu ştiu unde e ascuns. Casa îmi era supravegheată zi şi noapte, de poliţie. Mă ascundeam după draperii şi mă prefăceam că nu s-a întîmplat nimic.

– Îmi pare atît de rău, şopti Mary Rose.

Dar Eleanor nu păru s-o audă.

– Credeam că sîntem proprietarii casei, dar nu era aşa. Proprietăreasa m-a aruncat în stradă. Nu ştiam încotro să mă îndrept. Mi-ai spus cîndva că pot să vin la tine. Ai vorbit serios?

– Bineînţeles.

– N-o să mă alungi?

– Nu, îi promise ea. Erai îngrijorată că n-o să te las să stai aici, doar pentru că nu ne-am înţeles chiar foarte bine?

– Eşti singura persoană din toată şcoala care s-a înţeles cît de cît cu mine. Ştiu că ţi-a fost greu. Te uram, pentru că ştiam că-ţi era milă de mine.

– Nu mi-era milă. Eşti gata să cobori din trăsură?

– Da.

Eleanor întinse mîna spre zăvor. Mary Rose o opri.

– Stai puţin. Vreau să-ţi vorbesc despre fraţii mei, înainte să-i cunoşti. Adam...

– Omul cu pielea neagră?

– Da.

– N-o să-ţi vină să crezi ce mi-a spus cel care con-

duce trăsura. Mi-a spus că omul cu piele neagră e fratele tău. Îți vine să crezi asemenea...

– Adam e fratele meu. Și, pentru că e cel mai mare dintre frați, este capul familiei.

Eleanor rămăsese cu gura căscată.

– Nu vorbești serios!

– Ba da. Va trebui să-i ceri scuzi, înainte de a intra în casa noastră.

Eleanor se sprijini de perne, privind-o fix pe Mary Rose.

– Cum de...

– N-are importanță. Adam este fratele meu și-l iubesc din toată inima.

– Nu poate fi fratele tău!

Mary Rose se plictisise să încerce s-o convingă.

– Este, insistă ea, scurt, și pentru ultima oară. Adam și ceilalți frați ai mei m-au crescut de cînd eram foarte mică. Sîntem o familie, Eleanor, iar familia este cea mai importantă.

– Cei de aici vă acceptă așa?

– Bineînțeles.

– De ce?

Mary Rose oftă.

– Locuim de mult timp aici. Cred că s-au obișnuit cu noi. Ei? Ai de gînd să-ți ceri scuze?

Eleanor dădu din cap.

– N-am vrut să-l jignesc. N-am vrut să fiu rea, Mary Rose, numai că am crezut că mă mințeau. Cel care conduce trăsura încercase deja să mă arunce în mijlocul drumului. Poți să-ți imaginezi?

– Îl cheamă Clive Harrington. E un om bun. Va trebui să-i ceri și lui scuze. N-ar fi trebuit să tragi asupra lui.

Eleanor ridică din umeri.

– N-am vrut să-l nimeresc, dar nu cred că ar fi bine să-i spun asta. S-ar putea să se enerveze aflînd că pistolul mi s-a descărcat pur și simplu în mînă.

– E deja nervos.

– A fost un accident, insistă Eleanor. De ce să-mi cer scuze pentru ceva ce n-am vrut să fac?

– Ai fi putut să-l omori.

– Dar n-am făcut-o.

– Şi l-ai jignit, continuă Mary Rose. I-am promis că o să-ţi ceri scuze. I-am dat cuvîntul meu că-i vei cumpăra o pălărie nouă, în locul celei pe care i-ai găurit-o.

– Dar nu pot să-i cumpăr! N-am bani.

– O să-ţi dau eu, spuse Mary Rose. Dar să nu-i spui lui Clive. Prefă-te că i-o vei cumpăra din banii tăi.

– De ce-ţi faci atîtea griji pentru el?

– Clive îmi e prieten.

– Bine, bine, murmură Eleanor. Te ştiu eu, cînd te încăpăţînezi. O să-i cer scuze şi o să-i cumpăr altă pălărie. Dar de ce nu mi-ai spus despre Adam? Ţi-a fost frică să nu le spun celorlalte fete?

Mary Rose clătină din cap.

– De ce mi-ar fi păsat mie de asta?

– Pentru că te-ai fi făcut de ruşine.

Mary Rose nu mai avea însă răbdare. Avea nevoie de o baie fierbinte şi de alinare. Ştia că n-avea să capete nici una, nici alta, rămînînd acolo.

– Ştiu cît de ignorante şi de pline de prejudecăţi erau fetele de la şcoală. Cum să mă fi făcut de ruşine în faţa lor? Fraţii mei m-au învăţat mereu să nu-mi pierd timpul cu cei care urăsc. Toţi fraţii mei sînt bărbaţi mîndri şi minunaţi. Nu mi-e ruşine cu familia mea.

– Atunci de ce n-ai spus nimic?

– Nu e treaba nimănui cine sîntem şi ce facem, spuse Mary Rose, repetînd cuvintele pe care le auzise de atîtea ori înainte.

– Acum, dacă stau să mă gîndesc, îmi dau seama că n-ai povestit nimic despre ceilalţi fraţi ai tăi, observă Eleanor. Ştiam că sînt patru, dar... Toţi sînt... ca Adam?

– Da, răspunse Mary Rose. Sînt la fel de buni la suflet. Douglas şi Cole sînt însă mai încăpăţînaţi. Haide, putem ieşi acum.

– Imediat, şopti Eleanor. Lucrurile stau altfel pe-aici, nu-i aşa?

– Nu e chiar ca la oraş, îi spuse Mary Rose. Dar familia rămîne familie.

– Ce vrea să însemne asta?

– Acum, c-am aflat adevărul despre tatăl tău şi despre viaţa ta de familie, înţeleg că n-ai cum să pricepi. Odată ce te vei obişnui cu noi toţi, cred că o să-ţi placă să locuieşti aici. E înăbuşitor aici, Eleanor. Nu vrei să ieşim?

– Adam este capul familiei, de aceea îl voi respecta. Îţi promit.

Mary Rose clătină din cap.

– Nu. O să-l respecţi pentru că o merită. Poziţia lui în familie nu are atîta importanţă. O să-l cunoşti, Eleanor, şi o să-l respecţi pentru cine este.

– Doamne, Mary Rose, întotdeauna mă zăpăceşti. Adam este cel care mă poate obliga să plec, nu-i aşa?

– Dumnezeule, Eleanor, doar nu sîntem barbari. Eu ies de-aici. Nu mai am mult şi leşin.

– E tare cald aici, nu-i aşa?

Mary Rose întinse mîna spre zăvor.

– O să fii drăguţă cu toată lumea, nu-i aşa?

Nu i-ar fi cerut să-i promită asta, dacă n-ar fi cunoscut-o atît de bine.

– Să nu începi cu prostiile tale, de faţă cu fraţii mei.

– Ce prostii?

– Ştii foarte bine la ce mă refer.

– Dă-mi un exemplu.

– Privirea aia plină de dispreţ pe care le-o adresezi tuturor, spuse Mary Rose. Şi...

– Bine, bine. O să mă port frumos. Doamne, sper numai să ştiu cum să o fac.

Mary Rose îşi punea însă aceeaşi problemă. În sfîrşit, deschise portiera şi încercă să iasă.

Căldura dinăuntru o sleise de puteri, iar adierea de aer rece a fost la fel de revigorantă ca şi un pahar cu

apă rece după o zi petrecută în grădină. Portiera îl lovi pe Harrison. Rămăsese prin apropiere, în caz că Mary Rose ar fi avut nevoie de ajutor. Îi oferi mîna şi o ajută să coboare.

Părea îngrijorat. Ea îi zîmbi, ca să-l asigure că toate erau în regulă. Mai ţinea însă în mînă pistolul lui Eleanor, dar îl îndreptă spre pămînt. Harrison îl văzu şi i-l luă din mînă. I-l dădu mai departe, lui Cole, care şi-l prinse imediat la centură.

Eleanor coborî din trăsură cîteva clipe mai tîrziu şi rămase lîngă Mary Rose. Clipi, din cauza soarelui puternic.

Pentru că Harrison era mai aproape, Mary Rose i-l prezentă primul lui Eleanor. Apoi le făcu semn fraţilor ei să se apropie.

Clive stătea pe trepte, dar mai părea încă gata s-o spînzure pe Eleanor de cel mai apropiat copac. Eleanor reuşi cu greu să bolborosească o scuză.

Clive nu era însă satisfăcut.

– Spune-o tare şi răspicat, ca să te audă toată lumea. Şi spune- mi „domnule Harrington".

Mary Rose trebui să-i dea un ghiont lui Eleanor, care-i făcu pe plac.

– O să se ţină de cuvînt, domnişoară Mary? O să-mi cumpere o pălărie nouă?

– Da, îi promise Mary Rose.

Clive dădu din cap, apoi se întoarse la trăsură, bombănind. Dar Mary Rose ştia că era doar de faţadă. Clive nu putea să se arate mulţumit, pentru că reputaţia îi era în joc. Clive luă hăţurile şi-i strigă:

– M-am simţit cam rău pe la începutul săptămînii, dar acum... Făcu o pauză, să se uite la Eleanor. Acum nu mai ştiu prea bine cum mă simt. Cît o să rămînă pe-aici?

– Ceva timp, răspunse Mary Rose. Dar pentru tine e întotdeauna loc, Clive. Doar ştii asta.

– Mă simt mai bine. O să mă lupt cu răul ăsta... ceva timp. La revedere, domnişoară Mary.

– Ce-a fost asta? o întrebă Eleanor.

– Voia să spună că n-o să-i fie rău, pînă nu pleci de-aici. De ce nu vrei să te aşezi pe unul din balansoarele de pe verandă, pînă vorbesc eu cu Adam? O să cam dureze. Va trebui să te întîmpine el, ca să poţi păşi în casa noastră.

– Şi dacă nu vrea?

Mary Rose nici nu voia să se gîndească la o asemenea posibilitate.

– Adam e foarte înţelegător. O să trebuiască să-i povestesc ce ţi s-a întîmplat. Te deranjează?

– O să le spună şi celorlalţi?

– Nu, o asigură ea.

Eleanor încuviinţă.

– O să stau singură aici, pe verandă?

Mary Rose se uită în jur, căutînd pe cineva care să-i ţină companie lui Eleanor. Harrison era singurul disponibil, dar asta numai din cauză că nu se îndepărtase suficient de repede. Cole era deja în grajd, la fel Travis şi Douglas.

Harrison nu se înnebunea după o asemenea corvoadă, dar a fost suficient de galant să accepte. A lăsat-o însă să se roage ceva timp de el, ceea ce ei i s-a părut foarte nepoliticos.

– De ce te încruntai aşa?

– Pentru că-mi făceam griji pentru tine, recunoscu. N-ar fi trebuit să intri în trăsură. Avea pistol, Mary Rose. Ar fi putut fi rănită. Îl împuşcase deja pe Clive.

– Eleanor n-avea cum să mă rănească. Îi e teamă, Harrison. A trecut printr-o perioadă grea. Fii drăguţ cu ea.

Harrison ştia că trebuia să se poarte ca un gentleman. Îi strigă lui Douglas să se ocupe de MacHugh şi o urmă pe Mary Rose, pe verandă.

Adam stătea la birou, în bibliotecă. Nici nu o observă vreun minut-două că stătea în prag. Ea aşteptă, răbdătoare, simţind cum îi dau lacrimile.

În sfîrşit, renunţă să se mai abţină. Indiferent cît ar fi fost de umilită, de jignită, reuşea întotdeauna să se poarte cu demnitate, pînă cînd ajungea acasă, la Adam.

Atunci, totul se sfîrşea.

De data asta, nu trebuia decît ca Adam să-i arunce o privire.

– Doamne, surioară, ce-ai păţit?

Mary Rose izbucni în plîns şi i se aruncă în braţe.

13 februarie 1864

Dragă Mama Rose,

Tocmai am citit un ziar vechi de o lună, pe care l-a obţinut Travis, în schimbul cîtorva piei, la Perry. Un domn pe nume Berson a publicat acolo discursul pe care l-a ţinut Lincoln, la Gettysburg. Aflaserăm deja despre bătălia din iulie, acolo unde mulţi bărbaţi curajoşi şi-au dat vieţile. Berson spune că preşedintele şi-a ţinut discursul chiar în cimitirul construit după bătălie. Adam a plîns cînd a citit toate astea, iar eu l-am copiat, ca să-l citiţi şi voi.

Cole crede că l-aţi citit deja, Mama, dar mie mi se pare prea important ca să poată fi citit măcar de două ori.

Şi tu, şi Lincoln, sînteţi în rugile noastre.

Douglas

9

Mary Rose se aruncă în braţele lui Adam şi plînse ca o fetiţă. El îşi încrucişă braţele în jurul ei, o mîngîie uşor pe umăr, pînă cînd se calmă. După care se aşeză pe marginea biroului lui şi-i povesti totul. Toate detaliile oribile ale întîmplării din oraş. Zăbovi mai ales asupra episodului cu Catherine Morrison. Pe cînd o asculta, Adam îi examină rănile, spunînd din cînd în cînd: „Chiar aşa?" Cît ai clipi, ea se simţea din nou bine.

Fratele ei o duse la bucătărie şi o spălă pe faţă, să se asigure că n-avea nevoie de copci. Ea îşi ţinu respiraţia pînă-i auzi verdictul, apoi zîmbi uşurată. N-avea nevoie de copci.

Era pregătită acum să-i spună şi restul. Voi să-i dea înapoi batista lui Adam, dar văzu că era udă de lacrimi şi sînge, aşa că o îndesă în coşul de rufe murdare.

Fratele ei îi spuse să urce în camera ei, să se curețe. El se întoarse la cartea lui, în bibliotecă.

– Odihneşte-te în după-amiaza asta, Mary Rose.

Ea se luă după el. Nu se putea duce să-şi facă baie,

atîta timp cît Eleanor aştepta pe verandă. Trebuia să o instaleze, apoi trebuia să-i ducă lui Corrie mîncarea. Îi promisese s-o viziteze astăzi şi nu voia să-şi încalce această promisiune.

– Mi-am plîns suficient de milă, ca un copil, îi spuse ea fratelui ei, din prag. Îl văzuse pe Adam aşezîndu-se din nou la birou. Ştia că-l deranja, dar nu mai avea timp. Cărţile mai puteau aştepta. Eleanor nu.

– Nu uita să-ţi îngrijeşti tăieturile acelea.

– N-o să uit, spuse ea. Trebuie să vorbim despre Eleanor. Aşteaptă pe verandă. I-am spus că nu poate intra decît cu permisiunea ta. Vrei să vorbeşti cu ea... în particular? Vrea să-ţi povestească ce s-a întîmplat, înainte ca tu să hotărăşti dacă poate sau nu să rămînă.

Adam era mirat de ceea ce-i cerea.

– De cînd te ştii tu, ai auzit ca eu să fi alungat pe cineva?

– Nu. Dar cu Eleanor, lucrurile stau puţin altfel. Întreaga noastră familie va fi cuprinsă de haos, un timp. Te simţi în stare să- i ţii piept?

– Cum rămîne cu fraţii tăi? N-au şi ceva de spus?

– Ei vor face ceea ce crezi tu că e mai bine, spuse ea. Cu Cole va fi mai greu, bineînţeles, dar va reuşi el cumva să nu-i iasă prea des în cale.

Adam se sprijini de spătar şi o privi bănuitor.

– Cît va sta Eleanor la noi, exact?

Ea nu-l putu privi în ochi cînd spuse:

– Un timp.

– Da? Şi cît anume e „un timp", Mary Rose?

Ea ridică din umeri.

– Aş vrea şi eu să ştiu, şopti. Vorbeşte-i, vrei? E foarte speriată. Are nevoie de un loc în care să se simtă în siguranţă.

Adam lăsă să-i scape un oftat. Se ridică şi ocoli biroul.

– Bine. Du-te sus, acum. Mă ocup eu de Eleanor. Cum spuneai că o mai cheamă?

– Border. N-ar trebui să stau şi eu cu voi, cît timp staţi de vorbă?

Adam clătină din cap.

– Nu e necesar.

Ea se pregăti să urce treptele care duceau la etaj, dar se întoarse.

– Voiam să fiu sigură că...

– Ce anume?

– Că-ţi cere scuze. Te-a jignit, Adam, şi nu vreau ca ea să păşească în această casă înainte de a-şi fi cerut iertare.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Mary Rose, du-te sus. O să mă apuce durerea de cap. Ţi-am spus că mă ocup eu de Eleanor.

Adam deschise uşa. Eleanor stătea de vorbă cu Harrison, care se sprijinea de unul dintre stîlpi, cu o expresie deopotrivă iritată şi plictisită.

Adam o aşteptă să termine cu văicărelile legate de căldură:

– Domnişoară Border, vrei să mă însoţeşti în bibliotecă? Aş vrea să-ţi vorbesc.

Îşi înălţă una din sprîncene, observîndu-i reacţia.

Nu ridicase deloc tonul, dar ea tresări de parcă ar fi ţipat la ea. Se ridică atît de brusc, că dărîmă şi scaunul.

Harrison îl aşeză la loc, după ce-l prinsese în aer.

Eleanor făcu cîţiva paşi, apoi se opri brusc.

– Nu pot intra, domnule Clayborne.

– Nu poţi? De ce? o întrebă Adam.

– Mary Rose mi-a spus că nu pot intra dacă nu-ţi cer iertare. Îmi pare tare rău că te-am jignit. Dar nu l-am crezut pe omul acela îngrozitor care mîna trăsura. Am crezut că mă minte ca să scape de mine. Cu siguranţă, n-am vrut să-ţi dau impresia că, pentru că eşti... ştii tu... că m-aş putea... n-a fost deloc aşa. Nici n-am crezut că bărbatul ăla mă adusese într-adevăr acasă la Mary Rose.

Făcu o pauză, ca să-şi tragă răsuflarea. Adam nici nu clipise cît timp durase explicaţia. Harrison era impresionat. Nu se putea împiedica să nu zîmbească. Ar fi vrut să-i ceară să explice ce anume era Adam, numai ca s-o vadă fîstîcindu-se, dar n-o făcu, pentru că era un gentleman.

Cole n-avea însă asemenea rezerve. Ajunsese abia la treptele verandei.

– Cum adică, Adam e „ştii tu cum"? Ce înseamnă asta? o întrebă el.

Eleanor se întoarse spre Cole.

– Mi-am cerut scuze, pentru că n-am crezut că Adam este fratele lui Mary Rose. Ea nu mi-a spus decît că are patru fraţi mai mari şi că mama ei locuieşte undeva în sud. Nu mi-a dat alte detalii. Recunosc, nici eu n-am întrebat-o. Făcu o pauză şi-l privi pe Cole de sus pînă jos. Se pare că sora ta a glumit cînd mi-a spus în trăsură că şi ceilalţi trei fraţi sînt la fel ca Adam. Evident, nu sînteţi. Se întoarse spre Adam: Mai pot intra, domnule?

– Te rog, spuse Adam. Eşti binevenită să stai cu noi.

– Stai puţin. Tot nu mi-ai spus...

– Renunţă, Cole, îi sugeră Adam. Tonul lui nu lăsa loc nici unui protest.

Eleanor se apropie de uşă. Făcu un gest în direcţia lui Harrison, de parc-ar fi fost regina Angliei.

– Ia-mi bagajele din praf şi du-le în camera mea.

Cole îi rînji lui Harrison. Acesta se întoarse spre Eleanor.

– Îmi pare rău, domnişoară, dar nu pot. Eu n-am voie la etaj. Asta înseamnă că-ţi revine ţie plăcerea, îi spuse lui Cole, printre dinţi.

– Ai grijă să le ştergi de praf înainte să le aduci în casă, îi porunci ea.

Harrison auzi o înjurătură spusă printre dinţi; hotărît, ziua începea să arate din ce în ce mai bine. Îl văzu pe Douglas ieşind în fugă din grajd. MacHugh îl urmărea. Da, ziua se arăta bună, cu adevărat.

– Adam, vreau să-ți vorbesc despre ceva foarte important, îi strigă Cole, încercînd să acopere rîsetele lui Harrison.

Adam o invită pe Eleanor s-o ia înainte, apoi se întoarse spre Cole:

– Nu durează mult, îi promise el.

– Ce faci acum?

– Voi sta de vorbă cu domnişoara Border. Nu poate să dureze prea mult.

Dar Adam n-avea de unde să ştie. În realitate, discuțiile au durat trei ore.

Conversația a fost destul de tensionată, la început. După vreo oră, Adam se găsea din nou în poziția ingrată de a avea piepții cămăşii uzi leoarcă. Eleanor se dovedise foarte asemănătoare cu Mary Rose, în această privință. După ce insistase asupra faptului că ea nu plîngea absolut niciodată, ajunsese să-i plîngă pe umăr.

Cole se plictisise deja să-l mai aştepte pe Adam. Voise să-i vorbească despre Harrison. Faptul că oaspetele lor era avocat îl iritase. Voia ca Adam să preia controlul situației.

Auzi zgomote venind dinspre bibliotecă şi deschise uşa, să vadă ce se întîmpla. Rămase ca împietrit. Eleanor îl îmbrățişase pe Adam, şi vorbea şi suspina în acelaşi timp. Cole nu înțelegea nimic din ce spunea. Reacția lui Adam era chiar amuzantă. Stătea în mijlocul bibliotecii, cu mîinile ridicate în aer. Părea teribil de stînjenit. Şi de neajutorat.

Adam coborî în sfîrşit o mînă şi o bătu uşor pe umăr pe Eleanor. Îl zări pe Cole, în prag, şi-i făcu semn să plece.

Cole închise imediat uşa.

Nici unul dintre frați nu pomeni măcar de acest incident, la cină. Eleanor preferase să rămînă în camera ei. Mary Rose îi dusese o tavă cu mîncare şi un ceainic cu ceai fierbinte, sperînd s-o mai calmeze.

A ajuns deci ultima la masă.

– Mă scuzați pentru întîrziere, spuse ea. Eleanor nu va lua masa cu noi astă-seară. Se așează lîngă Adam. Să știi că te place foarte tare, îi șopti ea. Bineînțeles, nu știe încă cît de încăpățînat poți fi cîteodată.

– Eu nu cred că-l place deloc pe Adam, interveni Douglas. Cred că e plină de prejudecăți.

Cole clătină din cap. Și el crezuse același lucru, pînă cînd o văzuse îmbrățișîndu-l pe Cole. N-ar fi făcut asta cu un om pe care-l ura.

– Nu. E numai prost-crescută, spuse el.

– Ești sigur? îl întrebă Douglas.

– Da, sînt foarte sigur.

– Ce-i cu tine de te strîmbi așa, Mary Rose? o întrebă Travis.

– Nu am lăsat-o să plece... azi după-amiază, zise Adam.

– Nu mai sînt un copil. Nu înțeleg de ce...

– Avem un musafir la masă, spuse Adam. Te rog, nu uita asta.

Ea tăcu imediat și se întoarse spre Harrison.

– Putem începe? Sînt mort de foame, zise Douglas. Întinse mîna după castronul cu cartofi, dar se opri, la semnul lui Adam.

– Știi franceză, Harrison?

– Da. De ce mă întrebi?

– Am fost foarte neglijenți, în ultimele săptămîni, nici măcar nu am mai spus rugăciunea înainte de masă. Mary Rose, te rog.

Ea dădu din cap, apoi își coborî privirea și-și împreună mîinile pentru rugăciune.

– *Au nom du Pre...*

Harrison rămase încă o dată uimit de familia Clayborne. Vorbiră cu toții în franceză în timpul mesei.

Mary Rose, observă el, avea cel mai bogat vocabular. Probabil că studiase îndelung, la internat.

Pe Travis era amuzant să-l asculți.

Cu toate că vorbea fluent, pocea într-așa un hal anu-

mite cuvinte, că pe un francez l-ar fi bufnit plînsul auzindu-l.

Rugăciunea pe care o rostise Mary Rose îi era cunoscută lui Harrison, deşi nu-şi dădea seama unde o mai auzise.

– Pot să vă întreb ceva?

– Iar? Ce mai e de data asta, Harrison? îl întrebă Cole.

Harrison îi ignoră sarcasmul.

– Rugăciunea mi se pare foarte cunoscută, dar nu-mi amintesc unde-am mai auzit-o.

– E o rugăciune catolică, spuse Mary Rose.

– Doamne-Dumnezeule, sînteţi catolici!

Nu-şi dăduse seama că spusese acest lucru cu voce tare; toţi îşi întoarseră privirile spuse el, miraţi.

– Ce ai împotriva catolicilor?

– Nimic, răspunse Harrison. Eram pur şi simplu surprins. Nu ştiu de ce, dar am crezut că sînteţi... altceva.

– Dar chiar sîntem, spuse Mary Rose.

– Ce anume? întrebă Harrison.

– Altceva. Nu sîntem întotdeauna catolici.

Harrison se sprijini de spătarul scaunului. Lordul Elliott avea să fie oripilat. Familia lor nu aparţinea numai bisericii anglicane. Ci *era* biserica.

Dar de ce oare crezuse el că familia Clayborne făcea parte din aceeaşi biserică?

Zîmbi. Lordul Elliott avea s-o iubească oricum pe Mary Rose. Şi, bineînţeles, o să încerce s-o convertească.

Abia acum începu să se întrebe ce voise oare să spună Mary Rose cu „nu sîntem întotdeauna catolici".

– Stai puţin, spuse el. Nu poţi fi catolic doar parţial. Ori eşti pe deplin, ori deloc. Ştiu asta. Cel mai bun prieten al meu e catolic.

– De ce nu putem fi catolici doar din cînd în cînd? întrebă Travis.

– Dar aşa şi sîntem, insistă Mary Rose.

Harrison hotărî să intre în jocul lor.

– Bine, să zicem că sînteți catolici numai în anumite perioade. Puteți să-mi spuneți cînd anume?

– În aprilie, mai şi iunie, răspunse Mary Rose.

El nici nu clipi.

– Cum rămîne cu iulie, august şi septembrie?

– Sîntem lutherani, răspunse Travis.

Harrison era impresionat. Fratele lui Mary Rose nici nu zîmbise măcar.

– Şi următoarele trei luni?

– Ne schimbăm iar. Sîntem baptişti sau cel puțin încercăm să fim.

Lui Harrison îi era de ajuns.

– Mary Rose, ai terminat cu...

Voia s-o întrebe dacă terminase cu gluma. Dar ea nu-l lăsă să-şi sfîrşească întrebarea.

– Nu, n-am terminat. Unde rămăsesem?

– La ianuarie, îi reaminti Cole.

– Sîntem evrei în ianuarie, februarie şi martie, iar din aprilie...

– Evrei?

– Ce mai ai şi împotriva credinței lor? îl întrebă Cole. Pari să ai o mulțime de prejudecăți, zău aşa.

Harrison închise ochii şi numără pînă la zece.

– N-am nici un fel de prejudecăți. Încerc numai să vă înțeleg. Nu puteți aparține tuturor acestor religii. Vă bateți joc de fiecare credință în parte, dacă o abandonați după numai trei luni.

Adam se milostivi în sfîrşit de el.

– Învățăm tot ce se poate despre aceste religii, Harrison. Credem că e important să înțelegi şi să respecți convingerile celorlalți. Crezi în existența lui Dumnezeu?

– Da.

– Şi noi. Dar totuşi nu facem parte din nici o biserică.

– Probabil pentru că nu există nici una în Blue Belle, interveni Douglas. Oamenii tot vorbesc despre construirea unei biserici, dar încep să se certe, pentru că nu se înțeleg de care să fie, şi nu se face nimic.

– Tu ai fost probabil crescut în credința tatălui tău, nu-i așa? îl întrebă Travis.

– Da, încuviință Harrison.

– Copil fiind, poate că ți-a trecut prin minte să treci la o altă credință. Noi n-am avut tată, care să ne îndrume. Facem și noi ce putem, Harrison.

– Autoeducare, spuse Harrison.

– Și înțelegere, completă Adam.

– Dar există multe religii. O să încercați să le aplicați pe toate?

– Chiar și după ce ne vom stabili la o religie sau alta, vom continua să rămînem cu mintea deschisă. Cunoașterea înseamnă libertate, iar din libertate vine înțelegerea.

– Există cîteva familii de evrei care locuiesc în Hammond. Le vizităm cît de des posibil. Unii dintre vecinii lor îi disprețuiesc. Oricît de ridicol ți s-ar putea părea, au tendința de a disprețui ceea ce nu înțeleg. Unii chiar își bat joc de ei. Ignoranța lor e de-a dreptul stînjenitoare. Noi nu ne-am născut evrei, de aceea nu putem fi evrei practicanți; cel puțin așa am înțeles de la familiile cu care ne vizităm. Tradițiile lor sînt însă bogate în înțelesuri. Cu cît vom afla mai multe despre credința lor, cu atît mai bogați vom fi. Iar un om care trăiește după o anume credință trebuie să fie admirat, nu batjocorit. Acum ai înțeles?

– Da, spuse Harrison. Acum spuneți-mi de ce vorbiți în franceză. Vreți să înțelegeți cum trăiesc cei din Franța?

– Vorbim în franceză pentru că e joi, replică Adam.

– Și? întrebă Harrison, zîmbind.

Mary Rose îi întoarse surîsul.

– Vorbim întotdeauna franțuzește joia, vinerea și sîmbăta.

Iar începe, își zise Harrison. Știa prea bine încotro se îndrepta discuția lor.

– Conversația de-acum va fi asemănătoare cu cea despre irlandezi?

– Poate, spuse ea.

– Ce voia să spună cu irlandezii? întrebă Travis.

Mary Rose se întoarse spre fratele ei, să-i explice.

– Harrison ar fi vrut ca noi toți să fim irlandezi. Nu-mi dau seama de ce era atît de important pentru el, dar ăsta era adevărul. Pentru că e oaspetele nostru şi voiam să se simtă bine la noi, i-am făcut pe plac.

– Deci i-ai spus că eu sînt irlandez, spuse Travis.

– Dar chiar eşti, Travis, zise Cole.

– Ştiu asta, Cole. Mă întreb doar de ce e atît de important pentru el. E un tip ciudat, nu crezi?

Cole dădu din cap, apoi se întoarse spre Harrison.

– Poate că, el fiind din Scoția, ar fi vrut ca şi noi să fim scoțieni, şi nu irlandezi. Ce anume ai împotriva irlandezilor, Harrison? Ce ți-ai făcut?

Lui Harrison îi venea să-şi izbească fruntea de ceva tare. Nu putea să înțeleagă cum de discuția ajunsese să capete o asemenea turnură. Inspiră adînc şi încercă să fie rezonabil.

– Nu-mi pasă dacă sînteți sau nu irlandezi.

– De ce nu? întrebă Cole.

– Doamne, sper să nu fiu nevoit să vă iau vreodată mărturia, la tribunal, spuse el, sec.

– De ce spui asta? îl întrebă Douglas. Doar am fost ospitalieri, în ceea ce te priveşte.

– Pentru că sînteți absolut ilogici, de-aia, spuse Harrison. Nu-i mai păsa dacă-i jignea sau nu. Toate îşi au limita lor.

– Poate că sîntem puțin cam prea logici pentru tine, spuse Cole. Te-ai gîndit vreodată la o astfel de posibilitate?

– Mă întreb numai de ce vorbiți în franceză trei zile pe săptămînă, replică el.

– Joia, vinerea şi sîmbăta, îi răspunse Cole, rînjind.

Toți frații se distrau pe cinste. Harrison schimbă intenționat subiectul.

– Te simți bine, Mary Rose?

– Da, mulțumesc.

– A trecut prin multe, azi-dimineață, îi spuse Harrison lui Adam.

– Așa se pare, zise Adam.

– Arată mai bine acum, spuse Douglas.

„Mai bine" nu erau tocmai cuvintele care să descrie cum o vedea Harrison. I se părea frumoasă, cu toate zgîrieturile şi cicatricile. Buza îi era cam umflată. Dar nu conta. Tot mai dorea s-o sărute.

– Iar face așa, Cole.

– Ce anume, Douglas?

– Harrison se holbează la Mary Rose.

– Nu făceam decît să-i inventariez rănile, se apără Harrison. Eşti foarte rezistentă, Mary Rose. Meriți felicitări.

– Nu sînt chiar atît de delicată, îi răspunse Mary Rose. Se încruntă spre Adam, apoi continuă: Doar frații mei par să nu înțeleagă acest lucru.

– Nu începe, Mary Rose, o preveni Cole.

– Ce să nu încep? îl întrebă ea, inocentă şi dulce ca un prunc.

– Pari chiar foarte delicată, spuse Harrison, cu voce tare.

– Ei bine, nu sînt, aşa că să nu cumva să crezi că-mi poți spune ce să fac şi ce nu. Aud destule prostii din astea pe-aici.

Harrison ridică o sprînceană, auzind-o cu cîtă vehemență vorbea. Mary Rose nu era într-o dispoziție prea bună.

Nu ştia exact care era motivul, dar era suficient de inteligent să n-o întrebe. Părea gata să ia capul cuiva. Al lui, mai bine zis.

– Nu-i pune nici o întrebare, îi şopti Cole.

– Nici n-aş îndrăzni, replică Harrison.

– Despre ce voiai să-mi vorbeşti? îl întrebă Adam pe Cole.

– Despre Harrison. Voiam să stăm de vorbă despre

oaspetele nostru, dar m-am plictisit să aştept să termini discuţia cu Eleanor, aşa că m-am întors la lucru. Acum ştiu de ce pune Harrison atîtea întrebări. Pur şi simplu nu se poate abţine. Ai auzit ce-a spus despre tribunal. Cred că ţi-ai dat seama deja că e...

– Avocat, interveni Travis.

Cole se încruntă la el, apoi continuă:

– Credea că ne-a spus deja, dar eu sînt de părere că n-a făcut-o. Cred că-i era teamă că nu l-am fi primit să stea la noi, dacă ştiam cu ce se ocupă. Avem şi noi principiile noastre, la urma urmei.

Douglas părea contrariat de veste.

– Nu l-ai auzit acum cîteva minute? Numai avocaţii îi interoghează pe oameni, spuse Cole.

– N-am fost atent, recunoscu Douglas. Dar de ce nu ne-a spus? A avut nenumărate ocazii.

– E foarte nepoliticos să discuţi despre o persoană care e şi ea prezentă, interveni Harrison.

– Nu e mai bine decît să aşteptăm să iasă din încăpere şi apoi să începem s-o vorbim de rău?

– N-ar trebui să-l vorbiţi deloc.

– Nouă de ce nu ne-ai spus? interveni Douglas.

– Crede că a pomenit de asta, spuse Cole. Toată lumea ştie, chiar şi Dooley.

– Ei bine, noi nu ştiam, nu? reluă Douglas. Doamne, sînt aşa de nervos, că-mi vine să-i ard una.

– Am făcut-o eu deja, zise Cole.

– Da, chiar aşa, spuse Mary Rose. Chiar în bucătăria familiei Morrison. Fratele tău are nişte maniere excelente, la masă, Adam. Nu crezi, Harrison?

Toţi cei de la masă se întoarseră spre Harrison, să vadă de partea cui avea să treacă.

Harrison se hotărî să dea un răspuns foarte cinstit.

– Poate. Oricum, trebuie să recunosc că voiam să ripostez, dar am observat că ne priveai.

– Ştiai că mă uitam la voi? îl întrebă ea.

Harrison dădu din cap.

– Şi cu toate astea ai lăsat-o pe Catherine să tabere în halul acela pe tine?

– Dar nu tăbărîse, nu-i aşa, Cole?

Cum şi oaspetele lor îi luase apărarea, cu cîteva minute mai înainte, Cole se simţi nevoit să facă şi el acelaşi lucru.

– Nu. Era pur şi simplu politicoasă, atîta tot. Nu-i aşa, Travis?

– Poate chiar prea politicoasă, după gustul meu, zise acesta. Dar a fost foarte politicoasă şi cu mine, aşa că lucrurile erau în regulă, cred.

– Cu alte cuvinte, tăbărîse şi pe tine, ripostă Mary Rose.

Tocmai atunci, se întîmplă ca Harrison să se uite în direcţia lui Adam. Văzu, uimit, că acesta zîmbea. Reacţia lui Mary Rose se părea că-l amuza.

– Ce-ţi pasă ţie ce are ea cu Harrison? o întrebă Cole.

– Cred doar că o gazdă ar trebui să se arate mai puţin ospitalieră, murmură ea.

– A fost atît cît trebuia, zise Cole.

– Dac-ai renunţa să mai fii atît de încăpăţînată, Mary Rose, şi dac-ai uita măcar puţin necazurile pe care ţi le-a făcut ea, pe vremea cînd eraţi mici, ai putea să-ţi dai seama că e acum o tînără foarte drăguţă. E dulce, inocentă şi are o inimă de aur.

Adam schimbă brusc subiectul.

– Am o întrebare pe care aş vrea să v-o pun tuturor. Aşteptă ca toţi să-şi îndrepte atenţia spre el, apoi spuse: Sînt foarte curios să ştiu unde eraţi voi, atunci cînd Mary Rose era bătută. Vrea cineva să-mi spună?

Începură să vorbească cu toţii în acelaşi timp.

Cole era atît de înfierbîntat, încît uită chiar să mai vorbească în franceză, atunci cînd începu să-şi enumere motivele pentru care nu fusese atunci lîngă sora lui.

Mary Rose se văzu prinsă la mijloc. Încercă să le spună că era în stare să-şi poarte şi singură de grijă.

Nimeni nu-i dădu atenție. Harrison era fascinat de transformările suferite de Adam. Era chiar foarte furios, acum. Era pentru prima oară că fratele cel mare dădea frîu liber vreunei emoții de orice fel. Privirea-i arunca scîntei.

Dar Harrison era la fel de uimit şi de propria-i purtare. Şi el se grăbise să se scuze, ca şi ceilalți.

Se distra de minune. Acasă, cinele erau întotdeauna plictisitoare. Nimeni nu vorbea, nici măcar în şoaptă, nimeni nu-l deranja pe celălalt. Se discuta arareori cîte un subiect extrem de important.

– Adam, te rog, ascultă-mă, îi ceru Mary Rose, aproape strigînd. Bătu cu palma în masă, ca să-i atragă atenția. Vreau să înțelegi odată pentru totdeauna că sînt o femeie matură şi că-mi pot purta şi singură de grijă. Nu-ți dai seama cît de insultătoare este această discuție, pentru mine?

Nu-i plăcu însă răspunsul lui.

– Poți să te retragi în salon, surioară. Ce-ar fi să mai exersezi? Nu te-am mai auzit cîntînd de mult timp.

Ea voi să protesteze, dar privirea lui Adam o făcu să se răzgîndească.

Se ridicară cu toții cînd ea ieşi din sufragerie. Cînd sora lor ieşi, cei patru reîncepură să se certe.

Harrison renunțase să se mai bată pentru atenția lui Adam. Se sprijini de spătar şi-i urmări pe ceilalți.

Cole se calmase îndeajuns încît să vorbească din nou în franceză. Acum înjura de-a dreptul. Părea să ştie orice expresie mai colorată din vocabularul francez.

– Îți jur pe Dumnezeu, acum era aici, pentru ca să dispară, în cîteva clipe. N-am făcut decît să mă întorc şi a şi şters-o de lîngă mine.

Explicația aceasta era singura care avea cît de cît sens. Travis se tot scuza, dar nimic din ceea ce spunea nu era plauzibil.

Douglas nu făcea decît să-l acuze pe Cole că nu fusese atent. Acesta le tot repeta că el era în grajd şi deci nu o putea supraveghea şi pe Mary Rose.

N- avea cum să fie în două locuri, în acelaşi timp.

– Dar tu ce făceai? îl întrebă Adam pe Harrison.

El nu încercă măcar să se scuze.

– Îmi asum întreaga responsabilitate. M-am lăsat prins într-o discuţie despre animale şi nici măcar n-am observat cînd a ieşit din magazin.

Adam dădu din cap. Scrută chipul fiecăruia înainte de a spune ceva.

– Acest lucru nu trebuie să se mai întîmple. Mary Rose se poate apăra şi singură. Ştiu prea bine că nu sîntem pe post de doici. Ea şi-a recunoscut vinovăţia: a căutat-o cu lumînarea. O ştie prea bine. N-avea nici măcar pistol la ea, adăugă Adam, clătinînd din cap. Acum, că e în salon şi nu poate să protesteze, vreau să vă reamintesc că e foarte delicată. Poate că nu-i convine să recunoască asta, dar nu e atît de important. Ar fi putut fi ucisă.

– Da, aşa e, încuviinţă Cole. Bickley e scund, dar cîntăreşte de două ori cît ea, şi e numai muşchi.

– Şi prietenii lui la fel, spuse Douglas.

– Prietenii? Au mai lovit-o şi alţii?

Cole şi Travis se întoarseră spre Harrison, cerîndu-i din priviri ajutorul.

– N-a mai lovit-o nimeni altcineva, explică Harrison. L-am convins eu pe Bickley să n-o ia la fugă. Şi fraţii tăi ar fi procedat la fel. Eu am fost însă primul.

– Cum de l-ai convins? îl întrebă Adam, care părea să-şi fi recăpătat calmul.

– Cu pumnii, recunoscu Harrison. M-am pierdut cu firea. Dar nu-mi pare rău. Eram în stare să-i omor pe toţi, însă n-am făcut-o. Acum sînt în drum spre Hammond. Or să se descurce autorităţile cu ei.

– Ce te face să crezi că şeriful va lua vreo măsură? îl întrebă Adam.

– Vrei să spui că nu va face nimic?

– M-aş mira. Noi trăim în Blue Belle. Cei din Hammond îşi poartă singuri de grijă. Probabil că şeriful le va

da drumul, fiindcă are şi aşa destule pe cap.

– Crezi că se vor întoarce în Blue Belle?

– S-ar putea, spuse Adam. Adesea, gunoaie ale societăţii sînt atrase de oraşul nostru. Nu cred, însă, că Bickley va veni după Rose. Tu ai putea fi ţinta lui, Harrison. Cred că va trebui să fim în gardă, de-acum încolo.

Fraţii lui se grăbiră să încuviinţeze. Adam zîmbi:

– Mă bucur că ne-am lămurit. Cu vreo lună în urmă, am cumpărat trei sute de capete de vite, de la un fermier de lîngă cascade. Ce zici, Harrison, ne ajuţi să le aducem aici?

N-a apucat să-i răspundă, că Douglas a spus:

– Nu ştie nici măcar cum se leagă un măgar. Ştii, Harrison?

– Nu, dar...

– Lasă-mă să ghicesc, mormăi Cole. Vrei să spui că nu poate fi chiar atît de greu, nu? N-ai spus acelaşi lucru cînd a fost vorba de cai?

– Sînt sigur că, dacă-mi daţi o frînghie şi-mi arătaţi cum se face, o să învăţ cît ai clipi.

– Cînd o să-ţi dai seama că ai depăşit rău măsura, Harrison? îl întrebă Cole.

– Imediat după ce o să-ţi stîlcesc faţa, Cole.

Izbucniră cu toţii în rîs. Nimeni nu-l luase în serios. Harrison ridică din umeri.

– Cît de departe e ferma aceea?

– Ajungi în două zile. Poţi să începi să te antrenezi chiar de mîine cu frînghia. Dar trebuie să termini mai întîi cu mustangii. A mai rămas de îmblînzit acela, mai încăpăţînat. Poate că mîine o să ai mai mult noroc.

Harrison oftă.

– Da, ştiu, cel tărcat. Seamănă cu tine, Cole. E tare încăpăţînat.

– Ai fi terminat de mult, dacă nu ai fi pierdut atîta timp, vorbindu-le. Oricum nu înţelegeau ce le spuneai.

– Încercam să-i obişnuiesc cu vocea mea, îi explică Harrison. Sînt într-adevăr încăpăţînaţi, dar şi speriaţi. Şi

nu sînt singurul care le vorbeşte cailor. L-am auzit şi pe Douglas.

– Are dreptate, recunoscu Douglas. Le vorbesc adesea.

– Douglas, vrei te rog să o cauţi pe Mary Rose şi să-i reaminteşti că e rîndul ei să strîngă masa? Rîndul tău e mîine seară, Harrison.

– Bine. Ce trebuie să fac?

– N-ai mai auzit pînă acum de spălatul vaselor? N-ai făcut-o niciodată?

– Nu.

– Ai fost răsfăţat, nu-i aşa? remarcă Travis.

– Cred că da.

Douglas se ridicase de la masă şi se îndrepta spre uşă. Se opri în prag, apoi făcu cale-ntoarsă.

– Nu mă duc. Spune-i tu, Travis.

– Cîntă Beethoven, îi avertiză Douglas.

– Ce anume? întrebă Travis.

– „A cincea."

Se aşeză şi el.

– Hai să-l trimitem pe Harrison.

Fraţii izbucniră în rîs. Cole îi explică de ce se amuzau aşa.

– Nu e bine să dai ochii cu Mary Rose cînd interpretează Beethoven.

– De ce?

– Înseamnă că e într-o dispoziţie proastă. Ori de cîte ori auzim acorduri dintr-a „cincea", o luăm la goană. Eşti în siguranţă numai atunci cînd cîntă Mozart sau Chopin.

– Te simţi în stare să intri în bibliotecă, Harrison? îl întrebă Cole.

Harrison dădu din cap şi se ridică. Îl urmă pe Adam afară din încăpere. Se obişnuiseră să-şi sfîrşească serile cu cîte o discuţie incitantă, care le făcea mare plăcere amîndurora. Harrison se aşeză pe unul din scaunele din piele, din faţa căminului. Adam turnă cîte un coniac, apoi se aşeză în faţa oaspetelui său.

– Care e subiectul din seara asta? îl întrebă Harrison, proptindu-şi picioarele pe scăunel.

– M-am gîndit mult şi m-am oprit la invazia Cartaginei. La atacul final.

– Nu putem discuta sfîrşitul, dacă nu examinăm începuturile, replică Harrison.

– Aşa e, încuviinţă Adam. Grecii erau un popor mîndru şi foarte inteligent, trebuie să recunoşti.

Fraza de introducere îi dezvăluise imediat poziţia pe care avea s-o adopte.

– Aşa erau şi spartanii. Nişte luptători neînfricaţi, deosebit de dotaţi, în toate domeniile. Superioritatea lor nu poate fi contestată.

Argumentară mai bine de-o oră. Cînd în sfîrşit Adam a făcut semn să se oprească, începură să numere punctele pe care le acumulase fiecare. Şi el, şi Adam, constatară dezamăgiţi că şi această întîlnire se terminase la egalitate.

Înainte de a merge la culcare, Adam hotărî să mai citească totuşi ceva. Harrison îi ură noapte bună şi se îndreptă spre cabană.

Mary Rose îl aştepta pe verandă.

– De ce nu te-ai culcat? E tîrziu.

– Simţeam nevoia să iau aer. Te conduc. Sînt puţin neliniştită.

– Beethoven nu te-a ajutat să scapi de nelinişte?

Ea-i simţi uşoara ironie şi zîmbi.

– Nu eram furioasă, ci numai nemulţumită. Fraţii mei sînt exagerat de protectori. Se amestecă mereu.

– Nu sînt de aceeaşi părere. Duceţi o viaţă tare periculoasă, pe-aici.

– Iar eu sînt o femeie slabă, nu?

El clătină din cap.

– N-am de gînd să încep o asemenea discuţie. În cabană nu e nici un pian, şi n-aş avea asupra cui să-mi descarc furia.

– Deci chiar crezi că sînt incapabilă să...

– Ai un obicei care mă irită, Mary Rose. Tragi concluzii înainte să asculți toate detaliile.

Mîna ei o atinse ca din întîmplare pe-a lui.

– Chiar așa?

– Chiar așa.

Ea-l atinse din nou, intenționat. El nu reacționă în nici un fel. Era ori prea timid, ori prostuț, hotărî ea. N-avea rost să încerce să fie subtilă. Trebuia să fie îndrăzneață, ca să-l facă să coopereze.

Îl luă de mînă și-l trase mai aproape. Harrison avea de ales, dacă să o îmbrîncească sau s-o respingă, dar era prea gentleman ca să îndrăznească așa ceva. Că-i plăcea sau nu, n-avea încotro.

Demonstrația ei de afecțiune l-a luat prin surpridere. Nu i-a dat mîna deoparte. Ci i-a strîns-o mai tare.

– Ai discutat tare mult cu Adam, spuse ea, cu o voce care se voia neutră.

– Chiar așa?

– Da.

El nu mai scoase nici un cuvînt.

– Mă întreb despre ce discutați, seară de seară.

– De toate și nimic.

– Fii și tu mai explicit.

– De ce? Chiar trebuie să știi?

– Sînt și eu curioasă.

– Discutăm despre tot felul de lucruri.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi războiul dintre statele voastre și despre faptul că nimeni nu-i spune pe nume: război. Tu despre ce credeai că vorbim?

– M-am gîndit că-i pui probabil întrebări. Ai tendința să fii chiar exagerat de curios, cîteodată.

– Ce întrebări să-i fi pus?

– Despre trecutul lui.

– Nu, nu l-am întrebat.

Abia acum își dădu seama ce recunoscuse de fapt. Nu-i pusese fratelui ei nici o întrebare despre trecutul lui.

Ocolise deliberat toate ocaziile de a afla mai mult despre familia lui. Purtarea lui îl uimea chiar şi pe el. Venise în Montana pentru a afla adevărul, iar acum, cînd nu mai avea nevoie decît de o singură informaţie pentru a pune totul cap la cap şi a afla cine era răpitorul, se oprise.

Înţelegea de ce. Adevărul avea să-i dezbine pe fraţii Clayborne. Îl durea pentru că avea să le provoace atîta suferinţă.

Mary Rose îl ţinea acum de mînă, îi arăta afecţiune, dar cînd va afla de ce anume venise el, avea să-l dispreţuiască.

Nu voia ura ei; ci dragostea ei.

Harrison grăbi pasul. Era furios pe el însuşi. Se implicase emoţional, fără să-şi dea seama. Ţinea la ei toţi, îşi făcea griji pentru ei. Chiar şi pentru nesuferitul de Cole.

Oh, da, avea la ce se gîndi în noaptea aceasta.

– Harrison, n-am vrut să te insult cînd am spus că eşti prea curios, şopti Mary Rose.

– Te cred.

– Nu eşti supărat pe mine?

– Nu, bineînţeles că nu.

– Atunci nu mă mai strînge aşa de mînă.

El îi dădu imediat drumul.

– E frig astă-seară. Ar fi mai bine să te întorci acasă, spuse el, sec.

– Nu mi-e frig, îi răspunse ea. Dar spune-mi, eşti cumva îngrijorat?

– De ce-aş fi?

– Pentru că te-aş putea săruta din nou.

Remarca era de-a dreptul absurdă. Nu putu să se abţină şi izbucni în rîs.

– Eu te-am sărutat, îi reaminti el.

– Dar am fost şi eu prezentă.

– Bine, bine, sîntem amîndoi vinovaţi.

– Oh, avocaţii! Aş fi vrut să nu fii avocat.

– De ce? Explică-mi.

– Avocaţii nu ne dau pace deloc.

– De ce?

Ea ridică din umeri. N-avea de gînd să-i explice. Dar Harrison nu renunță. Voia un răspuns.

– Erai îngrijorată că l-aş fi putut întreba pe Adam despre trecutul lui?

Se opriră şi stăteau față în față.

– Pur şi simplu nu voiam să-l tulburi. Lui Adam nu-i place să vorbească despre anumiți ani ai copilăriei lui. A fost sclav, Harrison. Iar acum ştii destul.

– Şi despre ce-i place să vorbească? Perioada pe care-a petrecut-o în New York e şi ea sub aceeaşi restricție?

– Nu!

– Dar perioada cît a durat drumul încoace? Poate discuta despre ea sau ar trebui să evit şi acest subiect?

– Nu cred că l-ar deranja să discute despre asta. Frații mei se mîndresc cu ce-au realizat.

Harrison nu-şi putea înfrîna dorința de a o trage mai aproape de el. Ea păru să-l înțeleagă şi-şi strecură mîinile în jurul taliei lui.

– Ai crescut singur-singurel, nu-i aşa?

– Chiar dacă a fost aşa, n-am ştiut-o, îi răspunse el. Închise ochii, savurînd momentul.

– Pînă acum? şopti ea.

– Da, pînă acum.

Harrison era copleşit de blîndețea ei, de capacitatea ei de înțelegere.

Pînă acum, viața lui fusese pustie. Doamne, unde avea să ajungă? Se forță să-i dea drumul.

– N-o să-ți cer să mă săruți. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

– Ar trebui să te întorci acasă, Mary Rose. Haide, te conduc.

– Eu te-am condus!

– Bine, atunci noapte bună.

– Noapte bună.

Ea se întoarse. Harrison o urmări cu privirea. A fost

complet luat prin surprindere cînd s-a trezit că ea i se arunca în braţe. Mary Rose se ridică pe vîrfuri şi-l sărută apăsat. Harrison o luă în braţe şi preluă controlul, arătîndu-i cum voia să fie sărutat. Gura lui era fierbinte şi lacomă.

Sărutul deveni tot mai intim, mai adînc. N-ar fi vrut să se sfîrşească. Cînd îşi dădu seama că voia mult mai mult de la ea, se trase imediat înapoi. Ea îl privi uimită, cu buzele înroşite de atîtea sărutări, cu ochii adumbriţi de dorinţă.

– Noapte bună, şopti Mary Rose, dar nu se mişcă din loc.

Harrison înţelese că era un sentiment nou pentru ea, că era vulnerabilă, pentru că se încredea prea mult în el. Era total lipsită de experienţă. Dar era o femeie puternică. N-avea să-i permită nici unui bărbat să profite de ea. Era de datoria lui să vegheze asupra acestui lucru.

O privi pînă cînd ea intră în casă, dar nu se clinti din loc nici după aceea. Ce avea să facă, pentru numele lui Dumnezeu? Mary Rose era pe cale să se îndrăgostească de el. Trebuia să pună capăt acestei situaţii, înainte ca ea să devină mult mai gravă. Cu toate astea, însă, nu făcuse nimic s-o descurajeze.

Şi de ce oare? Păli cînd îşi dădu seama care era adevărul. Ştia foarte bine de ce n-o făcuse. Pentru că era îndrăgostit de ea.

2 august 1864

Dragă Mama Rose,

Am citit ziarul din Hammond, care povesteşte despre o bătălie care s-a dat în zona în care locuiţi tu şi doamna Livonia. Bineînţeles că ne-am făcut o mulţime de griji. Am auzit atîtea despre lipsa de mîncare şi de medi-

camente. La o săptămînă după ce am citit ziarul, am primit scrisoarea ta, în care ne spuneai că te simţi bine. Probabil că acum clatini din cap, aflînd cît de prostuţi am fost. Ne spui întotdeauna să ne încredem în Dumnezeu, dar ne e greu să nu ne facem griji.

Ne pare tare rău că tratamentul doamnei Livonia n-a dat rezultate. Nu crezi totuşi că bătăile pe care i le dădea soţul ei au legătură cu tulburarea vederii ei? Îmi aduc aminte de cîte ori am văzut-o plină de sînge şi de vînătăi. Te rog spune-i că ne gîndim la ea şi că ne rugăm pentru sănătatea ei.

Sper că fiii ei vă lasă în pace. Ceea ce i-au făcut mamei lor mă face să-mi fie greaţă. Cum au putut oare fiii ei să fie atît de cruzi? Cole se teme că s-ar putea să te necăjească, cum a făcut-o şi tatăl lor, dar eu i-am spus că trebuie să aibă încredere în tine. Atîta timp cît vei fi mereu în gardă şi nu te vei dezlipi de mama lor, nu vor îndrăzni să se apropie. Mă rog să am dreptate.

Un alt discurs de-al lui Lincoln a fost tipărit în ziar. Ştiai că ne numeşte „oameni de culoare", în loc de „sclavi"? „Oameni de culoare" mi se pare o expresie mai demnă decît toate celelalte pe care le-am auzit. Cole se întreabă de ce nu pot fi împărţiţi oamenii doar în bărbaţi şi femei. Mi-aş fi dorit ca totul să fie atît de simplu, dar oamenii devin foarte ciudaţi atunci cînd au de-a face cu cineva diferit de ei. De ce oare faptul că eşti de altă culoare îi face pe oameni să te urască?

Într-o seară, noi toţi am purtat o discuţie pe tema raselor. L-am întrebat pe Travis dacă crede că toţi cei care-au scris Declaraţia de independenţă s-au gîndit la culoarea pielii tuturor. Se spune, în legile noastre, că toţi oamenii se nasc egali. Le-am spus fraţilor mei că nu cred că Jefferson s-a gîndit să-i includă şi pe negri în toate acele legi de guvernare, dar Douglas mi-a zis că asta nici n-ar trebui să conteze. Egal înseamnă egal, indiferent de culoarea pielii sau de religie. Am conchis căzînd de acord că majoritatea celor care trăiesc în sud

nici măcar nu s-au sinchisit să citească măcar constituția. Lui Mary Rose îi place acum să ne ajute la spălatul vaselor. E foarte atentă cu cele două ceşti din porțelan pe care i le-a dăruit Travis. El i-a promis că, atunci cînd va reuşi să mai cumpere două, o să-i arate cum serveşte o doamnă ceaiul. Acum încearcă să găsească un ceainic şi, din cîte-l cunosc eu pe Travis, nu se va da bătut pînă nu va reuşi. El nu ştie deloc cum procedează o doamnă, dar e sigur că doamna Morrison îi va arăta, şi apoi el o va învăța pe Mary Rose. Cole s-a jurat că nu va lua parte la nici un ceai, dar o să se răzgîndească. Aşa face întotdeauna.

Cole a început în sfîrşit să lucreze la casa noastră. Anul trecut s-au întîmplat o mulțime de lucruri care l-au împiedicat s-o facă. Mai întîi, a trebuit să-i construiască lui Douglas un hambar, apoi a început iarna, mult prea devreme, iar în primăvara care-a urmat a fost nevoit să vîneze, ca să putem supraviețui, şi să prindă cai sălbatici, pe care să-i poată schimba cu cele necesare. Munții aceştia ne oferă o mulțime de posibilități. Douglas şi-a clădit o adevărată reputație în Blue Belle. Oamenii vin de la mile întregi ca să-i afle părerea despre ce-ar trebui să-i facă unei vaci bolnave sau vreunei găini.

Ne străduim din răsputeri să nu vorbim urît, pentru că Mary Rose înjură tot timpul. Cole a avut ideea să scriem cîte un cuvînt nou pe tablă, în fiecare dimineață. Trebuie să folosim cu toții acel cuvînt, în timpul zilei. S-a gîndit că astfel ne-am mai îmbogăți vocabularul şi că nu i-ar strica deloc nici lui Mary Rose. Pentru că ei nu-i place să fie lăsată deoparte, niciodată.

Îți trimit şi scrisorile celorlalți. O să-ți scriu din nou cît mai curînd, Mama.

Dumnezeu să te aibă în pază,
Adam

10

Ziua de vineri s-a dovedit a fi o nouă lecție de umilință. Harrison s-a trezit de dimineață, hotărît să-i domolească pe caii care îi fuseseră încredințați pînă-n prînz.

Termenul a fost depăşit cu cîteva ore, dar, pe la sfîrşitul după-amiezei, după ce căpătase şi cîteva zgîrieturi, a reuşit să-l convingă pe mustangul cel nărăvaş să-l asculte.

Douglas era impresionat de răbdarea şi de tenacitatea lui Harrison. Îl strigă pe Cole să vină şi să vadă ce ispravă făcuse oaspetele lor.

– Uite cît de blînd e acum Pătatul, îi spuse fratelui său, în timp ce se sprijinea de gard. Îi făcu semn lui Harrison să-l încalece pe Pătatul, ca să-l poată lăuda. Ai făcut o treabă bună.

– Cu ajutorul răbdării şi al înțelegerii, îi replică Harrison. Se uită la Cole şi spuse: Nu v-ar prinde rău nici una dintre ele nici vouă.

Cole se strîmbă.

– Răbdare şi înțelegere? La naiba, Harrison, ai vorbit

întruna, pînă cînd bietul animal n-a mai putut suporta.

Harrison refuză însă să se lase antrenat într-o ceartă. Avea la ce să se gîndească, în afara încăpățînatului de frate al lui Mary Rose.

Coborî din şa. Pătatul îl urmă.

– L-ai văzut pe Travis? îl întrebă Douglas pe Cole.

– Da. Se ascunde în hambar.

Douglas n-a mai trebuit să întrebe care era motivul, pentru că acesta stătea pe verandă.

Eleanor Border se balansa în leagăn, şi-şi făcea vînt cu evantaiul preferat al lui Mary Rose, pe care-l folosea numai la ocazii deosebite.

Douglas şi Cole tocmai se încruntau la musafira nedorită, cînd apăru Mary Rose, cu un pahar de suc pentru Eleanor.

– Femeia asta o s-o înnebunească de tot pe Mary Rose, spuse Cole.

Douglas încuviință din cap.

– Crezi c-o s-o lase să se ducă pe creastă?

– Mă îndoiesc, spuse Cole. Nu azi, oricum. Mary Rose a încercat să plece încă de dimineață, iar acum e trecut de ora trei.

– E numai vina ei. O tot cocoloşeşte pe Eleanor. Mary Rose i-a dus două tăvi cu mîncare azi-dimineață. Lui Eleanor nu i-a plăcut micul dejun pe care i-l pregătise, aşa că Mary Rose i-a pregătit altul.

Cole clătină din cap.

– Pe noi nu ne lasă să o alintăm aşa. Iar Eleanor nu s-ar purta ca o prințesă mofturoasă dacă n-ar fi tratată ca atare.

– Cred c-ar trebui să discutăm cu Adam în seara asta, spuse Douglas. Va trebui să votăm dacă Eleanor va mai sta la noi. Mary Rose şi Adam or să voteze pentru, dar nu contează. Majoritatea decide.

Dar conştiința nu-i dădea pace lui Cole. Nu putea s-o uite pe Eleanor, cît de neajutorată şi de nefericită părea, atunci cînd plînsese la pieptul lui Adam.

– Să nu ne pripim, Douglas. Eu zic să mai aşteptăm cîteva zile înainte să votăm. Adam trebuie să aibă un motiv solid s-o lase să locuiască aici.

– Dar de ce nu ni l-a spus şi nouă?

– Probabil că nu se simte încă pregătit, zise Cole. Poate că Eleanor va renunța să se mai plîngă după o zi-două.

– De-abia s-a pornit. Îi place să se audă plîngîndu-se, nu crezi?

Cole zîmbi, uitîndu-se la femeia despre care discutau şi nu se putu abține să nu remarce cît de drăguță ar fi arătat dacă ar fi făcut efortul să zîmbească.

– E roşcată. Roşcatele sînt recunoscute pentru temperamentul lor focos.

– Şi Travis are părul roşu, şi nu are un asemenea temperament.

– Dar se ascunde în hambar, nu?

Harrison se apropie de cei doi. Douglas se întoarse spre el.

– Poți să crezi una ca asta? Cole îi ia apărarea lui Eleanor.

– N-am spus decît să-i dăm răgaz vreo două zile înainte să votăm dacă s-o alungăm sau nu. Eu unul cred că e speriată şi de-aia se poartă aşa.

Harrison dădu din cap.

– Şi eu sînt de părere că e speriată.

Douglas clătină din cap.

– V-ați înmuiat amîndoi. Eu plec cu Travis la Hammond, să vînd o pereche de cai. Vrea vreunul dintre voi să meargă?

– Vă opriți pe la Pauline? întrebă Cole.

– Cine e Pauline?

– Are o... casă, în afara oraşului, spuse Douglas. Chiar lîngă Smeeze Junction.

– E cumva...? începu Harrison.

– Prietenoasă, completă repede Cole.

Harrison refuză invitația. Cole, Douglas şi Travis ple-

cară în scurt timp. Fraţii presupuseseră că, dată fiind ora tîrzie, sora lor nu avea să mai plece la Corrie nebuna, să-i ducă de mîncare.

Dar greşeau. Datoria de a o însoţi le revenea deci lui Adam sau lui Harrison.

Adam îl lăsă pe Harrison să decidă. Îl chemă în bucătărie şi-i explică situaţia.

– Unul dintre noi trebuie să rămînă aici, să-i ţină de urît lui Eleanor. Celălalt trebuie să o însoţească pe Mary Rose, pe creastă.

– Credeam că tu nu pleci niciodată de-acasă.

– Unde-ai auzit asta?

– În oraş, de la Dooley sau Ghost.

– Evit să merg în oraş, Harrison. Munţii sînt casa mea. Vînez adesea cu Cole şi ador să pescuiesc.

– Prefer să merg cu Mary Rose, zise Harrison.

– Poţi să tragi cu pistolul sau te-ai lăudat doar? Nu vreau să te jignesc, dar trebuie să ştiu dacă poţi să-mi aperi sora, dacă e cazul.

– Da, pot, îl asigură Harrison. O să iau chiar două pistoale, ca să fii mai liniştit.

– Poţ să ţii şi o puşcă, în spatele şeii, îi sugeră Adam. Odată ne-am întîlnit cu un urs. Să nu fii luat prin surprindere.

– Sînt pregătit pentru orice eventualitate.

– Mary Rose îşi poartă şi singură de grijă, bineînţeles. Cole a învăţat-o să ţintească. Mulţumesc lui Dumnezeu, n-a fost nevoită să se folosească de cele învăţate.

– Ar trebui să plecăm, spuse Harrison.

– Aşteaptă puţin, îi ceru Adam. O să-ţi vorbesc pe şleau. Mary Rose se simte atrasă de tine şi, după cum o priveşti la masă, înţeleg că atracţia e reciprocă. Mă aştept să te porţi ca un gentleman. Îmi dau seama că te insult, dar Mary Rose e mai importantă decît sentimentele tale. Îmi dai cuvîntul tău?

Harrison nu se simţea deloc jignit. Adam se purta ca un frate iubitor. Harrison nici nu se aşteptase la altceva.

– Îți dau cuvîntul meu. Mary Rose o să fie în siguranță sau voi muri încercînd s-o apăr.

Adam clătină din cap şi se îndreptă spre uşă.

– Aş fi vrut să aibă răbdare pînă mîine, dar e tare încăpățînată.

– Am observat.

Adam zîmbi.

– Da, bineînțeles c-ai observat. Sînt curios să aflu părerea ta despre Corrie. Mary Rose are tendința să vadă numai latura bună din oameni. Supravegheaz-o atunci cînd stă de vorbă cu noua ei prietenă. Nu-mi place ideea că stă de vorbă cu cineva care stă cu puşca ațintită asupra ei.

Eleanor se ridică, cînd cei doi se apropiară de verandă. Dădu din cap spre Harrison, apoi se întoarse spre Adam.

– O laşi să plece, Adam? Stă să plouă. O să-ți strice hainele. Aş fi vrut să-i spui să rămînă acasă.

– Unde e Mary Rose?

– În hambar, răspunse Eleanor.

– Ce-ar fi să vii înăuntru, cu mine? Poți să-mi ții de urît cît timp pregătesc masa.

Eleanor părea recunoscătoare că se afla în compania lui. Îl urmă pe Adam înăuntru.

Lui Harrison şi lui Mary Rose le-au trebuit două ore să ajungă la casa retrasă sus, pe creastă.

Pentru Harrison, timpul a trecut foarte repede. Peisajul îl impresionase. Se schimba, ori de cîte ori întorcea capul; la fel culorile şi mirosurile. Mary Rose îi era ghid în această țară a minunilor.

Îi spunea cum se numeau toate florile sălbatice pe care nu le mai văzuse pînă atunci, îi arăta diverse plante pe care le foloseau cînd aveau dureri sau erau bolnavi.

Dragostea ei pentru acele pămînturi devenea tot mai evidentă pe măsură ce urcau. Ea se opri la un moment dat şi-i arătă valea.

– Urşii, şopti ea. În stînga cascadei. Îi vezi, Harrison?

Unul tormai intră în apă. Dacă am fi avut timp, ar fi fost frumos să-i urmărim pescuind. Sînt mult mai pricepuți ca noi.

– De unde știi că nu sînt urși grizzly?

Chiar dacă i se păruse o întrebare prostească, ea nu-i dădu de înțeles acest lucru.

– Urșii grizzly au o cocoașă distinctivă, în ceafă, îi explică ea. Nu sînt prea mulți urși grizzly pe-aici. Să nu fii dezamăgit. Îți pot crea o grămadă de probleme.

– Am citit că anumiți bărbați care trăiesc în munți obișnuiesc să-i vîneze.

Ea își ridică ochii spre cer.

– Pun pariu c-ai citit una ca asta în vreun roman de doi bani. Poveștile astea sînt toate niște invenții.

El își dădu brusc seama că, de fapt, starea lui admirativă i se datora ei, și nu împrejurimilor. Zîmbi.

– De ce surîzi? Nu mă crezi?

– Ba da. Zîmbesc pentru că mă faci fericit.

Lui Mary Rose îi făcu plăcere complimentul.

– Îți mulțumesc, spuse ea.

– Mary Rose?

– Da?

– De ce vorbim în șoaptă?

Surprinderea care i se citea pe chip îi dădu de înțeles că nu-și dăduse seama că vorbeau în șoaptă. Rîse, amuzată.

– Adam și cu mine obișnuiam să vorbim în șoaptă, cînd veneam aici. Pe-atunci eram mult mai mică, iar el mă lăsa să vorbesc cum voiam.

– Dar de ce în șoaptă?

– O să rîzi de mine, spuse ea.

El o asigură că nu. Apoi trebui să-i promită.

– Șopteam, pentru că credeam că sînt în grădina lui Dumnezeu.

– Ce?

– N-ai avut prin preajmă mulți copii, nu-i așa, Harrison?

– Nu, bănuiesc că nu. Chiar credeai că...?

– Da, îl întrerupse ea. Mi se părea potrivit să vorbesc în şoaptă, ca o dovadă a respectului meu.

– Dar acum, c-ai crescut, ce crezi?

Ea se hotărî să fie cinstită cu el.

– Cred în continuare că sînt în grădina lui Dumnezeu.

El izbucni în rîs. Ea-l aşteptă să se liniştească, apoi spuse:

– Îmi place cînd rîzi, chiar şi atunci cînd mi-ai promis că n-o s-o faci. Cînd zîmbeşti, lucru care se întîmplă rar, ţi se formează riduri fine la coada ochilor. Ceea ce înseamnă că-ţi faci prea multe griji.

– Da? Era surprins de constatarea ei.

– Oh, da, cu siguranţă, spuse ea, zîmbind.

Rămaseră pe loc. Nici unul dintre ei nu voia să se mişte de-acolo. Clipa se încărcase parcă de promisiuni. Un nou sentiment de intimitate îl cuprinse, în acest interludiu paşnic. Acum, ea era numai a lui. Nu trebuia s-o împartă cu nimeni.

Un zgomot puternic răsună undeva, departe, dar Harrison îl ignoră. La fel şi Mary Rose. Era prea ocupată să-l soarbă din priviri.

O creangă plesni în spatele lor. Harrison reacţionă cu viteza luminii. Se întoarse în şa, cu pistolul scos, şi aşteptă următorul sunet. Un iepure ieşi pe cărare şi Harrison puse pistolul deoparte.

Mary Rose îl privea uimită. Nu mai văzuse pe nimeni mişcîndu-se atît de repede, cu excepţia lui Cole, bineînţeles, dar fraţii ei nu puteau fi puşi la socoteală. Nu putea să nu se întrebe cum şi unde dobîndise o asemenea agilitate. Sau era doar instinctul?

O făcea din nou să se simtă cuprinsă de nervozitate.

– De ce te încruntî? Ce s-a întîmplat? o întrebă el.

– Felul în care te-ai mişcat adineauri. Asta s-a întîmplat. Eşti obişnuit să fii întotdeauna în alertă, nu-i aşa?

El nu-i răspunse. Mary Rose clătină din cap.

– Eşti un bărbat foarte complicat. Te comporţi într-un

anume fel, apoi faci ceva care schimbă tot ce gîndisem despre tine. Aş vrea să nu mai faci asta.

– Surprizele sînt plăcute, nu-i aşa?

– Cum adică?

– Ele intrigă. Cîteodată, cînd surprinzi pe cineva, poţi să...

Ea nu-l lăsă să-şi termine fraza.

– Sînt deja intrigată. Dar te plac aşa cum eşti acum.

– Mă placi aşa cum crezi tu că sînt.

– Mă înnebuneşti, Harrison.

El rîse.

– Şi tu mă înnebuneşti, Mary Rose.

Ea se îndepărtă puţin de el.

– N-o să mă las antrenată acum într-o discuţie despre personalitatea ta. N-avem timp îndeajuns. S-a făcut tîrziu şi, dacă nu se grăbim, n-o să-mi mai rămînă deloc timp să-mi vizitez prietena. Nu mai pierde vremea.

Dar Harrison nu voia s-o lase pe ea să aibă ultimul cuvînt.

– N-am pierdut vremea în viaţa mea.

Ea fornăi, într-o manieră care nu făcea cinste unei doamne.

Dar pe el nu-l deranjă acest lucru. De fapt, nu se putea abţine să nu zîmbească. Nu se mai simţise demult atît de bine. Pacea şi mulţumirea păreau să radieze din aceşti munţi. Iar cînd se uita în ochii lui Mary Rose şi citea în ei bucurie, simţea că poate face orice, indiferent de obstacole. Se simţea... complet, atunci cînd era cu ea şi asta din cauza încrederii pe care-o citea în ochii ei, şi a acceptării.

Acceptare? Nu asta urmărise toată viaţa lui? Nu era adevăratul motiv pentru care devenise obsedat de găsirea fiicei lordului Elliott, pentru a fi acceptat drept egal? Sau nu făcea decît să-i mulţumească acestuia pentru bunătatea lui?

Harrison nu ştia care era răspunsul la întrebare. Ştia că-i era recunoscător lui Elliott pentru că avusese grijă

de tatăl lui. Fusese singurul care nu-i întorsese spatele prietenului său, cînd toată Londra procedase aşa. Îi dăduse bani, îi plătise toate impozitele, iar cînd ajunsese să aibă nevoie de îngrijire medicală permanentă, îi angajase cel mai bun personal. Tot mulţumită generozităţii sale, Harrison îşi putuse desăvîrşi educaţia.

Avea o datorie imensă faţă de Elliott, pe care avea să şi-o împlinească toată viaţa, dacă era nevoie. Şi, cu siguranţă, n-avea să pretindă nimic mai mult... nici măcar fericire.

Mary Rose. Dumnezeule, ea îl făcea să se gîndească la lucruri care nu puteau niciciînd să se îndeplinească. Era îndrăgostit de ea, cu toate că, o ştia prea bine, n-ar fi trebuit să îngăduie acest lucru.

Chiar după o lună de la naşterea fiicei lui, Elliott începuse să-şi facă planuri în privinţa ei. Harrison ştia prea bine că el nu făcea parte din aceste planuri şi că, odată ajunşi în Anglia, el nu va mai conta deloc. Onoarea nu-l lăsa s-o ceară în căsătorie. Nu era suficient de bun pentru ea şi nici n-avea o situaţie financiară strălucită.

Nu voia să se gîndească acum la viitor. Se hotărî să se bucure de timpul pe care-l petrecea cu Mary Rose, să strîngă amintiri la care să se gîndească în nopţile lungi care aveau să vină.

Ajunseră la Corrie, dar Mary Rose nu-l lăsă să se apropie prea mult. Îi spuse că nu voia s-o supere pe Corrie. El o luă ca pe-o insultă.

– Ce legătură are înfăţişarea mea cu asta?

– Eşti nebărbierit de două zile, iar de pieptănat cred că n-ai mai făcut-o de cel puţin două săptămîni.

– Ei şi?

– Voi fi sinceră cu tine, spuse ea. Arăţi înspăimîntător şi... murdar. Eu una te găsesc atrăgător. Dar ea s-ar putea să nu te găsească astfel. Îmi pare rău că te-am rănit în amorul propriu.

– Nu m-ai rănit.

– Ba da... De îndată ce deschizi gura să spui ceva,

toată lumea își dă seama că ești un om cultivat și rafinat.

– Oamenii cultivați și rafinați pot fi și ucigași, Mary Rose.

Ea ridică din umeri. Nu voia să-și piardă timpul lansîndu-se într-o nouă discuție. Erau semne clare că se apropia o furtună și nu voia să fie udată pînă la piele înainte să-și vadă prietena.

N-a vrut nici măcar să-l lase pe Harrison să o ajute să ducă mîncarea. A făcut trei drumuri, așezînd toate pachetele unul peste altul, bucuroasă că, de data asta, Corrie o lăsase să se apropie ceva mai mult. Văzu în asta un semn că prietenia lor făcea progrese.

N-o deranja faptul că ea stătea cu arma ațintită. Era însă recunoscătoare că Harrison nu era suficient de aproape, încît să observe. Ar fi fost în stare să facă o scenă, dacă ar fi crezut că ea era în pericol.

El nu rămase, totuși, acolo unde-i spusese ea. Fără să scoată vreun sunet, se așezase într-un loc mai ferit, de unde vedea foarte bine toată veranda. Cînd văzu țeava puștii îndreptată spre Mary Rose, inima-i stătu în loc. Prima reacție a fost să scoată pistolul. A făcut un mare efort de voință, înfrînîndu-se. După vreo zececincisprezece minute, și-a dat seama că fata nu era în pericol.

Purtarea lui Mary Rose, și monologul ei, erau deopotrivă bizare și îndrăznețe. N-ar fi continuat, dac-ar fi știut că el o asculta. După ce lăsase jos ultimul pachet, ea își șterse fruntea cu mîneca bluzei și se scuzase că nu-și putuse ține promisiunea, să vină să o vadă cu o zi înainte.

– Eu mă țin întotdeauna de cuvînt, Corrie, dar cîteodată se întîmplă cîte ceva groaznic. După ce-o să-ți povestesc ce-am pățit, o să înțelegi de ce-am întîrziat. După care începu să-i spună, pe îndelete, totul. Omise însă motivul pentru care se dusese după Bickley. Harrison bănui că nu voia ca Corrie să-și facă griji din cauza trupelor de *vigilante*.

Povestea lui Mary Rose îl făcu să zîmbească. Ea nu zăbovi deloc asupra rănilor ei, asupra durerii pe care-o încercase. Nici nu pomeni de faptul că fusese cît pe ce să fie omorîtă. Dimpotrivă. Repetă de cîteva ori că părul îi stătea groaznic şi că fusta ei frumoasă fusese făcută ferfeliţe.

După care trecu la experienţa pe care-o trăise în salonul lui Catherine Morrison. Atunci oftă şi Harrison că Mary Rose îl considera drept proprietatea ei personală. Ba chiar sublinie motivele pentru care el îi aparţinea ei.

– L-am luat la noi acasă, înainte de a fi omorît. Cînd mă gîndesc ce i s-ar fi putut întîmpla, bietul de el... Ce vină are el că e naiv şi neîndemînatic? Imaginează-ţi: purta armă, în oraş, fără să ştie s-o folosească. Îţi dai seama ce prostie? Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Dumnezeule, nici nu-şi dă seama cît de nepriceput e. Nimeni nu îndrăzneşte să i-o spună în faţă, cu excepţia lui Cole. Harrison s-a luat la bătaie cu cei care m-au atacat, dar aceştia erau destul de mici şi de slăbănogi, aşa c-a reuşit să le dea cîţiva pumni. La început, mi-am făcut griji pentru el, dar mai apoi mi-am dat seama că furia îl făcea atît de fioros. A avut noroc, însă.

Făcu o pauză, să ofteze lung. Harrison simţea că obrajii îi iau foc. Mary Rose continuă:

– Ar fi trebuit să-l vezi cum încerca să îmblînzească cîţiva dintre caii lui Douglas. Era o privelişte demnă de milă. M-am ascuns în camera mea şi m-am uitat pe geam, ca să nu-l umilesc şi mai tare. Oh, Doamne, bine măcar că nu şi-a frînt gîtul!

Harrison strînse din dinţi şi începu să numere pînă la zece.

– Să nu-ţi faci griji în privinţa lui Harrison, Corrie. Ţi-am povestit despre el, pentru că a venit cu mine. Cică el mă apără pe mine. Tocmai de-asta mi-am luat pistolul. Trebuie să-l apăr. Oricum, n-o să te deranjeze deloc. E blînd şi tandru. Ţi-am spus despre Catherine Morrison? Că i s-a aruncat imediat în braţe?

Ajunse la concluzia că nu-i spusese, aşa că începu să-i explice pe îndelete toate relele care i se întîmplaseră de-a lungul timpului din cauza ei, ajungînd pînă la frageda copilărie. De vreme ce Corrie nu-i spunea să tacă, Mary Rose continuă nestinghetită.

Harrison, care la început se temuse că Mary Rose avea s-o pățească din cauza nebunei, nu-şi imagina acum cum de Corrie n-o împuşca, ca s-o facă să tacă.

Mary Rose îşi continua comentariile despre Harrison. În sfîrşit, termină. Îi promise prietenei ei să-i facă în curînd o altă vizită şi se întoarse să plece. Îşi aminti însă că nu-i pomenise nimic despre musafira ei, aşa că se întoarse.

Corrie şi Harrison au fost deci nevoiți să o asculte povestind despre Eleanor:

– O să se liniştească în curînd. S-ar putea chiar să se dovedească o foarte bună prietenă, cînd va sfîrşi să-şi plîngă de milă. Oh, Doamne, ce repede a trecut timpul! Să-ți pui proviziile în casă, pînă nu începe ploaia. La revedere, Corrie. Dumnezeu să te aibă în paza Lui.

Harrison rămase nemişcat pînă ce Mary Rose ieşi din poiană. Un minut mai tîrziu, țeava armei care se văzuse pînă atunci pe geam dispăru. Harrison făcu un ocol şi reveni în locul unde-l lăsase Mary Rose.

– Cum a decurs vizita?

– Oh, bine, îi răspunse ea. E o femeie tare de treabă.

El nu-şi putea da seama de unde ştia ea asta.

– Ți-a vorbit? o întrebă el.

– Nu, dar e gata-gata s-o facă. Ar trebui să mergem, Harrison. E tîrziu.

– De unde ştii că o să-ți vorbească?

– M-a lăsat să mă apropii mai mult. E evident că deja sîntem prietene.

– Pentru că nu te-a împuşcat?

– Da, zise ea, mulțumită că el înțelegea.

– N-ai pic de logică, spuse el. Şi ştii asta foarte bine, nu-i aşa, Mary Rose?

Ea clătină din cap.

– E ilogic să cauți în oameni ceea ce au mai bun? Toată lumea are sentimente, Harrison. Îți amințești de discuția pe care-ai purtat-o cu Adam?

– Da, bineînțeles, dar...

– Nu putem exista unul fără celălalt. Facem cu toții parte din aceeași familie, Harrison. Corrie are și ea nevoi, ca toți ceilalți, înțelegi?

– Punct lovit, domnișoară Clayborne.

Ea îi zîmbi, radioasă.

– Cred că e prima discuție în contradictoriu în care-mi dai dreptate.

– Dar n-a fost deloc în contradictoriu.

– Mie așa mi s-a părut. Haide, să mergem. Se îndreptă spre calul ei și se uită spre cer. O să ne ude pînă la piele. Tare-ți mai place să tragi de timp, Harrison.

El o ridică în șa și-i dădu hățurile. Se întoarse, apoi se răzgîndi. Îi acoperi mîinile cu mîinile lui.

Ea-l privi în ochi, neștiind ce se întîmpla. Harrison îi zîmbi. Doamne, cît de mult îi plăcea să-l vadă fericit!

– Ești tare bună la suflet, Mary Rose.

Ea se simțea de parcă ar fi mîngîiat-o. Tocmai voia să-i spună ceva drăguț, cînd el strică totul:

– O să încerc să țin minte asta, cînd o să mă mai înnebunești.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă ea.

– Vreau să spun că-ți știu jocul, deja. Tu ești cea care a stat de vorbă cu Corrie, o grămadă, iar acum dai vina pe mine. Eu pierd timpul? În nici un caz.

– Ești prea deștept pentru mine, Harrison. Ridică frîiele și se întoarse. N-am spus niciodată c-aș fi perfectă, nu-i așa?

– Nu, n-ai spus, încuviință el, zîmbind.

– Nici tu nu ești. În marea majoritate a timpului, ești un gentleman perfect, dar te poți schimba cît ai clipi.

– Văd că refuzi să înțelegi ce-ți spun. Mary Rose, sîntem răspunzători pentru faptele noastre.

– Dar nu trăim într-un tribunal.

– Ar trebui însă să ne purtăm ca şi cum am trăi.

– Nu poți suporta să mă vezi cîştigînd, nu-i aşa, Harrison?

– Poate, încuviință el, zîmbind. Îmi place să fiu eu învingătorul.

– Dar în viață nu trebuie să învingi. Ci să supraviețuieşti.

– În munca mea, supraviețuirea şi victoria sînt acelaşi lucru.

– Poate c-ar trebui să-ți găseşti o altă meserie. A început să plouă, continuă ea. Cred c-ar trebui să ne oprim.

Un fulger lumină văzduhul.

– Vremea se va înrăutăți, spuse el.

– Probabil. La vreun sfert de milă de-aici sînt nişte peşteri. Ar fi bine să ne grăbim. Drumul poate deveni periculos pentru Millie şi MacHugh.

El n-ar fi vrut să se oprească, dar se lăsase deja întunericul. Sperase să ajungă pe culme înainte de căderea serii, pentru că acolo drumul era mai lat, mai sigur pentru cai. Şi-ar fi putut găsi calea pînă acasă cu sau fără lumină. Instinctul şi foamea îi puteau ghida prea bine.

Să-şi petreacă noaptea cu Mary Rose era la fel de periculos pentru el ca şi drumul printre stînci, pe întuneric. Avea să se poarte ca un gentleman, bineînțeles. Doar aşa fusese învățat. Îi dăduse cuvîntul său lui Adam, şi voia să şi-l țină. Bineînțeles că va suferi, se va simți frustrat, dar era un test necesar. Strînse din dinți, anticipînd noaptea grea care urma.

– Grăbeşte-te, Harrison, îi strigă ea. Acum de-abia picură, dar în cîteva minute o să toarne cu găleata. Nu are rost să fim udați pînă la piele.

Harrison era de părere că exagera, dar ceva mai tîrziu, pe cînd tremura, ud leoarcă, trebui să-i dea dreptate.

Peştera pe care-au găsit-o era ca un tunel. Au intrat în ea din două motive: primul, pentru că nu era ocupată, un noroc dacă ţineai seama de obiceiurile nocturne ale anumitor animale; al doilea, pentru că pe jos era uscat. Aerul era uscat şi călduţ.

MacHugh a refuzat să meargă în spate, cu Millie. Harrison îi scoase şaua şi-l lăsă să stea la gura peşterii. Calul se răzgîndi şi trecu în spate, cînd Mary Rose aprinse focul, din crengile pe care le adunase Harrison. Mary Rose uscă păturile umede, apoi făcu un culcuş pentru noapte. Aşeză păturile una lîngă alta.

El ar fi vrut să stea de partea cealaltă a focului, dar nu spuse nimic, pentru că ştia că Mary Rose făcuse apel la bunul simţ. Trebuiau să stea unul lîngă celălalt, să-şi ţină de cald în timpul nopţii. Ea îşi scoase cizmele, le îndepărtă de foc, apoi scoase pistolul pe care el nu-l observase pînă atunci şi şi-l puse la cap.

Harrison se apropie de foc, încercînd să se încălzească.

– Ai dormit mult în aer liber?

– Nu.

– Te porţi ca şi cum ai fi făcut-o.

Ea îngenunche şi mai puse frunze uscate pe foc.

– Prefer patul meu de-acasă, dar trebuie să facem ce e nevoie, ca să ne ţinem cald. Nu-i aşa?

– Nu eşti deloc plîngăcioasă.

– Doamne, sper că nu. Credeai că sînt?

El clătină din cap. Ea nu înţelegea din ce lume venea el, de-şi închipuia că femeile leşinau la cea mai vagă sugestie de indecenţă. Societatea era foarte fragilă, iar reputaţiile puteau fi ruinate doar cu cîteva şoapte.

Regina Victoria stabilea standardele zilei, impunînd cu rigiditate prudenţa, sobrietatea şi prevederea.

Cu toate acestea, însă, chiar dacă ea arăta lumii cît de independentă era în gîndire, tinerele din Anglia, pe care le cunoscuse Harrison, nu făceau nimic s- o imite.

El şi prietenul lui, Nicholas, se învîrteau printre oa-

meni nepotriviți. Femeile pe care le știau ei depindeau de alții. Chiar și dacă se plictiseau, era din vina altcuiva.

Doamne, ce viață nenorocită dusese! Nici nu voia să se mai gîndească la asta.

Mary Rose Clayborne era ca o adiere de aer proaspăt. N-o crezuse în stare să-și poarte singură de grijă. Acum, că se gîndea mai bine, își dădu seama că trăsese cîteva concluzii greșite în ceea ce-o privea, datorită celor știute despre femeile pe care le cunoscuse în trecut.

După care ea-și scoase hainele. Genunchii aproape că-l lăsară cînd o văzu.

– Ce naiba crezi că faci? Vocea-i răsună între pereții peșterii.

– Mă dezbrac. De ce?

– Pune-ți bluza la loc.

Ea-l ignoră și se aplecă să-și scoată ciorapii. Stătea pe pătură, ca să nu se murdărească pe tălpi. Apoi se ridică, cu ciorapii uzi în mîini, și-i zîmbi.

El o privea fix. Ea crezu că-i fixa medalionul.

– E drăguț, nu-i așa?

– Ce?

– Medalionul. Credeam că la el te uiți.

– Da, la el mă uitam, minți el. De unde-l ai?

– Mi l-a trimis Mama, ca dar la a șaisprezecea aniversare. Medalionul nu se deschide, dar nu-mi pasă. Vezi trandafirul gravat în centru?

Se apropie, pentru ca el să vadă mai bine.

– Da, da, îl văd.

– Mi-a spus c-a ales un medalion în formă de inimă, pentru că inimile noastre sînt îngemănate. Într-o bună zi, eu îi voi da medalionul fiicei mele. Cînd îl port, mă simt mai aproape de ea, așa că, bineînțeles, îl port tot timpul.

Îl atinse cu vîrfurile degetelor și oftă, apoi îi întinse lui Harrison ciorapii uzi, pe deasupra focului.

– Ține-i puțin, te rog. Sînt numai puțin umezi. Nu-i lăsa prea aproape de foc.

El o ajută imediat, crezînd că, dacă avea mîinile li-

bere, ea urma să-şi îmbrace din nou bluza.

– Nu sta aşa aproape de foc, Harrison. Travis o să se supere pe mine dacă-i stric ciorapii.

– Porţi ciorapi de-ai fraţilor tăi?

Nu ştia dacă să rîdă sau să clatine din cap. Ea îi zîmbi în timp ce încerca să-şi desfacă panglica, la ceafă. De fiecare dată cînd se mişca, unduirea lină a sînilor ei îi atrăgea privirea. Se simţi scăldat într-o sudoare rece.

– Doar dacă reuşesc să-i şterpelesc de pe sîrmă, fără să-şi dea seama.

„Despre ce anume vorbea ea oare?"

– Ce să şterpeleşti?

– Ciorapii.

– Dar de ce nu-i porţi pe-ai tăi? N-ai?

– Bineînţeles că am ciorapi. Dar îi prefer pe-ai fraţilor mei, totuşi. Sînt mai groşi. Nu-mi pasă cum arată. Îi port numai atunci cînd mă încalţ cu cizmele, aşa că nu-i vede nimeni. Şi îmi ţin cald. Nu-i aşa că asta contează?

Era practică, e-adevărat, dar el nu voia ca Mary Rose să poarte ciorapii vreunui bărbat, nici chiar ai fraţilor ei. Acest gînd duse imediat la un altul. Nu l-ar fi deranjat ca ea să poarte ciorapii lui. Adevărul e că i-ar fi făcut chiar plăcere.

Dumnezeule, o luase razna. Ea îl înnebunea, cu fiecare mişcare pe care-o făcea.

– Pune-ţi bluza înapoi.

Ea îl ignoră din nou. Îşi învolbură părul, ca să-şi usuce buclele, lăsă panglica roz pe pătură, apoi se concentră asupra lui.

– De ce vrei să mă îmbrac din nou cu bluza? De-abia am scos-o. E udă. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai privi de parc-ai vrea să mă strîngi de gît. Nu sînt decît practică. Vrei să mă îmbolnăvesc? Ar fi bine să depăşeşti acest moment de stînjeneală şi să te dezbraci şi tu. O să faci pneumonie şi o să trebuiască să te îngrijesc. Crezi că mai am nevoie de o astfel de îndatorire? Nu, mulţumesc. N-ai face decît să te vaiţi, ziua întreagă.

În timp ce-i vorbea, își desfăcea cureaua. El era atît de uimit, că nici nu-și dădu seama ce urma. Își feri privirea, se uită spre foc, iar în secunda următoare, fusta ei căzu la podea. Ar fi trebuit să se uite tot înspre foc, dar n-o mai făcu. Ci-i privi picioarele. Erau minunate. Lungi, zvelte, perfecte.

Cît trebuia să mai îndure oare? Harrison nu știa, dar era sigur că mai rău de-atît nu putea fi. Căută înfrigurat prin sacul lui, încercînd să descopere ceva cu care ar fi putut s-o acopere. Se străduia din răsputeri să nu se gîndească la nimic altceva... la picioarele ei... la talia ei subțire... la pielea ei catifelată.

– Stînjeneala n-are nici o legătură cu dezbrăcatul tău, reuși el să îngaime. Îi aruncă o jachetă și-i spuse s-o îmbrace, folosind un ton poruncitor.

– N-aveai nevoie de ea, să-ți țină cald?

– Îmbrac-o!

Tonul lui nu admitea nici un fel de comentarii. Ea-și puse jacheta. Îi era mare, acoperindu-i și șoldurile.

– Îți mulțumesc.

El o ignoră. Se așeză în fața ei, de cealaltă parte a focului, și o privi în ochi. Se așeză și ea, își încrucișă picioarele întocmai ca și el, apoi își ridică bluza în dreptul focului, să se usuce.

– Nu pot să nu-mi dau seama că mă privești fix. Am spus ceva care te-a jignit?

– Nu sînt unul din frații tăi.

– Nici n-am crezut așa ceva. Nu vrei să-ți dai jos pantalonii?

– Nu! La naiba!

– Nu trebuie să te enervezi. Nu sînt uzi?

– Nu suficient.

– De ce-o trebui să te suport eu, cînd ești întors pe dos?

– Chiar nu înțelegi? Știi foarte bine că te doresc și faci tot ce-ți stă în puteri să mă tentezi. Încetează și n-o să mai fiu întors pe dos.

Ea nu se simți cît de puțin stînjenită de prostia de care dăduse dovadă. El o dorea. Iar ea purta ciorapii fratelui ei. Oh, Doamne, în ce hal era îmbrăcată! Putea să jure că nesuferita de Catherine Morrison nu purta ciorapii tatălui ei. Nici o fată cu gîndul la măritiș nu făcea așa ceva.

– Ne-am înțeles? o întrebă el.

– Da, ne-am înțeles.

Urmă o tăcere adîncă. Mary Rose îl lăsă în pace, să-și depășească nervozitatea.

– De obicei port ciorapi de mătase, bordați cu dantelă, izbucni ea.

El nu-și putea imagina de ce ținea ea să știe el asta. Dar Mary Rose nu terminase discuția despre îmbrăcăminte.

– Doar foarte rar port ciorapii fratelui meu. Nu vreau să-ți închipui că port lucruri bărbătești.

– Nici măcar nu mi-a trecut prin minte așa ceva.

– Foarte bine, pentru că ăsta e adevărul.

– Cămașa asta n-o să se usuce niciodată.

Harrison întoarse cămașa, apoi o privi. Era foarte aprinsă la față.

– Te simți bine?

– Da, bineînțeles.

– Îndepărtează-te de foc. Te-ai înroșit toată.

Bărbatul ăsta era un prost. Dar îi mulțumea lui Dumnezeu pentru asta. Se dădu puțin înapoi, sperînd ca roșeața să-i dispară, și încercă să se gîndească la un subiect neutru de discuție. Voia să-i îndepărteze gîndurile de la ciorapii ei.

– Va trebui să spăl vasele toată săptămîna.

– De ce? o întrebă el.

– Pentru că n-am întrebuințat cuvîntul zilei.

– Ce anume?

– Cuvîntul scris pe tablă. Nici nu știu care era.

Harrison închise ochii și-și imagină bucătăria. Apoi zîmbi.

– *Impediment.*

– Eşti sigur?

– Sigur.

– De unde...?

– Adam m-a luat cu el în bucătărie. Atunci am observat cuvîntul. Apropo, tot nu l-am văzut pe bucătar. Nici nu cred că există cu adevărat.

– Ce vrei să spui? Ce înseamnă?

– Că l-aţi inventat voi.

– Cuvîntul, Harrison. Ce înseamnă *impediment?*

– Obstacol.

Ea zîmbi.

– Oh, am mai folosit azi cuvîntul ăsta.

– Dar nu de faţă cu fraţii tăi, sublinie el.

– Bineînţeles că avem bucătar. Cînd se va simţi pregătit să te întîlnească o că se arate. Pînă atunci, te sfătuiesc să-i dai pace. A avut parte de multe *impedimente* în viaţa lui. Iar tu vei fi martorul meu, mîine seară, la cină.

– Pînă atunci, fraţii tăi mă vor fi omorît.

– De ce?

– Pentru că ne-am petrecut noaptea împreună. Dacă eu aş fi fost fratele tău, l-aş fi omorît pe cel care şi-a petrecut noaptea cu sora mea.

– Fraţii mei au încredere în noi, spuse ea. Adam nu te-ar fi lăsat să mă însoţeşti, dacă te-ar fi considerat un afemeiat.

– Nu-i ăsta cuvîntul de săptămîna trecută?

– Ba da. De miercuri. Şi nu eşti deloc nimfoman.

El clătină din cap.

– Eşti foarte bine crescută. Se abţinu la timp. Era gata-gata să-i spună că tatăl ei avea să fie tare mulţumit să constate asta.

El îşi întinse cămaşa pe şa, sperînd să se usuce, şi se aşeză în culcuş. Se sprijini de o piatră şi închise ochii.

– Ţi-e foame?

– Nu. Ţie?

– Nu.

Ea se întoarse să-l privească.

– Nu-ți face probleme. Frații mei n-or să înțeleagă greşit situația. Probabil că, Cole, o să te pocnească. Doar atît.

– Nu, n-o să mă pocnească.

– Nu?

– N-o să-l las. O dată a fost de ajuns.

– Mă bucur să constat că nu ți-ai pierdut încrederea în tine, oftă ea. Vreau numai să ştii că fratele meu e o persoană foarte cumsecade.

– N-am spus că n-ar fi. Reuşeşti să-l joci cum vrei, nu-i aşa?

– Nu. Pur şi simplu nu vrea să mă ştie nefericită. Îmi ia partea, ori de cîte ori are prilejul.

– Nu ți-a fost greu în copilărie, fără mamă şi tată?

– Dar am mamă, răspunse ea. Pe Mama Rose.

– De ce nu locuiți împreună?

– Pentru că nu poate... încă. Dar va veni, cît de curînd posibil.

– Toți frații tăi îi spun Mama?

– Da. De ce întrebi?

– Aşa, din curiozitate. Dar tatăl vostru?

– N-avem.

– Şi nu vă lipseşte?

– Cum să-mi lipsească ceva ce n-am avut niciodată?

Mary Rose hotărî că bluza i se uscase îndeajuns. O împături şi o puse deoparte, apoi se întoarse spre fustă.

Harrison îi urmărea fiecare mişcare. Era o făptură foarte grațioasă, extrem de feminină, şi totuşi foarte practică. O combinație fascinantă.

– Mama Rose este mama lui Adam, nu-i aşa?

– Şi a mea.

– Dar i-a dat naştere numai lui Adam.

– Da. De unde ştii?

– Simplă deducție. Locuieşte în sud. Tu n-ai văzut-o niciodată, nu-i aşa?

– N-ai dedus, ci ai ghicit pur şi simplu. N-aveai de unde să ştii de unde sînt ceilalţi fraţi ai mei. Şi ei ar fi putut veni din sud. Nu, n-am văzut-o niciodată pe Mama, dar o cunosc foarte bine. Îmi scrie cel puţin o dată pe săptămînă, cîteodată chiar mai des. În timpul războiului, cînd eram prea mică şi nu ştiam să scriu sau să citesc, vreo două din scrisorile ei n-au ajuns pînă la noi. Fraţii mei erau foarte îngrijoraţi. A scăpat cu viaţă, ca noi toţi, de altfel. Cînd va veni timpul, ni se va alătura.

– Dar acest timp n-a venit încă.

– Nu.

Rapiditatea cu care-i răspunsese l-a făcut să nu mai stăruie asupra subiectului.

Trecură cîteva minute de linişte. El nu se putea abţine să n-o admire: arăta foarte bine îmbrăcată în jacheta lui.

Ei însă nu-i ieşea din minte cît de înspăimîntător trebuie să fi arătat încălţată cu ciorapii fratelui ei.

– La ce te gîndeşti, Harrison?

– La cît de drăguţă eşti.

Ea rîse.

– Înseamnă că lipseşti de prea mult timp din oraş, dacă ţi se pare că sînt drăguţă. Părul mi-e într-un hal fără de hal şi sînt îmbrăcată într-o jachetă bărbătească, pentru numele lui Dumnezeu!

„Eşti îmbrăcată în jacheta *mea*", o corectă el în gînd. Iar asta era o mare diferenţă. Văzînd-o în jacheta lui favorită, uzată, îi venea s-o apere de orice rău. S-o alinte, s-o ţină în braţe, s-o iubească. Şi, în inima lui, îşi dădea seama că dorea acelaşi lucru şi din partea ei.

Harrison se gîndi la viaţa pe care-o dusese în Anglia. Nimic din rutina aceea zilnică nu-l mai atrăgea. Cît de goală fusese viaţa lui! Înainte de a veni în Montana, nu ştiuse ce înseamnă să trăieşti cu adevărat. Se simţise dintotdeauna ca un observator detaşat. Nu-i spusese oare şi Mary Rose acelaşi lucru? Se întrebă dacă-şi dădea seama cîtă dreptate avusese.

– Acum la ce te gîndeşti? Pari îngrijorat.

– Nu sînt îngrijorat.

– Cum de porți o cămașă atît de groasă? Îi trebuie o veșnicie ca să se usuce. Acum e rîndul tău să-mi spui la ce te gîndeai.

– Doar la lucruri practice. La viața mea, în Anglia.

– Adică în Scoția?

– Eu lucrez în Anglia. Am o casă la Londra. Rareori am timp să mă întorc în Scoția.

– Din cauza muncii tale?

– Da.

– Dar ți-e dor de Scoția, nu-i așa?

– Mi-e dor de ceea ce reprezintă ea.

– Și ce anume reprezintă?

– Ideea de libertate.

– Ai lăsat ca îndatoririle tale să te prindă în laț, nu-i așa?

– Bărbatul trebuie să-și îndeplinească toate obligațiile, înainte de orice.

– Ai îndatoriri atît de importante față de cel pentru care lucrezi? De aceea n-ai avut timp să-ți împlinești visurile?

– Da și nu, răspunse el. Da, îi datorez foarte multe. Dar lucrurile sînt ceva mai complicate. Visurile mele s-au schimbat. Cîndva, îmi plăcea ceea ce făceam. Acum nu-mi mai place. Poate că ai dreptate, Mary Rose. Să învingi nu înseamnă totul.

– Mă bucur să aud asta. Îți place aici, în paradisul nostru, nu-i așa?

– Da.

– Ești fericit aici.

– Da.

– Atunci nu mai complica totul. Rămîi aici și fii fericit în continuare. Vezi cît e de simplu?

– Nu, nu e simplu deloc.

– O să-ți mai pun o singură întrebare, îi promise ea. Dac-ar fi simplu, ai rămîne aici?

– Neapărat.

Ea ştia că-i promisese să nu-l mai întrebe nimic, dar nu se putu abține:

– Înseamnă că te-ai hotărît să pleci?

– Nu m-am hotărît în nici un fel. Nu sînt evaziv, ci sincer. Nu ştiu încă încotro s-o apuc.

– Nu te înțeleg.

O dureau mîinile de cît ținuse fusta la uscat. Renunță şi o puse deoparte. Se trase înapoi, îşi înveli picioarele şi se sprijini de piatră, alături de Harrison. Se lipi de brațul lui.

Privea spre foc, lăsîndu-se vrăjită de flăcări. Nu voia să se gîndească la posibilitatea ca Harrison să plece, nu acum, cînd era pe cale să se îndrăgostească de el. Aşa că încercă să se gîndească la altceva.

– Trebuie să-ți fie foame. Ar fi bine să găsim ceva de mîncare.

– Unde? o întrebă el.

– Acolo, răspunse ea, făcînd semn spre munte.

– Nu mi-e chiar atît de foame. Dacă ție îți este, pot să ies şi să găsesc ceva.

– N-ai înnoptat prea des în aer liber, nu-i aşa?

– Doar cînd am fost în armată.

– Povesteşte-mi despre Londra. Cum e să trăieşti acolo?

– E un oraş foarte frumos, cu o arhitectură remarcabilă. Lui Cole i-ar plăcea să admire clădirile. Cred că şi ție ți-ar plăcea să locuieşti acolo. Odată ce te vei fi obişnuit cu diferențele.

Ea nu se putea imagina trăind într-un oraş. Nu-şi dorea decît să locuiască aici, în acest paradis. Cum de nu înțelegea Harrison acest lucru?

– Ai rămas undeva, afară, peste noapte, cu o femeie, pe cînd erai în Anglia sau în Scoția?

Întrebarea îl făcu să rîdă.

– Aş fi fost însurat acum, dacă s-ar fi întîmplat.

– De ce?

– Pentru că reputația femeii ar fi fost distrusă. Căsă-

toria ar fi fost singura soluție onorabilă.

– Și dacă nu s-ar fi întîmplat nimic? Dacă împrejurările ar fi fost nevinovate, ca acum?

– N-ar fi fost nici o diferență. Tot ar fi fost o situație condamnabilă.

– Dar bărbatul? Cu el ce s-ar fi întîmplat?

– Mai nimic, recunoscu el, după o clipă de gîndire. Dacă provine dintr-o familie puternică, sau dacă vreun prieten influent se hotărăşte să-l ajute, are şanse să nu fie proscris. Dar nu trebuie să ne judeci prea aspru. Societatea înaltă din New York se ghidează după aceleaşi principii.

– Dar nu e societatea mea, protestă ea. Aici, noi n-avem timp pentru asemenea prostii.

Un gînd o făcu să zîmbească.

– Dacă tot ce-mi spui acum e adevărat, înseamnă c-ar fi trebuit să te însori cu mine, dac-am fi trăit în Anglia, şi nu în sălbăticia asta. Şi acolo sînt locuri asemenea paradisului, nu-i aşa?

– Da, o asigură el. Există zone neatinse, la fel de frumoase, şi acolo.

– Serios?

– Serios.

– Cum rămîne cu restul? Ar fi trebuit să te însori cu mine?

Se întoarse cu fața spre el şi observă o luminiță în ochii lui, pe care nu ştiu cum s-o califice.

– Probabil că nu, îi spuse el. Patronul meu este un bărbat foarte influent. Ți-ar fi venit în „ajutor".

Ea păru nemulțumită de răspunsul lui. Se ridică în genunchi, cu fața spre el, atingîndu-l uşor cu coapsele.

El încercă din nou să nu se gîndească la cît erau de aproape unul de celălalt, şi se concentră asupra frunții ei. Nu-i era de prea mare folos – era un gest de om disperat.

– Acum de ce te încrunți? La ce te gîndeşti?

– Că sînt cît pe ce să devin un sfînt.

Ea nu-l înțelese, dar el n-avea de gînd s-o lămurească.

– Eşti un bărbat tare ciudat, Harrison. Acum rîzi, pentru ca în clipa următoare să fornăi, asemeni unui urs.

– Urşii nu fornăie.

– Făcusem şi eu o metaforă.

– Alt cuvînt învățat de pe tablă?

Ea dădu din cap.

– Îmi place cuvîntul. Mi se pare... inteligent.

– Vrei să mă faci să stau afară, Mary Rose, nu-i aşa?

– De ce?

– Eşti foarte provocatoare.

– Da? Îi făcuse plăcere remarca lui.

– Nu ți-am făcut doar un compliment. Mă tentezi, în mod deliberat. Opreşte-te.

Ea nu-şi putu ascunde zîmbetul.

– Acum te bucuri, murmură el.

– Unei femei îi face plăcere să ştie că-l are pe vino-n-coa', îi explică ea. Voi înceta să mai flirtez cu tine de îndată ce-mi voi da seama ce anume fac.

– Pentru început, ai putea să-ți iei mîna de pe coapsa mea.

Ea nici nu-şi dăduse seama că o ținea acolo. Se retrase, imediat.

– Altceva?

– Nu mă mai privi aşa.

– Aşa cum?

– Ca şi cum ai vrea să te sărut.

– Dar asta şi vreau.

– Aşa ceva n-o să se întîmple, aşa că încetează. Ea se înveli mai bine, apoi îşi puse mîinile în poală.

– Ce s-ar întîmpla dacă n-am fi descoperiți?

– Unde?

– În Anglia, după ce-am fi petrecut o noapte împreună, spuse ea.

El crezuse că epuizaseră discuția aceasta. Dar probabil că ea era foarte curioasă în privința felului în care

funcționa societatea engleză, așa că-i răspunse:

– Am fi fost descoperiți. Bîrfa circulă repede. Toată lumea știe ce face toată lumea.

– Atunci știi ce-aș face eu?

– Ce?

– Le-aș da un subiect de bîrfă. Probabil că oamenii se plictisesc foarte tare, dacă nu știu decît să aibă grija altora. Aș deveni foarte indiscretă. Dacă l-aș iubi pe bărbatul cu care mi-aș fi petrecut noaptea, și dac-aș ști că el vrea să se însoare cu mine, atunci aș...

El îi acoperi gura cu palma.

– Ba nu, n-ai face-o. Trebuie să-ți aperi onoarea. Trebuie să-ți fii credincioasă ție însăți, înainte de toate.

După cîteva secunde, ea se văzu nevoită să-i dea dreptate:

– Așa e. Dar și dac-aș fi o femeie fără onoare, mi s-ar părea fascinant. Probabil că m-aș îmbrăca mereu în roșu.

El clătină din cap.

– Dacă te pierzi pe tine însuți, ai pierdut totul.

– Cu alte cuvinte, n-ai de gînd să mă săruți.

– Ai înțeles foarte bine.

– Ai o mulțime de cicatrici pe piept. Și pe gît. Pun pariu că ești plin de vînătăi pe spate.

– N-o să afli.

Ea întinse mîna și-i atinse una din cicatrici, de pe umărul stîng. Harrison o apucă de mînă.

– Ar fi mai bine să te îngrijești, spuse ea. Nu cred că e bine să-i însoțești pe frații mei, să ia vitele pe care le-au cumpărat.

– De ce nu?

– Pentru că ți-ai rupe gîtul, mai mult ca sigur.

– Ai multă încredere în mine, nu-i așa?

– Cred în tine.

Cuvintele îi erau abia șoptite, ajungîndu-i direct în inimă. Se priviră în ochi cîteva clipe, apoi își feriră privirile. Nici unul nu părea încă dornic să dacă următorul

pas. Harrison ştia că o iubea, dar nu aveau nici un fel de viitor împreună. Ar fi fost nevoit să-l anunțe pe lordul Elliott despre intențiile lui, după ce ar fi dovedit că are o situație financiară stabilă.

Lui Mary Rose îi era teamă să se îndrăgostească de Harrison. Nu voia ca inima să-i fie zdrobită. El fusese foarte sincer cu ea, îi spusese că s-ar fi putut să plece, şi cine era ea să-l împiedice să-şi realizeze visul?

„Sînt foarte practică", îşi spuse ea, uşor dezgustată. Voia cu disperare să se autoprotejeze, dar acum era gata-gata să plîngă, pentru că ea şi Harrison nu aveau nici un viitor împreună.

– La ce te gîndeşti?

– Azi eşti aici, dar mîine, cine ştie? Tu la ce te gîndeai?

– Că mai am mulți ani de-acum înainte ca să devin egal cu patronul meu, din punct de vedere financiar.

– Dacă am fi trăit la Londra, probabil că aş fi avut încredere în capacitatea ta de a-ți purta singur de grijă.

– Probabil? o întrebă el, ridicînd o sprînceană.

Ea zîmbi. Îi plăcea atunci cînd el părea jignit.

– Nu, nu *probabil*. Sînt sigură că ai şti să-ți porți singur de grijă.

– Sper.

– N-am deloc o părere proastă despre tine. Cred în tine, Harrison. Despre experiența ta e vorba acum.

– Ce-i rău cu experiența mea?

– Nu o ai.

Îl bătu uşor pe genunchi, cu o simpatie uşor malițioasă.

– Nu te-ai mai ocupat pînă acum de vite. Nu cred să ştii să mînuieşti lasso-ul. De aceea, vei fi pus într-o situație periculoasă. Te-am jignit cumva?

– Hai, culcă-te.

Ea se hotărî să nu-i ia în seamă tonul morocănos.

– Sînt obosită, recunosc. Nu-i uşor să urci şi să cobori atîtea trepte.

– Dar de ce-ai urcat şi-ai coborît atîta?

– Ei, comisioane.

– Eleanor, nu-i aşa?

Ea nu-i răspunse. Harrison clătină din cap. Înţelesese deja cît de dificilă era Eleanor. O văzuse „ în acţiune", cu Travis. Acesta se recunoscuse înfrînt, după doar zece minute. Îi spusese lui Harrison că ar fi făcut orice, numai s-o facă să tacă.

Mary Rose îşi aranjă păturile şi se întinse pe o parte. Îşi puse mîinile sub cap şi închise ochii.

– Cît ai de gînd s-o laşi pe Eleanor să te alerge?

– Doamne, dar de-abia a sosit! Şi nu m-a alergat deloc. Pur şi simplu încercam s-o fac să se simtă bine.

– Cînd sînteţi numai voi două, singure, se poartă frumos cu tine?

Mary Rose se gîndi mult înainte să-i răspundă.

– Nu.

– Atunci de ce-ţi baţi capul cu ea?

– Tu de ce-ţi baţi capul cu MacHugh?

– De ce? Pentru că e un cal pe care te poţi baza.

– Aşa e şi Eleanor. Te poţi baza pe ea.

– Nu poţi fi prea sigură de asta.

– Nici tu nu poţi fi, în privinţa calului tău. Te ghidezi după instinct, nu-i aşa?

– Nu. I-am aruncat o singură privire lui MacHugh şi am înţeles de ce e atît de dificil. Cicatricile lui vorbesc de la sine.

– Acelaşi lucru e valabil şi pentru Eleanor. Numai că cicatricile ei nu se văd. Adesea, nu e înţeleasă cum ar trebui.

Harrison se întinse, îşi puse palmele la ceafă şi privi în sus, gîndindu-se la Eleanor.

– Travis e gata-gata s-o dea afară.

– Nu-i adevărat.

– Nu se poate ascunde în hambar la nesfîrşit, Mary Rose. La fel face şi Douglas. Le ceri prea mult fraţilor tăi. Ar trebui ca şi ei să aibă aceleaşi drepturi ca şi tine.

– Dar le au. Se întoarse spre el, îşi sprijini un cot de pătură şi-şi odihni bărbia în palmă. Fraţii mei nu sînt nişte bărbaţi prea răbdători. Însă ştiu foarte bine că n-o pot da afară. N-ar fi un lucru frumos din partea noastră.

– Există o cale de a o face pe Eleanor să se poarte cum se cuvine, zise Harrison. O privi în ochi, lăsîndu-se vrăjit de privirea ei albastră.

– Cum? îl întrebă ea, nerăbdătoare.

– Dacă vezi că nu merge ceva, încerci altceva, nu-i aşa?

– Da, încuviinţă ea.

– Eleanor se aşteaptă ca micul dejun să-i fie servit la pat în fiecare dimineaţă?

– Ea aşa zice.

– Şi ce s-ar întîmpla dacă nu i l-ar duce nimeni?

– S-ar înfuria.

– Dar i-ar fi foame. Va trebui totuşi să coboare.

– N-aş vrea să fiu prin preajmă, cînd o va face. N-ai văzut-o niciodată furioasă.

– O face doar de ochii lumii. Ignor-o. Explică-i regulile casei şi...

– Ce reguli?

– Cînd mîncaţi şi cînd nu. Chestii de genul ăsta.

– Înţeleg. Şi apoi?

– O iei la fugă. Poate chiar o să te ascunzi în hambar, lîngă fraţii tăi, spuse el, rîzînd.

Rîse şi ea.

– Toată lumea o s-o placă pe Eleanor, atunci cînd o va înţelege.

– Va trebui să-şi asume nişte responsabilităţi, pe perioada cît va sta în casa voastră. Asta, bineînţeles, dacă are de gînd să rămînă ceva timp.

Mary Rose se aplecă deasupra lui.

– Dacă-ţi spun ceva, promiţi să nu le spui lui Cole, Travis şi Douglas?

– Cum rămîne cu Adam?

– El ştie deja.

Îşi lipi palma de pieptul lui. Inima lui Harrison începu să bată cu putere. Nu se putu abține să n-o atingă şi-şi puse mîna peste mîna ei.

– Ce anume nu vrei să afle fraţii tăi?

– Eleanor n-o să plece.

– Vrei să spui că n-o să plece curînd?

– N-o să plece niciodată.

– Oh, Doamne!

– Exact, şopti ea. N-are unde să se ducă. Acum înţelegi? N-are nici o rudă. Tatăl ei a părăsit-o, fugind de autorităţi. A făcut nişte lucruri îngrozitoare, iar legea e pe urma lui.

– Ce fel de lucruri îngrozitoare?

– Le-a luat banii unor oameni, dîndu-se drept investitor.

– Deci le-a luat economiile.

– Da.

– Dar mama lui Eleanor?

– A murit cu mult timp în urmă. Eleanor este copil unic, biata de ea.

– N-are nici unchi, nici mătuşi?

– Nu. Majoritatea celor din oraşul lor s-au întors împotriva ei. Nu are nici prieteni cărora să le ceară ajutorul.

– Nu mă surprinde acest lucru.

– Ai putea să dai dovadă de puţină compasiune.

– De ce? Ai tu suficientă pentru amîndoi, iubito.

Ea făcu ochii mari.

– Mi-ai spus „iubito".

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie. Mi-a plăcut. Mai spune-mi o dată.

– Ajunge. Vorbeam despre Eleanor, îi reaminti el.

– N-ar trebui să mai discutăm despre ea. Nu e politicos din partea noastră.

– Voiam doar ca tu să ştii ce pune la cale Travis. Vrea să votaţi cu toţii şi s-o daţi afară din casă pe musafira nepoftită. Ar fi mai bine să stai de vorbă cu el.

Ea-şi desprinse mîna din mîna lui şi începu să-i mîn-

gîie obrazul. El n-o opri. Era o senzație prea plăcută. Îşi trecu degetele prin părul ei.

Apoi o trase deasupra lui şi o sărută lung şi apăsat. Nu era nici un rău în a o săruta de noapte bună, îşi spuse el. Avea suficientă experiență, încît să ştie cînd să se oprească.

Ea-şi depărtă buzele, de îndată ce-i ghici intențiile. Limba lui îi pătrunse înăuntru, punînd stăpînire asupra gurii ei. Ea păru să se topească. Abia atunci el îşi adînci sărutul. O dorință pe care ea n-o mai cunoscuse pînă atunci puse stăpînire pe trupul ei. De fiecare dată cînd limba lui o necăjea, retrăgîndu-se şi înaintînd, ea-şi dorea mai mult. Îşi adînci unghiile în umerii lui şi-şi lipi trupul de trupul lui, spunîndu-i, fără cuvinte, cît de mult îl dorea.

Iar sunetele înfundate pe care le scotea ea îl făceau să-i dăruiască tot mai mult. Încă un sărut, iar cînd în sfîrşit se opri, rămaseră amîndoi tremurînd de dorința neîmplinită. El îşi îngropă fața în scobitura gîtului ei, încercînd să-şi revină. Inspiră adînc, dar parfumul ei îl ameți. Doamne, era pur şi simplu perfectă!

– Harrison, nu pot să respir. Trebuie să te mişti puțin.

El stătea deasupra ei. Cum naiba se întîmplase? Mîinile lui îi înlănțuiră talia. Nu-şi amintea să le fi pus acolo.

Lipsa sa de autocontrol îl uimi. Şi totuşi rămase lipit de ea. Îi simțea pielea fină prin țesătura pantalonilor, şi-şi simți sexul întărindu-se.

Ea-l sărută uşor pe bărbie, încercînd apoi să se desprindă. Era lucrul cel mai înțelept pe care-l putea face, date fiind împrejurările. Închise ochii.

– Am putea dormi aşa, te rog? O să ne ținem de cald unul altuia. Haide, doar puțin...

El o sărută pe frunte.

– Bine, doar puțin.

Mary Rose îl privi în ochi, ca să-i spună „noapte bună". Văzîndu-i tandrețea din privire, inima ei îşi acceleră ritmul.

– Ochii tăi sînt la fel de întunecați precum noaptea. Eşti un bărbat foarte frumos.

El îi cuprinse fața în palme.

– Şi tu eşti o femeie foarte frumoasă.

Mîinile lui începură să-i mîngîie gîtul, apoi coborîră încet pe spate. Îşi înclină capul şi o sărută, apoi îşi schimbă poziția. Pasiunea îl cuprinse, cu intensitatea unei fulger. Nu se mai sătura de ea. Îşi strecură o mînă pe sub jacheta ei, s-o simtă mai bine. Îi cuprinse unul din sîni în palmă, apoi îi necăji sfîrcul cu vîrfurile degetelor, pînă cînd acesta se întări.

Ei îi plăcea felul în care era mîngîiată. Îi simțea muşchii puternici, încordați, încercînd să-i ofere tot atîta plăcere cîtă primea.

Mîngîierile lui deveniseră tot mai insistente şi datorită şoaptelor ei de plăcere. Voia s-o atingă, s-o posede. Îşi puse mîna între picioarele ei, cutremurat de un val de pasiune. Pielea ei era mătăsoasă şi dulce, aşa cum şi-o închipuise. Mary Rose se arcui, scoțînd un strigăt de extaz.

El n-avea de gînd să se oprească. Începu să-şi desfacă nasturii de la pantaloni. Mîinile îi tremurau atît de tare, că de-abia dacă reuşi.

Ea îi simțea sexul întărit lipit de trupul ei, dar nu era nici îngrijorată, nici temătoare. Ştia că el avea să înceteze atunci cînd ea i-o va cere.

Încrederea ei în Harrison era deplină. Era un bărbat onorabil. Ar fi făcut orice i-ar fi spus ea, atîta timp cît îi cerea ceva onorabil.

Dumnezeule, dar ce-i cerea acum? Oare el avea să-şi sacrifice onoarea, doar ca să-i facă ei pe plac?

I se făcuse rău de ruşine. Nu ştia dacă chiar avea puterea să-l distrugă, dar ținea prea mult la el ca să riște aşa ceva.

Rămase ca împietrită, şi-şi ținu ochii închişi, ca să nu plîngă.

– Trebuie să ne oprim.

Vocea ei abia şoptită i se înregistră imediat în minte. Numai că i-a trebuit ceva mai mult timp ca să reacţioneze.

Agonia fizică a frustrării şi prostia lui îl înfuriară. Unde oare-i fusese mintea? Patima îl făcuse să-şi piardă controlul. Nu mai gîndise deloc. Nici o femeie nu mai fusese în stare să-i facă ceea ce-i făcuse Mary Rose.

Şi ea îşi regăsi cu greu ritmul respiraţiei. În clipa în care Harrison s-a dat deoparte, ea s-a simţit singură, abandonată.

Felul ruşinos în care se purtase o făcu să se simtă umilită. Nici un bărbat n-o mai atinsese atît de intim. El îi mîngîiase abdomenul, sînii, spatele... Oh, Doamne, îşi ieşise din minţi. Simţi c-o podideşte plînsul.

Şi dacă nu i-ar fi spus să se oprească? Ştia răspunsul. S-ar fi însurat cu ea.

Gîndul acesta nu-i făcea plăcere. Ba chiar o înspăimînta. Pentru că era un om integru, era dispus să facă tot ceea ce trebuia. Doar era obişnuit să se achite de responsabilităţile sale. Aceste responsabilităţi puseseră stăpînire pe el, încă din copilărie.

N-avea de gînd să-i ceară mai multe. Vinovăţia pusese stăpînire pe ea. Să atragi un bărbat în cursa unei căsnicii, prin intermediul patimii, era ceva foarte ruşinos. De neiertat, chiar.

Se întoarse cu spatele la Harrison, privind fix spre perete. Îi veni părul în ochi. Şi-l dădu deoparte, cu un gest nervos, şi de-abia atunci îşi dădu seama cît de tare-i tremurau mîinile.

Ştia că trebuia să-i spună ceva, să-i ofere o explicaţie, sau să-şi ceară scuze pentru purtarea ei, dar nu găsea cuvintele potrivite.

Harrison nu-şi găsea locul. Se ridică, se întoarse, se sprijini iar de piatră. Spera ca răcoarea ei să-l liniştească.

Încă o mai dorea. Îi simţea gustul, încerca să nu se gîndească la cît de dulce şi de fierbinte fusese şi...

– La naiba, mormăi el.

Ea se întoarse să-l privească. El se uita fix la ea. Răceala din ochii lui o făcu să se simtă şi mai ruşinată.

El continuă s-o fixeze cu privirea cîteva clipe, pînă cînd îşi dădu seama că se întărea din nou. Buzele ei mai purtau încă urmele sărutărilor lui. Îşi îndreptă privirea spre tavan.

– Înţelegi ce era pe cale să se întîmple?

– Da, înţeleg. Cred c-ar fi mai bine să nu mai repetăm... ce s-a întîmplat. E prea periculos.

– Al naibii de periculos.

– Îmi pare rău, şopti ea.

El nu mai putea spune nimic. Tăcerea lui îi dădu însă un sentiment de nervozitate lui Mary Rose. Privi spre foc, îşi dădu seama că aproape se stinsese şi mai puse nişte crengi.

– Ai de gînd să stai bosumflat mult timp?

– Culcă-te, Mary Rose, pînă nu uit că trebuie să-ţi apăr onoarea.

– De-asta te-ai oprit? îl întrebă ea.

– Nu, îi răspunse el. Ci pentru că mi-ai cerut-o tu.

O privi din nou şi simţi cum mîndria îl părăsea. Ea avea ochii în lacrimi. El îşi dădu seama abia acum că nu se gîndise deloc la sentimentele ei. Fusese preocupat numai de el.

– Ce legătură are onoarea mea cu cele întîmplate? Mi-ai spus că te-ai oprit pentru că ţi-am cerut-o eu.

El oftă.

– Iubito, aproape că ţi-am răpit virginitatea şi onoarea. N-au mai lipsit decît cîteva minute.

Nu atît ceea ce-a spus, ci *cum* a spus-o, a făcut-o să se liniştească. Tonul lui era mai calm, mai civilizat. Era aproape iubitor. Umerii i se relaxară instinctiv.

– Deci de-asta te-ai înfuriat?

– Da.

Ea inspiră adînc.

– Nu pot fi de acord cu tine.

– Chiar aşa?

– Da. Nu erai pe cale să-mi răpeşti nimic. Ţi-aş fi putut oferi onoarea şi virginitatea mea. Am ales să n-o fac. Eu sînt cea care ţi-a cerut să te opreşti. Tu erai foarte ocupat să te deschei la pantaloni. Îţi aminteşti?

El era uimit de vehemenţa tonului ei. Simţea că se enerva din nou şi asta din cauză că-i reamintea de lipsa lui de autocontrol.

– Spune-mi de ce te-ai oprit.

Ea clătină din cap.

– Tu eşti avocat. Imaginează-ţi.

– Ţi-a fost teamă.

– Nu.

– Uite ce e, ştiu că şi tu mă doreai la fel de mult. Încă-ţi mai simt unghiile înfipte în umerii mei. Îţi mai aminteşti ce făceai cu mîinile, nu-i aşa?

Ea ştiu că se înroşise.

– Bineînţeles că-mi amintesc. Şi nu-mi pare rău.

– Nici mie.

Emoţia recunoaşterii acestui lucru o făcu să se cutremure, dar şi să se simtă cuprinsă de un val de căldură. Hotărî că toate acestea erau din vina lui. Bărbatul acesta o înnebunea, în mod deliberat.

– Nu mă mai privi aşa.

– Aşa cum?

– Ştii tu.

Chiar aşa şi era. El îşi întoarse privirea spre foc.

– Tot nu mi-ai spus de ce mi-ai cerut să opresc.

– Nu renunţi pînă nu afli, nu-i aşa?

– Aşa e, încuviinţă el. Care a fost motivul, dacă spui că nu ţi-a fost teamă? Îţi plăcea felul în care te atingeam. Nu te preface că n-ar fi aşa. Îmi amintesc felul în care reacţiona trupul tău. Erai fierbinte şi umedă.

– Nu mai vorbi aşa, spuse ea, simţind că se topea sub privirea lui arzătoare.

– Spune-mi de ce te-ai oprit, repetă el.

Ea închise ochii.

Era singurul mod de a se îndepărta cumva de el.

– Eşti cam prostuţ, pentru un avocat. Nu ţi-a trecut deloc prin minte că am făcut-o pentru a apăra onoarea ta, nu a mea.

– Onoarea mea?

Ea ştia că Harrison n-o credea. Îşi spuse că nu-i păsa. Oare toţi bărbaţii erau la fel de aroganţi ca Harrison şi fraţii ei? Spera din tot sufletul că nu.

– Da, Harrison, a ta.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa? Onoarea mea, şopti el.

Nu ştia dacă s-o creadă sau nu. Cînd ea deschise ochii şi-l privi din nou, văzu că era sinceră. Era ca lovit de trăsnet. Şi umilit.

– Onoarea ta, da... şopti şi ea. Apoi îşi feri privirea.

– Ai mai multă stăpînire de sine decît mine, recunoscu el, într-un tîrziu.

– Cum se face că bărbaţii cred că sînt singurii care se gîndesc la onoare şi integritate? Chiar dacă tu crezi sau nu, şi femeile pot fi preocupate de situaţia altora. Nu e un concept de roman, ci o realitate. N-ai auzit niciodată de Ioana d'Arc? Şi-a dat viaţa pentru onoarea Franţei şi pentru propria-i onoare.

– Ioana d'Arc? Îi venea să rîdă, auzindu-i comparaţia, dar nu îndrăzni, de teamă să nu fie omorît. Nu-mi vine să cred că a făcut vreodată ceea ce am făcut noi acum.

– Bineînţeles că nu. Doar a fost o sfîntă, pentru numele lui Dumnezeu! Eu una nu sînt. Nu mă compar cu ea. Voiam numai să spun că n-ai mai fi avut linişte cu tine însuţi dacă m-ai fi cunoscut, într-un mod... intim.

– Dar am fost intimi. Îţi aminteşti unde erau degetele mele?

– Oh, culcă-te, Harrison.

Se mută la marginea păturii, cît mai departe de el. Se înveli, închise ochii şi încercă să se odihnească.

El ştia că n-ar fi trebuit s-o mai chinuie, dar nu se putea abţine. Felul în care roşea era de-a dreptul delicios.

Era recunoscător faptului că ea era furioasă pe el. Doar aşa, ea avea să se ţină departe de el. Nici o femeie nu-şi putea dori să sărute un bărbat pe care-i venea să-l omoare.

Oh, pe cine păcălea oare? Încerca de fapt să se autoprotejeze. Ea dovedise deja că avea mai multă stăpînire de sine decît el. Nu i-ar fi trebuit prea mult ca să se năpustească din nou pe ea. Gustase din fructul interzis şi nu se putea preface că nu-i plăcuse.

N-a dormit prea mult în noaptea aceea. Şi-a ţinut pistolul la îndemînă, ascultînd orice sunet. A aţipit de două ori. Prima oară, a fost trezit de o adiere de vînt. Cineva, sau ceva, pătrunsese în peşteră. El a întredeschis ochii şi a văzut femeia. Mîna i s-a încleştat instinctiv pe armă. Ea ţinea în mîini un *quilt*, şi stătea lîngă Mary Rose, privind-o.

Corrie nebuna – Harrison i-a aruncat o singură privire şi n-a putut să înţeleagă cum de nu înnebunise de tot. Era desfigurată. Lui îi veni să-şi întoarcă privirea, dar n-o făcu. Nu se mişcă. Aşteptă, să vadă ce-avea de gînd să facă.

Femeia se uitase îndeajuns la Mary Rose. Fără să scoată vreun sunet, ea o acoperi pe Mary Rose cu *quilt*-ul şi plecă, la fel de încet precum venise. El ar fi vrut s-o strige, să-i mulţumească, dar nu spuse nimic. Dacă femeia ar fi vrut să fie văzută, ar fi făcut în aşa fel încît să-i trezească. Era evident că nu era încă pregătită pentru asta, iar el îi respectă dorinţa.

Harrison închise ochii şi adormi la loc. Se trezi, după o vreme, cu faţa îngropată în şoldul ei. Crezu că murise şi că era deja în rai, dar cînd somnul i se risipi, ştiu că era de fapt în purgatoriu. Mary Rose nu încerca să-l seducă.

I-a trebuit o veşnicie s-o îndepărteze fără s-o trezească. Apoi s-a ridicat, cît de încet a putut. A ieşit afară, în ploaie, desculţ.

Dar nu i-a ajutat deloc.

11 iulie 1865

Dragă Mama Rose,

Astăzi e ziua mea. Aş vrea ca şi tu să fii aici, s-o sărbătorim împreună.

Acum, că războiul s-a terminat, vei putea să vii la noi, iar acesta e cel mai frumos cadou.

Ne rugăm în fiecare seară pentru sufletul lui Lincoln. Încerc să nu mă mai înfurii cînd mă gîndesc la moartea lui lipsită de sens şi mă consolez cu cuvintele lui. Aceasta e partea care-mi place cel mai mult.

„Fără maliţiozitate, cu toleranţă pentru toţi, cu fermitate şi credinţă în Dumnezeu, haideţi să sfîrşim ceea ce-am început: să tămăduim rănile acestei naţiuni, să ne îngrijim de văduve şi orfani, să dobîndim şi să preţuim pacea care va dăinui între noi şi celelalte naţiuni."

Cu dragoste,
Travis

11

Un nemernic a tras asupra lor, în timp ce se întorceau acasă. Harrison era foarte atent.

Călărea alături de Mary Rose, iar în clipa în care-a zărit lucirea metalului printre copaci, a împins-o pe Mary Rose, şi-a scos pistolul şi a început să tragă.

Glonţul inamicului i-a trecut prin partea dreaptă. Harrison abia dac-a tresărit de durere. Avea privirea aţintită înainte.

Dacă Mary Rose ar mai fi fost călare, glonţul care-l lovise pe el ar fi nimerit-o pe ea.

– Rămîi jos, îi porunci el.

Nici nu s-a obosit să se uite unde „aterizase" Mary Rose. Îl îndemnă pe MacHugh şi porniră în galop. Era hotărît să-l găsească pe ticălos şi să-l distrugă, cu mîinile goale.

Apucase să-l vadă bine pe laşul care-i atacase. Harrison o luă după urme şi constată dezamăgit că acestea se terminau lîngă stînca de la rîu.

Se părea că sărise. Harrison spera să se fi înecat.

Se întoarse şi o găsi pe Mary Rose lîngă o piatră, cu pistolul în mînă. Nu părea deloc supărată din cauza celor întîmplate.

– Eşti bine? o întrebă el.

– Da, mulţumesc, îi răspunse ea sec. Vrei, te rog s-o aduci tu pe Millie?

Harrison dădu din cap şi plecă după iapă.

Cînd se întoarse, o găsi pe Mary Rose în mijlocul drumeagului. Lăsase jos pistolul şi acum încerca să-şi aranjeze părul.

El îi întinse hăţurile, apoi descălecă, vrînd s-o ajute să urce în şa.

Dar ea a fost mai rapidă decît el, a încălecat singură şi, zîmbindu-i lui Harrison, a îndemnat-o pe Millie.

Dumnezeule, parcă asemenea ambuscade i se întîmplau în fiecare zi.

– Eşti bine, da? o întrebă el din nou.

– Da. Spatele meu va fi însă la fel de vînăt ca şi al tău. Am căzut rău. M-ai împins în tufişuri, Harrison. Altă dată, încercă să mă previi.

Harrison o lăsă să meargă înaintea lui. Nu voia ca ea să-l vadă uitîndu-se la rana lui. O şuviţă de sînge i se prelingea sub cămaşă.

Îşi scoase vesta de piele din sac şi şi-o puse cît de repede putu.

Se strîmbă de durere, apoi brusc se strădui să zîmbească, pentru că Mary Rose se întorsese în şa să-l privească.

– Ţi-e frig? Înfăşoară-te cu *quilt*-ul lui Corrie, dacă vrei.

– Nu, mi-e bine. Ţie nu ţi-e frig?

– Nu. Mi s-au uscat hainele. L-ai prins pe cel care-a încercat să ne omoare?

– Nu. O privi cu asprime. Te porţi de parcă asemenea lucruri ţi se întîmplă în fiecare zi. Aşa să fie?

– Nu, bineînţeles că nu.

– Atunci cum poţi să fii atît de calmă?

– Pentru că tu nu eşti.
– Ce nu sînt?
– Calm.
Lui i se păruse că era suficient de calm. Bănui acum că nu era chiar aşa.
– Eşti furios că nu l-ai prins, nu-i aşa?
– A sărit de pe stîncă. Sper că s-a înecat.
– Probabil.
– Nu ți-a fost frică deloc?
– Ba da.
– Atunci meriți felicitări. Îți ascunzi sentimentele mai bine decît mine. Credeam că sînt un as al acestui joc. Dar se pare că m-am înşelat.
– E important să fii un as?
– În sala de judecată, este.
Ea zîmbi şi-l bătu uşor pe genunchi.
– Sînt sigură că te descurci de minune acolo. Viața lîngă Cole ne-a învățat să fim pregătiți pentru orice surpriză.
– Cred că frații tăi sînt deja acasă.
– Probabil. Şi noi vom ajunge la fermă, cam într-o jumătate de oră.
– Ce crezi că voia?
– Cine?
– Laşul care-a încercat să ne omoare.
– Bani sau caii noştri. Sau poate şi una şi alta.
– Drace!
– Nu te mai gîndi la el. Hai să vorbim despre altceva. Nu-mi iese din minte gestul lui Corrie. A străbătut cale lungă ca să ne aducă *quilt*-ul. E curajoasă, nu crezi?
– Ție ți-a adus *quilt*-ul, nu mie, o corectă el.
– N-ai de unde să ştii cu siguranță.
Harrison zîmbi. Ştia că Corrie o învelise pe Mary Rose, dar nu voia să recunoască faptul că o văzuse pe femeie. Corrie îi aparținea lui Mary Rose.
Trebuia ca ea să fie prima care s-o vadă... *cînd* şi *dacă* Corrie avea să fie pregătită.

– Încă mai pari furios, Harrison.

El nu se mai putu abține.

– La naiba, Mary Rose, ai fi putut fi omorîtă. Am dreptul să fiu furios. Dacă ți se întîmpla ceva...

Ea se întoarse să-l privească.

– Da?

– Frații tăi m-ar fi omorît.

– Ce ți se întîmplă dacă recunoşti că ți-ar fi greu fără mine?

– Nu mi se întîmplă nimic. Bineînțeles că mi-ar fi.

Ea era încîntată. Schimbă din nou subiectul.

– M-am gîndit la ce mi-ai spus despre Travis. O să discut cu el. Nu vreau să-i poarte pică lui Eleanor. Şi cu ea va trebui să stau de vorbă. Să nu se mai poarte așa cu frații mei. Travis o să mă asculte. Eleanor probabil că nu. Totuşi, o să încerc. Se apropie ziua lui Travis. O să se poarte frumos, ca să-i dau un cadou.

– Cînd e ziua lui?

– Pe 11 iulie. Aproape c-am terminat să-i împletesc un pulover. Cred că o să-i placă. Se asortează cu ochii lui. Bineînțeles că el nici n-o să-şi dea seama de asta. O să-i placă pentru că-i va ține cald, însă. Cînd e ziua ta?

– Pe 17 februarie, îi răspunse el.

N-o întrebă cînd era aniversarea ei.

Bănui că ea nu ştia şi că frații ei inventaseră una, ca să o poată serba.

Şi apoi, ştia cînd se născuse lady Victoria, pe 2 ianuarie.

– 2 ianuarie.

Ea vorbise cu o fracțiune de secundă în urma gîndului lui. Nu-i venea să creadă că auzise bine. Apoi îşi zise că, probabil, rostise data cu voce tare.

– Ce... ce-ai spus?

– 2 ianuarie, repetă ea. Atunci e ziua mea. Pari uimit. Ți se pare ceva ciudat?

El nu-i putea răspunde. Cum de ştia data exactă a naşterii ei?

– Ziua lui Adam este pe 20 noiembrie, a lui Cole, pe 15 aprilie, cu toate că nu e prea sigur de dată, neavînd nici o dovadă concretă, ci numai amintirea unui vecin, care credea că s-a născut atunci, iar ziua lui Douglas este ultima zi din martie. N-am uitat pe nimeni, nu-i aşa?

El clătină din cap.

– Ţi-ai inventat singură data naşterii sau ai vreo dovadă că te-ai născut pe 2 ianuarie?

– Am dovezi, îi răspunse ea. Acte.

Cuvintele lui Mary Rose îi răsunară lui Harrison în minte, iar şi iar.

Ea avea acte.

Îi aşteptau cu toţii.

Eleanor se plimba în sus şi-n jos pe verandă, Adam stătea în prag, iar Douglas şi Travis se sprijineau de stîlpii verandei.

Cole tocmai ieşise din hambar cînd Douglas scoase un strigăt, arătînd în direcţia lor.

Harrison observă că mîna fratelui ei, cel cu sînge fierbinte, se dusese imediat spre pistol. Iar expresia lui arăta o intenţie clară de a-l folosi.

Harrison oftă adînc. N-avea timp de asemenea prostii.

Se simţea tare rău. Şoldul lui parcă luase foc. Iar ziua ameninţa să se sfîrşească şi mai rău, pentru că se hotărîse să lămurească neîntîrziat situaţia lui Mary Rose.

Avea de gînd să le spună adevărul fraţilor ei. Mai întîi trebuia să obţină informaţiile care-i erau absolut necesare, dar lucrurile nu mai puteau fi amînate. Dacă nu făcea ceva, şi încă repede, avea să se trezească însurat şi cu vreo şase copii.

– Nu te mai încrunta, Harrison.

– Îmi pare rău. Mă gîndeam să-i împuşc pe fraţii tăi.

– N-o face, te rog. Zîmbeşte, pentru numele lui Dumnezeu.

– Par dispuşi să mă linşeze.

Ea-şi privi din nou fraţii. Harrison avea dreptate.

Trei dintre cei patru păreau gata să-l spînzure pe Harrison de cel mai apropiat copac.

Iar Eleanor părea dispusă să le aducă imediat frînghia. Îi privea, cu mîinile în şolduri.

– Adam pare bucuros să ne vadă. Sînt sigură că va fi rezonabil. Explică-i repede, înainte ca Cole...

– Dar n-am făcut nimic rău, iubito.

– Atunci de ce oare mă simt ca şi cum am fi făcut?

El zîmbi, dîndu-şi seama că şi el gîndea la fel.

– Eu mă ocup de Cole. Tu de ceilalţi.

– Tu te ocupi de Cole, iar eu de ceilalţi patru? Mi se pare foarte echitabil, îl necăji ea.

Harrison se îndreptă spre hambar, iar Millie voi să-l urmeze pe MacHugh, dar Mary Rose o obligă să se îndrepte spre casă.

– Aruncă pistolul, îi sugeră ea lui Harrison, abia şoptit. De obicei, Cole nu trage în cineva neînarmat.

Harrison clătină din cap şi-şi văzu de drum. Cînd ajunse la cîţiva metri de Cole, descălecă.

MacHugh intră singur în grajd. Harrison avea să se îngrijească de el după ce se lămurea cu fratele lui Mary Rose.

– Ticălos nenorocit! Ai... Înainte de a-şi termina fraza, încercă să-l lovească.

Dar Harrison era pregătit. Prinse pumnul lui Cole în palma stîngă şi-l ţinu strîns.

– Ce anume? îl întrebă pe Cole, cu o voce de gheaţă.

Expresia lui Cole trecu de la mînie la uimire, cît ai clipi.

– Măi, ce rapid ai fost! Dă-mi drumul. Mă doare.

– O să mai încerci să mă loveşti?

– Nu. Acum mă gîndeam să te împuşc. Întîi pe tine, apoi pe Mary Rose.

– Te omor eu, înainte.

– Pe naiba.

– Nu s-a întîmplat nimic, Cole. Ne-a prins ploaia, atîta tot. Haide cu mine în grajd. Am fost împuşcat. Vreau

să văd cît de grav este, fără ca Mary Rose să afle.

– Ce-ai făcut? Ai încercat ceva cu Mary Rose? Ea te-a împuşcat?

– Bineînţeles că nu, ripostă el. Se opri lîngă lampa cu gaz şi-l aşteptă pe Cole s-o aprindă.

– Unde-ai fost lovit?

– Aici, într-o parte. Glonţul abia m-a atins. A ieşit pe partea cealaltă, zdrelindu-mi numai pielea.

– Lasă-mă să mă uit.

Cole ridică vesta şi cămaşa lui Harrison, apoi se aplecă să se uite mai de-aproape la rană.

Păli văzînd cît de grav era rănit.

– E doar o zgîrietură, nu-i aşa?

Cole se îndreptă. Harrison avea nevoie de îngrijire imediată.

– Da, doar o zgîrietură, spuse el.

Harrison îşi băgă cămaşa în pantaloni.

– Un laş ne-a atacat pe drum. L-am urmărit, dar a sărit în rîu.

– Ai apucat să-i vezi faţa?

Harrison dădu din cap.

– Aş vrea să vorbesc cu Adam înainte de a-mi curăţa rana.

Cole îl luă pe după umeri, obligîndu-l să se sprijine de el. Îi vorbi cu voce blîndă.

– O să-ţi dea el ceva să-ţi presari pe rană. Te-ai purtat ca un gentleman, nu-i aşa? Sînt sigur că eu n-aş fi putut, dac-aş fi fost în compania unei fete drăguţe. Bineînţeles, cu sora mea e altceva. Te-aş fi omorît dacă ai fi atins-o. O să te duc acum la cabană. Adam o să vină să te doftorească. Rana e mai adîncă decît credeai, iar tu, fiind băiat de oraş, trebuie să fii îngrijit. O să mă duc s-o salvez pe Mary Rose.

– De cine?

– De fraţii mei. De ce credeai că toată lumea e supărată? Ai luat-o pe Mary Rose şi ne-ai lăsat cu vrăjitoarea. Nu ştiu dacă o să putem să te iertăm pentru asta.

A tras cu pistolul în direcția lui Douglas. Zice c-a fost un accident, dar n-o mai crede nimeni, mai ales după ce-a tras şi-n Clive, cel cu trăsura. Trebuie să scăpăm de ea, înainte să omoare pe vreunul dintre noi.

Harrison zîmbi slab.

– Deci nu erați îngrijorați pentru virtutea surorii voastre?

Bineînțeles că fuseseră, dar el n-avea de gînd s-o recunoască.

Văzuse prea bine cum se holba Harrison la Mary Rose. Şi ea la fel.

– Nu, nu mi-am făcut griji în privința voastră. Dacă mai pleci însă cu Mary Rose, şi ne laşi cu Eleanor, te omor. Mă hotărîsem însă să-ți trag un pumn, ca să înțelegi rapid ce voiam să spun.

Harrison se clătină pe picioare, îşi regăsi echilibrul şi-şi continuă drumul, crezînd că se împiedicase de vreo piatră.

– O să trebuiască să te duc eu, nu-i aşa?

Dar Harrison nu-i răspunse. Nu mai putea. Leşinase.

Mary Rose scoase un strigăt, îşi ridică fustele şi alergă spre el.

O urmară cu toții.

– Ce i-ai făcut? Dumnezeule, ce i-ai făcut?

– Nu i-am făcut nimic, se apără Cole.

Ea nu-l crezu.

– Ce-a pățit?

Se aplecă şi-i privi chipul. Văzîndu-l cît era de palid, izbucni în plîns.

Douglas ajunse şi el.

– L-ai omorît, Cole? îl întrebă.

– Nu.

Rana era gravă, dar nu-i amenința viața.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Adam.

– A leşinat, zîmbi diabolic Cole.

15 ianuarie 1866

Dragă Mama Rose,

Băieții tăi sînt răi cu mine. Adam ma pus să stau singură la masă, numai pen'că lam lovit pe Travis. Adam e băiat rău. Spunei că nu trebuie să stau singură. Ți-am făcut un desen.

Mary Rose

12

N-aveau deloc de gînd să-i dea pace. Nu, niciodată. Se părea că oamenilor de la munte nu le stătea în obicei să leşine. Toţi fraţii, inclusiv Adam, i-o repetară de cîteva ori.

Harrison suferea, dar n-avea de ales. Era prea slăbit ca să riposteze şi, atunci cînd şi-a mai revenit, trei dintre cei patru fraţi dispăruseră. Adam rămăsese acasă, bineînţeles, dar Harrison îl lăsă în pace. Trebuia să stea cu Eleanor, iar lui Harrison i se păru o pedeapsă suficientă.

Acum, că se hotărîse să le spună adevărul despre fiica lui Elliott, era nerăbdător s-o facă. Era obligat să-i aştepte şi pe ceilalţi fraţi, pentru că aşa i se părea normal. N-ar fi fost drept ca vreunul dintre ei să afle la mîna a doua. Harrison era hotărît să le spună la toţi odată.

Aşteptarea îl făcu morocănos. Adam o însoţi de două ori pe Mary Rose, care-şi vizita cea mai bună prietenă – cum o numea acum pe Corrie – şi, de fiecare dată, Harrison a rămas cu Eleanor pe cap. N-a fost foarte greu, totuşi.

Nu trebuia decît să stea pe verandă şi s-o asculte văicărindu-se. I-au trebuit vreo două săptămîni să-şi recapete puterile şi, tocmai cînd se simţea mai bine, a fost nevoit s-o ducă pe Eleanor la Blue Belle.

Cole se întorsese în sfîrşit de la vînătoare. La întoarcere, îi cumpărase lui Harrison de la Hammond cîteva lucruri de care avea nevoie, şi acum era de părere că Harrison îi datora o favoare.

Voia ca Harrison să-l însoţească în oraş. Travis şi Douglas merseseră şi ei la vînătoare cu fratele lor, şi acum îi aşteptau pe ei doi în oraş. Cîţiva străini sosiseră în Blue Belle, iar Cole voia ca Harrison să se uite la ei. Dacă vreunul dintre ei era nemernicul care-i atacase, atunci el, Cole, voia să-i vină de hac.

Harrison era dispus să meargă oriunde, dacă asta însemna să scape de Eleanor. Stătea pe verandă, cu picioarele sprijinite de balustradă, cînd Cole îi propuse să meargă cu el. Eleanor stătea lîngă Harrison, făcîndu-şi vînt cu un ziar vechi şi plîngîndu-se de căldură.

Cole nici n-o băgă în seamă. Intră în bucătărie, să-şi ia ceva de mîncare, şi ieşi cîteva minute mai tîrziu. Se sprijini de-un stîlp şi- i spuse lui Harrison ce-avea de spus. Eleanor se opri din văitat ca să-l asculte. Se hotărî să meargă şi ea.

– Cred că o să vin şi eu cu voi. Trebuie să-i cumpăr necioplitului ăluia o pălărie nouă.

– Nu poţi veni cu noi, spuse Cole. Era pentru prima oară cînd i se adresa direct lui Eleanor.

Ea nu-i dădu atenţie. Se ridică, aruncă ziarul pe jos şi intră în casă.

– Mai vedem noi, murmură ea.

– Ai văzut ce uşor a fost? spuse Cole. Oare sînt chiar singurul care se descurcă bine cu Eleanor? Am spus nu şi a plecat.

Harrison zîmbi.

– A intrat ca să-l aducă pe Adam. El o să ne convingă s-o luăm cu noi.

Cole rîse. Nu-l credea. Cîteva minute mai tîrziu, Mary Rose ieşi grăbită. Ridică ziarul şi spuse:

– Pot să vin şi eu cu voi şi cu Eleanor în oraş? Trebuie să fac nişte cumpărături.

Harrison şi Cole spuseră „nu" în acelaşi timp.

Ea se simţi jignită de refuzul lor. Îi amintea lui Harrison de un înger. Era îmbrăcată într-o rochie albastră, cu o garnitură galben pal. Părul îi era ridicat într-un coc, însă buclele rebele scăpaseră, încadrîndu-i faţa.

– Vă rog, luaţi-mă şi pe mine. N-o să trebuiască să mă aşteptaţi prea mult. Vă promit.

– Două femei sînt prea multe pentru Harrison şi Cole, Mary Rose. N-au cum să aibă grijă de amîndouă. Ar trebui să rămîi acasă, îi spuse Adam.

– Două femei? îşi întrebă Cole fratele.

Harrison zîmbi.

– Ţi-am spus eu?

Dar Mary Rose nu voia să renunţe. Probabil îşi închipuia că avea şanse de izbîndă, pentru că-şi scoase şorţul şi începu să-şi aranjeze părul.

Arăta foarte bine în ziua aceea. Harrison se strădui să nu se holbeze prea mult la ea. Cole era cu ochii pe el. Harrison se străduise să se ţină cît mai departe de ea, în perioada de refacere. Nu-i fusese uşor.

Ea avusese tendinţa de a-l sufoca prin grija ei. Singura lui şansă de scăpare fusese să simuleze că dormea, ori ce cîte ori intra ea în cabană. Se întreba acum dacă ei nu i se păruse curios faptul că el dormea zi şi noapte.

– Adam, n-o pot lăsa pe Eleanor să intre singură în magazinul lui Morrison. N-o să mai poată intra nici unul dintre noi, dacă va fi nesupravegheată şi se va purta aşa cum ştie ea. Te rog, mai gîndeşte-te.

Adam se uită la Cole şi ridică din umeri.

– Au venit nişte străini în oraş. Ne-ar fi greu să avem grijă de două femei. Dacă mai leşină Harrison? Încă mai arată bolnav.

– Nu, nu *tu* eşti cel care va călători cu Eleanor în căruţă, îi promise Harrison.

Cole clătină din cap. Harrison se întoarse spre Adam.

– Mary Rose e în stare să-şi poarte singură de grijă, atîta vreme cît gîndeşte înainte de a acţiona.

– Dar n-a gîndit atunci cînd a sărit la Bickley, nu-i aşa? întrebă Adam. Sîntem norocoşi că n-a omorît-o.

– Da, sîntem, încuviinţă Harrison. E o femeie foarte frumoasă. Bărbaţii sînt tentaţi să facă lucruri prosteşti atunci cînd văd un chip drăguţ. N-avem de unde să ştim cum vor reacţiona străinii din oraş. De aceea, concluzionă el, Mary Rose şi Eleanor vor rămîne acasă.

I se părea că prezentase suficient de clar lucrurile. Dar n-a avut şanse de izbîndă. Adam le-a lăsat pe fete să meargă.

Mary Rose s-a grăbit să se pregătească. Eleanor era deja sus, schimbîndu-şi rochia. Harrison nu-şi dădea seama de ce trebuia să se schimbe. Nu făcuse nimic toată ziua, aşa că rochia ei n-avea cum să fie murdară.

Adam aşteptă pînă dispărură amîndouă în casă, apoi se aşeză lîngă Harrison, pe verandă.

– Nu ştiu dac-am acţionat după ce-am chibzuit, sau dacă sînt pur şi simplu disperat. Însă cîteva ore de linişte şi pace sînt ca o mană cerească.

– Te-a înnebunit şi pe tine Eleanor, nu-i aşa? îl întrebă Cole.

Adam dădu din cap.

– E foarte drăguţă cu mine. N-ar trebui să mă plîng, dar...

– A întors toată casa cu fundu-n sus, zise Harrison.

– Da, încuviinţă Adam.

– Nu e proastă, e numai rea, zise Cole. Zîmbi. Eu unul apreciez această calitate la o femeie.

– Care anume? Prostia sau răutatea? îl necăji Harrison.

– Va trebui să faci ceva, îi spuse Cole fratelui său.

– Cum ar fi...? Mary Rose zice că lui Eleanor îi e

frică. Am petrecut ceva timp cu ea şi înclin să-i dau dreptate lui Mary Rose.

– Tocmai de-asta voi doi aţi fost atît de răbdători cu ea. Nu merge aşa, zise Harrison.

– Spune-ne ceva ce nu ştim, băiatule de la oraş.

– Cole, nu-l mai necăji. Încearcă să ne ajute. Ai vreun plan, Harrison?

– Da. O tactică a terorii.

Strigătul de mînie al lui Eleanor răsună pînă la ei. Ca răspuns, Cole închise ochii, iar Adam îşi încleştă fălcile.

– Doamne, ce voce ascuţită are, murmură Cole. Chiar trebuie să ţipe tot timpul?

Harrison nu credea că întrebarea lui Cole mai avea nevoie de răspuns. Le spuse celor doi fraţi planul lui şi aşteptă comentariile lor. N-au existat.

– Deci eu voi fi salvatorul vostru, spuse Cole. Cum rămîne cu Mary Rose? N-o să fie de acord.

– Aşteptăm pînă ne vom întoarce din oraş. Travis şi Douglas vor trebui s-o ia înainte împreună cu Mary Rose.

– De ce să nu fiu eu cel care-o lasă pe creastă? întrebă Cole. Îmi place să fiu eu cel rău.

– Fiindcă nu vreau ca ea să te urască. Pe mine poate să mă urască, zise Harrison.

– Înseamnă că va trebui să călătoreşti cu ea, în căruţă. Mă duc s-o pregătesc, spuse Cole.

Mary Rose coborî cîteva minute mai tîrziu, dar Eleanor nu-şi făcu apariţia decît după o jumătate de oră.

Harrison o aştepta în hol, cu Mary Rose. Adam intrase în bucătărie, să pregătească cina.

Eleanor apăru în sfîrşit. Se îmbrăcase cu una din rochiile lui Mary Rose. Aceasta păru contrariată cînd o văzu. Nu spuse nimic, însă, iar Harrison hotărî să se facă a nu fi observat.

Eleanor nu arăta prea rău în rochia albastră. De fapt, era chiar frumuşică, dacă nu puneai la socoteală felul ei de-a fi. Avea un păr foarte frumos, scurt şi cîrlionţat. Nu ştia dacă avea şi un zîmbet frumos, pentru că n-o vă-

zuse niciodată zîmbind. Buzele ei erau mereu ţuguiate în semn de dezgust.

– Eşti gata de plecare, Eleanor? Cole ne aşteaptă în faţă.

– E vreun restaurant în oraş? Mai mult ca sigur. Voi simţi nevoia să mă răcoresc cu o ceaşcă de ceai înainte să ne întoarcem. Mai am nevoie de ceva bani. Fii drăguţă şi mai dă-mi tu, Mary Rose.

– Singurul loc unde se poate bea este *saloon*-ul, şi nu putem intra acolo.

– Cît de necivilizat! Şi de ce nu putem?

– Pentru că nu se cuvine. Mergem?

Harrison le ţinu uşa deschisă. Eleanor ieşi prima, dar se opri brusc. Mary Rose dădu peste ea. Eleanor zărise căruţa şi acum clătina din cap. Cole se întorsese să aducă şi ceilalţi cai.

– Hei, tu de colo! Adu cabrioleta! Nu merg cu căruţa.

Cole se opri, se întoarse şi o privi, furios.

– Nu m-ai auzit, băiete? Adu cabrioleta.

Harrison putea să jure că Cole scotea fum pe nări.

– Ce-are căruţa, Eleanor? o întrebă Mary Rose, încercînd să evite o confruntare. Îl înfurii pe fratele meu.

Harrison stătea în spatele lor, cu un zîmbet larg pe faţă. Se bucura să-l vadă pe Cole înfuriindu-se, mai ales că acesta n-avea ce face, acum.

– Doar nu vorbeşti serios, Mary Rose, replică Eleanor. O să mi se ardă pielea dacă merg cu căruţa. Vrei să fac pistrui?

– Dar eu am pistrui, zise Mary Rose.

– Ştiu, draga mea, ştiu.

Mary Rose lăsă să-i scape un oftat, apoi se întoarse spre Cole.

– Te rog, fă aşa cum a spus. Te ajut eu să deshami caii.

– Îl ajut eu, se oferi Harrison. Voi, doamnelor, aşteptaţi aici. Mary Rose? o strigă el, pe cînd cobora treptele.

– Da, Harrison.

– Îmi plac pistruii tăi.

Harrison călători bineînțeles lîngă Eleanor, iar la vremea cînd au ajuns la Blue Belle, ideea de a se îmbăta i se părea tot mai atrăgătoare.

Îi țiuiau urechile de văicărelile ei. Nu tăcuse nici o clipă. El nu mîna caii suficient de repede. Stătea prea aproape de ea. Era nesuferit, pentru că nu-i vorbea.

Travis şi Douglas erau la *saloon*. Au ieşit afară cînd i-au văzut venind.

Lui Douglas i-a revenit misiunea de a avea grijă de sora lui. El a încuviințat înainte de a vedea cabrioleta şi şi-a dat seama prea tîrziu că-i cădea pe cap şi Eleanor. Atunci începu să se plîngă.

Nimeni nu i-a dat atenție. Travis s-a grăbit înapoi în *saloon*. Voia să nu-i scape din ochi pe cei trei străini, să le observe reacția cînd aveau să-l vadă pe Harrison.

Mary Rose şi Eleanor mergeau alături. Douglas le urma, mult mai în spate.

– Cînd vom intra în magazin, s-ar putea s-o vezi pe o tînără în spatele tejghelei. O cheamă Catherine Morrison. Tatăl ei e proprietarul magazinului, zise Mary Rose.

– E importantă?

– Ce vrei să spui?

– N-are importanță. De ce-mi povesteşti despre ea, dacă nu-i decît o vînzătoare?

– Pentru că-l place pe Harrison.

– Sînt convinsă că fata ar putea găsi ceva mai bun.

– Dar ce are Harrison?

– Oh, sînt atîtea că n-aş şti cu ce să încep, zise Eleanor. Nu poate purta o discuție ca lumea. Bolboroseşte replici dintr-un singur cuvînt şi e mai mereu încruntat. Te şi intimidează, zău. Sînt sigură c-ai observat.

– Am observat că e minunat, şi blînd, şi atent, şi iubitor, replică Mary Rose. Nu vreau ca ea, Catherine, să flirteze cu el.

– Şi? o întrebă Eleanor.

– Mă gîndeam că dac-o vezi dîndu-i tîrcoale lui Harrison, o să... ştii tu.

– Să-i întrerup?

– Da.

– De ce-aş face aşa ceva?

– Ca să mă ajuţi pe mine, strigă Mary Rose, exasperată. Nu mori, Eleanor, dacă mai ajuţi pe cineva, din cînd în cînd. Oh, lasă. Uită c-am pomenit măcar de Catherine. Apropo, m-ai fi putut întreba, înainte să te îmbraci cu rochia mea.

– Şi aşa mi-e strîmtă.

Eleanor nu-şi ceru scuze, dar Mary Rose nici nu se aştepta la aşa ceva. Ajunseră la magazin. Mary Rose deschise uşa şi o lăsă pe Eleanor să intre prima.

Douglas se asigură că nu erau persoane dubioase înăuntru şi rămase afară, lîngă uşă.

Harrison îl zări pe cel care-i atacase de îndată ce intră în *saloon*. Ticălosul îşi feri iute privirea. Harrison se prefăcu a nu-l fi recunoscut. Îi privi şi pe ceilalţi doi, în drum spre tejghea.

Îşi comandă un whisky şi-l bău pe nerăsuflate. În urechi îi mai răsunau încă văicărelile lui Eleanor. Travis se aşeză în stînga lui, iar Cole în dreapta. Cei doi fraţi stăteau cu spatele la tejghea, uitîndu-se la străini.

– Ei? şopti Cole. E aici?

Harrison nu-i răspunse. Travis se întoarse spre el şi spuse:

– Mai sînt vreo doi străini aici, în Blue Belle. Ar trebui să te uiţi şi la feţele lor. N-au nici un motiv să stea pe-aici. Belle e plecată în Hammond de vreo şase luni. Toată lumea ştie că nu se întoarce decît în iulie. Se întoarce acasă de ziua mea şi pleacă atunci cînd dă frigul. Eşti sigur că-ţi aminteşti cum arăta cel care te-a împuşcat?

– Ce tot şuşotiţi aici? Nu vreau să iasă cu bătaie sau cu focuri de armă, Cole, îi spuse Billie, îngrijorat.

– Tocmai voiam să le spun lui Travis şi lui Cole să-şi

vadă de treburile lor şi să nu se amestece într-ale mele, Billie, îi răspunse Harrison.

– Nu-mi aduc aminte să-i mai fi spus cineva aşa ceva lui Cole Clayborne.

– Nu-l lua în serios, zise Cole. Harrison nu s-a simţit deloc bine în ultimul timp.

Billie dădu din cap înţelegător. Se aplecă pe tejghea.

– Am auzit de leşinurile tale. Ai mai păţit şi altceva, de care eu n-am aflat?

Harrison se întoarse spre Cole. Acesta arboră o expresie inocentă.

– Nu i-am spus eu lui Billie.

– I-a spus lui Dooley, îi zise Travis, repede.

– Îi cunoşti pe bărbaţii care stau la masa din colţ, lîngă fereastră? îl întrebă Harrison pe Billie.

– Nu, de ce mă-ntrebi?

– Mă întrebam cine sînt, atîta tot.

– Cineva ar trebui să le spună să facă o baie. Li se simte mirosul de-aici, spuse Cole, suficient de tare ca să fie auzit.

– Nu te băga, Cole, îi spuse Harrison.

– Mă distram şi eu.

– Vrei să mergem pînă la Belle sau nu? întrebă Travis.

– Spuneţi-mi mai întîi cine e Belle, zise Harrison.

– E tîrfa oraşului, spuse Billie, părînd foarte mîndru de acest lucru. Belle e o femeie tare drăguţă. Nu-i aşa, Travis?

– Da, este.

Cole nu dădea atenţie discuţiei lor. Unul dintre bărbaţi se ridicase şi ieşise. Aşteptă să vadă ce aveau să facă şi ceilalţi.

– Bineînţeles, e-aici de ani de zile, continuă Billie. Dar e încă cea mai bună. Judecătorul Burns se opreşte întotdeauna pe la ea, să-şi pună cizmele sub patul ei, cînd trece prin oraş, în drum spre vreo spînzurătoare. Avem cu toţii o părere foarte bună despre ea. Cred că

ți-ai dat seama de asta: doar am numit oraşul după ea.

– Numele oraşului vostru este cel al unei tîrfe? întrebă Harrison, neîncrezător. Clătină din cap şi izbucni în rîs.

– Ce e caraghios în asta? întrebă Billie.

– Credeam că e numele unei flori, recunoscu el.

Billie chicoti.

– De ce-am face o asemenea prostie? Nu sîntem orăşeni, Harrison. N-am numi niciodată locul ăsta după o floare. N-ar avea nici un sens. Cred că crizele tale de leşin te-au înnebunit, ca pe Ghost.

– N-am leşinat decît o dată, zise Harrison.

– Bineînțeles, spuse Billie, dar din tonul lui se înțelegea că nu-l credea deloc.

Cole îi urmărea încă pe cei doi bărbați de la masă. Unul din ei vorbea pe un ton scăzut. Celălalt tot dădea din cap. Apoi unul din ei se ridică şi ieşi.

Cole îşi îndreptă imediat privirea afară. Era curios unde se ducea.

– Du-te afară, Travis, îi şopti Cole. Pe uşa din spate.

– Billie n-are uşă în spate, îi reaminti Travis.

– Spune-i să-şi facă.

– Ți-am spus să nu te amesteci, zise Harrison.

Cole ridică din umeri. Travis intrase deja în magazie, în spate. Harrison puse o monedă pe tejghea.

– Mulțumesc pentru băutură, Billie.

Se întoarse şi se trezi față-n față cu cel care încercase să-l omoare. Acesta îşi duse încet mîna la talie.

– Ți-am văzut fața, ticălosule.

– Ce vrei să spui?

Harrison îi explică, insultîndu-l cum îi venea la gură. Bărbatul încercă să se ridice, dar îl opri vocea lui Cole.

– Dacă mişti, voi fi nevoit să te omor.

– Nu aici, Cole, te rog, spuse Billie. Părea gata să izbucnească în plîns. Duceți-vă afară, vă rog.

– Nu te amesteca, Cole. E răfuiala mea, nu a ta. Cum te cheamă, laşule?

– O să te omor. Nimeni nu-l face laş pe Quick. Iar lumea-mi zice Quick pentru că sînt iute ca un şarpe.

După ce-şi rosti ameninţarea, laşul ieşi afară. Avea două pistoale, iar Harrison numai unul.

Cole ieşi în prag, să privească la ce se întîmpla. Billie ieşi de după tejghea şi fugi la fereastră.

– Nu crezi c-ar fi mai bine să-ţi ajuţi prietenul? Toată lumea din oraş ştie că Harrison nu ştie să tragă cu pistolul. O să fie omorît. Oh, cît aş fi vrut ca Dooley să fie aici! S-a dus la pescuit, tocmai azi. O să-i pară rău c-a ratat asta.

Cole se uita pe acoperişuri, după ceilalţi doi. Dispăruseră, dar se ascundeau prin apropiere, mai mult ca sigur. Doar laşii se întovărăşesc cu alţi laşi, nu-i aşa?

– Ce caută Harrison în mijlocul drumului, de vorbă cu Quick? întrebă Billie.

– Face pe avocatul, probabil.

– Vorbăria lui îl cam enervează pe iute-ca-şarpele. Se vede de- aici.

Harrison încerca să-l facă pe Quick să-şi recunoască vina, înainte să-i facă vreun rău. Dacă ar fi cooperat şi şi-ar fi recunoscut fapta, Harrison s-ar fi văzut obligat să se poarte în mod civilizat. N-avea să-l omoare. Ci numai să-l bată... bine.

– Ai fi putut s-o omori pe Mary Rose Clayborne, mîrîi el.

Quick se dădu un pas înapoi, văzîndu-l cît era de furios.

– Te omor, repeta Quick. Acum şi aici, în văzul tuturor.

– Spune-mi regulile, îi ceru Harrison.

– Ce?

– Regulile duelului.

– Facem zece paşi înapoi, încet.

– Poţi să numeri pînă la zece?

Quick făcu ochii mici.

– O să-mi facă plăcere să te ucid, şopti el. Cînd se

opreşte unul, se opreşte şi celălalt. După care ne împuşcăm. O să fii mort înainte să apuci să pui mîna pe pistol. Nu mi se spune degeaba iute-ca-şarpele.

Cei doi se depărtară unul de altul, pînă cînd ajunseră la o distanţă de vreo douăzeci de metri. Quick clătină din cap şi spuse:

– Nu mă împuşca!

– De ce nu? strigă Harrison.

– Eu unul n-o să trag. Uite, o să ridic încet mîinile.

Harrison se înfuriase.

– Ce naiba te-a făcut să te răzgîndeşti?

Harrison voia să-l împuşte oricum. Îşi dădu seama că se comporta ca un sălbatic. Dar nu-i păsa. Ticălosul ar fi putut s-o omoare pe Mary Rose, iar viaţa fără ea nu mai avea rost.

Inspiră adînc, încercînd să se calmeze.

– Bine, ridică mîinile. O să-l las pe judecătorul Burns să te spînzure.

Quick ridică mîinile. Harrison se îndreptă spre el, dar o văzu pe Mary Rose privindu-l pe geamul magazinului. Părea foarte supărată.

Nici lui nu-i părea bine că ea era martoră la această confruntare. Poate că, dacă el l-ar fi împuşcat în mîna cu care ţinea pistolul pe Quick, ea ar fi început să-l considere la fel de viteaz ca şi fraţii ei.

Doamne, trebuia să plece cît mai repede de acolo, îşi zise. Începuse să se comporte şi să gîndească precum Cole.

Unde era Cole? Harrison ştiu răspunsul şi fără să se întoarcă. Şi nu era singur. Îl flancau Travis şi Douglas, la cîţiva metri în spatele lui Harrison.

– De cînd staţi aici? le strigă Harrison.

– De destul de mult timp, îi răspunse Cole. Dac-aş fi în locul tău, nu m-aş întoarce cu spatele la Quick. E în stare să te împuşte pe la spate.

– Ţi-am spus...

Harrison îl văzu pe unul din cei trei la o fereastră,

deasupra unei magazii. Tocmai îşi ridica pistolul, cînd Harrison ochi şi trase un foc.

A fost suficient. Pistolul sări cît colo din mîna ticălosului, care scoase un strigăt de durere.

Quick profită de ocazie şi-şi căută pistolul. Cel de-al treilea ieşi dintre clădiri şi trase.

Cole îl împuşcă pe cel care se ivise dintre clădiri, apoi se întoarse spre Quick. Dar era deja prea tîrziu. Travis se achitase deja de această datorie. Îşi punea deja pistolul la loc în toc. Douglas le apăra spatele de orice surpriză.

Lui Harrison îi venea să-i omoare pe toţi fraţii care interveniseră.

Dar umilinţa lui nu era completă încă. Cole începu să-l critice:

– Nu te-ai întrebat unde-au plecat ceilalţi? Dacă n-am fi intervenit noi, te-ai fi trezit cu un glonţ în spate. Foloseşte-ţi mintea, Harrison. Capetele înfierbîntate n-au zile multe prin părţile astea.

Harrison inspiră adînc. Ştia că Cole avea dreptate. Din cauza furiei ar fi putut să moară.

– Ai dreptate. N-am gîndit deloc.

– Te-ai gîndit doar că Quick ar fi putut s-o omoare pe Mary Rose, nu-i aşa?

Harrison dădu din cap. Se simţea ca un idiot.

– Ascultă, orăşeanule. Aici poţi supravieţui dacă te supui unei reguli. Întotdeauna, cineva e mai rapid. Atîta timp cît vei ţine minte asta, o să rămîi în viaţă. M-ai înţeles?

Harrison încuviinţă.

– Nu l-am omorît pe nici unul, reluă Cole.

– Aş fi vrut s-o fi făcut, recunoscu Harrison. O să-i adun şi să-i închid într-o magazie goală.

– Nu ţi-ar ajuta la nimic. Or să scape. Lasă-l pe şerif să se ocupe de ei.

– Ai uitat că n-aveţi şerif?

Cole ridică din umeri.

– Atunci n-ai decît să faci ce vrei. Ai grijă, vine Mary Rose. Şi pare tare furioasă.

Harrison nu îndrăzni să se întoarcă şi s-o privească. Ea ajunse în dreptul lui Douglas.

– Adu caii. Mergem acasă. Acum.

– Eşti supărată, Mary Rose?

– Aţi împuşcat prin tot oraşul, Douglas.

– Eu n-am împuşcat pe nimeni. Harrison a început.

– N-am chef de scuze. Ai fost la fel de vinovat ca şi ceilalţi.

– De ce n-ai chef? S-a mai întîmplat ceva?

– Eleanor tocmai a făcut-o „vacă grasă" pe doamna Morrison. Asta s-a întîmplat. Haide, să mergem.

Cole se întoarse, pentru ca Mary Rose să nu-l vadă zîmbind. Ce răutate, s-o numeşti pe doamna Morrison „vacă grasă"! Ce curaj pe Eleanor, în faţa unei femei care cîntărea de patru ori cît ea!

Travis nu zîmbea, însă. Era oripilat. Eleanor o jignise pe mama lui Catherine.

– Recunosc că e o femeie cam corpolentă, dar n-aş numi-o „vacă", îi spuse el lui Mary Rose.

– Mary Rose, vino încoace. Mai am nevoie de bani. Am găsit ceva ce-aş vrea să-mi cumpăr.

Eleanor o striga din faţa magazinului. Mary Rose o ignoră. I se alătură lui Douglas.

Cole îi explicase lui Travis planul lui Harrison şi-i spusese să i-l dezvăluie şi lui Douglas, dar să prindă un moment în care Mary Rose nu era pe faţă.

Harrison urcă în căruţă, renunţînd la ideea de a-i strînge laolaltă pe răniţi. Cei trei fraţi plecară împreună cu Mary Rose, cîteva clipe mai tîrziu.

Eleanor îşi dădu seama că era în pericol să fie abandonată şi alergă spre căruţă.

Harrison n-o ajută să urce.

– Cine-a mai pomenit asemenea mojicie? murmură ea. Cum de îndrăzneşte Mary Rose să plece fără mine? Doar sînt oaspetele ei.

Harrison strînse din dinți, dar nu scoase nici un cuvînt, prima jumătate a drumului.

– Nu eşti oaspetele nimănui. Ei te țin de milă.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel?

– Coboară, Eleanor.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit prea bine. Dă-te jos.

– Nu vreau.

– Atunci o să te dau eu jos.

– Nu poți vorbi serios.

El o apucă de braț. Ea scoase un țipăt. Apoi coborî din căruță.

– Ți-ai ieşit din minți. Cred o să-i spun lui Mary Rose...

El n-o lăsă să-şi sfîrşească amenințarea.

– N-o să mai apuci să ajungi înapoi, aşa că de ce mi-aş face griji?

– Nu te poți purta astfel cu mine, zise ea şi izbucni în plîns.

– Frații lui Mary Rose îmi vor fi recunoscători. Le-am uşurat misiunea. Oricum voiau să te alunge, mîine.

– Cum adică?

– Aveau de gînd să te facă să pleci.

– N-o să le dea voie Mary Rose.

– Au fost cu toții de acord. Lui nu-i venea greu deloc s-o necăjească. Venise vremea s-o trezească cineva la realitate. Se purtase destul ca o prințesă răsfățată.

– Adam sigur a votat în favoarea mea!

– Ar fi votat, dac-ar fi putut, încuviință Harrison. Dar el e stăpînul casei şi se abține de la vot. Cole, Travis şi Douglas au votat pentru alungarea ta. Aş fi votat şi eu, dar nu fac parte din familie. În casa familiei Clayborne, majoritatea este cea care decide. Mary Rose trebuia să te ajute să-ți faci bagajele, diseară.

– N-o să plec.

– Dacă, din întîmplare, ai găsi drumul spre fermă, fii sigură că frații te vor aduce înapoi în oraş şi te vor lăsa acolo.

Harrison n-avea milă deloc. Îi era chiar puțin rușine pentru că-i făcea plăcere s-o chinuie. Eleanor deveni isterică. Harrison luă frîiele și o porni spre fermă, urmat de strigătele ei. El începu să fluiere, ca să nu le mai audă.

Își dădu seama, însă, că, în loc să se îndepărteze, strigătele se auzeau tot mai aproape. Întoarse capul și o văzu alergînd după el. Eleanor putea să se miște, cînd voia. Ce ciudat! N-avea destulă putere să coboare la micul dejun, dar putea să urce muntele, la fel de repede ca și caii de la căruță.

Îi striga obscenități îngrozitoare. Harrison îndemnă caii. După plan, Cole trebuia să-l aștepte la următoarea curbă. El trebuia să fie salvatorul ei, care s-o determine să promită că se va purta cum se cuvine și care s-o aducă acasă.

Restul drumului a fost foarte liniștit. Harrison uită de purtarea lui Eleanor și se concentră asupra propriei persoane. Îi venea greu să accepte ideea că provocase deliberat o luptă. Nu se comportase deloc asemeni unui bărbat civilizat. Cu cît avea să stea mai multă vreme la fermă, cu atît avea să se transforme într-un barbar.

Gîndurile i se îndreptară spre confruntarea care-l aștepta. Trebuia să stea de vorbă cu ei, chiar în seara aceea, pentru că, în sfîrșit, toți frații erau acasă. Se gîndea cu groază la datoria pe care-o avea. Erau cu toții oameni de treabă. La naiba, aproape că-și dorea să nu fi fost.

Harrison refuza să se gîndească la reacția lui Mary Rose, cînd aceasta avea să afle că el se prefăcuse chiar din clipa întîlnirii lor. Ajunse la fermă, duse căruța la adăpost și se îndreptă spre casă.

– Unde e Mary Rose? strigă el.

– Înăuntru, îi răspunse Douglas.

– Diseară, după cină, aș vrea să vă vorbesc tuturora, îi spuse Harrison lui Adam, care ieșea din țarc.

– Bine, spuse el. Despre ce e vorba?

– O să vă explic mai tîrziu. Nu vreau însă ca Mary Rose să fie de față.

Adam dădu din cap, gînditor. Harrison constată, surprins, că el nu-i mai puse nici o întrebare.

– E tare cald, nu-i așa, Harrison? spuse Cole.

– Da, este, răspunse Harrison, înainte să-și dea seama cu cine vorbea. Ce cauți aici? strigă, apoi.

– Aici locuiesc.

– Unde e Eleanor? întrebă Harrison.

– Nu e cu tine? îl întrebă Adam, din spate.

– Trebuia să fie cu Cole. Ce s-a întîmplat? Ai dus-o înapoi în oraș și-ai lăsat-o acolo?

Chiar în timpul în care punea întrebarea, își dădu seama că acest lucru era imposibil. Cole n-ar fi avut timp s-o ducă pe Eleanor în Blue Belle și să se întoarcă înaintea lui Harrison.

Poate, totuși, găsise o scurtătură.

– E înăuntru, nu-i așa?

– Nu, nu e, zise Adam, și se întoarse spre Cole. Dacă i s-a întîmplat ceva, e vai de tine.

– N-a pățit nimic, spuse Cole.

– Nu-ți dai seama cîte pericole pîndesc? Ți-ai ieșit din minți? Dumnezeule, cîte animale sălbatice dau tîrcoale!

– N-o să le facă nici un rău. Nu te mai agita, Adam.

– Nu ești deloc amuzant, să știi.

Harrison încercă să zîmbească, dar Adam îi aruncă o privire aspră. Știa că Eleanor era bine. Cole n-ar fi lăsat-o pradă pericolelor. Odată ce Adam avea să uite de furia de moment, urma să-și dea și el seama de acest lucru.

– Liniștiți-vă, da? Am luat și eu o pauză. Adam, ți-a spus Travis că am zărit cei cinci juncani care se rătăciseră? Mă gîndeam să mă duc după ei. Travis, vino cu mine.

– Vin și eu, se oferi Harrison. Voia să-și ocupe timpul, să nu se mai gîndească la confruntarea din seara aceea.

– De ce? Oricum nu ne poți fi de ajutor, îi spuse Cole.

– Bineînțeles că pot. Arată-mi ce vrei să fac şi o să fac.

– Cînd am mai auzit eu asta? zise Cole, sec.

– Ce-ai făcut cu Eleanor? repetă Adam întrebarea, aşezîndu-se lîngă Harrison. Nu părea însă prea îngrijorat de soarta ei, ci mai curînd de MacHugh, care străbătea neliniştit țarcul. Harrison, pot să-l călăresc şi eu pe MacHugh?

– Bineînțeles. Nu ştiu însă ce părere o să aibă MacHugh.

– N-ai de gînd să-mi răspunzi, Cole? spuse Adam.

– Are grijă Dooley de ea. M-am întîlnit întîmplător cu el şi i-am dat un dolar, să o supravegheze pînă cînd o să mă simt în stare să mă întorc după ea.

Harrison zîmbi.

– Şi cam cînd o să fii în stare?

– Acum, acum. Ce liniște e, nu?

Travis aduse fiecăruia cîte o bere.

– Nu-i ăla Dooley? Cel care coboară dealul?

– Doamne, e Dooley! Şi e singur! exclamă Adam. Cole, dacă i se întîmplă ceva lui Eleanor, tu eşti de vină.

– Am cumpărat douăsprezece sticle de bere, spuse Travis. E bună, alunecă pe gît.

– Sper ca Mary Rose să nu iasă din casă tocmai acum. Altfel, o să-şi dea seama că lipseşte Eleanor.

– Dacă ne întreabă, nu-i spunem nimic, zise Travis, după care căscă. Mary Rose crede că Eleanor e în camera ei. E mai bine aşa.

– Nu cred să vrea să stea de vorbă cu Eleanor prea curînd, prezise Douglas.

– De ce nu? întrebă Adam.

– Pentru că e încă furioasă pe ea. Eleanor i-a spus doamnei Morrison că e o vacă grasă.

– Dumnezeule! Sper că n-a auzit-o doamna Morrison.

– N-avea cum să nu audă, zise Douglas. I-a spus-o în față.

Adam clătină din cap.

– Se pare că de-aici încolo va trebui să ne facem cumpărăturile la Hammond.

– Eleanor o să-şi ceară scuze, profeţi Cole.

– Ce făcea cînd ai plecat tu? îl întrebă Travis.

– Arunca cu pietre şi ţipa. Are un vocabular tare colorat, să ştiţi.

– Bună ziua, Dooley, strigă Douglas. Vrei o bere?

– Mi-ar prinde tare bine, spuse Dooley şi se aşeză pe trepte, între Adam şi Harrison. Îşi scoase pălăria şi-şi şterse chelia cu mîneca hainei. E tare cald pentru o zi de iarnă, nu vi se pare?

– Sîntem în iunie, Dooley, îl informă Cole.

Harrison aşteptă răbdător ca vreunul dintre fraţi să întrebe ce se întîmplase cu Eleanor. Nici unul nu scoase însă nici un cuvînt. Îşi savurau berea. Atunci nu mai putu suporta şi-l întrebă el:

– Dooley, nu trebuia să o supraveghezi pe Eleanor?

– Ba da, domnule.

– Atunci de ce eşti aici?

– N-am mai putut suporta. Făcea atîta zgomot! Nu m-a observat, însă. Ştiu să mă ascund, cînd vreau. Dar nu puteam să scap de zbieretele ei, chiar dacă mi-am astupat urechile. Atunci a trecut pe-acolo Ghost. I-am dat doi dolari s-o păzească el.

– Era băut? îl întrebă Cole.

– N-a mai pus gura pe băutură de trei zile. E treaz, îl asigură Dooley.

Harrison se întoarse spre Cole.

– Eu unul nu mă duc după ea.

– Nici nu te-am rugat.

– Dar eu voi fi cel învinovăţit, nu-i aşa?

– Bineînţeles, zise Cole. Iar dacă Mary Rose prinde de veste, înainte ca eu să apuc s-o aduc înapoi pe Eleanor, o să fie numai din vina ta.

– Cum adică?

– A fost planul tău, nu?

– S-ar putea ca Mary Rose să nu afle, sugeră Travis, din prag.

– Eu am fost de bună credință, zise Harrison.

– O să afle, cobi Douglas. Mary Rose o să mai țină supărarea pînă pe vineri. După care o să înceapă să pună întrebări.

– Ai de gînd s-o lași pe Eleanor în munți atîta vreme? îl întrebă Harrison pe Cole.

– Nu cred c-ar face față Ghost. S-ar putea să trebuiască să-i mai dau un dolar. Îmi împrumuți tu unul, Cole?

– Bineînțeles, Dooley.

– Ți-am adus berea, Dooley, spuse Travis. Ia te uită, nu-i Ghost, cel care coboară dealul?

Harrison oftă, acceptînd inevitabilul. Va trebui să se ducă după Eleanor.

Mary Rose apăru în prag.

– Bună, Dooley.

– Bună ziua, domnișoară Mary.

Ea se uită în jur.

– A văzut-o vreunul dintre voi pe Eleanor? Vreau să stau de vorbă cu ea.

Se uitară cu toții la Harrison. Acesta nu scoase nici un cuvînt. Într-un tîrziu, Travis spuse:

– E sus, în camera ei. Las-o să mai fiarbă.

– De ce să fiarbă?

Lui Travis nu-i venea nici o idee. Douglas îi sări în ajutor.

– Știe că ești supărată pe ea, Mary Rose. E rea, nu e și proastă însă.

– Adam, ai discutat cu Harrison? îl întrebă Mary Rose.

– Nu încă.

– Fă-o, te rog. Cu cît mai curînd, cu atît mai bine.

– Despre ce e vorba? o întrebă Harrison.

Ea nu-i răspunse. Se întoarse pe călcîie și intră în casă, trîntind ușa.

Harrison se întoarse spre Adam.

– Despre ce e vorba?

– Te-a pîrît, zise Cole.

– Ce?

– I-a spus lui Adam despre împuşcături.

– Nu te simți jignit, Harrison. Mary Rose încercă doar să te protejeze, zise Douglas.

Cole se ridică, se îndreptă de umeri şi coborî treptele.

– Cred că va trebui să mă duc s-o recuperez pe Eleanor. Ghost, de ce n-ai păzit-o? strigă el.

– Nu mai puteam suporta. Henry a auzit tărăboiul şi a venit să vadă ce se întîmpla. I-am dat trei dolari, s-o păzească el. N-o să-ți mai fac niciodată vreo favoare, Dooley.

Cole se îndreptă spre hambar.

– Harrison, ai mai mînuit vreodată o frînghie?

– I-am arătat eu cum se face, răspunse Douglas. A tot exersat de atunci.

– O să mergem după juncanii aceia după ce-o aduc înapoi pe Eleanor, strigă Cole.

Harrison se ridică.

– Douglas, nu trebuia să minți pentru mine.

– Du-te acum să exersezi, îi sugeră acesta. Aşa, nu va mai fi o minciună. Haide, îți arăt eu cum se face.

– Ar fi mai bine să mănînci ceva înainte, îi sugeră Adam.

El încuviință şi intră cu Adam în bucătărie. Mîncară şi vorbiră despre lucruri mărunte. Mary Rose intră în bucătărie, îi văzu la masă şi ieşi grăbită.

– N-ar fi trebuit să discutăm despre ce s-a întîmplat în oraş? Înțeleg că m-a spus Mary Rose.

– Da. Sora mea e de părere că l-ai provocat deliberat pe acel bărbat.

– Aşa e, recunoscu Harrison, aşteptînd „predica" lui Adam. Dar acesta nu mai continuă. După cîteva minute, adăugă: Ei?

– Ce?

– Nu vrei să discutăm despre asta?

– Dar am făcut-o!

Harrison izbucni în rîs.

Pe de altă parte, însă, lui Cole nu-i ardea de rîs. În clipa în care l-a zărit, Eleanor a aruncat în el cu o piatră.

Nu era deloc o modalitate de a-ţi întîmpina salvatorul. Ar fi trebuit să se arate recunoscătoare, nu furioasă.

– Chiar n-ai înţeles nimic? o întrebă el. Nu mai arunca, la naiba!

Eleanor stătea în mijlocul drumului, desculţă. După cîteva clipe, începu să meargă, îndreptîndu-se spre fermă.

– Unde te duci?

– Să-mi împachetez lucrurile. Îl împuşc pe Harrison, pentru că m-a lăsat aici, apoi plec.

– Mary Rose n-o să te lase să-l împuşti pe Harrison. Îl place.

– Nu-mi pasă.

– Bineînţeles că nu. Nu-ţi pasă de nimeni, numai de tine.

Părea resemnat. Ea-şi îndreptă umerii.

– Nu-i adevărat. Mary Rose are patru fraţi puternici care să aibă grijă de ea. Eu n-am pe nimeni. Trebuie să-mi port singură de grijă.

– Eşti cea mai egoistă fiinţă pe care am cunoscut-o.

Ea izbucni în plîns.

– Am avut o viaţă grea, protestă.

– Cine n-a avut?

– Harrison m-a lăsat aici, singură.

– N-ai fost singură nici o clipă.

– Ştiu. Se întoarse spre tufişuri. Poţi pleca acum, Henry. A venit Cole.

– Mulţumesc, domnişoară Eleanor, îi răspunse el.

Ea inspiră adînc.

– Îţi... sînt recunoscătoare că mi-ai ţinut companie.

– Mi-a făcut plăcere, mai puţin clipele în care urlai. M-a luat durerea de cap, domnişoară Eleanor.

– Îmi pare rău.

Se întoarse şi-şi continuă drumul. Cole i se alătură.

– N-a fost chiar aşa de greu, nu?

– Ce anume? întrebă ea, uitîndu-se cu atenţie pe unde mergea. O frigeau tălpile.

Se simţea groaznic şi ştia că arăta groaznic. Îşi trecu degetele prin păr, încercînd să-şi aranjeze buclele. Nu-i păsa de ce credea Cole despre ea în acele clipe.

– N-a fost prea greu să fii amabilă, nu?

– Ba a fost.

El zîmbi.

– De ce?

– N-ai înţelege.

– Încearcă-mă.

– Mă face să mă simt vulnerabilă.

El aproape că încuviinţă. Ei doi erau mai asemănători decît ar fi crezut.

– Trebuie să te porţi cu ceilalţi aşa cum ai vrea să fii tratat de către ei, recită el din memorie. Dumnezeule, de cîte ori îi repetase Adam această regulă de aur?

– De ce-aş face aşa ceva?

El n-avea nici cea mai mică idee. Aşa că-şi prezentă Eleanor teoria ei:

– Chiar crezi că oamenii se vor purta frumos cu mine?

– Unii o vor face.

– Şi cei care nu o vor face?

– Vei fi rea cu ei.

Ea izbucni în rîs, uimită că se putea distra, chiar şi în aceste împrejurări. Cuvintele lui erau juste, dar ea nu era încă pregătită să recunoască acest lucru.

– Toţi mă abandonează. Chiar şi tatăl meu m-a părăsit.

– Şi?

– M-am speriat.

– Cine nu se sperie, din cînd în cînd?

Ea mai făcu o încercare.

– N-am nici un ban.

– Păcat. Încearcă să-i cîştigi.

– Cum? Nu ştiu să fac nimic. Poate c-ar trebui să mă mărit.

– Cine să te vrea? Nici măcar cei mai disperaţi, care n-au mai văzut de ani întregi o femeie frumoasă ca tine.

Ea făcu ochii mari, uimită de compliment. Chiar aşa o considera el? Frumoasă?

– Mary Rose nu mă place. Îi e numai milă de mine.

– Aşa că o tratezi ca pe...

– N-am nevoie de mila ei! strigă Eleanor.

– Atunci spune-i ce simţi, dar cu blîndeţe. Mary Rose poate fi o foarte bună prietenă, dacă n-o alungi.

– E prea tîrziu. Am stricat totul, deja. Au votat. Trebuie să plec. Am aflat-o de la Harrison. Chiar crezi că sînt frumoasă?

– Bineînţeles. Mai ales cînd zîmbeşti.

– Travis mă urăşte. N-are rost să-i zîmbesc.

– Ar trebui să nu i te mai adresezi cu „băiete".

– Îi uitasem numele.

– Ba nu. Voiai numai să-l iriţi. Şi ai reuşit. N-o mai face, altă dată.

Ea dădu din cap. El nu-şi terminase însă sfaturile.

– Spune-mi pe nume.

– Cole.

– Exact. Mă numesc Cole, nu „hei tu", sau „băiete".

– Chiar trebuie să fiu drăguţă cu toată lumea?

Numai Eleanor putea să pună o asemenea întrebare.

– Da.

– Glumeam.

– Iar eu am avut dreptate.

– Da?

– Eşti tare drăguţă cînd zîmbeşti.

– Îţi mulţumesc. Am fost drăguţă cu Adam. Harrison mi-a spus că el n-a votat împotriva mea. Bineînţeles că n-a făcut-o.

– De ce?

– Fiindcă e capul familiei. Trebuia să se abţină... nu-i aşa?

– Am uitat.

– Crezi că Adam ar fi votat pentru alungarea mea?

– Nu.

– Nici eu nu cred. E un bărbat foarte blînd. Tolerează pe oricine... inclusiv pe mine.

– Şi eu sînt blînd.

– Ba nu eşti.

El zîmbi, fiindcă Eleanor avea dreptate.

– Ai de gînd să-ţi continui drumul?

– Am de ales?

El se aplecă, o luă pe după talie şi o ridică lîngă el, în şa. Era tare uşoară.

Eleanor ştia c-ar fi trebuit să-i mulţumească. Încercă să găsească cuvintele cele mai potrivite. N-ar fi trebuit să-i fie greu, dar îi era. Se purtase ca un tiran în ultimii ani, dăduse ordine şi nu arătase nici un semn de gratitudine.

Merseră cîteva minute fără să scoată vreun cuvînt. Cole se simţea bine cînd era linişte. Nu şi Eleanor.

– De ce-ai făcut-o pe doamna Morrison „vacă grasă"?

– O ajutam pe Mary Rose.

– Cum?

– Doamna Morrison a avut tupeul să-mi spună că Harrison o să-i facă precis curte fiicei ei. I-am spus că se înşela. Ea a continuat să mă contrazică şi uite aşa...

El schimbă subiectul.

– N-ai învăţat nimic la şcoală care să-ţi fie de folos acum?

– Aş putea preda.

– Şi de ce n-o faci?

– Pentru că nu mă plac copiii.

El nu se arătă deloc surprins.

– Ţie îţi plac copiii?

– Nu ştiu. N-am stat în preajma lor.

– Atunci de unde ştii că nu te plac?

– Pentru că nimeni altcineva nu mă place.

El oftă.

– Poți să ne ajuți la fermă?

– Ce să fac, anume?

– Nu ştiu. Bănuiesc că n-ai fi în stare să mîni vitele sau să înhami caii. Ce-ai zice de spălatul vaselor, de gătit sau de cusut?

– Cusut! Ştiu să cos!

– Ai văzut?

– Dar e prea tîrziu. Am fost alungată.

– Dacă-mi promiți că încerci să te împaci cu toată lumea, o să stau eu de vorbă cu ei. O să-i conving să mai votăm o dată, peste cîteva zile. Dacă o să fii drăguță cu toți, poate c-or să uite c-au vrut să te alunge.

– De ce te porți atît de frumos cu mine acum?

– Pentru că eşti cea mai drăguță, cea mai rea şi cea mai dulce femeie pe care-o cunosc.

– Nimeni nu poate fi şi rău şi dulce în acelaşi timp.

El ridică din umeri.

– Ai votat împotriva mea, Cole?

– Nu mai are importanță. E de domeniul trecutului.

– Regula asta mi se aplică şi mie?

– Bineînțeles. O s-o luăm de la început.

Ea se întoarse, să-i mulțumească. Îl privi în ochi şi uită pe loc ce voia să spună. El se concentră asupra gurii ei. Era recunoscător faptului că armăsarul său ştia drumul spre fermă, pentru că el nu mai era în stare să-l îndrume.

– Îmi pare rău, murmură el, anticipînd ce-avea să se întîmple.

Ce era cu el? Şi de ce-şi cerea scuze? Ea îi citi în ochi căldură şi tandrețe. Nici un bărbat n-o mai privise astfel. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Cole, ar fi zis că voia să o sărute.

El făcu întocmai. Îşi lipi buzele fierbinți de gura ei. Era primul bărbat care-o săruta, iar lipsa de experiență o făcu să se simtă ruşinată şi nesigură. Nu mai ştia decît că nu voia ca el să se oprească; cînd el încercă să se retragă, îi cuprinse gîtul cu brațele.

Cole o îmbrăţişă din nou şi o sărută iar. Îi spuse să-şi desfacă buzele. Ea nu-l întrebă de ce. Îl lăsă să-i arate. Inima îi bătea cu putere. Învăţa repede, fără să fie rezervată sau inhibată. Curiozitatea o făcea îndrăzneaţă. Îi imita fiecare mişcare, încercînd să-i ofere tot atîta plăcere pe cît primea.

Erau amîndoi copleşiţi de emoţie cînd s-au desprins din îmbrăţişare.

– Ţi-a plăcut să mă săruţi?

– Oh, de ce-or vrea femeile să discute mereu despre aşa ceva?

Ea ridică din umeri, fără să se simtă jignită de tonul lui.

– Nu ştiu. Aşa, pur şi simplu. Eşti primul bărbat care m-a sărutat. Aşa că, bineînţeles, eram curioasă să ştiu dacă ţi-a plăcut.

El lăsă imediat deoparte îmbufnarea.

– N-ai mai fost sărutată niciodată?

– Nu ţi-am spus-o ca să te amuzi.

– Dar nu rîd de tine. Te-ai descurcat de minune.

– Mulţumesc. Atunci de ce te-ai oprit?

– Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar trebuie să-ţi spun motivele?

– Nu ademeneşti un urs grizzly decît atunci cînd vrei să fii mîncat de viu.

Ea nu era chiar complet ignorantă. Mai auzise cîte ceva despre ce se petrecea între doi oameni căsătoriţi. Unele lucruri i se păreau însă de-a dreptul imposibile. Cu toate acestea, însă, ştia suficient de multe ca să-l înţeleagă acum pe Cole.

Eleanor zîmbi tot restul drumului înapoi.

– Uite-i pe Adam şi pe Harrison în ţarc, lîngă calul acela urît.

– Adam va încerca să-l călărească pe MacHugh. Salută-i, Eleanor.

Adam se întoarse cînd se auzi strigăt, şi-i răspunse la salut.

– Se pare că planul tău dă roade. Eleanor părea aproape fericită, spuse Adam, întorcîndu-se apoi spre Harrison.

Harrison dădu din cap, mulțumit. Atîta vreme cît Eleanor se purta cum se cuvine, viața în familie avea să fie tihnită. Bineînțeles că Mary Rose ar fi fost în stare să-l omoare, dacă afla ce făcuse. L-ar fi considerat un ticălos fără inimă.

La naiba, ce conta ce gîndea ea? Oricum avea să-l dispreţuiască atunci cînd va afla cu ce intenţii venise.

Prinderea juncanilor părea o ocupaţie foarte potrivită, hotărî Harrison. N-ar mai fi avut timp să-şi facă griji. De-abia aştepta să muncească.

Dar nu căpătă decît o lecţie de umilinţă. Şi multă durere.

La vremea cînd se aşeza la masă, seara, îl dureau toţi muşchii. De parcă cineva l-ar fi legat fedeleş şi l-ar fi tîrît pe jos, în goana calului. Iar mîna stîngă parcă-i luase foc.

Mary Rose era plină de simpatie. După ce şi-au spus rugăciunea, a făcut schimb de locuri cu Eleanor, ca să stea mai aproape de el şi să-i taie friptura.

– De ce ţi-ai dat mănuşile jos? îl întrebă Douglas.

– Poate că-l mînca în palmă, răspunse Travis în locul lui.

Adam se întoarse spre Cole. Îl văzu zîmbind şi clătină din cap.

– Parcă fusese vorba să ai grijă de el.

– N-a fost vina mea. Oricine cu ceva minte ar fi dat drumul frînghiei.

– Te-au tîrît departe?

„Destul", îşi zise Harrison.

– Nu contează, răspunse el. Cole are dreptate. N-a fost vina lui. Credeam că ştiu ce am de făcut. Dar n-a fost aşa. Am învăţat o lecţie de preţ astăzi.

Mary Rose îi trecea furculiţa prin faţa ochilor, înainte şi înapoi. Harrison îşi pierdu răbdarea. I-o smulse din

mînă şi-i spuse să nu se mai agite atît.

Iritarea lui n-o impresionă.

– N-ai luat nici o înghiţitură.

– Nu sînt invalid. Pot să mănînc şi singur.

– Nu-ţi mai face atîtea griji, îi spuse Douglas. Pun pariu că arsura aceea îl doare într-atît, încît nici nu-i mai arde de mîncare. Ai avut noroc că e la mîna stîngă, Harrison.

– Spune-ne şi nouă ce-ai învăţat, îl îndemnă Adam.

– Să nu-şi mai scoată niciodată mănuşile, zise Travis, zîmbind.

– Să dea drumul frînghiei, continuă Cole, făcîndu-i cu ochiul lui Eleanor. Aceasta roşi.

Adam observă ce se întîmpla între ei şi-şi ridică ochii spre tavan.

– Am învăţat că nu sînt deloc potrivit vieţii de aici, zise Harrison. Se întoarse spre Mary Rose. Mulţumită?

Mary Rose nu-i răspunse. Harrison căuta ceartă, iar ea n-avea de gînd să- i facă pe plac. Dacă el ar fi fost într-o dispoziţie mai bună, i-ar fi spus că era într-adevăr mulţumită. Pentru că el se hotărîse să lase aroganţa deoparte şi să înveţe cît mai multe. Şansele lui de a avea o viaţă lungă se înmulţiseră considerabil. Era mulţumită din această cauză? Bineînţeles.

Discuţia se axă pe un alt subiect, mai puţin sensibil. Harrison era curios să afle de ce fraţii Clayborne se hotărîseră să investească în vite. Îi explică Travis:

– Am mai avut vite, dar au fost două ierni foarte aspre la rînd şi am fost nevoiţi să le vindem, fiindcă aveam nevoie de bani. Acum sîntem într-o situaţie mai bună. O luăm de la început, într-un fel. Am avut un moment greu, atunci cînd am pierdut taurul. Nici măcar Douglas n-a putut să-l vindece. Dar de-atunci am avut profituri bune şi merită să o luăm de la capăt.

– Am început cu două sute şi aveam aproape patru sute cînd le-am vîndut, adăugă Adam. Trăiesc libere. Travis e nemulţumit, fiindcă ar vrea să le îngrădească.

Nu poți însă îngrădi pământul comunității. Toți fermierii se adună o dată pe an, primăvara, la Salt Lake. Travis şi Cole tocmai se întorseseră de-acolo cînd ai sosit tu.

Pentru Harrison era evident că, frații Clayborne obținuseră, cu răbdare, ceea ce-şi doriseră. Erau acum bogați. Cu toate astea, însă, nici unul dintre ei nu părea să-şi dea seama de asta. Travis era cel mai obsedat de bani. Cole, de siguranță. Dacă ar fi fost posibil, ar fi construit un zid de fortăreață în jurul casei, ca toți cei dinăuntru să fie în siguranță.

Au continuat să discute despre situația lor financiară pînă cînd Mary Rose şi Eleanor s-au ridicat de la masă.

– Adam spunea că vrei să discuți ceva cu noi, zise Douglas. Ce anume?

Mary Rose, care ajunsese în prag, se întoarse şi reveni la masă.

– Sora noastră nu trebuia să ştie, îi reaminti Cole fratelui său.

– Am uitat, recunoscu Douglas. Iartă-mă, Harrison.

– Ce anume nu trebuia să ştiu?

Începuse deja să-şi facă griji. Oare Harrison avea de gînd să le spună fraților ei că voia să plece? Că munca la fermă se dovedise prea grea pentru el? Oare renunța?

O cuprinse panica. Se străduí să se calmeze. Harrison nu era genul de bărbat care renunță. Dacă pleca, o făcea numai pentru că devenise neliniştit, pentru că venise vremea s-o ia din loc. Dar dacă acesta era adevărul, de ce ea era exclusă de la discuție?

– Despre ce voiați să discutați?

Harrison îi luă mîna într-a lui.

– Va trebui să ai răbdare.

Ea dădu din cap şi-l privi în ochi.

– Nu e rîndul tău să speli vasele, Mary Rose? o întrebă Douglas.

– Ba da, răspunse ea.

Cole îi făcu un semn lui Eleanor, pe sub masă. Cînd ea îl privi, el dădu din cap spre Mary Rose şi aşteptă.

Eleanor înțelese imediat şi se ridică.

– Pot să te ajut şi eu?

Travis era convins că nu auzise bine. Eleanor îşi oferea ajutorul? Nu era posibil. Vru să spună ceva, dar întîlni privirea lui Cole şi tăcu. Adam aştepta ca Mary Rose să-i răspundă lui Eleanor. După cîteva momente de uimire, ea zise:

– Da, îți mulțumesc pentru ajutor.

Masa a fost strînsă în cîteva minute. Ori de cîte ori Mary Rose intra în sufragerie, zăbovea cît de mult putea. Voia să ştie ce anume voiau să discute, dar nici unul nu-i dădea vreun indiciu. Luă un prosop şi începu să şteargă farfuriile pe care le spălase deja Eleanor.

– Aş vrea să-ți spun ceva, Mary Rose.

– Nu poate aştepta, Eleanor?

– Nu.

– Bine. Ce e?

– Nu trebuie să-mi răspunzi aşa.

– Scuză-mă. Îmi făceam griji pentru Harrison. Ce voiai să-mi spui?

– Voiam să ştii cît de rău îmi pare pentru felul în care m-am purtat. Eşti singura prietenă pe care-o am. Te rog să mă ierți.

– Am mai discutat despre asta, acum vreo oră. Ştii bine că te iert.

– Simțeam nevoia să ți-o mai spun o dată. Vreau să ştii că sînt sinceră. Vreau să mă placi.

– Dar te plac.

– Nu am fost drăguță şi atentă cînd m-am oferit să te ajut la vase?

– Ba da, o asigură Mary Rose. Sînt foarte norocoasă să te am drept prietenă.

Eleanor dădu din cap.

– Asta-i şi părerea mea. Şi nu sînt arogantă, să ştii. Ci foarte sinceră. Ştiam să urăsc cu patimă, nu? Acum, cînd învăț valorile prieteniei, voi deveni la fel de pătimaşă în loialitatea mea. Nu crezi?

– Ba da.

– Bine. Acum spune-mi de ce-ți faci griji pentru Harrison. Ce-a mai făcut?

– Ce-a mai făcut? Ce vrei să spui cu asta?

Eleanor își aminti de promisiunea de a nu-i spune lui Mary Rose despre ce-i făcuse Harrison.

– M-a enervat. Tot timpul are necazuri. Nu te-ai uitat la cît e de zgîriat? Mă întrebam ce-o mai fi făcut de data asta.

– Cred că-şi ia rămas bun de la frații mei, chiar în clipa asta.

– Vrei să spui c-ai fi necăjită dac-ar pleca?

– Da, şopti Mary Rose.

– Eşti tare bună cu el. Totuşi, nu cred că despre asta vorbesc acum. Nu te-ar fi exclus tocmai pe tine de la discuție.

– Atunci ce...

– Poate că le cere permisiunea să te curteze. Te-ai gîndit la posibilitatea asta?

– Crezi?

– Ar avea sens, nu? Ştiu că Harrison ține la tine. Îți zîmbește mereu. De la discuția *asta* ai fi exclusă. Nu le poate cere acest lucru de față cu tine.

Mary Rose se înviorase. Voia cu disperare s-o creadă pe Eleanor.

– Poate că n-ar trebui să-mi fac prea multe speranțe, şopti ea.

Hotărî să tragă cu urechea, din hol. Dar se întîlni cu Adam, în drum.

– Unde te duci? Ai terminat cu vasele?

– Mă duceam după fața de masă. Dar tu?

– Sîntem prea obosiți astă-seară. Harrison s-a hotărît să amîne discuția pentru mîine.

Ea nu reuşi să-şi ascundă dezamăgirea.

– Deci nu-mi voi satisface curiozitatea decît mîine.

– Haide, nu te mai gîndi atît. Du-te la culcare. Pari obosită.

Ea îi urmă sfatul şi urcă la culcare de îndată ce termină treaba la bucătărie. Era sigură că n-o să reuească să adoarmă, din cauza grijilor pe care şi le făcea. Fusese, însă, o zi lungă şi obositoare, şi adormi la cîteva secunde după ce puse capul pe pernă.

Harrison îşi petrecu următoarea oră plimbîndu-se în sus şi-n jos prin cabană. Nu se mai gîndea însă la discuţia pe care urma s-o aibă cu fraţii Clayborne, ci la schimbările care aveau să aibă loc în viaţa lui – din cauza lui Mary Rose.

Se uită la ceasul de buzunar şi, văzînd că trecuse ora, se reîntoarse în casă.

A intrat primul în sufragerie.

Travis l-a urmat, cu o sticlă de coniac. Apoi Cole, care puse paharele pe masă şi se aşeză. Intrară şi Adam şi Douglas, care închise uşa în urma sa.

– Am fost la Mary Rose. Doarme dusă. Dacă vorbim încet, n-or să fie probleme.

Harrison a fost singurul care a refuzat paharul de băutură. Adam aşteptă pînă se liniştiră cu toţii, apoi zise:

– Haide, Harrison, spune-ne care e adevăratul motiv al venirii tale aici.

– Ştiai că aveam un alt motiv pentru care...

– Bineînţeles.

– De ce nu mi-ai spus nimic...?

– Mi-am închipuit că o să ne spui adevărul, atunci cînd te vei simţi în stare. Oamenii nu trebuie grăbiţi. Atîta vreme cît te puteam supraveghea, nu ne făceam griji. Poate că acum ne vei spune ce te frămîntă.

– Apreciez răbdarea ta.

– Haide să ne lămurim, Harrison, zise Cole. Nouă ne placi, dar sîntem în stare să te omorîm, dacă e nevoie. Să nu încerci să-l iei pe Adam de lîngă noi.

– Nu vreau asta. Nu el este motivul venirii mele aici. Mi-am dat seama că-l protejaţi pe Adam, încă din clipa în care-aţi aflat că sînt avocat. Poate că aţi crezut că aţi fost subtili. Ei bine, n-aţi fost.

– Am fost la fel de subtili ca şi tine, atunci cînd încercai să afli cît mai multe despre noi?

– Da, recunoscu Harrison. Aş vrea însă să vă spun o poveste şi aş aprecia să aveţi răbdare şi să mă ascultaţi.

Aşteptă pînă încuviinţară cu toţii, apoi se sprijini de spătar şi începu:

– Cel pentru care lucrez acum este un foarte bun prieten al tatălui meu. Se numeşte William Elliott şi este lord. Soţia lui se numea Agatha. A fost o femeie bună şi blîndă. Au avut o căsnicie fericită şi trainică.

– Ce legătură au toate astea cu noi? întrebă Travis.

– Lasă-l să ne explice, zise Adam.

– Elliott a fost, şi încă mai este, un om foarte inteligent. A strîns imediat o avere considerabilă. A construit cîteva fabrici în Anglia, apoi s-a hotărît să se extindă, în America. A sosit la New York cu soţia, ca să inaugureze o fabrică din afara oraşului. Nu i-ar fi permis Agathei să-l însoţească, dacă ar fi ştiut că era însărcinată. Sănătatea soţiei lui era mai importantă decît orice altceva. Inaugurarea a fost amînată, pentru că una din clădiri nu întrunea standardele lui Elliott. A rămas în America, împreună cu soţia, ca să supravegheze lucrările. Cîteva luni mai tîrziu, Agatha dădea naştere unicului lor copil. I-au pus numele Victoria, după mama lui Elliott.

Harrison făcu o pauză, să-şi adune gîndurile. Se uită la fiecare, să-şi dea seama dacă vreunul dintre ei înţelegea încotro bătea el. Citi numai curiozitate, însă, pe feţele lor.

– Locuiau de vreun an în New York, cînd au fost loviţi de dezastru. Fabrica era gata, în sfîrşit, de inaugurare. Agatha voia să ia şi copilul la ceremonie, dar Elliott n-a fost de acord. A motivat că fetiţa n-avea încă patru luni şi că era prea fragilă ca să stea prea mult în aerul răcoros de primăvară. Au lăsat-o pe micuţa Victoria cu doica şi cu ceilalţi servitori. N-au lipsit decît două zile, dar cînd s-au întors au găsit poliţia în prag. Doica dispăruse cu copilul. Un bilet cerînd bani a sosit a doua zi după-a-

miază. Secretarul personal al lui Elliott, George MacPherson, l-a prins pe mesager şi l-a luat la întrebări. Era însă un băieţandru care nu le-a putut spune nimic semnificativ. Elliott a strîns rapid banii şi a aşteptat următoarele instrucţiuni. Dar n-a mai primit nici un mesaj. Elliott a început să spere că fiica lui avea să se întoarcă nevătămată acasă.

– Şi ce s-a întîmplat? întrebă Travis.

– A dispărut.

Urmă o tăcere adîncă.

– Lady Agatha nu şi-a mai revenit niciodată. S-a îmbolnăvit şi, după şase luni de căutări înfrigurate, Elliott a fost nevoit să-şi ducă soţia înapoi, în Anglia. L-a lăsat pe MacPherson la New York, să coordoneze investigaţiile. Au urmat orice pistă, dar n-au reuşit să afle nimic. Apoi, după exact şase luni, au găsit-o pe doică.

– Copilul era cu ea? întrebă Cole.

– Nu. S-a presupus că femeia ascunsese copilul undeva în afara oraşului, apoi se întorsese în oraş, cu un motiv oarecare. Dumnezeu ştie de ce. Cînd a găsit-o poliţia, era moartă. Fusese strangulată. Elliott şi soţia lui n-au renunţat la căutări. Agatha, însă, nu şi-a mai recăpătat puterile. A murit, un an mai tîrziu. Elliott mi-a spus că, de fapt, ea încetase să trăiască din ziua în care îi fusese răpit copilul. A murit de inimă rea.

– Şi-a învinuit soţul pentru cele întîmplate? îl întrebă Travis.

– Nu, nu cred. Oricum, Elliott s-a învinovăţit pe sine.

– Cîţi ani aveai cînd s-au întîmplat toate astea?

– Vreo zece. Cînd tatăl meu a murit, Elliott m-a luat în casa lui şi s-a ocupat de educaţia mea. În Anglia, toată lumea ştia ce se întîmplase. Elliott era o figură proeminentă în parlament. Cînd s-a întors acasă, s-a retras din politică, şi-a vîndut fabricile, dar n-a renunţat niciodată la cercetări. De cîte ori veneam acasă, de la universitate, îmi povestea despre viziunile lui.

– Viziuni?

– Felul în care ar fi arătat atunci Victoria, explică el.
– Era disperat, zise Adam.
– Da, încuviință Harrison. N-a renunțat decît cu doi ani în urmă, cînd am preluat eu cercetările. Găsirea Victoriei a devenit curînd o obsesie.
– Dar acum? întrebă Adam.
Harrison inspiră adînc.
– Am găsit-o.

23 august 1866

Dragă Mama Rose,

M-am jucat cu pistolul lui Cole. Mă distram şi eu, dar el a ţipat la mine. Zicea că o să-mi dea şi o bătaie bună. Atunci am început să plîng tare de tot, şi s-a răzgîndit. Pistoalele sînt periculoase, Mama. Aşa mi-a spus Adam. N-o să mă mai joc cu ele. Niciodată. Vrei să-i spui tu lui Cole să nu mai ţipe la mine? Eu sînt o fetiţă cuminte. Aşa a zis şi Adam.

Cu dragoste, fetiţa ta cea cuminte,
Mary Rose

13

Nu voiau să-l creadă. Cole negă cu hotărîre. Mary Rose nu era Victoria. Nu putea fi. Adam a fost mai rezonabil. A pus tot felul de întrebări, căutînd o inadvertență.

Travis respinse de la început explicațiile lui Harrison. Douglas era nefiresc de tăcut şi clătina din cap, din cînd în cînd.

Părea prea contrariat ca să mai vorbească.

– E doar o coincidență, spuse Cole, bătînd cu pumnul în masă.

– Cînd s-a născut Victoria? întrebă Adam, cu vocea tremurînd de emoție.

Harrison mai răspunsese de trei ori la această întrebare:

– Pe 2 ianuarie 1860.

– Dumnezeule! şopti Adam.

– O grămadă de oameni s-au născut atunci, protestă Adam.

– Fii rezonabil, spuse Harrison.

– Explică-ne cum de ai ajuns la concluzia că Mary Rose a noastră e femeia pe care o cauți.

– V-am explicat deja, Travis.

– Ce dacă? Mai spune-ne o dată.

– Bine. Femeia care-a văzut-o pe Mary Rose la internat le-a spus acest lucru oamenilor lui Elliott. S-a întîmplat ca, pe atunci, să mă aflu în Chicago, cu afaceri. Am vorbit personal cu ea.

– Dar acum? Elliott angajase oameni aici, în America? întrebă Travis.

– Da, dar nu prin ei am aflat de existența femeii. Am primit o telegramă de la Londra. Elliott renunțase la căutări.

– Dar nu şi tu, zise Travis, furios parcă din cauza tenacității lui Harrison.

– Nu. Şi nici oamenii lui din Londra. Am angajat un avocat, care să stea de vorbă cu Mary Rose. Iar ceea ce a aflat el m-a făcut să devin şi mai curios.

– Ea nu i-a spus nimic. N-ar fi făcut-o, zise Cole.

– Ai dreptate. Nu i-a spus nimic. Dar ceea ce nu i-a spus m-a intrigat de fapt. Directoarea zicea că mama lui Mary Rose locuia în sud. M-am întrebat de ce, dar nu mi s-a părut suficient de neobişnuit ca să merg pe fir. De obicei, fetele se laudă cu frații lor, sau se plîng de ei. Dar Mary Rose n-a scos nici un cuvînt despre voi patru. Avocatul mi-a relatat că părea înfricoşată, agitată.

– Nici ea n-are încredere în avocați, ca şi noi, zise Travis.

– Am înțeles asta. Reacția voastră a fost, de fapt, un alt indiciu.

– Noi am învățat-o pe Mary Rose să nu discute despre familia ei. Nu voiam ca oamenii să se amestece în lucruri care nu-i privesc.

– Aşa cum v-am mai spus, acum înțeleg. Nu şi atunci, însă.

– Ce anume n-ai înțeles? întrebă Cole.

– Că toți încălcaserăți legea, cîndva. Oricum, reti-

cența surorii voastre m-a făcut și mai curios.

– Și? întrebă Travis.

Harrison știa că ei încercau să găsească o greșeală în raționamentul lui. Nu-i condamna pentru asta. Ar fi făcut la fel, în locul lor.

– De-a lungul anilor, am primit sute de rapoarte despre femei care semănau cu mama Victoriei, sau cu vreo rudă îndepărtată. Cu toate că femeia care-a văzut-o pe Mary Rose era foarte sigură în privința asemănării, nu acesta a fost motivul pentru care am venit în Montana. Ci din cauza raportului la interviul avocatului. Făcu o pauză, apoi continuă: În biblioteca lui Elliott există un portret.

– Cum? N-ai mai pomenit de la el pînă acum.

– După ce Elliott s-a căsătorit cu Agatha, l-a plătit pe un faimos pictor să-i facă portretul soției lui. Cînd am văzut-o pe Mary Rose, la magazinul lui Morrison, pentru o clipă am crezut că Agatha coborîse din tablou și-mi ieșea în întîmpinare. Asemănarea dintre ele este uluitoare. Restul îl știți. Rezistența pe care-ați opus-o mi-a alimentat curiozitatea. Numai oamenii care ascundeau ceva s-ar fi purtat ca voi. Mi-ați repetat la nesfîrșit că e periculos să pui întrebări și cu toate astea mie mi-ați pus sute. Îi întîmpinați cu neîncredere pe reprezentanții legii. Era clar că ascundeați ceva. Greșeala mea a fost că am crezut că-mi ascundeați adevărul în legătură cu răpirea. Nu credeam că voi erați cei care o plănuiseră, ci că o apărați pe femeia care o făcuse. Acum, că vă cunosc pe toți, îmi dau seama că nu-i așa. Și că v-ați bizuit foarte mult unii pe alții. Ați decis să formați o familie. Apoi ați luat copilul și v-ați îndreptat spre vest. Mary Rose este lady Victoria, nu-i așa?

Adam închise ochii.

– Doamne, ea trebuie să fie.

Travis întinse mîna după sticla de coniac. Paharul era deja plin, dar el nici nu observă. Cole îl privea, trist, pe Harrison. Acesta se uită la Adam:

– Pentru tine, pentru sora şi fraţii tăi, dă-mi un dolar.

Cererea lui nu părea să aibă vreun sens. Adam nu se mişcă. Harrison repetă, pe un ton mai aspru. Atunci, acesta scoase din buzunarul vestei o monedă din argint şi i-o aruncă lui Harrison. El o prinse în zbor.

– Pentru ce-a fost asta? întrebă Travis.

– Onorariul. Puţin îmi pasă dacă vă plac sau nu avocaţii. Acum eu vă reprezint. Înţelegeţi cu toţii? Sînteţi de acord?

Îi făcu pe fiecare să-şi dea, verbal, acordul, apoi întrebă:

– Ei bine, care dintre voi are de gînd să-mi explice şi mie?

– Chiar crezi că noi am furat-o? întrebă Cole.

– N-am făcut-o noi, ci altcineva, zise Travis.

– Noi am găsit-o, completă Cole.

– Unde? întrebă Harrison.

– Între gunoaie, zise Cole.

– Unde? N-avusese de gînd să ridice tonul, dar surpriza era prea mare.

– M-ai auzit prea bine. În mormanul de gunoi din capătul aleii noastre. Noi aveam banda noastră. Doamne, eram mici şi atît de prostuţi!

– Eraţi abia nişte copii, zise Harrison. Era normal ca, mai mulţi fiind, să vă simţiţi mai în siguranţă.

– Mda, încuviinţă Cole. Se întoarse spre Adam. Spune-i tu ce s-a întîmplat.

– Trăiam pe străzi. Cu ajutorul unor prieteni, reuşisem să ajung la New York, dar n-aveam de gînd să rămîn acolo. Îi promisesem mamei mele că voi merge în vest. Ea credea că voi fi mai în siguranţă aici, pînă cînd lucrurile aveau să se schimbe?

– Care lucruri? întrebă Harrison.

– Mama era la curent cu toate noutăţile. Lincoln vorbea despre abolirea sclaviei. Mama ştia că aveau să se lupte. Dacă se terminau în favoarea noastră, eram liberi. Era doar o speranţă, dar era tot ce aveam. Trăiam pe

stradă, alături de fraţii mei. Dormeam lipiţi unul de altul, ca să ne ţinem de cald. Eram în luna mai, dar nopţile erau încă reci în acel an şi nu prea aveam cu ce să ne învelim.

– În 1860?

– Da, 1860, zise Adam. Vegheam cu rîndul. În noaptea aceea, Douglas rămăsese treaz, iar noi ceilalţi dormeam duşi. El a fluierat uşor, apoi a discutat. Ceva îl făcuse curios. Îmi aduc aminte că Travis se temea că înăuntru ar putea fi un şarpe.

– Unde anume, înăuntru? întrebă Harrison.

– În coş, răspunse Adam. Şi eu am crezut că era vreun animal. M-am apropiat, să văd mai bine. Atunci am văzut şobolanii...

– Dumnezeule!

– Erau peste tot. A trebuit să-i alung cu torţa. Am crezut că înăuntru era un băieţel. L-am numit Sidney.

– Ea ştie toate astea, nu-i aşa? întrebă Harrison.

– Bineînţeles. Ştie cum am găsit-o. N-am ţinut nimic secret.

Harrison zîmbi.

– Acum înţeleg de ce s-a supărat atît de tare cînd Cole i-a spus „Sidney".

– Da, zise Cole. Nu făceam decît să-i reamintesc că nu era cu nimic mai bună decît noi. E tare puternică, însă. Şi bună la suflet şi nobilă şi...

Adam îşi drese glasul şi continuă:

– În noaptea aceea, am făcut un pact. Să facem tot ce puteam pentru ea. Ne-am luat cu toţii numele Clayborne şi ne-am îndreptat spre vest, după ce Travis s-a asigurat că Mary Rose nu era căutată de nimeni. Ne-a trebuit mult timp pînă să ajungem aici şi să ne construim o casă.

– Dar am reuşit, zise Cole. Acum, dacă stau să mă gîndesc, poate că tocmai tatăl lui Mary Rose ne-a ajutat.

– Cum? întrebă Harrison.

– Douglas i-a şterpelit banii femeii care se desco-

torosise de coş. Se pricepea foarte bine la furtul din buzunare. Banii ne-au ajuns destul de multă vreme.

– Cîți ani aveați pe atunci?

Îi răspunse Travis:

– Eu aveam nouă ani, dar spuneam că am unsprezece. Mi-era teamă că n-or să mă ia cu ei, fiindcă eram prea mic. Douglas şi cu mine ştiam ce înseamnă să creşti într-un orfelinat. N-aveam de gînd să ne întoarcem acolo. Cred că eram suficient de isteț să-mi dau seama că aveam nevoie de protecție. Adam era mare şi puternic aşa că m-am ținut după el, zi şi noapte, pînă cînd a acceptat să rămînem împreună. El avea treisprezece ani. Douglas şi Cole aveau unsprezece.

– Erați niște copii, zise Harrison. Totuşi, nu v-a trecut prin minte că fetița putea să fi fost furată?

– De ce să ne fi gîndit la aşa ceva? întrebă Cole. Am crezut că mama sau tatăl ei n-o mai voiau.

– Ați crezut c-o abandonaseră? Cum de-ați putut gîndi una ca asta?

Cole şi Douglas se priviră, apoi se întoarseră spre Harrison.

– Şi de ce nu? îl întrebă Douglas. Cum crezi că sînt atîția copii pe străzile New York-ului? Chiar credeai că s-au rătăcit, pur şi simplu? Autoritățile ştiu adevărul. Din cînd în cînd, îi ridică pe cei mai mulți, îi urcă în trenuri şi-i trimit departe. Nu se ştie niciodată unde anume. Douglas oftă.

– Nu-i voia nimeni. Nici pe noi trei nu ne voia nimeni. Dar cu Adam, lucrurile stăteau altfel. Mama lui îl obligase să plece de acasă, ca să-l ştie în siguranță. Nu-l abandonase.

– Eu unul nu ştiu dacă mama mea m-ar fi părăsit sau nu, zise Cole, cu vocea gîtuită de emoție. Am auzit că era o femeie tare de treabă. A murit la naşterea mea. Se numea Mary, de aceea am numit-o pe copilă Mary Rose. După mama mea şi după Mama Rose. Douglas a venit cu ideea să combinăm cele două nume.

– Dar tatăl tău, Cole? Ştii ceva despre el? îl întrebă Harrison.

– M-a ținut o vreme la el. Dar îi cam plăceau ginul şi whisky-ul. A încercat să mă vîndă. L-am auzit cînd mă negocia pentru două sticle şi am fugit.

Harrison era prea îngrozit ca să mai poată vorbi. Îi vedea acum pe frații Clayborne într-o altă lumină. Respectul, admirația i se citeau acum pe față.

– Sînteți cu toții foarte curajoşi.

Douglas clătină din cap.

– Nu. Pur şi simplu ne-am descurcat cum am putut mai bine. Cînd am găsit-o pe Mary Rose, eram numai nişte copii speriați. Nici unul dintre noi nu credea că ea va supraviețui. Sau că vreunul din noi o va face. Dar meritam cu toții o şansă, nu-i aşa?

– Nu v-a fost uşor, sînt sigur.

– Da, mai ales cînd trebuia să-i schimbăm scutecele, zîmbi Cole.

– Îi cunoşteați data exactă a naşterii? Mary Rose mi-a spus că are acte. Ce fel de acte?

– În plicul cu bani erau două hîrtii. Le avem, în bibliotecă. Pe una din ele sînt o mulțime de cifre; cealaltă pare să fi fost ruptă dintr-o carte. Sus sînt scrise data naşterii, înălțimea şi greutatea copilei.

– Pagina aceea este din *Biblia* familiei.

– Aşa?

– Da, zise Harrison. Din ea lipsesc două pagini. Una a fost trimisă părinților fetei, odată cu biletul de răscumpărare. Era dovada că o aveau într-adevăr pe Victoria în mîinile ei.

– Eu le-am spus fraților mei despre cele două hîrtii, dar pe atunci ne interesau mai mult banii. Adam era singurul care ştia să citească. A privit hîrtiile şi ne-a spus despre ce era vorba. Le-am păstrat toți aceşti ani numai pentru ca Mary Rose să aibă ceva din trecutul ei.

– Cine v-a învățat pe voi să citiți? îl întrebă Harrison pe Douglas.

– Adam.

– Ştii acum cine-a sugrumat-o pe doică? întrebă Cole.

– Nu, zise Harrison. Dar Elliott n-a crezut niciodată că acționa de una singură. Nu era suficient de isteață ca să plănuiască o răpire. Mai era şi foarte timidă. Trebuie să fi avut un complice.

– Poate că e mort, deja, zise Douglas.

– Poate-a fost o femeie, spuse Harrison.

– Nu, era un bărbat.

– De unde ştii?

– L-am văzut.

– L-ai văzut?

Douglas dădu din cap.

– Cred că acum e rîndul meu să dau explicații, nu-i aşa? Un bărbat a coborît dintr-o trăsură scumpă. Cu un vultur pictat pe portieră. Era îmbrăcat cu o pelerină lungă, neagră, din cele pe care le poartă bărbații bogați cînd se duc la Operă. Avea o pălărie pe care şi-o trăsese pe frunte, dar tot i-am zărit fața. Stătea sub felinar şi s-a întors să privească în direcția mea. Nu m-a văzut, însă. Poate că auzise vreun zgomot şi s-a întors. Oricum, l-am văzut foarte bine. Vrei să ți-l descriu?

– Cum ai putea? Aveai numai doisprezece ani, Douglas. Amintirile se deformează, de-a lungul anilor. A trecut mult timp de-atunci.

– Douglas nu uită niciodată o figură, zise Cole. Nu vrei totuşi să-l asculți?

Harrison dădu din cap.

– Ba da.

– Avea o mustanță deschisă la culoare. N-am văzut ce culoare aveau ochii lui. Avea cam un metru optzeci şi era foarte subțire, cu obraji supți şi buze subțiri. Avea pantofi de lac, negri. I-am remarcat şi chiar m-am gîndit să i-i fur. Bărbatul era îmbrăcat în negru, în haine de seară. Femeia nu voia să-i ia coşul. Tot clătina din cap. Nu eram suficient de aproape ca să aud ce-şi spuneau. El a scos plicul din buzunar şi i l-a dat.

– Bărbatul coborîse cu coşul din trăsură?

– Da?

– Iar ea îl aştepta, în colţ?

– Da.

– Dar vizitiul? L-ai văzut şi pe el?

– Nu. Deîndată ce-am zărit plicul, nu m-a mai interesat altceva. Ea şi l-a pus în buzunarul hainei. Bărbatul s-a urcat în trăsură şi a plecat. Ea l-a aşteptat să dispară, apoi a început să se uite în jur, după un loc unde să se descotorosească de Mary Rose. A ales aleea noastră. A venit repede, a aruncat coşul şi a plecat. Am aşteptat-o pînă a ajuns la colţ, am fluierat, ca să-i atrag atenţia lui Adam, apoi am pornit în urmărirea ei. I-am luat plicul din buzunar chiar în clipa în care se urca în trenul de la miezul nopţii.

Harrison se sprijini de spătar; avea ochii plini de mînie.

Cole îl privi cu atenţie.

– Ştii cine era bărbatul acela?

– Cred că da. Trebuie însă să fiu sigur.

– Trăieşte încă? întrebă Douglas.

– Da.

– Te vei răzbuna?

– Da, răspunse el imediat.

– Ai uitat că eşti avocat? îl întrebă Adam.

– Nu, n-am uitat. Într-un fel sau altul, se va face dreptate. Douglas, mai povesteşte-mi o dată ce s-a întîmplat. Ia-o de la început.

Douglas încuviinţă. Harrison îl aşteptă să termine, apoi începu să-l bombardeze cu întrebări. Într-un final, se declară satisfăcut.

– Şi acum? îl întrebă Travis. Cînd o să-i spui lui Mary Rose?

– N-am de gînd să-i spun, răspunse Harrison. Cred că...

Dar Travis nu-l lăsă să continue.

– De ce te-am crede? N-ai făcut nimic altceva decît

să ne minți, chiar de la început. Nici măcar nu voiai să înveți să conduci o fermă, nu-i așa?

– Ba am vrut să învăț. Credeam, la început, că mă voi întoarce acasă, dar acum știu unde-aș vrea să mă stabilesc, pentru tot restul vieții. Poate chiar voi avea ferma mea. Iar meseria de avocat mă va ajuta să trec de perioadele mai dificile. Toate planurile mele s-au schimbat. Cînd am venit aici, nu eram sigur că Mary Rose este Victoria. Semănau, e-adevărat, dar acest lucru nu era suficient. Seamănă și cu tine Cole. Amîndoi sînteți blonzi, cu ochi albaștri. Ea e, totuși, ceva mai drăguță. Cu cît aflam mai multe, cu atît deveneam mai confuz. Așa cum v-am mai spus, voi sînteți cei care ați dezlegat misterul. Într-o seară, Mary Rose m-a întrebat de ce-mi petreceam serile discutînd cu Adam. Părea îngrijorată și m-a întrebat dacă-l chestionam în legătură cu trecutul lui. Atunci mi-am dat seama că ea nu voia ca eu să aflu ceva anume din trecutul lui. Dacă mi-aș fi petrecut serile în compania lui Travis, Cole, sau Douglas, ar fi fost la fel de îngrijorată, nu-i așa?

– Probabil, îi răspunse Cole. Ei i-am povestit totul. Ne cunoaște toate păcatele.

– Nu mi-a trebuit prea mult ca să-mi dau seama că vă legaseți, că formaseți o familie, cu mult timp în urmă, dar nu puteam să accept ideea că ajunseseți în Montana prin propriile forțe. N-aveam nici un motiv să mă încred în voi, așa cum nici voi n-aveați motive să aveți încredere în mine. Aveam cu toții motivele noastre. Eu unul am făcut cîteva greșeli, de-a lungul timpului. Vreo două m-au surprins al naibii de mult.

– Care anume? îl întrebă Douglas.

– Prima, că am tărăgănat lucrurile. Aș fi putut afla ce mă interesa cu mult înainte. Dar n-am profitat de șansele care mi s-au oferit și acest lucru nu-mi stă în fire.

– Dar nu ești aici de prea mult timp. Numai de vreo șase sau șapte săptămîni, spuse Cole.

– Mie mi se pare c-a trecut mult mai mult. Eu am

crescut mai mult singur şi n-am ştiut ce înseamnă o familie adevărată. Fiecare dintre voi eraţi în stare să vă daţi viaţa pentru fraţii voştri. Dragostea, loialitatea erau nişte concepte străine mie. Mi-am iubit tatăl şi i-am fost loial. Şi lui, şi lui Elliott. Da nu era la fel.

– Ce anume nu era la fel? întrebă Cole, încercînd să înţeleagă.

– Cu legătura dintre fraţi. Nu încetaţi să mă uimiţi. Vă insultaţi, sînteţi puternici şi gălăgioşi, vă certaţi tot timpul, dar, Dumnezeu, cît vă invidiam! În anii care-au trecut, mi-o imaginam pe Victoria ca pe o victimă. Dar, cu siguranţă, Dumnezeu a vegheat asupra ei. V-a trimis pe voi patru.

– Şi care-a fost cealaltă greşeală? îl întrebă Adam.

– M-am îndrăgostit de sora voastră.

Cole clătină din cap.

– O să te urască, pentru c-ai decepţionat-o.

– Poate, pentru un timp, încuviinţă Harrison. N-o să conteze, însă. Vreau să-mi înţelegeţi bine intenţiile. Va fi a mea.

Forţa cu care rosti aceste cuvinte le atrase atenţia celor patru fraţi.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Cole.

– Sînt un om de onoare, începu Harrison. Cel puţin aşa-mi place să cred.

– Şi? insistă Cole.

– Mi-am tot repetat motivele pentru care n-o merit, dar nici unul nu mi se pare foarte important. Elliott va voi să o mărite cu cineva mai vrednic, după standardele societăţii noastre, nu însă şi după ale mele. Nimeni n-o va iubi cum o iubesc eu. Va fi a mea.

Cole rămăsese cu gura deschisă. Nu-l mai auzise niciodată pe Harrison vorbind atît de pătimaş. Douglas era la fel de uimit.

– Vrei să spui c-o s-o seduci pe sora noastră?

– Da.

– Nu vorbeşti serios... spuse Travis.

– Ba da. Mary Rose va fi a mea. Pentru totdeauna. Îmi va purta numele, va fi mama copiilor mei.

Travis clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred că ai tupeul să ne spui ce-ai de gînd să faci.

– Chiar crezi că o să-ți dau voie să te atingi de ea? îl întrebă Cole.

Harrison își pierduse răbdarea.

– V-am spus ce voi face. Pur și simplu.

Douglas zîmbi.

– Nu crezi că și Mary Rose are un cuvînt de spus în legătură cu toate astea? Știm cu toții că n-ai fi în stare s-o forțezi.

– Nu, n-aș face-o. Și ea mă iubește, dar încă n-o știe. E o femeie foarte inteligentă. O să-mi dea voie să mă culc cu ea.

– Asta o spui tu, sări Cole. Adam, tu ce zici despre toate astea?

– Îl iubește, răspunse Adam. Harrison are dreptate în privința asta. Dar cum rămîne cu lordul Elliott? Ai spus că o să vrea s-o mărite cu altcineva. Asta înseamnă că o să-i spui că i-ai găsit fiica sau o să lași baltă povestea?

– Bineînțeles că o să-i spun. Are dreptul să știe acest lucru, Adam. Agonia lui va lua în fine sfîrșit. A suferit destul.

Nimeni nu mai scoase vreun cuvînt. Se gîndeau cu toții la tatăl lui Mary Rose, încercînd să-și imagineze ce-ar fi simțit ei dacă și-ar fi pierdut copilul.

Adam a fost cel care a spart tăcerea.

– Da, a suferit destul. Nici eu n-aș fi încetat să-mi caut fiica. Doamne, în ce coșmar au trăit, el și soția lui! Mă doare inima gîndindu-mă la ei. Nefericirea lor a devenit însă bucuria noastră. Mă întreb dacă va înțelege acest lucru.

– O să-l fac eu să înțeleagă, zise Harrison. N-o să vă învinovățească de nimic și n-o să trimită pe nimeni după voi. Mary Rose are o întreagă familie în Anglia: mătuși,

unchi şi numeroşi veri. Sora voastră are un titlu şi avere. Elliott n-o să vină aici, după ea. Nu va fi nevoie. Va merge ea la el.

– Cum poţi să fii atît de sigur? întrebă Douglas. Acum cîteva minute spuneai că n-o să-i dezvălui adevărul. Te-ai răzgîndit?

– Nu.

– Şi atunci? întrebă Cole.

– Nu eu o să-i spun. Ci voi.

Tăcură cu toţii. Adam luă hotărîrea, şi pentru ceilalţi.

– Bine, o să-i spunem.

– Dar n-o să vrea să plece, protestă Cole.

– Nu va fi pentru totdeauna, sublinie Adam. Are însă o obligaţie.

– Eu n-o văd chiar aşa, zise Travis.

– O cunosc pe sora voastră la fel de bine ca şi voi. Chiar credeţi că-l va mai lăsa pe Elliott să sufere, de îndată ce va afla?

– La naiba! Nici nu-l cunoaşte! zise Douglas.

– Va trebui să-l întîlnească. Va face ceea ce trebuie. Poate că va încerca să tărăgăneze lucrurile, dar n-o voi lăsa eu. Ştii bine că am dreptate, Douglas. Nici mie nu-mi place asta.

– Doar voi sînteţi de vină, spuse Harrison. Voi aţi crescut-o în spiritul nobleţei.

– Cînd pleci? îl întrebă Douglas.

– Curînd. Am stat şi aşa prea mult. Elliott contează pe mine la negocierile unei fuziuni.

– Din punctul meu de vedere, cu cît pleci mai repede, cu atît mai bine, zise Travis. Să ştii că nu era neapărată nevoie să ne povesteşti despre Elliott. E foarte în vîrstă, nu-i aşa? Şi renunţase s-o mai caute. De ce-a trebuit să continui tu?

– Pentru că era de datoria mea. Dacă l-aţi cunoaşte, aţi înţelege.

– Cred c-ar trebui să pleci înainte să-i spunem lui Mary Rose, zise Adam.

– De ce?

– Ar fi mai uşor pentru toată lumea.

– Cum adică?

Adam refuză să-i explice.

– Cînd ai de gînd să-i spui?

– Cînd vom fi gata. Voi discuta înainte cu fraţii mei. Vom hotărî ce e de făcut. Nu vreau să pleci încă. Sînt sigur că va trebui să răspunzi la o mulţime de întrebări, înainte să-i spunem lui Mary Rose.

Harrison se ridică de pe scaun.

– Ştiu că a fost un şoc pentru voi toţi. Aş fi schimbat lucrurile, dac-aş fi putut. Dar Elliott n-are nici o vină pentru purgatoriul prin care-a trecut. Aţi avut-o printre voi destul timp. Aţi văzut-o crescînd. Tatăl ei n-a avut această bucurie. Lăsaţi-l măcar s-o privească acum.

– Ţi-am spus deja că Mary Rose o să facă măcar atîta lucru, zise Adam.

– Vă dau răgaz o săptămînă, poate două. Sper să vă hotărîţi să-i povestiţi lui Mary Rose pînă atunci. Nu cred că e bine să plec înainte să-i spuneţi, dar decizia vă aparţine şi o voi respecta. Mai aştept paisprezece zile. Dacă pînă atunci n-aţi căpătat răspuns la toate întrebările, va fi prea tîrziu. N-o să-i povestesc lui Mary Rose despre tatăl ei nici acum, nici peste paisprezece zile. Voi pleca. Mă întorc la Londra şi o să-i spun totul lui Elliott deîndată ce-l văd. Acum vă las să discutaţi.

– Aşteaptă, zise Cole. Ai de gînd să o seduci înainte sau după ce-i vom spune?

– Ar trebui să aştept, dar n-o s-o fac.

– Ticălosule, şopti Cole.

– Ţi-am spus care-mi sînt intenţiile şi condiţiile. Îţi sugerez să le accepţi.

Închise uşa în urma lui.

Fraţii mai mici se întoarseră spre Adam.

– Ce ne facem? întrebă Cole.

– Nu trebuie să facem nimic, zise Douglas. L-ai auzit pe Harrison. Elliott n-o să vină aici.

– A zis că n-o să trebuiască s-o facă, interveni Travis. O să se ducă Mary Rose la el.

– Îl urăsc, şopti Cole.

– De ce să-l urăşti pe Elliott? întrebă Adam.

– Vorbeam despre Harrison. Încercă să ne destrame familia.

– Nu încearcă, numai. A şi reuşit.

– Va trebui să facă tot ceea ce se cuvine, şopti Douglas. Se va duce să-l cunoască.

Travis şi Cole se priviră, îngrijoraţi. Mary Rose fusese forţa care-i ţinuse uniţi. Dacă ea pleca, ce rămînea din familia lor?

Cole ştia că va veni o zi cînd ea se va mărita şi va pleca din casa lor. Dar refuza cu încăpăţînare să se gîndească la această zi. Anglia era de cealaltă parte a oceanului, iar posibilitatea să nu-şi mai revadă sora îl îngrozea.

– Sora noastră a crescut, zise el. S-a întîmplat peste noapte, nu-i aşa? Ştiam că va pleca, într-o zi, dar...

Lăsă propoziţia neterminată.

– E prea devreme să ne gîndim la asta, zise Douglas. Cole, aveai de gînd să cumperi bucata aceea de pămînt, dinspre cascadă. Ai de gînd să-ţi construieşti o casă acolo?

– Ştii prea bine că da.

– Nu văd cum s-ar schimba lucrurile. Chiar dacă familia se destramă, noi vom rămîne împreună.

Adam îi mai lăsă să-şi plîngă de milă cîteva minute, după care-i readuse la subiectul discuţiei.

– Putem discuta mai tîrziu despre planurile noastre de viitor. Acum grija noastră e Mary Rose. Va fi foarte necăjită, dar se va obişnui cu ideea unui tată, în drum spre Anglia.

– Vrei să spui c-ar trebui să plece cît mai repede? întrebă Travis.

– Da, zise Adam.

Cole încuviinţă, fără tragere de inimă.

– Cu cît pleacă mai repede, cu atît se va întoarce mai curînd.

– Dacă se va mai întoarce, zise Travis.

– Ați auzit cu toții că Elliott e foarte bogat, spuse Adam. Mary Rose va avea parte de o viață foarte confortabilă.

– De ce vă faceți griji? Vă temeți că va fi vrăjită de toată acea strălucire? îi întrebă Cole.

– Nu, zise Adam. Însă nu știu cum se va adapta schimbărilor. Nu vreau să se simtă... vulnerabilă.

– Își face cu ușurință prieteni, zise Douglas.

– Cine-o să meargă cu ea? întrebă Travis.

– Mergem cu toții, răspunse Cole.

– Fii rezonabil, zise Douglas. Nu putem pleca cu toții. Avem responsabilități aici.

– Noi reprezentăm trecutul ei, spuse Adam. Indiferent cît de tare mă doare s-o spun, nici unul dintre noi nu o poate însoți.

– Vrei să spui c-o lăsăm singură? întrebă Travis, îngrozit de idee.

– Ar putea s-o însoțească Harrison.

Nici unuia nu părea să-i convină ideea. Adam avu o altă idee, ceva mai acceptabilă:

– Ar putea merge cu Eleanor. Se împacă bine acum, nu-i așa?

– A venit singură de la St. Louis, zise Cole. Știe să se descurce printre străini. Sînt sigur să poate mînui și pistolul. Adam are dreptate.

– Familia Cohen se duce în est, la nu știu ce sărbătoare între rude. Poate că Eleanor și Mary Rose ar putea merge cu ei.

– Ar fi bine. Am încredere în John Cohen, spuse Cole.

– Trebuie să dăm banii înapoi, zise Douglas.

Se întoarseră cu toții spre el.

– Ce bani? întrebă Cole.

– Banii lui Elliott, explică Douglas. Cel care a răpit-o

pe Mary Rose a luat şi banii. Noi i-am folosit, acum trebuie să-i dăm înapoi. Adam, avem destui bani puşi deoparte?

– Da, zise Adam. Acum îmi pare rău c-am cumpărat vitele acelea, dar nu mai putem renunța.

Frații continuară să-şi discute problemele, pînă cînd Adam hotărî că era vremea să se ducă la culcare.

– O să-i spunem împreună, zise el.

– Cînd? întrebă Cole.

Travis şi Cole se simțeau de parcă li s-ar fi amînat execuția. Aveau înaintea lor douăzeci şi patru de ore în care să se prefacă că totul era în regulă.

– Ce facem cu Harrison? De ce n-ai vrut să rămînă după ce-i vom spune lui Mary Rose? îl întrebă Douglas pe Adam.

– Vreau să-i pun cîteva întrebări în legătură cu Elliott, îi explică el. Trebuie să ştiu pe ce mîini va încăpea Mary Rose. Să ştiu totul despre el, despre viața pe care o duce. Va trebui s-o pregătesc pe Mary Rose. Harrison este singurul care-mi poate furniza informațiile necesare.

– Va trebui să fim siguri că nu se apropie de sora noastră, insistă Travis.

7 februarie 1867

Dragă Mama Rose,

Avem o surpriză pentru tine. Frații mei şi cu mine strîngem de cîtva timp bani, special pentru această zi fericită. Cred că avem suficienți pentru ca Douglas şi Cole să vină să te ia. Ascultă-mă, Mama, înainte să clatini din cap. Mai întîi de toate, nu-ți face griji în privința banilor. Odată ce te vei instala aici, vei vedea că o ducem destul de bine. E iarnă, şi, bineînțeles, frații mei nu vor putea pleca decît în primăvară, după ce vom

duce vitele la păşune. Pot să mă laud cu turma noastră. Am început cu două vaci, şi acum avem zece. Vom avea şi mai multe. Aici vecinii se ajută între ei, aşa că şi noi ajutăm familia Pearlman. Au fost foarte generoşi şi ne-au împrumutat taurul lor, fără să ne ceară bani. O să ne cumpărăm şi noi unul şi le vom întoarce serviciul.

Îţi faci griji în privinţa Livoniei, nu-i aşa? Ştiu că e oarbă, Mama, şi că are nevoie de tine, dar şi noi avem. Poţi să înveţi pe altcineva, care să-ţi ia locul. Livonia o să se descurce. Are doi fii care să aibă grijă de ea. Ştiu că sînt răi la suflet, dar sînt răspunzători pentru a-i asigura un trai decent. Livonia va înţelege. Te rog, nu protesta. Am aşteptat destul, şi tu la fel. Noi sîntem hotărîţi. Dacă nu ne dai nici un semn, Cole şi Douglas îţi vor bate la uşă pe la 1 iunie.

Cu dragoste,
John Quincy Adam Clayborne

14

N-o pierdeau deloc din ochi. Se părea că Travis, Douglas şi Cole îşi organizaseră un orar, ca să-i urmărească pe Mary Rose şi pe Harrison. Purtarea lor era de-a dreptul jignitoare, dat fiind faptul că Harrison era ocupat din zori şi pînă-n noapte şi o vedea doar rareori pe sora lor.

Lui Adam i se părea că fraţii lui se purtau ca nişte copii. Le spuse că încercau să-l împiedice pe Harrison s-o vadă pe sora lor, cu toate că acesta îşi declarase deschis intenţiile. Harrison le jurase, în faţă, să o iubească şi să o protejeze pe Mary Rose. Folosise chiar cuvintele „pentru totdeauna", iar Adam înţelesese prin asta că se referea la acel „pînă ce moartea ne va despărţi".

Travis îi zise că înnebunise. Doar Mary Rose nu rostise nici un fel de jurămînt.

– Asta numai pentru că nu o lăsaţi deloc singură cu Harrison, replică Adam. Pe-aici nu există nici un fel de preoţi sau predicatori. O să baţi drumul pînă la Salt Lake, ca să aduci unul încoace? Mama Rose s-a măritat cu

tata în fața întregii familii, fără ca măcar tata să fi fost prezent. O lună mai tîrziu, își rosteau jurămintele.

– Cu pistolul ațintit în spatele lui? întrebă Travis.

– Nu. A făcut-o de bunăvoie. Și mai lasă-i în pace pe Mary Rose și pe Harrison.

Raționamentul lui Adam ar fi avut sens, în ochii lui Travis, dacă Mary Rose n-ar fi fost sora lui cea mică. Acest lucru schimba complet situația. Nu-i păsa de cine sau ce anume promisese. Ideea că sora lui putea fi în relații intime cu un bărbat îl înnebunea.

Mary Rose își dădea seama că nu era în regulă ceva, dar nimeni nu voia să-i spună ce. Atmosfera era încărcată. Trei din cei patru frați ai ei se purtau foarte ciudat. Cu toate că compania lor îi făcea plăcere, nu-și dădea seama de ce trebuiau să se afle mereu în preajma ei.

N-o lăsau deloc singură cu Harrison. Îl întrebă pe Cole de ce erau atît de tensionați. Acesta murmură ceva despre niște probleme băneşti. Ea îi spuse lui Cole să aibă mai multă întredere în Dumnezeu și în el însuși. Mai avuseseră și înainte probleme și se descurcaseră. Așa avea să se întîmple și acum.

Era dezamăgită de urmările discuției pe care Harrison probabil că o avusese cu frații ei. Presupunerile lui Harrison se dovediseră greșite. Se părea că el nu le ceruse permisiunea să-i facă curte. Travis îi spusese că discutaseră afaceri.

Nu-i putuse oferi nici un motiv pentru care ea fusese exclusă din discuție, iar ea bănui că numai Harrison o putea lămuri. Dar el o evita. Îi mai făcea cu ochiul, cînd trecea pe lîngă ea, dar nu-i adresase mai mult de zece cuvinte în mai bine de o săptămînă. Mary Rose se hotărî să găsească o cale de a-l întîlni singur. Eleanor avea s-o ajute. Acum, că-și schimbase atitudinea față de familia ei și-și deschisese inima, devenise o prietenă cu adevărat bună.

Mary Rose o vizita pe Corrie de trei ori pe săptămînă. Era mai des decît ar fi fost nevoie, dar spera ca frații ei

să se plictisească s-o mai însoțească și s-o facă Harrison. Pînă acum, planul nu dăduse roade. Dar n-avea de gînd să renunțe.

De fiecare dată cînd se întorcea din cîte o vizită, avea o mulțime de veşti pentru întreaga familie. Cînd ajunsese la casa lui Corrie, luni, fusese întîmpinată de un balansoar, în curte. I se păruse un gest frumos din partea lui Corrie. Miercuri, găsise scaunul chiar în fața ferestrei. Corrie îi permitea să se apropie, cu fiecare vizită. Acum, Mary Rose nu mai era nevoită să strige cînd i se adresa.

Vineri a fost cel mai bine. Balansoarul era pe verandă, cu spatele la casă. Nu se vedea însă țeava vreunei puşti. Mary Rose bănuise că poate Corrie o încerca, să vadă dacă avea curajul să se aşeze cu spatele la ea.

Rezerva tăcută a lui Harrison se risipi, cînd o auzi povestind cele întîmplate. Simți că inima i se oprea în loc. Sări în picioare.

– Ți-ai ieşit din minți? Ai fost cu ea, Travis, nu-i aşa? Cum ai putut s-o laşi să...

– Calmează-te, spuse Travis. Aveam pistolul încărcat. Ajungeam în cîteva clipe pe verandă.

– Dar pînă atunci putea fi omorîtă, țipă Harrison, înfuriat.

Înainte ca Travis să-şi dea seama ce se întîmpla, Harrison îl înşfăcă cu o mînă şi-l ridică de pe scaun. Acesta căzu cu zgomot. Cole se uită, văzu că Travis nu mai ajungea cu picioarele pe pămînt, apoi îl privi din nou pe Harrison, cu ochi admirativi pentru forța acestuia.

– Aşa te porți tu la masă, Harrison? îl întrebă Cole.

Acesta îl ignoră. Nu-şi dezlipea privirile de Travis.

– Corrie ar fi putut să-i înfigă un cuțit în spate, sau s-o sugrume, sau Dumnezeu mai ştie ce. Te-ai gîndit la toate aceste posibilități, atunci cînd stăteai cu pistolul pregătit?

– Lasă-l în pace, Harrison, îi porunci Adam.

Harrison îşi dădu în sfîrşit seama ce făcea şi-i dădu

imediat drumul. Travis era încă surprins de reacția violentă a lui Harrison. Cole îi ridică scaunul. Aşteptă pînă ce Travis era pe cale să se aşeze, apoi îi trase scaunul de sub el. Dar Travis era obişnuit cu acest truc. Îl împinse pe Cole cu umărul şi se aşeză.

– De vreme ce eşti atît de preocupat de siguranța ei, nu mă simt nevoit să te lovesc. Ai avut noroc că nu mi-ai rupt cămaşa, murmură el. Atunci, aş fi fost nevoit să te lovesc.

– Ți-aş fi cusut-o eu, dacă ți-o rupea Harrison, spuse Eleanor. Nu-i aşa, Mary Rose?

Ea continuă să-l privească pe Harrison şi-i răspunse lui Eleanor:

– Da, bineînțeles.

Mary Rose nu mai înțelegea nimic. Bărbatul blînd şi înțelegător, pe care- i făcea plăcere să-l aibă în preajmă, se transformase într-un barbar. Acest lucru se întîmpla tot mai des, în ultimele zile. Ar fi trebuit să se obişnuiască cu aceste schimbări bruşte de dispoziție. Dar nu reuşea. Cel puțin acum n-o mai speriau.

– Toate sînt din vina ta, Cole Clayborne. Tu ai o influiență proastă asupra lui Harrison, încă de cînd a venit aici. Era un gentleman perfect, la început. Uită-te la el, acum. L-ai distrus. N-o să te iert niciodată!

– Nu da vina pe nimeni, Mary Rose, îi spuse Adam, străduindu-se să nu rîdă, ca să n-o jignească. Dacă ea credea că eventual Cole era cel care-l schimbase în rău pe Harrison, el unul n-avea de gînd să o facă să-şi schimbe părerea.

Cole, însă, izbucni în rîs.

– Se prefăcea doar că e un gentleman. E pur şi simplu la fel ca şi noi, Mary Rose.

– Poate că este ca şi Adam, zise ea; în nici un caz ca Douglas, ca tine sau ca Travis.

– Dar ce-ai cu noi? vru Douglas că ştie.

Ea îi ignoră întrebarea. Se întoarse spre Harrison.

– Cred c-ar fi bine să te ții departe de Cole de-acum

înainte. Ai căpătat numai apucături rele, de la o vreme.

– Cum ar fi? întrebă Harrison.

– Ai devenit necioplit?

– Haide, haide, Mary Rose.

Ea oftă. Privirea din ochii lui îi dădea de înțeles că n-avea rost să mai continue discuția. Lăsă jos șervetul, se ridică și se apropie de el. Îi atinse brațul.

– A fost un gest urît din partea ta să-i tragi scaunul.

– Da, încuviință el.

Ea era mulțumită că Harrison recunoștea.

– Nu-i așa că-ți pare rău?

– Nu, deloc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Harrison!

– Se comportă ca un om normal, Mary Rose, zise Douglas.

– Eu unul îl ajut doar să scape de apucăturile alea de orășean, spuse Cole. Ar trebui să-mi mulțumești, surioară.

Harrison se aplecă și o sărută pe Mary Rose. Era un sărut dulce, tandru, care s-a sfîrșit înainte ca ea să poată reacționa.

– N-o mai săruta, se răsti la el Douglas.

Harrison nu-l luă în seamă și o sărută din nou. O luă pe după umeri și o trase lîngă el, arătîndu-și astfel spiritul de posesie.

– Stai jos, Harrison, îi porunci Adam. Mary Rose, du-te înapoi, la scaunul tău.

Ea o porni, ca în transă. Ce-l apucase oare pe Harrison? Nu-i mai arătase astfel afecțiunea de față cu frații ei niciodată.

– Cine-a făcut biscuiții ăștia? întrebă Travis.

– Eu, răspunse Eleanor. Îți plac?

– Da, sînt buni.

Ea zîmbi de plăcere.

– Mă bucur că-ți plac. Mai fac și mîine, dacă vrei. Poate chiar o prăjitură. Sînt destul de îndemînatică, nu-i așa, Mary Rose?

– Da, răspunse ea.

– Se pare că te acomodezi pe zi ce trece, spuse Douglas.

– Încerc.

– Care era sfatul pe care voiai să i-l dai lui Harrison? îşi întrebă Cole sora.

– Ce...? Sfat? Ah, da, acum îmi amintesc.

Încă se mai simţea tulburată de sărutul lui Harrison.

– Aveam de gînd să-i sugerez lui Harrison să-mi urmeze sfatul.

– Dar care naiba e? o întrebă Cole.

– Ai grijă cum vorbeşti, îi spuse Mary Rose. Voiam să-i spun să-şi folosească mai mult mintea. Ea, şi nu inima, ar trebui să-i dicteze.

Cole se întoarse spre Harrison.

– Unde-am mai auzit eu asta?

– Probabil la sora ta, răspunse el sec. Mary Rose?

– Da?

– Mă înnebuneşti.

Adam izbucni în rîs.

– Nu te înfuria, surioară. Harrison n-a vrut să te jignească. Avea una din „căderile" lui.

Eleanor o bătu uşor pe mînă.

– Încă se mai portă ca un necioplit, nu-i aşa?

Mary Rose nu-i răspunse. Îi lăsă pe fraţii ei să rîdă în voie, apoi schimbă subiectul.

– Vreţi să vă povestesc cum a decurs vizita mea la Corrie?

– Nu cred că Harrison mai are vlagă şi pentru asta, zise Cole.

– Haide, surioară, povesteşte-ne, o încurajă Adam.

– Corrie m-a atins. Îi spuneam ultimele noutăţi, legănîndu-mă în balansoarul ei, cînd, deodată, i-am simţit mîna atingîndu-mi umărul. Uşor, ca aripile unui fluture. După care m-a ciupit, dar foarte încet.

Douglas rîse.

– De ce-a făcut asta, oare?

– De unde să ştie Mary Rose? zise Travis. Femeia nu i-a vorbit încă.

– Oh, cred că ştiu de ce-a făcut-o, dar nu vreau să vă plictisesc cu amănuntele. Dă-mi te rog biscuiţii, Eleanor. Par delicioşi.

– Chiar sînt delicioşi. Aşa a zis Travis, spuse Eleanor.

– Nu, nu ne plictiseşti, zise Cole. Spune-ne de ce te-a ciupit?

– Bine, bine, încuviinţă ea. Mă cam plîngeam şi probabil că ea se plictisise. M-am oprit, deîndată ce m-a ciupit.

– Ar fi trebuit să te ciupim şi noi, cu mulţi ani în urmă, o necăji Adam. Nici n-am bănuit cît de eficient poate fi.

– N-ar trebui să te plîngi mereu, Mary Rose, o sfătui Eleanor. Oamenilor nu le place asta.

– De unde ştii tu?

– Cred c-ai observat că eu nu mă mai plîng.

– Da, am observat.

– Mi-am dat seama cît de obositoare eram, atunci cînd m-am întors pe jos, din oraş.

– Mă bucur cînd te aud rîzînd, Eleanor. Acum e o plăcere să te avem în preajmă şi ne eşti de mare ajutor. Aproape că o să încep că mă întreb cum m-am descurcat pînă acum fără tine.

– Îţi mulţumesc, Adam.

– Cînd te-ai întors tu pe jos? o întrebă Mary Rose.

– Am spus eu aşa ceva? Ai înţeles tu greşit.

Dar Mary Rose ştia că nu era adevărat. Ceva se întîmplase pe drumul de întoarcere din Blue Belle, iar ea era hotărîtă să afle ce anume.

– Eleanor, vrei să mă ajuţi să strîng masa şi să servesc cafeaua?

– Bineînţeles. Încerc să vă fiu de ajutor. Sper să vă amintiţi asta, cîndva.

Mary Rose strînse cîteva farfurii şi le duse în bucătărie. Eleanor o urmă, cîteva secunde mai tîrziu. Vru să ducă înapoi ibricul, dar Mary Rose n-o lăsă. Se postă

în uşă, îşi puse mîinile în şolduri şi spuse:

– Haide, vorbeşte, Eleanor. Ce s-a întîmplat cînd te-ai întors în oraş? Ce anume?

– Nimic, zău, protestă Eleanor. Nu face ceva ce vei regreta, te rog.

– Cum ar fi?

– Nu mă face să plec. Te rog, nu vota împotriva mea.

– Despre ce vorbeşti, pentru numele lui Dumnezeu?

Iar Eleanor îi povesti totul.

Mary Rose se înfurie. Era o cruzime din partea lui Cole şi a lui Harrison s-o fi speriat într-aşa un hal pe Eleanor. Îşi petrecu următoarele zece minute liniştindu-şi prietena. În acest timp, mînia i se mai potoli.

Eleanor se bucură într-atît că prietena ei îi dădea atenţie, că repetă de cîteva ori povestea, mai înflorind-o de fiecare dată.

Douglas era mulţumit că Mary Rose ieşise din încăpere, pentru că voia să discute despre Corrie.

– M-am tot gîndit la ce-a spus Harrison, zise încet, ca să nu-l audă Mary Rose. Corrie nebuna ar fi putut să-i facă rău lui Mary Rose. N-ar fi trebuit s-o laşi să urce pe verandă, Travis.

– Dar nu era în pericol. Corrie o place pe Mary Rose. Doar a învelit-o, atunci cînd era în peşteră, nu-i aşa?

– De unde ştii că ea a fost? întrebă Douglas.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Douglas! Dacă ai chef de ceartă, nu folosi argumente imbecile!

– E nebună, interveni Cole.

– De unde ştii asta? îl întrebă Cole.

– Oamenii normali nu-şi întîmpină oaspeţii cu puşca. Sînt de aceeaşi părere cu Douglas. Are...

– Nu, eu m-am înşelat, zise Harrison.

Se întoarseră cu toţii spre el. Harrison oftă.

– Am exagerat. Poate că n-ar fi trebuit s-o las să urce pe verandă, dar nici n-ar fi trebuit să mă port astfel, la cină.

– Şi atunci de ce-ai făcut-o?

Harrison ridică din umeri.

– Am trăit în tensiune, în ultimele zile.

– Mi se pare curios, interveni Adam, aparent fără nici o legătură.

– Ce e curios? îl întrebă Cole.

– Cu toate că, atunci cînd vreți, puteți să nu faceți zgomot, Harrison v-a auzit, atunci cînd îi căutați prin lucruri. V-a făcut să credeți că dormea.

– Şi? zise Cole.

– Mi se pare curios să fi intrat Corrie în peşteră, s-o fi învelit pe Mary Rose şi să fi plecat, iar Harrison să nu fi auzit nimic.

Cole se întoarse spre Harrison.

– Ai văzut-o, nu-i aşa?

– Da, am văzut-o.

– De ce nu ne-ai spus şi nouă? îl întrebă Travis.

– Pentru că nu voiam ca Mary Rose să ştie. Dormea. Corrie nu părea deloc nebună, în noaptea aceea. În ochii ei se citea tandrețe. Nu ştiu dacă dispozițiile ei sînt trecătoare, dacă poate fi şi periculoasă cu adevărat. N-am văzut-o decît cîteva minute. N-aş risca, încă. Cred că Mary Rose trebuie să fie prevăzătoare.

– Cum arăta? întrebă Douglas.

– Precum cineva care-a fost scalpat.

Travis se cutremură.

– Biata de ea, şopti.

– Cum de nu vorbeşte? întrebă Cole.

– Nu sînt sigur că mai poate.

– Vrei să spui că... Travis nu mai putu să continue, cutremurat de grozăvia pe care şi-o imagina.

Cole părea să fie singurul dintre frați care nu se lăsa impresionat.

– De ce nu i-ai spus lui Mary Rose că ai văzut-o pe Corrie?

– Corrie îi aparține ei. Ea ar fi trebuit s-o vadă prima.

– Crezi că o s-o lase?

– Mă îndoiesc, dar cine ştie? spuse Harrison.

– Probabil că Mary Rose o să leşine. Sau o să ţipe, zise Travis. Eu unul aşa aş face.

Harrison clătină din cap.

– Nu cred.

Adam era de acord cu el.

– O cunoşti foarte bine, Harrison.

– Se apropie furtuna, remarcă Douglas.

– Auziţi cum tună? zise Cole.

– La naiba! MacHugh urăşte tunetele.

Fraţii pufniseră în rîs.

– Ce nu urăşte MacHugh?

– Cu siguranţă că-l place pe Adam, spuse Douglas. Ce-ai făcut de se ţinea după tine ca un căţeluş, după ce l-ai călărit azi-dimineaţă?

– Am urmat sfatul lui Harrison şi l-am lăudat. Îi place să audă că e grozav.

– Vrei să ai grijă de el cînd voi pleca? îl întrebă Harrison pe Adam.

– Nu-l iei cu tine? zise Douglas.

– Călătoria peste ocean ar fi prea grea pentru el.

– Lasă-mă să ghicesc, zise Cole. MacHugh urăşte apa, nu-i aşa?

Harrison devenise serios.

– Promite-mi ceva, Adam. Orice-ar fi, să nu-l vinzi, niciodată. Dacă nu mă mai întorc, păstrează-l tu.

Adam încuviinţă.

– Crezi că te vei întoarce?

Înainte ca Harrison să-i poată răspunde, Douglas îi puse o altă întrebare.

– Mai ai de gînd să pleci peste o săptămînă?

– Nu. Plec poimîine.

– De ce te-ai răzgîndit? îl întrebă Cole.

– Din cauza lui Mary Rose.

Nu credea că trebuia să spună mai mult, dar Douglas nu-i dădu pace. Voia detalii:

– Ne presezi să-i spunem mai curînd? De ce nu mai poţi aştepta?

– Eu cred c-ar trebui să plece cît mai curînd, zise Travis. M-am săturat s-o tot urmăresc pe Mary Rose. O să fie în siguranță, cînd el n-o să mai fie pe-aici.

– Lasă-l să ne spună de ce-a schimbat data plecării, insistă Douglas.

Harrison hotărî să fie direct.

– E simplu, domnilor. Sînt la capătul puterilor. Nu mai pot suporta să fiu în aceeaşi cameră cu ea şi să nu...

– Nu e nevoie să intri în detalii, zise Travis, dat fiind că era vorba de sora lui.

– Iar începe, zise Douglas.

– Ce? întrebă Travis.

– Să tune, răspunse acesta. Dar de data asta, zgomotele vin din bucătărie.

Harrison era chemat în bucătărie. Mary Rose îi strigase numele, iar Eleanor pe cel al lui Cole.

Cei doi se uitară nedumeriți unul la altul.

– Aveți de gînd să intrați acolo? îi întrebă Travis.

– Bineînțeles, îi răspunse Harrison. Haide, Cole, ridică-te. Mergi cu mine. Cole aruncă şervetul în Travis şi-l urmă pe Harrison. Mary Rose se năpusti la ei.

– Cum ați putut fi atît de cruzi? Nu-mi vine să cred că v-ați purtat aşa cu Eleanor. Că ați lăsat-o în mijlocul drumului, în pustietate.

Harrison nu putu să se apere. Eleanor i se alăturase lui Mary Rose, arborînd aceeaşi ținută războinică.

– Îmi sîngerau tălpile, pentru numele lui Dumnezeu! A fost şi Cole implicat în toate astea? A fost, nu-i aşa? Se întoarse să-l privească. N-o să te iert niciodată. Niciodată!

– Ați lăsat-o singură. I se putea întîmpla orice. Acolo, în munți, trăiesc o mulțime de animale sălbatice. Eleanor putea să... aveai pistolul la tine, Eleanor?

Ea clătină din cap.

– Nu. Dacă-l aveam, l-aş fi împuşcat pe Harrison. Cum te-ai fi simțit, dacă mi s-ar fi întîmplat ceva înspăimîntător? îl întrebă ea pe Cole.

– Dar n-ai pățit nimic, spuse el, calm.

– N-o să se supună niciodată la vot plecarea ei, strigă Mary Rose.

– V-am făcut și biscuiți, la naiba!

Cole ridică din umeri.

– Au fost buni. Și n-ai murit fiindcă te-ai purtat frumos cu noi.

– A fost supravegheată în permanență, interveni Harrison, la fel de calm.

– Cine-a supravegheat-o? îl întrebă Mary Rose.

– Dooley, Ghost și Henry. Au făcut cu rîndul.

– Ghost? Dumnezeule, nu Ghost! Băuse?

– Da, răspunse Eleanor. Nu mi-ar fi putut sări cu nici un chip în ajutor.

– N-ai de unde să știi, interveni Cole.

– Credea să sînt un înger, pentru numele lui Dumnezeu!

– Era într-adevăr beat, rîse Cole.

Eleanor voia cu disperare ca măcar Cole să recunoască că ar fi plîns-o dac-ar fi murit. Știa că era melodramatică, dar nu-i păsa. La urma urmei, o sărutase. Trebuia să simtă ceva pentru ea.

– Ce-ai fi făcut dac-aș fi fost omorîtă?

– Nu s-a întîmplat așa ceva.

– Răspunde-mi la întrebare, insistă Eleanor.

– Bine, o să-ți răspund. Te-aș fi îngropat.

– M-ai fi îngropat.

Nu părea prea mulțumită. El își dădu seama că nu acesta era răspunsul pe care-l așteptase ea.

– Ți-aș fi ales un loc minunat.

Harrison o îmbrățișă pe Mary Rose.

– Și eu aș fi făcut la fel, pentru tine, îi promise.

Ea observă licărul din ochii lui.

– Cît ești de grijuliu, șopti ea.

Eleanor se apropie de Cole.

– Și apoi?

Cole se prefăcu gînditor.

– Ar fi trebuit să sap adînc, ca animalele să nu ajungă la tine. Cred că aş fi venit acasă, să-i povestesc lui Mary Rose ce s-a întîmplat. I-ar fi părut tare rău, nu crezi, Harrison?

– Da, încuviinţă acesta.

Nici Eleanor, nici Mary Rose, nu-şi mai puteau stăpîni furia. În acelaşi timp, însă, tonul calm al lui Cole, le făcea să rîdă.

– Şi apoi, ce-ai mai fi făcut? îl întrebă Eleanor.

– Cred c-aş fi băut o bere.

Ea se întoarse pe călcîie şi ieşi din bucătărie. Nu-şi mai putea ascunde zîmbetul şi nu voia s-o vadă Cole.

El o ajunse din urmă în hol. O luă de talie, obligînd-o să se întoarcă cu faţa spre el.

– Ce te-ai fi aşteptat să-ţi spun?

– Că ţi-ar fi părut rău. Dar cred că-ţi ceream prea mult, cînd mă aşteptam să mă plîngi.

– Bineînţeles c-aş fi făcut-o.

– Atunci, nu-ţi pare rău că m-ai mintit?

– Nu.

– De ce nu?

– Fiindcă erai o adevărată pacoste, Eleanor. Te plac mai mult, acum. Eşti de-a dreptul dulce, cînd nu ţipi tot timpul. Ai vrea să te sărut din nou?

– Da, te rog.

– Toată săptămîna m-am gîndit să te sărut. Ştii cum să înfierbînţi un bărbat, Ellie.

– Cole? şopti ea.

– Da?

– N-ai vrea să mă săruţi, totuşi?

Un singur sărut n-a fost însă de ajuns. El mai voia. Era atît de plăcut, că uită cu totul că o lăsase pe Mary Rose în bucătărie, alături de bărbatul care încerca s-o seducă.

Sora lui voia să afle de ce-o evita Harrison. Se întîmplase ceva, dar nu ştia ce anume. Harrison se apropie de uşa din spate şi privi afară, în noapte.

– Unde te uiți? îl întrebă ea.

– La paradis.

O luă de mînă, fără să mai scoată vreun cuvînt, şi ieşiră amîndoi afară.

Ea îl urmă fără să protesteze. Credea că el se va opri pe verandă, dar el îşi continuă drumul, în jos, pe scări, apoi în curte. Avea un scop precis. Voia ca între ea şi frații ei să se interpună o distanță. Se apropie spre țarc. Apoi se întoarse cu fața spre Mary Rose, sprijinindu-se de gard.

Ea stătea la cîțiva metri distanță. Ar fi vrut să alerge spre el, să-l îmbrățişeze. Dar rămase pe loc, aşteptînd un semn de la Harrison.

El părea însă să se mulțumească s-o privească. Ochii lui erau plini de tandrețe, mîngîind-o, parcă. Instinctiv, ea se apropie de el, privindu-l în ochi. Îi era dor de îmbrățişarea lui. Se întrebă dacă-şi dădea seama cît de tare se schimbase de cînd sosise în Montana.

Avea acum o anumită sălbăticie, o asprime pe care n-o observase atunci cînd îl cunoscuse. I se păruse de la început puternic şi înalt, dar acum i se părea un adevărat Hercule. Se mai bronzase şi ochii parcă i se mai întunecaseră, iar părul îi crescuse, atingîndu-i umerii. Acum, în lumina lunii, părea înspicat cu aur.

Cu cît îl privea mai mult, cu atît îi venea mai greu să-şi înfrîneze bătăile inimii. El îi recunoscu privirea. Ochii ei aveau aceeaşi culoare ca-n ziua în care o sărutase. Atunci, fusese mînată de pasiune. Acum?

Era sigur că ştia, dar voia să afle de la ea.

– La ce te gîndeşti? o întrebă, uşor răguşit.

– La cît de frumos eşti, şopti ea. Eşti, să ştii. De cînd te-am cunoscut mi-ai părut frumos, dar acum simt că mi se taie răsuflarea.

Nu-i venea să creadă că avea în sfîrşit curajul să-i spună adevărul, mai ales pentru că el o evitase toată săptămîna.

– M-ai cam evitat. Te-ai plictisit de mine?

Întrebarea ei îl uimi.

– Nu m-aş putea plictisi niciodată de tine. Mă gîndesc la tine din clipa în care mă trezesc, şi pînă adorm. Te şi visez, chiar.

– Da? îl întrebă ea, oftînd.

– Da.

Ea se mai apropie cu un pas.

– Cred că ne gîndim amîndoi la acelaşi lucru.

El pufni în rîs.

– Mă îndoiesc. Nu ştii prea multe despre bărbaţi, nu-i aşa?

– Credeam că ştiu. Am patru fraţi. De obicei, ştiu la ce gîndesc.

– Aşa? Chiar vrei să ştii la ce mă gîndesc acum?

Ea dădu din cap, încet. Apoi mai făcu un pas spre el.

– Da, te rog. M-ai făcut curioasă.

– Mă gîndeam la cum va fi cînd voi face dragoste cu tine. Mi te imaginez printre cearceafuri, cu pielea ta moale, cu părul tău rebel, cu buzele roşii de sărutările mele. Ochii tăi vor fi la fel de albaştri ca şi acum. Tînjesc să fiu înlăuntrul tău. Cam la asta mă gîndesc.

Ea îşi stăpînea cu greu bătăile inimii. Imaginile erotice pe care i le descrisese el făceau ca genunchii să-i tremure.

Dar el nu terminase.

– Nu voi fi blînd. Nici tu n-ai vrea să fiu. Mă înţelegi, Mary Rose? Te voi avea, iar şi iar. Vrei să continui?

Ea nu reuşi să-i răspundă. Trupul parcă-i luase foc. Îşi coborîse privirile, ca el să nu-i observe obrajii îmbujoraţi.

El ar fi crezut că era stînjenită. Constată, surprinsă, că de fapt nu era. Îi susţinu apoi privirea.

– Cam la asta mă gîndeam şi eu.

El păru foarte mulţumit de ea. Distanţa dintre ei se micşoră rapid. Se aşeză lipită de el, înlănţuidu-i talia.

– Cu toate astea, în visele mele port haine. Cu ce mă acopăr, în visele tale?

– Cu mine.

Aceste două cuvinte îi aduseră în minte alte imagini erotice. Aproape că-şi pierdu răsuflarea, gîndindu-se la ei doi, împreună, în pat, fără să fie stînjeniţi de vreo haină.

– Harrison... cînd spui... ceea ce spui... mă faci să mă simt...

– Înfierbîntată?

– Da, în tot corpul. Recunosc, fără urmă de ruşine, nu-i aşa. Nu cred că m-aş fi purtat aşa, dacă oricare alt bărbat mi-ar fi vorbit astfel.

– Sper că nu, la naiba!

– Mă faci să mă simt frumoasă, şopti ea.

– Eşti frumoasă. Îmi place că eşti sinceră cu mine. Dar n-ai de unde să ştii exact ce s-ar petrece între noi.

Ea se dădu uşor pe spate, să-l privească în ochi.

– Exact, cîtă experienţă ai?

– Destulă.

N-avea de gînd să intre în amănunte, iar ea se hotărî să nu insiste. Cuceririle lui anterioare erau de domeniul trecutului. Prezentul îi aparţinea ei. Şi apoi, nu se putea gîndi la Harrison făcînd dragoste cu altcineva, fără să simtă înţepăturile geloziei.

– Mă doare cînd mă gîndesc la tine cu o altă femeie.

– Nu-mi pot schimba trecutul. N-am iubit-o însă pe nici una din femeile cu care m-am culcat, şi, cu siguranţă, nici ele nu m-au iubit. Ne-am folosit reciproc, să obţinem ceea ce voiam.

– Şi ce voiai?

– Satisfacţie, fizic vorbind. Nu mă mîndresc cu purtarea mea, însă. A trebuit să mă maturizez, ca să-mi dau seama ce făceam de fapt.

Ea dădu din cap, semn că înţelesese.

– Cole, Travis şi Douglas nu s-au maturizat, încă.

– De unde ştii?

– După frecvenţa drumurilor pe care le fac la Hammond.

Harrison zîmbi.

– Ştii deci de existenţa acelei case, în afara oraşului?.

– Cu femeile acelea? Bineînţeles. Adam mi-a povestit totul, demult. Acum, că mi-ai povestit cum ar fi, cu tine, cred că voi începe să am aceleaşi vise ca şi tine. Dar n-o să-i spui nimic lui Adam.

– Te iubesc, draga mea.

Ea era copleşită de fericire. Îi dădură lacrimile. Nu voia decît să i se arunce în braţe şi se rămînă acolo, pentru toată viaţa.

Dar el nu-i dădu voie să-l îmbrăţişeze. O ţinu de umeri şi o scutură uşor, ca să-i atragă atenţia. Voia să-i explice ceva.

– Vreau să mă asculţi cu atenţie. Te iubesc şi te voi iubi pînă la moarte. Vreau să-mi petrec restul vieţii protejîndu-te şi adorîndu-te. Am o încredere nemărginită în tine. Ştiu că, odată ce-ţi va trece mînia, vei înţelege că sîntem sortiţi să fim împreună. Nimeni nu te va mai iubi cum te iubesc eu. Vreau să-ţi aminteşti acest lucru, atunci cînd mă vei urî. Să ţii minte că niciodată, absolut niciodată, n-am vrut să te mîhnesc.

– Nu înţeleg ce vrei să-mi spui. Nu te-aş putea urî niciodată.

– Ba mă vei urî, dragostea mea. Aş vrea să împiedic durerea pe care o vei încerca, dar n-am cum.

Ea nu era deloc speriată de previziunile lui sumbre. O iubea. Nimic altceva nu mai conta.

– Îmi spui că ai încredere în mine, dar te contrazici singur, spunînd că te-aş putea urî. Eu am mai multă încredere în tine decît ai tu în mine. Nimic din ce-ai făcut, sau din ce vei face, nu mă va determina să te urăsc. Te iubesc, mai mult decît aş fi crezut că e posibil. Cînd voi veni în patul tău, o voi face cu inima plină de iubire. Nu pot iubi, pentru ca după o clipă să urăsc. Nu-mi pasă ce decepţii mă aşteaptă. Dacă-mi vei fi alături, voi înfrunta orice.

– Gîndeşte-te bine înainte să faci jurăminte de iubire.

Acum du-te să discuți cu frații tăi. Ascultă-i, înainte să-mi mai spui că mă iubeşti.

Ea clătină din cap.

– N-am nevoie să vorbesc cu ei. Ştiu deja ce se află în inima mea. Nimic din ce mi-ar putea spune ei n-o să schimbe acest lucru.

– Mă ispiteşti să nu mă gîndesc la consecințe, Mary Rose. Am nevoie de tine şi nu mai pot aştepta prea mult. Dar n-o să te forțez. Mi te vei oferi singură. Te iubesc, Mary Rose. Tandrețea din glasul său stătea mărturie că spunea adevărul.

– Şi eu te iubesc, Harrison.

El nu făcu nici un gest. Ea-şi repetă destăinuirea.

– Dumnezeule, Mary Rose. Nu înțelegi că...

– Te iubesc.

El o luă în brațe. O simțea tremurînd de anticipație. Căldura trupului, puterea lui, o învăluiră. Doamne, dacă n-o sărută mai curînd, avea să-şi iasă din minți!

Harrison puse stăpînire pe buzele ei. Gura lui deveni tot mai lacomă. Dulceața ei îl învălui, pînă cînd simți că a ajuns în rai.

Ea nu părea să se mai sature de el. Voia să-l atingă pretutindeni. Erecția lui era adăpostită de pulpele ei. Începu instinctiv să se frece uşor de el.

Tentația de a merge mai departe începu să pună stăpînire pe el. Harrison îşi dădu seama că era în pericol.

Amîndoi erau. Dacă nu se opreau acum, ea avea să-şi piardă virginitatea în curtea din spate, lîngă țarc. Dar nici acest gînd nu-i provocă repulsie.

Se desprinse brusc de ea.

Respira întretăiat. Mary Rose simți să puterile o părăseau. Ar fi vrut ca el s-o ia din nou în brațe, s-o țină aproape.

– Du-te înăuntru.

Ea nu reuşea să înțeleagă.

– Înăuntru? Dar nu vreau să te părăsesc. Te rog,

sărută-mă din nou. Te iubesc, Harrison. Vreau să mă ții în brațe.

– Întoarce-te în casă.

Mary Rose era confuză. Ce-l făcuse să se schimbe atît de brusc? Făcuse ceva rău? Ce anume?

Dar nu putea să-ți dea acum seama.

Trebuia să mai aştepte pînă cînd inima nu-i va mai bate nebuneşte. Atunci se va putea gîndi, cu calm, la cele întîmplate.

Se întoarse şi o porni spre casă.

Pe la jumătatea drumului, era deja iritată. Se simțea frustrată.

Ce necioplit, s-o respingă atît de brusc!

Murea dacă-i explica de ce nu mai voise s-o sărute?

Crezu că Harrison era în urma ei.

– Eşti la fel de țîfnos ca şi calul tău, murmură, destul de tare ca el s-o poată auzi.

Cînd văzu că nu-i răspundea îşi întoarse capul.

El se îndrepta în direcția opusă.

– Unde te duci? strigă Mary Rose.

– La culcare.

Era tîrziu, dar nu chiar atît de tîrziu.

– Mai vii în casă, astă-seară?

– Nu.

– Ei bine, atunci noapte bună.

El nu-i răspunse.

Ea mai aşteptă un minut, pînă cînd el ajunse la uşă, apoi îi strigă, nerăbdătoare:

– Noapte bună!

Apoi adăugă, abia şoptit:

– La naiba!

El se întoarse, în sfîrşit, şi o privi.

– Mary Rose?

– Da?

– Nu mă face să aştept prea mult.

4 mai 1867

Dragă Mama Rose,

Am fost cu toții foarte necăjiți după ce ți-am citit scrisoarea. Avem o sută de întrebări să-ți punem. De ce nu ne-ai spus mai devreme ce-avea Livonia de gînd? N-ar fi trebuit să treci singură prin toate astea. Acum, noi sîntem familia ta.

De cînd te şantajează Livonia să rămîi cu ea? Înțelegem, ştim cît de speriată trebuie să fie bătrîna. E groaznic să fii orb, bineînțeles, mai ales cînd are doi băieți ingrați, care încearcă să-i vîndă tot ce mai are. Dar nimic din toate astea nu justifică ceea ce- ți face ție.

Chiar crezi că le va spune fiilor ei că Adam le-a omorît tatăl, sau blufează? A uitat oare că el n-a făcut decît să vă apere, pe tine şi pe Livonia, de furia stăpînului? Nu-şi mai aduce aminte de bătăile pe care le încasa? Livonia a suferit mult, e-adevărat, dar nimic nu face ca păcatul pe care şi-l asumă, cu tine, să fie mai uşor de suportat. Lincoln a vrut să vă recăpătați libertatea. Pentru asta au murit miile de tineri, pe cîmpul de luptă.

Iar acum, stăpîna Livonia, te condamnă din nou la sclavie...

Dumnezeu să ne apere pe toți.

Fiul tău iubitor,
Douglas

15

Cole şi Eleanor rămaseră în hol, sărutîndu-se şi îmbrăţişîndu-se, şoptind vorbe fără vreun sens. Cînd simţi că pierde controlul asupra situaţiei, el opri brusc jocul dragostei.

Era obişnuit să obţină ceea ce dorea, dar Eleanor nu era ca şi celelalte femei pe care le sărutase, cu care se culcase. N-avea de gînd ca lucrurile să ajungă prea departe, între ei.

Se hotărî să n-o mai sărute niciodată, în timp ce o urma în sufragerie. Îi trase scaunul, apoi ocoli masa, ca să-şi ocupe locul. Păru să nu bage de seamă că-l priveau fraţii lui. Era prea ocupat să-şi enumere în minte motivele pentru care trebuia să se ţină deoparte de virgina care se îmbujora adesea.

– N-ai uitat nimic? îşi întrebă Douglas fratele.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi sora ta. E încă în bucătărie, cu Harrison.

Cole vru să se ridice, apoi se răzgîndi.

– Mary Rose e destul de mare. Poate să se descurce

şi singură. Iar dacă el vrea să renunțe la libertatea lui, n-are decît.

– Libertatea lui? întrebă Douglas, străduindu-se să nu izbucnească în rîs. Cole se uitase la Eleanor cînd vorbise, ceva mai devreme.

– Da, la libertatea lui, murmură el, hotărît să nu mai continue această discuție.

– Nu cred că Harrison vede lucrurile aşa cum le vezi tu, interveni Travis.

Se ridică apoi şi se îndreptă spre bucătărie. Ştia prea bine care-i erau intențiile lui Harrison.

O găsi pe Mary Rose stînd la masă, privind fix într-un punct.

– Ce ți s-a întîmplat?

– Nimic.

– Ceva s-a întîmplat. Ce anume? Ți-e rău? Eşti furioasă?

– Nici una, nici alta.

– Unde e Harrison?

– S-a dus la culcare.

N-avea de gînd să-i dea amănunte. Şi nici nu pomeni de faptul că Harrison se aştepta ca ea să i le alăture. „Nu mă lăsa să aştept prea mult", fuseseră chiar cuvintele lui.

– Eşti furioasă, nu-i aşa?

– Nu sînt.

– Nu trebuie să te răsfeți la mine. Spune-mi ce te frămîntă. Poate te ajut eu.

Ea ştia bine că Travis n-avea să se dea bătut pînă ce nu afla. Trebuia să-i spună ceva, chiar şi o jumătate de adevăr.

– Bărbații aroganți mă enervează. Poți să mă ajuți în privința lor?

– Harrison te-a necăjit, nu-i aşa?

– Lasă-mă în pace, te rog. Vreau să mă gîndesc.

Fratele ei străbătu bucătăria, vrînd să ajungă la cafetieră.

– A încercat să...

Nu prea ştia cum să-i pună această întrebare delicată.

– Ce anume?

– Să te oblige să faci ceva ce n-ai fi vrut?

– N-ar face niciodată aşa ceva.

Travis dădu din cap.

– Nici eu nu cred c-ar face-o, dar voiam s-o aud de la tine. Mai răspunde-mi la încă o întrebare şi-ţi promit să te las în pace, să rumegi.

– Dar nu rumeg nimic.

– Da, bineînţeles, zîmbi el. Îl iubeşti?

– Da, îl iubesc.

– Eşti sigură?

– Sînt foarte sigură. E necioplit, băgăreţ, arogant şi încăpăţînat.

– Ce-şi mai poate dori deci o fată?

– Dar mai este şi blînd şi iubitor.

Îi dădură lacrimile. Travis le observă imediat.

– Ai de gînd să plîngi?

– Nu, bineînţeles că nu.

Miracolul jurămîntului lui îşi făcea de-abia acum efectul. El avea s-o iubească pînă la moarte. Nu-i spusese chiar el aceste cuvinte, atunci cînd i se destăinuise?

– Îl iubesc de mult pe Harrison, Travis.

Vocea lui Mary Rose devenise gînditoare. Travis era de-a dreptul dezgustat.

– Dumnezeule, chiar începi să te comporţi ca o femeie! Ştiam eu că aşa o să se întîmple şi totuşi nu eram pregătit pentru asta. Încetează, Mary Rose!

– Dar ce anume din purtarea unei femei te nemulţumeşte?

– Faptul că e mînioasă, pentru ca după o clipă să fie zîmbitoare, că rîde şi se încruntă în acelaşi timp. Cam cum faci tu acum. Tu nu erai aşa emotivă, surioară. Nu-mi place asta.

Ea nu ştia dacă era sau nu cazul să-şi ceară scuze. Travis o privea fix. Deodată, o văzu într-o cu totul altă

lumină. Nu mai era o fetişcană cu genunchii zdreliți. Era o femeie frumoasă.

– Vrei să ştii cînd m-am îndrăgostit de Harrison? îl întrebă Mary Rose. Ştiu clipa exactă cînd...

El o întrerupse, grăbit.

– Nu, nu vreau să ştiu, murmură. Bărbaților nu le pasă de astfel de lucruri. Sînt încă fratele tău, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vreau să ştiu amănunte despre ce ți s-ar fi putut întîmpla.

– Dar între noi nu s-a întîmplat nimic ce nu ți-aş putea povesti.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Şi nici nu vreau să aflu, cînd o să se întîmple. Ai înțeles, Mary Rose?

Cînd o să se întîmple? Îşi privi cu atenție fratele.

– Eşti cam insinuant.

– Nu sînt deloc. Ci numai direct.

– Da, s-ar putea spune şi aşa. Dar eşti la fel de arogant ca şi Harrison.

El nu-i luă în seamă remarca, pentru că aroganța nu i se părea deloc un defect, chiar dacă sora lui aşa o făcea să pară.

El luă cafetiera şi se îndreptă spre sufragerie. Se opri brusc şi se întoarse din nou spre ea.

– Dacă-ți face vreodată vreun rău, vreau să-mi spui mie primul. O s-o faci, nu-i aşa?

– Da, o să-ți spun.

El dădu din cap, mulțumit.

– Te iubesc, surioară.

– Şi eu te iubesc. Îl placi pe Harrison, nu-i aşa?

– E greu să nu-l placi. Dar nu-mi place motivul venirii lui aici. Şi nici ție n-o să-ți placă, atunci cînd îl vei afla. Ți-a spus...

Ea îl întrerupse.

– Mi-a spus că vreți să discutați cu mine. Nu ştiu încă despre ce. Îmi poți spune tu, acum.

El clătină din cap.

– Aşteaptă pînă mîine seară. Bine?

– Indiferent ce-mi veţi spune, nu-l voi urî, Travis. Crezi că o să-l urăsc?

El n-o credea în stare să urască pe cineva. Dar avea să fie cu inima zdrobită. Travis era sigur de asta. Lumea ei avea să se năruie şi singurul pe care ar fi putut da ea vina era Harrison. În orice caz, Travis aşa făcea.

– Nu, n-o să-l urăşti, zise el. Adu tu ceştile, Mary Rose.

Schimbase subiectul, ca să-i distragă atenţia de la apropiata lor discuţie. Voia ca ea să fie veselă şi lipsită de griji cît mai mult timp. Îi povesti despre Cole şi Eleanor.

– A început să-şi dea şi el seama că nu se poate juca cu ea. Eleanor e tipul de fată care umblă după măritiş. Cole nu e aşa.

– Ba e. Numai că nu-şi dă seama, încă, de asta. Şi tu eşti la fel, Travis. Cînd o să întîlneşti femeia potrivită, n-o să stai prea mult pe gînduri şi o s-o iei de nevastă. Vei fi un soţ şi un tată minunat.

– Să renunţ la libertatea mea? Ai înnebunit?

Ea rîse.

– Parc-ai fi Adam. De ce cred oare bărbaţii că-şi pierd libertatea căsătorindu-se?

– Pentru că aşa e.

Vru din nou să iasă din bucătărie, dar ea îl strigă:

– Travis?

– Ce mai e?

– Totul a pornit de la MacHugh.

– Ce?

– Atunci m-am îndrăgostit de Harrison.

El îşi dădu ochii peste cap.

– Am înţeles. Te-ai îndrăgostit de cal, dar acesta se livra cu tot cu Harrison.

Ieşi din bucătărie înainte ca ea să încerce să-i mai explice. Dar ei nu-i păsa. Era bucuroasă să fie din nou singură, să se gîndească la toate cuvintele frumoase pe

care i le spusese iubitul ei. Voia să-şi petreacă restul vieţii alături de ea. Mary Rose nici nu-şi putea închipui ceva mai minunat.

Rămase la masă cîteva minute, pînă-l auzi pe Travis strigînd-o.

Duse ceştile în sufragerie, apoi le spuse noapte bună şi urcă în dormitor. Se aşeză pe marginea patului, să reflecteze. Încercă să uite că o aştepta Harrison. Un nod fierbinte i se punea în stomac, ori ce cîte ori privea pe geam şi vedea lumina din fereastra cabanei.

El o aştepta. O făcuse să devină conştientă de nevoile trupului ei, îi oferise o clipă de pasiune, iar acum ea nu se putea preface că nu se întîmplase nimic, sau că nu voia ca el să-i ofere mai mult.

Îl dorea pentru că-l iubea. El era încă îngrozitor de arogant. Mary Rose începu să se plimbe prin cameră, gîndindu-se la felul în care îi ordonase, parcă. Nu se deranjase s-o roage. Oare toţi bărbaţii erau ca Harrison? Clătină din cap, neîncrezătoare. Nimeni nu mai fusese atît de posesiv cu ea.

El era încăpăţînat şi foarte hotărît, dar în acelaşi timp dulce şi minunat. Nu mai exista nimeni în lumea asta care să fie ca Harrison Stanford MacDonald. Şi tocmai de asta se îndrăgostise de el.

El n-o ceruse de nevastă. Încercă să şi-l imagineze îngenuncheat, cerîndu-i mîna. Zîmbi. Harrison n-avea s-o roage, ci doar să-i comunice acest lucru. Dar ei nu-i păsa. Oricum nu se puteau căsători oficial.

Blue Belle nici n-avea biserică, iar preoţii erau foarte rari prin părţile acelea. Judecătorul Burns era singurul care putea oficia ceremonia, dar nu era liber decît de trei-patru ori pe an.

În restul timpului îi urmărea pe răufăcători şi-i spînzura. Dar Harrison îşi rostise în seara aceasta jurămîntul, în faţa lui Dumnezeu. Iar ea făcuse la fel. Acum, totul avea să se schimbe. Nu mai ştia de cînd se tot plimba de sus în jos, gîndindu-se la viitor, dar casa era deja

cufundată în întuneric atunci cînd ea renunță să-şi mai facă griji în privința schimbărilor care aveau să se petreacă în viața ei.

Făcu o baie, spălîndu-şi fiecare părticică a corpului cu săpun parfumat, se îmbrăcă cu o cămaşă de noapte albă, peste care-şi puse capotul roz, bordat cu dantelă, pe care i-l dăruise Douglas Crăciunul trecut. După care începu să-şi caute papucii din mătase, pe care-i încălța foarte rar, fiindcă nu erau deloc practici.

Era încă nervoasă şi oarecum temătoare de ce avea să se întîmple. Cu toate astea, însă, nu se temea să-l iubească pe Harrison. Actul iubirii, însă, era altceva. Bărbaților le plăcea, o ştia de la frații ei care se duceau la Hammond o dată pe săptămînă şi se întorceau mirosind a parfum ieftin şi cu un zîmbet tîmp pe față.

Poate că şi femeilor le plăcea. De vreme ce nu stătuse de vorbă cu nici una, nu-şi putea forma o părere. Blue Belle era o femeie cu experiență, dar cu Mary Rose se purtase ca o mănuşă protectoare şi nu discutase nimic despre „profesia" ei cu ea.

Se aşeză în fața toaletei şi-şi perie îndelung părul, încercînd să se liniştească. Decise apoi că tărăgănase destul. Lăsă jos peria, se încheie cu cordonul de capot şi coborî.

Cînd ajunse în pragul cabanei, tremura din cap pînă-n picioare. Probabil că rămăsese cel puțin cinci minute cu mîna pe clanță, făcîndu-şi curaj să intre. Inspiră adînc, îşi îndreptă umerii şi deschise uşa.

Cînd se hotărа să facă un lucru, îl făcea cu convingere. Deschise larg uşa, să intre, dar aceasta i se închise în față, dărîmînd-o aproape. O împinse din nou, dar nu la fel de puternic.

Douăsprezece minute. Atîta trecuse pînă se hotărîse să-i deschidă uşa. Lui Harrison îi venea să rîdă, dar nici măcar nu schiță un zîmbet, pentru că asta însemna s-o alunge. O auzise stînd în prag, dar nu se ridicase din pat, s-o întîmpine.

Voia ca ea să se hotărască singură. Se uitase la ceas, ţinuse minte ora. Întîmplător, se uită din nou doar cu cîteva secunde înainte ca ea să intre.

Cînd o văzu cum era îmbrăcată, înţelese că fraţii ei nu-i povestiseră încă despre existenţa tatălui ei. Dac-ar fi făcut-o, ea tot ar fi venit, dar îmbrăcată de zi şi i-ar fi cerut să-i răspundă la întrebări. Ar fi părut mînioasă şi confuză. Pentru o clipă, avea să se simtă trădată, dar el avea o imensă încredere în ea şi ştia că, în cele din urmă, avea să înţeleagă.

Era de datoria lui s-o protejeze, şi, indiferent că-i plăcea sau nu situaţia, cînd avea să ajungă în Anglia, urma să aibă nevoie de el. El ştia prea bine ce avea să i se întîmple lui Mary Rose, pentru că cunoştea bine familia Elliott. Cu cele mai bune intenţii, aveau să încerce să-i şteargă propria identitate şi să o transforme într-una de-a lor. Harrison nu puta lăsa ca aşa ceva să se întîmple. Pentru că ei, celei de acum, îi rostise el jurămîntul său.

Inima lui Mary Rose bătea cu putere. Genunchii îi tremurau. Privindu-l pe Harrison, nu reuşea însă să se liniştească. El stătea ridicat, în pat, cu picioarele întinse peste pătură.

Nu se îmbrăcase pentru culcare. Era cu pieptul gol, desculţ, doar cu pantalonii. Dar numai parţial. Pentru că nu erau încheiaţi la nasturi. Părul întunecat, cîrlionţat, care-i acoperea pieptul, se prelungea uşor pînă-n deschizătura pantalonilor.

Inima ei îşi acceleră ritmul. Îşi dădu brusc seama unde se uita şi-şi feri imediat privirea.

Obsercă cartea din mîinile lui. Făcu ochii mari. El citise, în timp ce-o aştepta. Nici nu mai ştia cum anume să se simtă. Ea se plimbase în sus şi-n jos, tremurînd de spaimă, în timp ce el, calm, citea.

Harrison nu se mişcă. Îi citise spaima din ochi, cînd o văzuse intrînd şi ştiu că avea nevoie să găsească o cale s-o liniştească, înainte de a atinge.

Crezuse cu adevărat în ceea ce spusese: că n-avea

s-o forțeze. Dacă ea se răzgîndea brusc şi se întoarcea în casă, n-avea s-o oprească. Nu ştia cum va suporta acest lucru, dar nu voia s-o forțeze.

Îşi dădu seama că era atît de nobil numai pentru că ştia cu siguranță că ea va rămîne. Îi trebuise mult curaj să vină. Nici nu se aşteptase la mai puțin din partea ei.

– Citeai.

Afirmația ei suna ca o acuzare. El nu făcu nici o remarcă. Dădu din cap şi continuă s-o privească. Observă că teama ei dispărea încet.

– Vrei să închizi uşa?

– Nu.

În vocea ei nu mai era nici o umbră de panică. Harrison puse cartea pe masă şi se pregăti să se ridice din pat, presupunînd că ea voia ca el să închidă uşa.

Ea îl opri cu un semn.

– Vreau să-ți pun o întrebare, înainte să te mişti. De ce nu eşti îmbrăcat de noapte? Nu asta era întrebarea, adăugă ea, grăbită.

– Nu dorm îmbrăcat.

Simți din nou că genunchii n-o mai susțineau. Nu se putu împiedica să nu şi-l imagineze gol.

– Probabil că nu ar fi trebuit să-mi spui... asta.

– Aveai s-o afli, curînd. Rămîi cu mine în noaptea asta?

Ei nu-i venea să creadă că Harrison putea fi atît de calm.

– Nu m-am hotărît încă, minți ea.

Se decisese, încă de cînd era în dormitorul ei, dar nu voia să-i spună încă. Se încăpățîna, pentru că el se bucurase de deliciile unei cărți, în timp ce ea trecuse printre flăcările purgatoriului.

– Eşti cel mai hotărît şi mai calculat bărbat din cîți am cunoscut. Ai multe defecte pe care-am considerat dintotdeauna că le urăsc. Mi-am dorit un bărbat tandru, vulnerabil, care să aibă mereu nevoie de mine. Cum naiba de m-am ales cu tine?

Mirarea din vocea ei îl făcu să zîmbească.

– Pentru că am nevoie de tine, mai mult decît oricare alt bărbat. Şi tu ai nevoie de mine, Mary Rose. Mi-ar plăcea să te aud recunoscînd asta.

– Da, am nevoie de tine. Cu toate astea, însă, nu-mi plac bărbaţii aroganţi, şi mai ales nu-mi place să primesc ordine. Aş ţine minte asta, dac-aş fi în locul tău.

– Cît mai durează pînă să te hotărăşti, iubito? Ard de nerăbdare să te ating.

Dorinţa din vocea lui o îmblînzi. Îl văzu încercînd din nou să se ridice, şi-l opri iar.

– Rămîi unde eşti, Harrison. Tot mai am acea întrebare să ţi-o pun. Dacă nu-mi place răspunsul, plec.

Dar strălucirea din ochii ei îi spuse că n-avea motive de îngrijorare.

– Ce vrei să mă întrebi?

Ea făcu un pas înainte, tremurînd de dorinţa de a fi sărutată.

Doamne, cît îl mai iubea! Era puternic şi poruncitor, arogant şi mîndru, şi foarte de încredere, iar ea avea să-şi petreacă tot restul vieţii adorîndu-l.

Ea nu mai putea aştepta prea mult. Voia ca el s-o ţină în braţe.

– Cînd îi povesteai la ce te gîndeai şi-mi descriai... cum am fi făcut dragoste...

– Da?

– Zîmbeam?

El rîse şi o luă în braţe, ţinînd-o strîns. Cu o voce blîndă, iubitoare, o asigură că în toate fanteziile lui erotice, în toate visele lui despre ea, ea fusese foarte fericită, mulţumită, satisfăcută şi recunoscătoare, pe deplin copleşită de – dacă stătea să se gîndească bine, acum – nemaipomenitele lui performanţe într-ale sexului.

– Şi nu găseai cuvinte vrednice pentru a-mi mulţumi, sfîrşi el.

Ea se îndepărtă puţin de el şi-l privi în ochi.

– Ţi-am mulţumit pentru c-ai făcut dragoste cu mine?

– Asta era în visul meu, iubito, nu într-al tău.

Ea-i înlănțui talia cu brațele, mîngîindu-i spatele fierbinte.

– Doamne, dar tare mai eşti încrezut atunci cînd visezi! Ce-o să mă fac cu tine?

Lui Harrison îi trecură prin minte cîteva sugestii, dar hotărî că nu venise încă vremea să i le împărtăşească. Pentru că în toate interveneau gura, limba şi mîinile ei.

– Ți-au înghețat mîinile, spuse el, în loc de orice altceva.

– Ai lăsat uşa deschisă. Ar trebui s-o închizi. E tare frig aici.

Harrison întinse mîna, prin spatele ei, închise uşa, apoi o conduse încet spre pat.

Rămaseră față în față, la cîțiva paşi depărtare unul de altul, privindu-se în ochi, şi lăsînd ca dorința să se amplifice înlăuntru lor.

În lumina dulce a lămpii, ea părea un înger, cu părul mîngîindu-i umerii, în veşmîntul de noapte delicat care-i ajungea pînă la glezne.

Cu cît o privea mai mult în ochii albaştri, cu atît se convingea că era o făptură perfectă.

Ea se mişcă înaintea lui. Îşi desfăcu încet cordonul capotului şi-l dezbrăcă, cu mîini tremurînde.

I-l întinse lui. El nu-şi dezlipi privirea de la ea, nici atunci cînd îl aruncă, undeva în spate.

N-o lăsă să se descheie singură la cămaşă.

– Lasă-mă pe mine, şopti el, plin de dorință.

Ea lăsă mîinile jos. Harrison o simți tremurînd atunci cînd degetele lui se strecurară sub țesătura subțire, conturîndu-i întîi răscroiala cămăşii şi apoi atingîndu-i pielea mătăsoasă.

El se purta ca şi cum avea tot timpul din lume pentru a o dezbrăca; pentru ca ea să nu se simtă deloc presată, trebui să apeleze la toată stăpînirea lui de sine. Ar fi vrut să-i smulgă veşmîntul de pe ea, dar nu voia să cedeze nerăbdării.

Voia ca această noapte să fie perfectă pentru ea. Își croi încet drum spre talia ei, mîngîind-o, cu fiecare nasture desfăcut.

Cînd termină, desfăcu larg cămaşa de noapte. Văzînd-o cît de perfectă era, simți că i se taie răsuflarea. Pielea ei era mătăsoasă, albă, avea sîni plini, cu sfîrcuri rozalii. Trupul îi era foarte bine proporționat.

Mîinile îi tremurau de dorința de a o îmbrățișa, de a o lipi de trupul lui, dar el rezistă şi-i coborî şi mai jos cămaşa, pînă cînd aceasta îi rămase sprijinindu-se pe şolduri. Își odihni palmele de talia ei subțire, apoi le coborî uşor. Senzația pe care i-o dădea atingerea pielii ei delicate îl făcu să se cutremure de dorință.

Cămaşa de noapte îi căzu la picioare. El făcu un pas înapoi, s-o privească.

– Eşti chiar mai frumoasă decît mi-am imaginat.

Stînjeneala ei dispăru la auzul complimentului lui. Privirea lui o făcu să uite de timiditate. El o vedea frumoasă, iar dragostea lui pentru ea o convinse că aşa şi era.

Ea nu mai putu să rămînă nemişcată. Se descălță şi se apropie de el.

– Vrei să te dezbrac eu?

– Nu încă, îi răspunse el. Vreau ca aceste clipe să dureze. Dacă-mi dau acum pantalonii jos, totul se va întîmpla prea repede. Nu vreau să se întîmple aşa. Vreau ca totul să fie perfect pentru tine.

– E rău dacă se întîmplă repede?

El clătină din cap.

– Nimic din ce facem împreună nu poate fi rău.

Nu-i lăsă timp să se gîndească la ce-i spusese, ci o luă în brațe şi o ținu strîns. Mîinile ei se odihniră pe pieptul lui. Părul creț îi gîdila degetele şi ştia că, dacă se mişca, sînii ei aveau să aibă aceeaşi senzație.

El își îngropă fața în scobitura gîtului ei, inhalîndu-i aroma şi savurînd senzația atingerii de sînii ei.

Geamătul ei de plăcere îi spuse că şi ea simțea la fel.

– Am ştiut că va fi atît de bine.

Ei i se părea ceva mai mult decît bine, dar nu-şi găsea cuvintele potrivite pentru a descrie senzaţiile care-i asaltaseră trupul. Observă că şi răsuflarea lui era întretăiată, ca şi a ei. De fiecare dată cînd se freca de el, sentimentele se amplificau, fiecare nerv i se încorda. Se simţea minunat.

El o săruta pe gît, îi necăjea lobul urechii cu limba, şoptindu-i promisiuni fierbinţi, despre ce voia să-i facă.

Cuvintele lui o excitau la fel de mult ca şi atingerile. Ar fi vrut să-l atingă peste tot. Îi mîngîia pieptul, umerii şi gîtul, savurînd senzaţia pe care i-o dădeau muşchii lui, cînd se încordau,

Felul lipsit de inhibare în care-i răspundea ea îl făcea să-şi piardă mintile. Focul pasiunii dinlăuntrul lui era aţîţat de părul ei moale, care îi aluneca printre degete, de sunetele pe care le scotea atunci cînd o atingea într-un anume fel.

O ţinu cu o mînă pe după talie şi se aplecă s-o sărute. Gura lui era tot mai arzătoare acum; limba lui îşi croi drum înăuntru, apoi se retrase, pentru a se întoarce, iar şi iar, într-un ritual erotic. Îşi trecu uşor degetele peste sînii ei, apoi îi cuprinse unul din ei în palmă şi începu să i-l necăjească. Ea se arcui spre el, instictiv, făcîndu-l să înţeleagă că-i plăcea această senzaţie, iar cînd el repetă mîngîierea, ea închise ochii, scoţînd un geamăt.

– Mă scoţi din minţi, îi şopti ea la ureche.

– Şi mai urmează, îi promise el.

Ea nu credea să mai poată simţi mai mult. Dorinţa devenise atît de intensă, că o ardea, parcă, pe dinăuntru, ca un lichid fierbinte curgîndu-i prin vene.

El îi acoperi gura cu gura lui, în timp ce mîna îi pătrunse între pulpe şi începu să facă dragoste cu ea prin intermediul degetelor. Limba lui se mişca înlăuntrul gurii ei, imitînd acelaşi joc al dragostei.

Ea crezu că va muri de plăcere. Începu să se mişte, în întîmpinarea mîinii lui, pînă cînd senzaţia deveni atît

de intensă, că simți că nu o mai putea suporta. Încercă atunci să-i dea mîna deoparte.

Harrison tremura de dorință. Căldura umedă care-i înconjura degetele îi îndepărtă şi ultima urmă de autocontrol. O sărută din nou, lung şi apăsat, o ridică în brațe, dădu păturile deoparte şi o puse pe pat. Atunci îşi dădu pantalonii jos, copleşit de nevoia de a o pătrunde, de a o simți învăluindu-l. Dar ştia că acum avea nevoie de încuviințarea ei. Pentru că ea începuse să aibă rețineri. Ştia ce produsese această schimbare. Ştia exact la ce se gîndea ea.

Iubirea vieții lui privea la erecția lui.

– Va fi bine, îi promise el, cu vocea răguşită de pasiune. Ne potrivim perfect, draga mea.

Ea clătină din cap şi încercă să se îndepărteze. Frica o făcea să intre în panică.

El nu-i lăsă timp să-şi alimenteze teama. O puse pe pat, îi dădu mîinile de o parte şi de alta şi se aplecă s-o sărute.

Trebui să facă eforturi, pentru că ea îşi întorcea capul. Dar vorbele lui de iubire o făcură să se calmeze şi să-l privească din nou. Ochii ei erau încă încărcați de pasiune, iar Harrison ştiu că nu va mai trece mult pînă cînd dorința să se reaprindă în trupul ei.

– Ai încredere în mine, draga mea. Lasă-mă să te mai sărut o dată. Şi dacă atunci vei dori să ne oprim, aşa vom face.

Ea se gîndi puțin, înainte să accepte. El nu se putea gîndi decît la senzația pe care i-o dădea dorința de a pătrunde înlăuntrul ei.

– Un sărut, şopti ea.

– Doar unul, îi promise el. O să-ți placă, iubita mea. Îți jur că o să-ți placă.

Ea nu prea părea să-l creadă. El nu se lăsă descumpănit de atitudinea ei.

– Deschide gura, draga mea, şopti el înainte de a pune stăpînire pe buzele ei. Ea îl trase mai aproape şi

cînd îl sărută cu pasiune. Harrison ştiu că ea uitase complet de teamă.

O copleşi iar cu sărutări şi mîngîieri şi-şi strecură mîna între pulpele ei, ca s-o pregătească să-l primească. Tremură de plăcere cînd îşi simţi degetele umezindu-se. Ştia cu exactitate unde anume s-o atingă pentru a o face să capituleze.

Nu mai putea aştepta. Sărutînd-o întruna, îi desfăcu picioarele şi se aşeză între ele. O ridică uşor şi o pătrunse. Se opri cînd simţi că i se opunea o uşoară rezistenţă. Închise ochii şi pătrunse adînc.

Se simţea de parc-ar fi ajuns în rai.

Ea se simţea sfîşiată de durere. Ţipă şi încercă să se depărteze de el. El nu se mişcă. O ţinu deliberat prizonieră sub greutatea lui.

– Încearcă să nu te mişti, iubito. Aşteaptă să treacă durerea. Curînd, draga mea, n-o s-o mai simţi. Te iubesc, Mary Rose. Oh, iubito, nu plînge.

El părea distrus că-i făcuse rău. Ea nu ştia ce să mai creadă. Chiar se presupunea că ar fi trebuit să-i placă toate astea?

Harrison nu bănuia nimic din ce-i trecea ei prin minte. Încerca cu disperare să-i dea timp să-l accepte, dar dorinţa lui de a se mişca înlăuntrul ei devenise de nestăvilit. O simţea învăluindu-l, strîngîndu-l în ea. Era un sentiment extraordinar şi, Dumnezeu îi era martor, dacă nu se mişca curînd, avea să fie prea tîrziu. Avea să-şi verse sămînţa în ea, cu un strigăt primitiv, de capitulare.

Dar ea trebuia să trăiască experienţa unei împliniri, indiferent cît avea să dureze. Îşi îngropă faţa în gîtul ei şi începu să se joace cu lobul urechii ei.

– E mai bine, draga mea?

Ea îi sesiză îngrijorarea din voce. Îşi dori, instinctiv, să-l liniştească, să-l asigure că se simţea bine.

– Mi-e mai bine acum, şopti ea.

Ca să-i demonstreze că era adevărat, îl îmbrăţişă şi începu să-l mîngîie pe spate. Harrison gemu şi se lipi

mai tare pe ea. Aşa că-l mîngîie din nou. Îl simţea tensionat şi ştia de cît efort avea nevoie ca să rămînă nemişcat.

– Nu vreau să te dezamăgesc.

El se ridică uşor s-o privească.

– Nu mai putea dezamăgi niciodată. Te iubesc, draga mea.

Ea era copleşită de-atîta tandreţe.

– E mai bine-acum. Pot să suport. Nu trebuie să mai aştepţi.

El zîmbi.

– Poţi să suporţi? Mai vedem noi, iubito.

O sărută din nou, iar cînd îşi ridică din nou capul, constată mulţumit că pasiunea se reaprinsese în ochii ei.

– Spune-mi ce să fac. Vreau să-ţi placă.

– Îmi place, iubito. Ridică puţin picioarele, ca să pot să... Nu mai putea să vorbească. Plăcerea pe care i-o creau mişcările ei îl făcu să-şi piardă controlul.

Ea se aşteptase la o nouă durere, dar cînd îşi ridică picioarele simţi o cu totul altă senzaţie. Intensitatea acesteia o făcu să-şi dorească mai mult. Se mişcă din nou, simţi un nou val de plăcere şi-şi strînse îmbrăţişarea. Chiar se simţea mai bine.

– E bine, nu-i aşa? Spune-mi adevărul, de data asta.

– Da, şopti ea. Dar încă nu mi se pare că eşti pe deplin mulţumit.

Doamne, cît o mai iubea!

Îi spuse să-şi încolăcească picioarele deasupra lui, apoi îşi schimbă poziţia şi se adînci mai tare în ea.

Nici unul din ei nu mai putea să vorbească. El se trase înapoi, apoi reveni. Voia s-o ia încet, s-o scoată din minţi de plăcere, dar ea era atît de fierbinte şi se simţea atît de bine înlăuntrul ei, că dorinţa de a accelera ritmul puse stăpînire pe el.

Îi era imposibil să se mai gîndească doar la a fi blînd. Nu se mai putea gîndi deloc. Simţea, doar. Rugămînţile ei şoptite şi gemetele îl îndemnau mereu.

De fiecare dată cînd se retrăgea puțin, ea se ridica spre el, să-l aducă înapoi. Devenise tot mai dornică, iar autocontrolul o părăsise.

Presiunea înlăuntrul ei crescu pînă cînd simți că va muri, într-o dulce agonie. Nu știa ce voia. Știa numai că o voia acum.

Cîteva secunde mai tîrziu, capitulă strigîndu-i numele, în timp ce valuri de plăcere o copleșeau. Îl strînse înlăuntrul ei, iar cînd el îi simți tremurul orgasmului, capitulă la rîndul lui.

Era cea mai incredibilă experiență din viața lui.

Se prăbuși deasupra ei. Mary Rose îi luase toată puterea și-i trebui ceva timp ca să-și revină. Voia să adoarmă în brațele ei și, cînd avea să se trezească, să se piardă din nou în ea, iubind-o.

Și ei îi trebui ceva timp pînă să-și revină. Era copleșită de ceea ce i se întîmplase.

Simțea că inima, mintea și sufletul ei se uniseră cu ale lui în acel minunat moment al capitulării și că era înconjurată de căldura iubirii lui. Unirea ei cu Harrison fusese cea mai desăvîrșită experiență a ei.

El făcea totul minunat. Din clipa în care îi dăruise inima ei, întreaga ei lume se schimbase. Zilele obișnuite deveneau magice, pentru că le petrecea alături de el. Nu-și putea închipui viața fără el. Era blînd și iubitor, atent și drăguț. Erotic și senzual, îndrăzneț și arogant.

Era perfect. Și asta pentru că ea îl iubea.

– Te simți bine, Mary Rose?

Se ridică deasupra ei, ca s-o vadă. Ochii ei erau încă adumbriți de pasiune. Gura îi era roșie de sărutări, iar pe obraji purta urmele bărbii lui. Văzînd aceste semne, se simți satisfăcut. Ea era a lui și numai a lui.

– Ți-am făcut rău, nu-i așa?

Întrebarea părea sinceră, dar zîmbetul care-o însoțea o nedumeri.

– Da, dar durerea n-a durat prea mult. N-am țipat decît o dată.

– Prima oară, spuse el.

– De ce zîmbeşti? Nu-ţi pasă că mi-ai produs durere?

– Bineînţeles că-mi pasă. Te iubesc, Mary Rose. Zîmbesc felului în care arăţi.

– Cum arăt? întrebă ea repede.

– De parcă tocmai am fost înlăuntrul tău, te-am iubit şi te-am mulţumit. Iar acum, mă simt extrem de posesiv.

Ea se simţea iubită şi în siguranţă.

– Întotdeauna ai fost posesiv.

– Acum e altceva, iubito. Te doresc de mult în patul meu.

Ea îi mîngîie obrazul.

– Şi acum, că sînt aici?

Zîmbetul i se şterse de pe faţă.

– Eşti a mea.

Ea n-avea de gînd să se contrazică cu el. Era adevărat.

– Da, sînt a ta.

El dădu din cap, mulţumit, apoi o sărută, necăjind-o cu limba. Mary Rose oftă.

El se simţi iar excitat şi ştiu că trebuia să se oprească, înainte ca pasiunea să-l facă să uite starea ei delicată. Mary Rose avea nevoie de timp să-şi revină, înainte s-o iubească din nou.

Se întoarse pe spate şi o trase lîngă el.

– Trebuie să stăm de vorbă, Mary Rose.

Seriozitatea din tonul lui o îngrijoră. Era convinsă că el avea să-i spună ceva ce ea nu voia să audă. Chiar credea că ştia exact ce voia să-i spună.

Cîteva minute trecură în linişte. El se uita fix în tavan, în timp ce ea-şi făcea o mulţime de griji. Mary Rose nu mai putu suporta tăcerea.

– O să-ţi uşurez eu situaţia, Harrison. O s-o spun eu în locul tău. Eşti...

El n-o lăsă să continue.

O strînse de talie şi zise:

– N-ai de unde să ştii ce-o să spun. Doar nu citeşti gîndurile, iubito.

– Nu, nu-ţi pot citi gîndurile, încuviinţă ea. Dar pot să trag anumite concluzii. După tonul tău serios, înţeleg că e ceva important. Faptul că eziţi mă face să cred că nu găseşti cuvintele cele mai potrivite. Pînă acum am dreptate?

– Da, răspunse el. Ceea ce vreau să-ţi spun e foarte serios şi da, vreau să găsesc cuvintele cele mai potrivite.

– Pentru că eşti avocat.

– Nu, pentru că vreau să fiu sigur că o să mă înţelegi. Vreau să te pregătesc.

– Harrison, ai putea economisi o mulţime de timp.

Începu să-i mîngîie pieptul cu vîrful degetelor şi-l sărută pe gît.

– Nu mă mai tenta, zise el, cu voce răguşită.

Ea-l ignoră şi-l sărută din nou.

– Nu te tentez. Te consolez. E o diferenţă.

– Eşti goală în braţele mele, Mary Rose. De aceea...

– Te tentez.

– Da.

Ea oftă şi-şi lipi obrazul fierbinte de el.

– Înţeleg ce ţi se întîmplă. Regreţi, acum. Te înţeleg, Harrison, şi de-aceea vreau să te consolez. Nu trebuie să te mai simţi vinovat.

El rămase nemişcat.

– Şi ce anume ar trebui să regret?

– Păi... indiscreţia noastră.

– Ce?

Refuza să creadă ceea ce auzise. Ea se hotărî să repete, ca să-l convingă.

– Indiscreţia noastră.

– Cum Dumnezeu funcţionează mintea asta a ta? Ştiu că eşti la fel de inteligentă ca oricine altcineva. Ba chiar mai inteligentă. Cum poţi să crezi că to ceea ce s-a întîmplat între noi a fost o indiscreţie? Răspunde-mi.

Dar nu-i lăsă timp să scoată vreun cuvînt.

– Ne-am jurat unul celuilalt. Ai înțeles?

Mary Rose se miră de furia lui. Dar nu era cîtuşi de puțin speriată, totuşi. Acest gînd o făcu să zîmbească. Harrison mormăia, ca un urs rănit, iar ea se simțea la fel de în siguranță ca întotdeauna.

– Ascultă-mă bine. Cred că nu m-ai înțeles.

– Ce anume?

– Ce-am vrut să spun cînd am afirmat că eşti a mea. Nu mă referam numai la noaptea asta. Ci pentru totdeauna.

– Aş vrea să poți privi logic lucrurile. Dacă...

– Vrei ca eu să fiu logic?

Ea se gîndi că poate nu era cel mai fericit lucru pe care i-l putuse spune. Era chiar mulțumită că nu-i putea vedea acum fața. Era suficient să-i vadă fălcile încleştîndu-i-se, semn că era furios. Un avertisment că se apropia furtuna.

– Se pare că nu reuşesc să găsesc cele mai potrivite cuvinte, care să te liniştească.

Indiscreție? Lui încă nu-i venea să creadă că ea folosise acest cuvînt ca să descrie ceea ce se întîmplase în noaptea aceea. Îi trebuia cel puțin o săptămînă ca să uite acest lucru.

După tăcerea lui, ei i se păru că Harrison era gata să asculte vocea rațiunii.

– E un lucru nou pentru mine. Ai putea fi mai răbdător cu mine. Mă simt vulnerabilă, pentru că n-am mai fost atît de intimă cu nimeni.

Era sigură că explicația ei avea să-i cîştige simpatia şi înțelegerea. Dar se înşela.

– E ridicol să te simți vulnerabilă. Şi chiar insultător pentru mine, femeie.

Ea începea să-şi piardă răbdarea. El se lega de orice spunea ea. Era, cu adevărat, la fel de plin de temperament ca şi calul lui. Se gîndi să i-o spună, apoi se răzgîndi. Comparația avea să-l înfurie iar, mai mult ca sigur.

– De obicei, nu erai aşa de țîfnos.

– Pentru că nu eram îndrăgostit de tine.

– Cole e întotdeauna țîfnos atunci cînd se simte vinovat de ceva.

– Nu mă simt deloc vinovat. Tu te simți?

O luă de mînă şi i-o strînse. Îi spunea, fără cuvinte, că dorea ca răspunsul ei să fie cel pe care-l aştepta.

– Nu, nu mă simt vinovată. Acum eşti mulțumit?

El nu-i răspunse. Dar strînsoarea mîinii lui slăbi şi ea înțelese că-i dăduse răspunsul aşteptat.

– Cred c-ar trebui să încheiem această discuție. Şi atunci ar trebui să-mi ceri scuze. Chiar vrei să pierzi un timp prețios cerîndu- mi iertare, cînd am putea face altceva mult mai plăcut?

El zîmbi, în ciuda iritării lui.

– Ce te face să crezi că o să-mi cer scuze?

– Pentru că eu pot aştepta mai mult decît tine. Vei ceda înaintea mea.

El pufni în rîs.

– Oh, Mary Rose, mă faci să doresc să te zgîlțîi puțin, dar şi să te sărut, în acelaşi timp. Îți jur pe Dumnezeu că o să mă scoți din minți, într-una din zilele astea.

Ea începu iar să-i mîngîie pieptul. Îi plăcea să-i simtă părul cîrlionțat printre degete. Îşi dorea ca el s-o sărute din nou. Oftă şi-şi strecură piciorul între picioarele lui. Dacă nu i-ar fi plăcut, ar fi respins-o. Dar n-o făcu, începu să-i mîngîie genunchiul.

– Harrison?

– Da?

– Astă-seară a fost ca-n visele tale?

– A fost mult, mult mai bine. Visele mele erau fierbinți. Dar în noaptea asta au ars de-a dreptul. M-ai înțeles?

– Eşti satisfăcut?

El sesiză amuzamentul din tonul ei şi ştiu că ea-şi pusese ceva în gînd. Zîmbi. Numai Dumnezeu ştia ce avea să-i spună.

– Da, sînt.

– Acum pari recunoscător. Eşti?

Degetele ei îi necăjeau sfîrcurile.

– Da, răspunse el, gîfîind.

– Să înţeleg că te-am făcut fericit?

– Da. M-ai făcut foarte fericit.

Ea zîmbi şi-şi lipi faţa de el. Chiar ea era surprinsă că simţea nevoia să fie copleşită de încurajări. Felul în care-i răspunsese el la mîngîieri îi spusese deja că se simţise bine. Poate că era vulnerabilă deoarece, pentru ea fusese o experienţă nouă.

Brusc îi trecu ceva prin minte.

– Ce-ai vrut să spui cu „prima oară" cînd am ţipat? Am mai ţipat vreodată?

– Da.

– Cînd?

– Cînd ai uitat de tine.

Amintirea o făcu să roşească. Într-adevăr, uitase de sine cînd ajunsese la orgasm. Dar nu-şi amintea să fi strigat.

– Acum vrei să mă asculţi?

– Dacă ai de gînd să-mi spui că te voi urî, nu, nu vreau.

– Vreau să vorbim despre viitor.

– Bine.

– Următoarele şase luni vor fi foarte grele pentru tine.

– Ai de gînd să faci în aşa fel încît să fie?

– Nu, nu asta vreau.

– Te iubesc, Harrison.

– Şi eu te iubesc. Trebuie să mă întorc în Anglia, iubita mea. Vreau să vii cu mine.

– Chiar vrei?

– Da.

– De ce trebuie să te întorci?

– Ca să termin ceea ce am început.

– Va trebui să rămîi mult timp acolo?

– Asta depinde de tine.

Ea nu înţelegea.

– Încă-ți mai e dor de casă?

– Vreau să fiu cu tine. Unde locuiesc nu e chiar atît de important.

– Pînă acum era.

El zîmbi. Avea dreptate. Fusese obsedat de întoarcerea sa acasă. Dar planurile i se schimbaseră, datorită lui Mary Rose. Putea fi fericit oriunde în lume, atîta vreme cît era cu ea.

– Cînd vrei să pleci?

– Mă gîndeam să plec poimîine. Vreau să vii şi tu, cît mai curînd posibil.

O copleşea cu toate aceste schimbări. Cum ar fi putut oare să-şi părăsească fraţii? Trebuia să străbată un ocean pentru a ajunge în Anglia. Oh, Doamne, de ce trebuia să fie atît de departe?

Aveau oare să locuiască în oraş? Cum să trăiască acolo? N-o să poată respira. Iar aglomeraţia o s-o înnebunească. Oare avea să se uite pe geam şi să vadă numai pavaj şi clădiri? Cum să-şi părăsească paradisul?

Dar cum să trăiască fără Harrison? Mintea îi era plină de întrebări.

– Ştiu că ai nevoie de timp să te gîndeşti la toate astea, iubito.

– Da, îi răspunse ea. Aş vrea... Harrison, te-ai gîndit vreodată să locuieşti aici?

– Dac-ar fi posibil...

– Este?

– Nu ştiu încă, îi răspunse el.

– Şi dacă nu aş putea veni după tine?

– M-aş întoarce.

– Nu vreau să ne gîndim acum la viitor. Mîine vom cîntări totul. Te rog, sărută-mă. Vreau să faci dragoste cu mine.

Se ridică în coate şi-l privi în ochi.

– Vreau să te simt din nou înlăuntrul meu, îi şopti ea.

– Nu se poate. E prea curînd, iubita mea. O să te doară.

Ea se aplecă şi-l sărută. Nu-i păsa dac-o durea sau nu. Avea nevoie de el.

– Te rog, şopti ea. Un sărut, dragul meu. Lasă-mă să te sărut o dată şi apoi, dacă vrei să mă opresc, aşa o să fac. Îţi promit.

– Îmi place felul în care-mi răstălmăceşti cuvintele, zise el, aşezînd-o deasupra lui. Ai de gînd să mă săruţi pînă ce voi fi înlăuntrul tău?

– Oh, da.

Au fost ultimele lor cuvinte coerente, pe care le-au rostit pentru mult, mult timp.

Au adormit îmbrăţişaţi. Şi scufundaţi în iubire.

5 aprilie 1868

Dragă Mama Rose,

Adam s-a bătut astăzi. A fost din vina mea, pentru că indienilor le place părul meu. Îţi trimit şi ţie o şuviţă, ca să vezi cît e de frumos. Şi blond. Indienilor le-a plăcut atît de mult, c-au încercat să mi-l smulgă cu totul. După care unul a spus să mă ia şi pe mine şi atunci Adam s-a înfuriat. Cole şi Douglas erau plecaţi, iar cînd Travis a ieşit din hambar, Adam îi bătuse deja pe indieni. Are nasul însîngerat, dar nici indienii n-au mai fost în stare să se ridice de jos, cînd Adam a terminat cu ei.

Bătaia nu e bună, Mama Rose. Chiar şi Adam spune că aşa e, dar acum e convins că indienii or să-mi lase părul în pace. Sper din tot sufletul să fie aşa.

Fiica ta, Mary Rose

16

Mary Rose se întoarse în dormitorul ei cu puțin înainte de răsăritul soarelui. Era oarecum surprinsă că Harrison dormea atunci cînd a plecat.

De obicei avea somnul uşor, dar de-abia dacă se mişcase atunci cînd ea coborîse din pat, se îmbrăcase şi ieşise din cabană. Bănui că era epuizat. Această posibilitate îi făcu plăcere.

Nu era însă pregătită să întîmpine o nouă zi. Adormi imediat ce puse capul pe pernă şi nu se trezi decît la ora zece.

Nu-l revăzu pe Harrison decît la cină. Travis îi spuse că mai devreme venise Dooley, aducînd o telegramă. Era în prag şi se pregătea să plece, cînd îi comunică acest lucru. Mary Rose fugi după el, să afle amănunte.

– Pentru cine era telegrama?

– Pentru Harrison, bineînțeles. Dac-ar fi fost pentru vreunul dintre noi, ai fi găsit-o pe masa din bucătărie.

– Cine a trimis-o?

– Nu ştiu.

– Stai puțin, Travis, te rog. Harrison a pomenit ceva despre ea? Ți-a citit-o?

Fratele ei se întoarse.

– Nu mi-a spus nimic, iar eu nu l-am întrebat. N-a părut însă prea fericit la aflarea veștilor. Părea chiar îngîndurat.

– Oh, Doamne, sper că n-a murit nimeni.

– De ce crezi asta?

– Pentru că telegramele aduc veşti proaste. Toată lumea ştie asta. Ce-a făcut Harrison după ce-a citit mesajul?

Travis oftă.

– A pus hîrtia în buzunar şi s-a dus în cabană, să-şi strîngă lucrurile. Voia să plece în oraş, să-şi cumpere un cufăr în care să-şi trimită lucrurile înapoi în Anglia, dar Adam i-a dat unul dintre cuferele lui mai vechi.

– Harrison pleacă, zise ea. Ştiam că o să plece. Mi-a spus.

– Nu fi supărată.

– Nu sînt.

– Atunci nu mă mai strînge de mînă.

Ea nici nu-şi dăduse seama că-l apucase de mînă. Se retrase imediat.

– Nu vreau să plece.

– Ştiu că nu vrei. Nu e întotdeauna plăcut să iubeşti, nu-i aşa? Te face să te simți vulnerabil.

Ea nu-l putu contrazice. În clipa aceea, se simțea îngrozitor.

– Nu, nu e întotdeauna plăcut. Unde pleacă Harrison?

– N-a spus.

– Unde e acum?

– A plecat cu Adam, acum o oră. Nu mi-au spus unde. Ştiu însă că Adam voia să aibă o discuție cu el, în particular. Poate s-au dus la pescuit, la Cowan. Nu-ți face griji, Mary Rose. Sînt sigur că Harrison o să-ți spună care îi sînt intențiile, diseară.

Ea se întoarse în casă. Trebuia să găsească un mod de a-şi petrece restul zilei. Doamne, cît îşi dorea să fi fost şi ea mai răbdătoare! Ura aşteptarea, mai ales cînd ea îi aducea veşti proaste.

Eleanor nu era astăzi o companie prea plăcută. Se tîra de colo-colo prin casă şi nu voia să facă nimic. Mary Rose se hotărî să facă curat în salon. Dacă-şi găsea de lucru, ziua avea să treacă mai repede.

Nu se opri însă în salon. Frecă podelele, schimbă toate cearceafurile, spălă geamurile şi munci în grădină. Pe la sfîrşitul după-amiezei, era epuizată. Intră în bucătărie, să pregătească cina, dar bucătarul îi flutură un cuţit pe sub nas şi-i spuse să nu-i stea în cale. Samuel, bucătarul, era pe jumătate indian din tribul Crow şi pe jumătate irlandez. Era o combinaţie interesantă, în privinţa temperamentului său, după părerea lui Adam. Samuel avea temperament de irlandez, dar şi-l manifesta cu demnitate.

Lui Mary Rose i se părea de-a dreptul adorabil. Nu îndrăznea însă să i-o spună, pentru că lui Samuel nu-i plăceau complimentele.

– Samuel, eşti la fel de morocănos ca în ziua în care ai venit la noi, spuse ea.

Privirea din ochii lui căprui îi spuse că îi aprecia spusele. Îi flutură din nou cuţitul dinaintea ochilor, adăugă ameninţarea de a-i strecura otravă în mîncare şi-i spuse iar să dispară din faţa lui.

Ea izbucni în rîs. Samuel se întoarse cu spatele, dar n-a fost îndeajuns de rapid ca ea să nu-i observe zîmbetul.

De vreme ce Adam nu scrisese pe tablă cuvîntul zilei, ea luă creta şi scrise, cu litere mari linguşitor.

– Uite, Samuel, am scris numele tău, îl necăji ea.

Continuă să-l tachineze cîteva minute, apoi puse masa. Cînd termină, urcă în dormitor, după haine curate, săpun şi prosoape. O tîrî după ea şi pe Eleanor la rîu, să se scalde.

De-abia aştepta să-l vadă pe Harrison şi, cu toate că evită deliberat să-l privească direct în timp ce stăteau la masă, îi era teamă că va roşi la amintirea celor întîmplate cu o noapte în urmă.

Fraţii ei aveau să-şi dea seama şi de aceea ea îşi menţinu privirea în jos în farfurie. Nu era cîtuşi de puţin ruşinată de ceea ce făcuse, dar nu se simţea pregătită să discute despre asta cu fraţii ei.

Nici ei nu păreau prea grăbiţi să discute acest subiect, cu toate că, măcar doi dintre ei o auziseră ieşind din casă, în noaptea precedentă. Adam trebuia s-o fi auzit coborînd, iar Cole se trezise, mai mult ca sigur, în clipa în care ea închisese uşa dormitorului. Nici unul nu scosese însă vreo vorbă şi poate tocmai din această cauză ea evită să-i privească în timpul mesei.

Bănuia că ei ştiau şi, Dumnezeule, de ce nu se simţea cîtuşi de puţin vinovată? Hotărî că avea nevoie de timp să-şi dea seama de tot ce i se întîmpla.

Nu i se părea că Harrison avea vreo dificultate în a se adapta noului aranjament. Ea ştia foarte bine că el nu era de părere că făcuseră ceva rău. Probabil că acum se gîndea că ar trebui să se poarte ca un cuplu căsătorit.

Nu erau însă căsătoriţi, nu din punct de vedere legal, oricum, şi pînă ce unirea lor n-avea să fie binecuvîntată de un preot, ea avea să-şi facă griji în privinţa părerii fraţilor ei.

Nu se făcea prea multă conversaţie în jurul ei. Păreau cu toţii preocupaţi, iar această atmosferă apăsătoare îi sporea nervozitatea lui Mary Rose.

Chiar şi Eleanor se purta ciudat. Sorbea din cînd în cînd apă din pahar, dar nu se atingea de mîncare. Nici măcar n-o învîrtea prin farfurie, ca să-i păcălească pe băieţi că mînca.

Douglas a fost primul care a observat că lui Eleanor îi era rău.

– Nu te simţi bine, Eleanor? o întrebă el.

– Sînt doar puţin obosită. Nu-mi dau seama de ce.

N-am făcut nimic obositor azi. E cam frig aici, nu-i aşa?

Douglas se uită la Adam.

– Are febră. Uită-te cît e de îmbujorată.

Mary Rose lăsă jos furculiţa şi se întoarse spre prietena ei.

– Ţi-e rău? şopti ea.

Douglas se ridică de pe scaun şi dădu ocol mesei. Îi puse mîna pe frunte.

– Da, are într-adevăr febră. Mare. Vino cu mine, Eleanor. Te duc eu la culcare. O ajută pe Eleanor să se ridice, iar ea se sprijini slăbită de el.

Mary Rose era îngrozită de starea în care era prietena ei şi de propriul său egoism. Ar fi trebuit să-şi dea seama că lui Eleanor îi era rău şi dacă n-ar fi fost atît de preocupată de ea însăşi, poate că şi-ar fi dat seama.

– Oh, Eleanor, îmi pare atît de rău că nu te simţi bine! De ce nu mi-ai spus, mai devreme?

– N-am vrut să crezi că mă plîng.

– Nu trebuie neapărat să fii o martiră, Ellie. De cînd ţi-e rău?

– De azi-dimineaţă. Mary Rose m-a luat cu forţa după-amiază, să ne scăldăm. Apa era îngrozitor de rece, dar nu m-am plîns nici atunci. A fost un gest drăguţ din partea mea să sufăr în tăcere, nu-i aşa, Adam?

Adam îi văzu lacrimile din ochi şi se simţi copleşit de vinovăţie. Biata femeie era înspăimîntată că va fi alungată.

O bătu uşor pe mînă.

– Ar fi trebuit să te plîngi, îi spuse. Noi sîntem acum familia ta, Eleanor. Trebuie să ştim cînd îţi e rău, ca să avem grijă de tine.

– Chiar aşa? Eleanor părea încîntată de ce auzise.

– Da, insistă Adam, zîmbind. Douglas o să se ocupe de tine. Du-te sus cu el. Îţi aduc un ceai imediat. Mary Rose, nu vrei s-o ajuţi pe Eleanor să se bage în pat?

Cole aşteptă ca Rose şi Douglas s-o ducă sus pe Eleanor, apoi spuse:

– Am încurcat-o.

– Ce vrei să spui?

– Ai văzut-o cum te privea cînd i-ai spus că avea tot dreptul să se plîngă? Am sentimentul că ideea asta i-a plăcut cam prea mult.

– Nu fi ridicol, replică Adam. E bolnavă.

– Hai, lăsați-o baltă, le spuse Travis. Pe mine mă interesează altceva. Ce-ai vrut să zici atunci cînd i-ai spus că de-acum înainte face parte din familie?

Cole dădu din cap.

– Chiar, Adam, ce-ai vrut să spui?

– Voiam numai să se simtă ca acasă. Nu-i nici un rău în a o face să se simtă bine, nu-i aşa?

– Cînd anume are de gînd să plece? întrebă Travis.

– Cred că asta depinde de ea, răspunse Adam.

Travis şi Cole se priviră. Apoi Travis murmură:

– La naiba, n-o să mai plece niciodată, nu-i aşa?

Cole se strîmbă.

– Aş fi vrut să-mi fi spus asta înainte de a o fi sărutat. Nu m-aş fi legat la cap dac-aş fi ştiut că are de gînd să rămînă aici. La naiba! Acum va trebui să discut cu ea despre intenţiile mele.

Douglas intrase în cameră tocmai la timp ca să-i audă ultima frază.

– Sau mai bine zis lipsa de intenţii.

Cole dădu din cap.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine, îi spuse Douglas. Adam, nu-i duce deocamdată ceaiul. Vreau să-i dau unul din prafurile mele speciale. Cred c-ar fi fost mai bine dacă nu i-ai fi spus că e îndreptăţită să se plîngă. Mary Rose e tare nefericită. Se învinovăţeşte pentru boala lui Eleanor şi o tot roagă să o ierte pentru c-a fost egoistă. Sora noastră e tare emotivă în ultimul timp, adăugă el, aruncîndu-i lui Harrison o privire plină de subînţelesuri. Poate că s-a îmbolnăvit de aceeaşi boală ca şi Eleanor. N-a mîncat nimic şi nu s-a uitat niciodată la Harrison.

– Şi eu am observat asta, zise Cole.

– Poate că ar trebui să amînăm această discuție pînă cînd Mary Rose se va simți mai bine.

– Nu, zise Harrison repede.

Adam încuviință.

– Nu mai putem amîna. Va trebui să-i spunem cît mai curînd posibil. Mi-am petrecut ziua punîndu-i întrebări lui Harrison despre familia Elliott. El m-a asigurat că o să aibă grijă de ea. Totuşi, nu sînt convins că ar trebui să plece odată cu el. Poate c-ar fi mai bine să mai rămînă un timp cu noi, pînă se va obişnui cu ideea că are o familie în Anglia.

Harrison vru să-l contrazică, dar se abținu. Se scuză şi ieşi pe verandă.

Adam îl urmă. Se aşeză lîngă Harrison şi-şi întinse picioarele în față.

– Nu ți-a plăcut sugestia mea, nu-i aşa?

– Nu. Amînați cu toții inevitabilul. Ea se poate obişnui cu ideea şi în drum spre Anglia.

– Nu vreau s-o grăbesc. Are nevoie de... Mary Rose, de cînd eşti aici?

– Nu de prea mult timp. Pot să stau cu voi?

– Nu, îi răspunse Adam.

– Las-o să rămînă, sugeră Harrison. Trebuie să-i vorbesc.

– Aveți de gînd să-mi spuneți despre ce e vorba? De ce sînteți bosumflați?

– Nu sîntem, protestă Adam. Discutăm lucruri serioase, Mary Rose, care nu te privesc pe tine, pentru moment.

– Pe naiba, n-o privesc! Fii rezonabil, Adam, îi ceru Harrison.

– O să fie rezonabil atunci cînd o să vină vremea. Mă duc să-i fac ceaiul lui Eleanor. Să nu rămîi prea tîrziu afară, Mary Rose.

Ea îl urmă pînă la uşă.

– Ce anume trebuie să-mi spui, dar nu vrei să mă grăbeşti?

– Ai tras cu urechea, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

– Vrei să-mi explici, te rog?

– Mîine, îi promise Adam.

Ea aşteptă pînă ce dispăru fratele ei şi se întoarse spre Harrison. Încercă să-şi mascheze panica. De cînd Travis îi spusese că Harrison îşi făcuse bagajele, era plină de temeri.

El vorbi înaintea ei.

– Eşti furioasă pe mine?

– Nu, nu sînt.

– Nu te-ai uitat la mine în timpul mesei, nu mi-ai vorbit. Credeam că eşti supărată pe mine din cauza...

Ea nu-l lăsă să termine.

– Pleci. Mi-a spus Travis.

– Da.

Ea aşteptă ca el să-i spună motivul plecării lui bruşte, dar el nu mai scoase nici un cuvînt.

O prevenise că aşa se va întîmpla. Îşi repetă în minte acest lucru, dar nu-i era de prea mare ajutor.

Ar fi vrut ca el s-o ia în braţe, s-o aline. Se simţea nefericită şi ştia că va începe curînd să plîngă.

– Ai încercat să mă pregăteşti, nu-i aşa? Mi-ai spus că va trebui să pleci. Am sperat însă că nu se va întîmpla atît de curînd. Pleci din cauza telegramei pe care ai primit-o?

El clătină din cap.

– Nu. Telegrama se referă la o problemă financiară. Vino mai aproape, Mary Rose. O aşeză pe genunchii lui şi-i înlănţui talia. Te simţi bine? îi şopti.

Ea nu-i răspunse imediat. Cum să se simtă bine. Doar el pleca, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar nu-şi dădea seama că-i lua cu el şi inima?

– Ştiu că te-am rănit azi-noapte.

– Îţi pare rău că te-ai culcat cu mine?

Întrebarea îl irită. Îi ridică bărbia cu vîrful degetelor, obligînd-o să-l privească în ochi.

– Nu-mi pare rău deloc, iubita mea. Dac-aş putea, aş face şi acum dragoste cu tine. Numai Dumnezeu ştie cît de mult te doresc!

Lui Mary Rose îi dădură lacrimile.

– Şi eu te doresc, şopti ea. Aş vrea să fi fost mai lipsită de inhibiţii. Nu-mi pare rău de ce s-a întîmplat. Numai că nu-mi place să mă simt atît de vulnerabilă. Sau abandonată, adăugă ea, în minte.

– De ce te simţi vulnerabilă?

– Doar pleci, la naiba!

– Vei veni şi tu în Anglia, Mary Rose. Despărţirea noastră va fi scurtă. Nu m-ai ascultat azi-noapte? N-o să te abandonez niciodată. Acum eşti a mea.

Se aplecă şi o sărută lung. Ea îşi încolăci braţele după gîtul lui şi-i răspunse la sărut, cu dragoste şi disperare.

Cînd sărutul se sfîrşi, îşi recăpătară cu greu ritmul respiraţiei.

– Te iubesc, Harrison.

– Ştiu, draga mea.

– Mai avem o noapte la dispoziţie. Vrei să mai faci dragoste cu mine?

– Ţi-aş face rău?

Dar chiar în timp ce spunea asta, se ridică, ţinînd-o în braţe, şi se îndreptă spre cabană.

Ea încercă să-l sărute şi să-i descheie nasturii cămăşii, în acelaşi timp.

Cînd ajunseră, Harrison preluă comanda. Murmură cîteva înjurături, din cauza numeroaselor copci ale rochiei ei, pe care nu le putea desface cu mîinile lui mari.

Hainele lor căzură grămadă pe podea. Se lăsară pe pat. Harrison scoase un geamăt de plăcere cînd îi simţi pielea fierbinte lipită de a lui. Ea inspiră adînc, anticipînd plăcerea pe care el avea să i-o ofere. Cînd degetele lui se strecurară între pulpele ei, începînd s-o mîngîie acolo, ea simţi o durere fulgerătoare.

Îl luă de mînă încercînd să-l oprească.

– Mă doare mai mult decît credeam. Ar trebui să ne oprim, Harrison. Oh, Doamne, nu vreau să mă opresc. Eu...

Gura lui puse capăt protestului. O ținu aproape copleşind-o cu sărutări fierbinți şi şoapte pătimaşe. Curînd teama ei de durere a fost uitată.

Ea tremura de dorința de a se uni cu el atunci cînd el puse în sfîrşit capăt sărutărilor şi începu să-i necăjească lobul urechii. Coborî apoi şi-i sărută sfîrcurile, apoi abdomenul, apoi cînd ajunse la centrul feminității ei, ea scoase un geamăt şi încercă să-l oprească.

El n-o ascultă, fiindcă gustul era prea minunat ca să se retragă. Mary Rose se agăță de el, implorîndu-l să-i dea mai mult, tot mai mult.

Îşi adînci unghiile în umerii, iar cînd simți primii fiori ai orgasmului îi strigă numele.

El o simți capitulînd şi ştiu că nu mai putea să aştepte. Avea să-şi iasă din minți dacă nu se mişca înlăuntrul ei. Îşi schimbă din nou poziția, îngenunchind între picioarele ei. O ridică uşor şi se adînci în ea, cu o mişcare plină de forță. Durerea se amestecă cu împlinirea. Presiunea pe care el o iscase înlăuntrul ei părea să explodeze în mii de fragmente. Ea se lăsă pradă acestei senzații, pentru că se simțea în siguranță, protejată de brațele bărbatului pe care-l iubea.

În mai puțin de un minut, îşi găsi şi el împlinirea. Scoase un strigăt răguşit, de plăcere, în timp ce-şi vărsa sămînța în ea. De fiecare dată cînd se retrăgea, ea se arcuia spre el, conducîndu-l spre o nouă împlinire. Îşi ridică genunchii, pentru ca el s-o pătrundă şi mai adînc. El se auzi şoptindu-i că o iubea, iar şi iar, şi-şi dădu seama că ea plîngea. Spera să nu-i fi făcut vreun rău, dar nu se putea opri.

Rămase înlăuntrul ei şi-şi odihni capul în scobitura gîtului ei. A revenit încet la realitate, dar cînd a făcut-o s-a simțit cuprins de remuşcări. Se purtase ca un barbar. Oare-o rănise din nou?

– Eşti bine? îi şopti ea.

El încercă să-i înţeleagă întrebarea.

– Harrison, te rog, respiră. Începi să mă îngrijorezi. Să nu-mi spui că te-am omorît.

El izbucni în rîs. Era însă mult prea epuizat ca să se mişte şi de-abia dacă-i trecea prin minte măcar un gînd coerent.

– Eşti bine? Mi-era teamă că ţi-am făcut rău, zise Harrison.

– Mai sînt încă în viaţă, şopti ea. Mai spune-mi că mă iubeşti.

– Te iubesc.

– Asta o să mă ajute... dacă şi cînd.

El se întoarse pe o parte şi o luă în braţe.

– Ce înseamnă dacă şi cînd?

– Dacă voi rămîne însărcinată şi cînd vei fi departe.

Mary Rose crezu că el avea să încerce să-i spulbere temerile. Dar el n-o făcu.

– Sper din tot sufletul să rămîi. Îmi doresc cel puţin douăzeci de copii.

– Dumnezeu să mă ajute, şopti ea.

El îşi duse mîna la abdomenul ei, într-un gest posesiv, care o înfioră.

– Vei fi o mămică tare frumoasă.

– Şi grasă.

– Îmi plac femeile grase.

– Nu pleca.

– Trebuie să plec. Vei veni şi tu, iubito. Nu vom fi despărţiţi prea multă vreme.

– Şi dacă se întîmplă ceva şi nu pot veni?

– Ţi-am mai spus-o: voi veni după tine.

– Şi atunci?

– O să te iau cu forţa în Anglia, dacă va fi nevoie. Dooley mi-a spus că judecătorul Burns se îndreaptă spre Blue Belle. O însoţeşte pe Belle, care se întoarce acasă. Mă gîndeam să oficializăm legătura noastră, înainte de plecarea mea. Vrei să ne căsătorim mîine, iubita mea?

– Aş fi preferat să mă căsătoresc în faţa unui preot sau a unui predicator, nu a unui judecător care se ocupă cu spînzurarea ticăloşilor. Nu mi se pare prea romantic.

– Nu vreau să mai aşteptăm.

– Îţi faci griji că m-aş putea răzgîndi cît timp vei fi plecat?

– E prea tîrziu să te mai răzgîndeşti. Ai făcut un jurămînt atunci cînd mi-ai călcat pragul, aseară. De ce te-ai întors în camera ta după ce-am făcut dragoste?

– Din cauza fraţilor mei. Nu vreau să se simtă ruşinaţi de purtarea mea.

– Ruşinaţi?

N-avusese de gînd să ridice tonul, dar cuvintele ei îl înfuriaseră.

– La naiba! Aşa te simţi? E o ruşine? Te-ai înjosit culcîndu-te cu mine?

Ea încercă să-l calmeze.

– Te rog, încearcă să înţelegi. Nu sîntem căsătoriţi, încă, iar dacă ne-ar fi găsit în pat, împreună, le-am fi zdrobit inimile.

Dar el nu înţelese. Cît ai clipi, coborî din pat şi-şi luă pantalonii.

– Îmbracă-te.

Îi vorbise pe un ton poruncitor. Ea îl ignoră.

– Întoarce-te în pat. Lasă-mă să-ţi explic...

– Îmbracă-te, Mary Rose, sau te duc înapoi în casă înfăşurată într-o pătură. Vrei să te vadă fraţii tă...

N-a mai fost nevoie să continue. Ea sări din pat şi începu să se îmbrace.

El a fost gata înaintea ei. O ajută să-şi pună bluza, apoi, gînditor, îi întinse fusta.

– Vrei să-mi explici de ce te grăbeşti aşa? îl întrebă ea.

I se păru o întrebare rezonabilă. Dar el reacţionă de parcă-l insultase.

– Nu-mi place cuvîntul ruşine, se răsti el. O să am o discuţie cu fraţii tăi. Haide, grăbeşte-te.

Ea se întoarse să-şi caute pantofii. Văzînd cearceafurile, scoase un strigăt. Erau pătate de sînge. Uită complet de pantofi şi alergă să le strîngă.

El rămase cu mîinile în şolduri, privind-o de parcă-şi pierduse mințile.

– M-ai făcut să sîngerez.

– Era de aşteptat c-o să sîngerezi.

– Nu trebuie să pari atît de mîndru. Dacă intrau frații mei aici? Te-ar fi împuşcat pe loc.

– Îmi cunoşteau intențiile. Lasă cearceafurile, Mary Rose. Vreau să stau de vorbă cu Adam înainte să se ducă la culcare.

– N-o să vorbeşti deloc cu Adam. Mă duc singură acasă. Dacă ai de gînd să-i spui fratelui meu ce s-a întîmplat între noi, ei bine, n-ai decît. N-o să mă simt nici stînjenită, nici umilită. M-ai înțeles?

Aruncă pe podea cearceafurile, apoi se încălță. Nu-i venea să creadă că seara se sfîrşea astfel. Harrison fusese un amant atît de blînd şi de grijuliu, iar acum se purta ca o brută!

Numai gîndul că i-ar fi putut spune lui Adam că i se dăruise îi dădea amețeli. N-avea să îngăduie nimănui s-o facă de rîs în aşa hal. Nici măcar bărbatului îngrozitor pe care-l iubea.

Încercă să treacă pe lîngă el. El o luă de mînă şi începu s-o tîrască după el, prin curte, pe scări, în casă.

Trecură pe lîngă Cole, în hol. El o privi şi spuse:

– Ce naiba ai pățit?

– Nimic, îi strigă ea, lăsîndu-se tîrîtă mai departe de Harrison.

El nu bătu la uşa bibliotecii. O deschise larg şi o lăsă pe ea să intre prima. Cînd Mary Rose se întoarse, să fugă, îşi dădu seama că el îi bloca retragerea.

Adam era intrigat. Închise cartea pe care o citea şi se pregăti să se ridice.

Harrison îi spuse să rămînă aşezat. O forță şi pe Mary Rose să se aşeze.

– Dacă scoți vreun cuvînt, îți jur că o să fac ceva îngrozitor, Harrison, îi şopti ea.

El o luă pe după umeri, privindu-l cu atenție pe Adam.

– Adam, Mary Rose şi cu mine trebuie să ne căsătorim cît mai curînd posibil. Judecătorul Burns ar trebui să sosească mîine în Blue Belle. Cred c-ar trebui să mergem cu toții în oraş şi...

– N-o să mă căsătoresc în fața unui judecător care spînzură oameni. E împotriva principiilor mele, interveni ea.

– Închide uşa, Harrison, sugeră Adam. Şi coborîți-vă vocile, amîndoi. Cum adică trebuie să vă căsătoriți.

– Harrison are una din căderile alea ale lui, zise Mary Rose. Nu-i da atenție. E aşa pentru că e nevoit să plece.

El îi cuprinse din nou umerii. De data asta, brațul îi era mai greu. O apăsa în mod deliberat, ca s-o facă să tacă. Încercă să-l ignore.

– Ne-am certat. Dar o să rezolvăm împreună lucrurile. N-are rost să te implici, Adam. Acum te rog să ne scuzi.

Harrison n-o lăsă însă să plece.

– Am crezut că Mary Rose va înțelege, dar se pare că nu e aşa, Adam. Ea crede că vă face de ruşine, pentru că s-a culcat cu mine. De vreme ce gîndeşte aşa, cred că ar fi bine să ne căsătorim cît mai curînd. La naiba! N-o s-o las să se simtă ruşinată de cele întîmplate între noi. M-am străduit să mă abțin pînă ce-i veți spune totul, dar n-am putut. O iubesc şi mă iubeşte.

Adam dădu din cap, semn că-l înțelesese, dar îşi menținu privirea atintită asupra surorii lui. Cu siguranță în acel moment nu arăta ca o femeie îndrăgostită. Ci mai degrabă părea gata să-l omoare pe presupusul ginere.

– Judecătorul Burns va fi fericit să oficieze mîine ceremonia.

– Adam, eu nu...

– Te simți dezonorată, Mary Rose?

Ea închise gura. Ştia că dacă răspunsul era da, avea

să se mărite a doua zi, iar dacă spunea nu însemna să-şi mintă fratele.

– Mi-a spus c-ar vrea să fie lipsită de inhibiţii, zise Harrison. Nu mi-am dat seama ce voia să spună decît acum cîteva minute. Să-l aduc mîine pe judecător?

– Ar fi frumos să facem nunta aici, la fermă. Ai grijă s-o inviţi şi pe Belle. Ne-a ajutat s-o creştem pe Mary Rose. Ar vrea s-o vadă mireasă. Nu cred însă că e nevoie să mai pomeneşti cuiva că te-ai culcat deja cu Mary Rose. Faptul că pleci e un motiv suficient de bun pentru a grăbi o căsătorie.

– Vreau să vină cu mine.

– Asta depinde de ea. Va trebui să se hotărască, după ce vom sta de vorbă.

– Poate c-ar trebui să purtăm acum acea discuţie, spuse Cole, care apăruse în prag. Lîngă el stătea Travis.

Mary Rosy îşi dori ca pămîntul să se desfacă şi s-o înghită.

– Fiecare lucru la timpul lui, zise Adam. Ce-a fost a fost. Nunta va fi mîine. Sîntem cu toţii de acord?

Cole şi Travis dădură din cap.

– Aici se poate divorţa foarte uşor, îi spuse Cole lui Mary Rose.

Harrison nu era deloc amuzat de glumă.

– Nu merge aşa. Odată ce te căsătoreşti, o faci pentru totdeauna. Ai înţeles, Mary Rose?

Ea îi dădu mîna deoparte şi se întoarse spre el.

– Ce fel de cerere în căsătorie mai e şi asta? Să traduc „ai înţeles, Mary Rose?" prin „vrei să te măriţi cu mine?" Cît de bine ştii să mînuieşti cuvintele, Harrison! Dacă nu te-aş iubi atît de mult, cred că te-aş împuşca. Noapte bună.

Ea a avut ultimul cuvînt. Nimeni n-a împiedicat-o să iasă din bibliotecă. Mary Rose o luă la fugă pe scări şi nu izbucni în plîns decît după ce închise uşa dormitorului.

Dragostea ei pentru Harrison devenise o adevărată belea.

Dezonorată sau nu, ea n-avea să se lase măritată de un judecător. În nici un caz. Se simți mai bine odată ce luă această hotărîre. Adormi repetînd aceleași cuvinte: „În nici un caz".

18 august 1869

Dragă Mama Rose,

Travis, Douglas, Cole şi cu mine ne-am bucurat tare mult că i-ai scris lui Adam o scrisoare foarte femă. Nici unul din noi n-a crezut că te vei înfuria aşa de tare, dar băiatului tău cel mare trebuia să-i spună cineva să stea la locul lui. A fost o idee nebunească, aceea de a pleca oriunde vezi cu ochii, pentru ca Livonia să nu te mai poată şantaja să rămîi cu ea.

Cole e de părere că există o cale de ieşire, deşi nu-ți înțelege compasiunea pentru Livonia. Se întreabă cum de n-o urăşti, dar Adam spune că tu nu poți urî pe nimeni. De ce nu vrei să venim să te vedem? Fiii Livoniei n-au cum să ne facă vreun rău, Mama.

Îmi doresc tare mult să te pot îmbrățişa.

Fiica ta, Mary Rose

17

Veni înarmată la propria-i cununie.

Judecătorului Burns nu-i plăcu ideea, şi insistă ca ea să scoată pistolul din buzunar. Ar fi perchezițional-o chiar, dacă Adam i-ar fi dat voie.

Judecătorul nu era însă un om de disprețuit. Era relativ tînăr, pentru profesia lui, cel puțin aşa era de părere Mary Rose, pentru că n-avea nici cincizeci de ani şi deja spînzura ticăloşi de vreo cincisprezece ani.

Arăta bine. Era înalt, puțin adus de spate, cu ochi verzi strălucitori, în care cei condamnați vedeau chiar privirea Satanei. Nu avea însă coarne, ci numai un păr întunecat, temperamentul unui irlandez şi simțul practic al unui englez.

S-a înțeles bine cu Harrison, din prima clipă. Burns avea nişte rude mai îndepărtate care locuiau undeva lîngă Canterbury şi simțea că avea în comun cu Harrison şi altceva, cu excepția servirii legii.

Felul în care viitorul ginere se purtase cu Belle fusese şi el de natură să-l cucerească pe judecător, pentru

că Harrison o trata cu o deferență demnă de o personalitate. Şi nu se prefăcea. Belle îi ajutase pe frații Clayborne s-o crească pe Mary Rose şi asta-i era de ajuns. Nu-l interesa cu ce se ocupa ea. Avea inimă bună şi numai asta conta. Iar dragostea ei pentru Mary Rose era evidentă. Cînd ea îi ceru lui Belle să-i fie martoră şi domnişoară de onoare, aceasta izbucni în lacrimi.

Belle era îmbrăcată în albastru. Judecătorul Burns îi spuse lui Harrison că n-o văzuse niciodată îmbrăcată într-o altă culoare.

Chiar şi dessous-urile din dantelă erau albastre, îi şopti el lui Harrison pe cînd o aşteptau pe Mary Rose.

Belle urcase s-o ajute pe mireasă. Vîrsta avansată şi ocupația ei nu-i înăspriseră trăsăturile. Era foarte drăguță, cu părul uşor grizonat şi ochi verzi, calzi. Cînd coborî cu Mary Rose de braț, Belle, mîndria oraşului, era mai radioasă decît mireasa.

Mary Rose părea nefericită. Şi frumoasă, îşi spuse Harrison.

– Îmi pare rău, dar Eleanor nu va fi de față, zise Adam. Are febră, deşi Douglas m-a asigurat că starea ei s-a mai îmbunătățit.

– Belle, ştii să cînți la pian? o întrebă judecătorul.

– Nu ştiu, dragule.

– Cînt eu, sugeră Mary Rose.

– N-are nici un sens, copilă, rîse Belle. Tu trebuie să rosteşti jurămîntul. Haide, John, aşează-ne pe fiecare şi începe odată. Este tare cald aici. Băieți, aliniați-vă în spatele surorii voastre. Care dintre voi va încredința mireasa?

Îi întinse lui Mary Rose un buchețel de flori sălbatice.

– O vom încredința cu toții mirelui, zise Adam.

– Presupun că nu va fi nici o problemă.

– Aşteptați. Domnule judecător, ai spînzurat pe cineva săptămîna asta?

– Din cîte-mi amintesc, nu, Mary Rose.

Ea lăsă să-i scape un oftat.

– Bine. Harrison, să ştii că încă nu m-ai cerut de soție. N-a făcut-o domnule judecător. Mi-a spus numai că o să ne căsătorim. Buchetul îi tremura în mînă. Îl strînse mai bine şi încercă să se stăpînească.

– Dragule, ar trebui s-o ceri cum se cuvine, insistă şi Belle.

Harrison se întoarse spre mireasa lui.

– Vrei să te măriți cu mine, Mary Rose?

– Nu.

– Vrea să spună că da, îi spuse el judecătorului.

– Va trebui să rostească acest cuvînt.

Harrison o privi din nou pe Mary Rose.

– Mă iubeşti?

– Da.

– Vrei să-ți petreci tot restul vieții cu mine?

– Da.

– John, dragule, mie îmi sună a încuviințare, zise Belle.

Judecătorul îşi drese glasul, deschise cartea şi începu să citească. După cinci minute, Harrison şi Mary Rose erau soț şi soție.

El păru uşurat că totul se terminase. Mary Rose arăta confuză. Harrison o luă uşor în brațe şi o sărută. Ea strînse buchetul la piept şi-i răspunse la sărut.

– Acum poți să pleci, îi şopti ea. Nu-mi mai dezonorez frații.

– Să ştii că nu e deloc amuzant, şopti el. O sărută din nou, mai apăsat, apoi o luă pe după umeri.

Douglas şi Travis aveau lacrimi în ochi. Chiar şi Cole părea mulțumit, lucru care-l surprinse pe Harrison.

– Acum eşti mulțumit? întrebă el.

– Chiar dacă e gravidă, acum e măritată. Poate c-o să vrea să stea aici, Harrison. Ar fi bine să te gîndeşti la asta, în drum spre Anglia.

– O să vină cu mine.

Cole se încruntă. Harrison părea al naibii de sigur pe el.

Au petrecut toată după-amiaza, iar Mary Rose n-a putut să rămînă nici o clipă singură cu soțul ei. Urcă la Eleanor, să-i ducă o felie de tort preparat de Samuel, dar ea nu putea încă să mănînce. Plînse vreo două minute, pentru că nu putuse să ia parte la ceremonie şi adormi aproape imediat după aceea. Mary Rose îi lăsă farfuria pe noptieră şi coborî să le mulțumească lui Belle şi judecătorului.

Harrison o aştepta la capătul scărilor. O luă de braț.

– Îți promit că un preot ne va binecuvînta unirea cît mai curînd posibil. Aşa vei fi mai liniştită?

– Da. Îți mulțumesc.

– Te iubesc, draga mea.

– Şi eu te iubesc.

– Îmi dau seama că vrei să-ți petreci noaptea cu mireasa ta, Harrison, dar aş vrea să-ți cer sfatul într-o problemă. Poți veni cîteva minute cu mine în bibliotecă?

Harrison nu-l putea refuza pe judecător, bineînțeles, cu toate că nu-i stătea acum capul la legi. Voia s-o vadă din nou goală pe Mary Rose.

Dar mai trebuia să aştepte. Îi făcu cu ochiul miresei lui şi-l urmă pe judecător în bibliotecă.

Acestuia îi plăcea să fumeze pipă. Şi-o aprinsese pe îndelete, apoi se aşeză în fotoliul lui Adam şi-i zîmbi lui Harrison, făcîndu-i semn să se aşeze în fața lui.

– E cea mai ciudată familie pe care am întîlnit-o. Acum, că te-ai însurat cu una de-a lor, bănuiesc că şi tu eşti la fel de ciudat. Eşti Harrison?

– Cred că da. Sînt nişte oameni tare buni şi alcătuiesc cu siguranță o familie. Şi s-au descurcat de minune cu sora lor.

– Draga de Belle le-a fost de mare ajutor. I-a cusut rochii lui Mary Rose. O iubeşti mult, pe fetița asta, nu-i aşa?

– Da, domnule, o iubesc.

– Trebuie să particip la un proces poimîine, la Hammond. Tot oraşul e pornit împotriva inculpatului. Nu va

avea deci parte de un proces corect. Mă tem că va fi pedepsit de trupele de *vigilante*. Ai auzit vreodată de un tip pe nume Bickley?

– N-o să-l uit niciodată pe ticălosul ăla. Îi povesti judecătorului ce pățise din cauza lui. Acesta nu păru deloc surprins.

– Ai vrut să-l omori, din cauză că i-a făcut rău lui Mary Rose, dar n-ai făcut-o. Asta e diferența între un cetățean al comunității şi un animal. Eşti unul dintre numeroşii avocați aroganți, sau cunoşti mecanismele legii?

– Le ştiu.

– Aş vrea să-mi dovedeşti acest lucru. Vrei să vii mîine la Hammond, să discuți cu George Madden? El este cel pe care au de gînd să-l condamne.

– Sub ce acuzație?

– A furat un cal. Pe-aici, oamenii par să creadă că pedeapsa cu moartea e singura posibilitate. N-ai prea mult timp la dispoziție să- ți pregăteşti cazul, dar am sentimentul că după ce vei vorbi cu Madden, o să afli cine este adevăratul hoț. Nu spun mai multe ca să nu te influențez, dar omul are dreptul să fie judecat corect, iar dacă nu vii cu mine la Hammond, n-o să se întîmple aşa. Poți să-ți iei şi mireasa cu tine. Trupele de *vigilante* s-au pregătit deja de linşaj, iar şeriful de-abia dacă mai reuşeşte să mențină ordinea. Ar fi în stare să se furişeze în camera mea şi să mă omoare în somn dac-aş încerca măcar să amîn data judecății.

– Eşti un om drept, nu-i aşa?

– Aşa-mi place să cred. Dar dacă un om merită să fie spînzurat, nu mă dau în lături.

– Cînd trebuie să plecăm?

Judecătorul zîmbi mulțumit.

– La prînz. O să-mi ia ceva timp să-mi revin, după ce voi părăsi patul lui Belle. Ne întîlnim în fața casei ei, dacă eşti de acord.

– Bine, zise Harrison, ridicîndu-se. Acum te rog să mă scuzi. Mă aşteaptă mireasa mea, s-o sărut.

Judecătorul îl opri în prag.

– Vrei să-mi spui de ce-a venit cu pistolul la propria-i cununie? Sînt tare curios.

– Nu sînt absolut sigur, dar cred că voia să-mi dea de înțeles că n-o pot obliga să facă un lucru pe care nu-l vrea. A sperat să fie cununată de un preot, care să ne binecuvînteze unirea.

– Adu-o încoace, fiule. Vă binecuvîntez eu. Are vreo importanță că nu sînt preot?

– Mă tem că da.

Îl lăsă pe judecător rîzînd. Mary Rose era sus cu Belle. Cele două femei o îngrijeau pe Eleanor. Mireasa lui nu coborî decît pe la ora trei. Harrison stătea pe verandă şi bea bere cu frații ei. Cînd Mary Rose li se alătură, Harrison îi spuse despre procesul din Hammond

Judecătorul plecă o oră mai tîrziu, cu Belle, iar Mary Rose intră în bucătărie. Frații păreau cu adevărat fericiți pentru sora lor. Harrison nu înțelegea de ce. Bănuia că aveau un motiv, dar nu ştia care anume.

Cole se aşeză lîngă Harrison. Se hotărî să înceapă el

– Cum de v-ați împăcat cu ideea nunții?

– A fost exact aşa cum a spus Douglas. N-are rost să închizi poarta grajdului, odată ce calul a scăpat. O iubeşti şi te iubeşte.

– Şi?

– O s-o aduci înapoi acasă, unde-i e locul.

– Aici, la fermă?

– În zona asta, măcar. În Montana. Pămîntul ăsta e o părticică din ea.

– Hotărîm singuri unde vrem să trăim, zise Harrison. Poate se va răzgîndi cînd îl va cunoaşte pe Elliott.

– Dar n-o poate ține acolo, nu-i aşa? şopti Cole.

– Ce vrei să spui?

Îi răspunse Douglas.

– Elliott n-o poate obliga să rămînă în Anglia, sau să se mărite cu vreun lord bătrîn. E măritată cu tine. Tu eşti, într-un fel polița noastră de asigurare.

– Aici ai cunoscut-o, continuă Cole. Vrei sau nu, faci şi tu parte din trecutul ei. Tu ştii totul despre noi, nu şi Elliott. Mary Rose va avea nevoie de tine, de puterea ta. Credem cu toţii că o vei aduce înapoi acasă.

– Elliott nu e duşmanul vostru. Dacă l-aţi cunoaşte ca şi mine, v-aţi da seama că n-ar putea s-o oblige pe Mary Rose să stea undeva unde nu i-ar plăcea.

– Aşa spui tu, îi replică Douglas. Voiam însă ca sora noastră să fie oarecum protejată.

– Deci aţi lăsat-o să se mărite cu mine. Nu v-aţi gîndit însă c-aş putea să mă hotărăsc să locuim în Scoţia?

Cole zîmbi.

– Ştii care e problema ta, Harrison? Eşti prea nobil. Dacă ea o să vrea să se întoarcă, o să-i faci pe plac. N-ai putea suporta s-o vezi nefericită. Dragostea îşi are preţul ei. Va fi greu să-i faci pe plac lui Mary Rose, dar vei încerca.

– Numai să fii cu ochii pe ea, îl sfătui Douglas. Nu ne face să venim după ea. Ştiu că tu crezi că Elliott e un om bun, dar noi n-avem de unde să ştim acest lucru.

Mary Rose îi întrerupse. Harrison se ridică în picioare cînd o văzu intrînd.

Îşi schimbase hainele. Pentru ceremonie îmbrăcase o rochie albă, iar acum purta o rochie roz-pal. Îşi ridicase părul într-un coc.

Brusc, el nu-şi mai dori decît să-i scoată agrafele din păr, s-o dezbrace şi să facă dragoste cu ea.

Dar ea se gîndea la altceva. În timp ce el o privea, ea îşi legă un şorţ alb în jurul taliei.

– Cred că Harrison o să vadă în sfîrşit cum arată etajul casei noastre, zise Cole.

– Ba nu, ripostă Mary Rose. Bineînţeles că nu e nici o problemă, dar mă gîndeam c-ar fi mai plăcut să dormim în cabană astă-seară. Te deranjează Harrison?

– Nu, răspunse el, întrebîndu-se de ce se înroşise Mary Rose atît de tare. De ce ţi-ai pus şorţul?

– Voiam să ajut la bucătărie.

Îşi dădu seama că-i tremurau cuvintele. Probabil că şi fraţii ei observaseră acest lucru. Douglas se încruntă, îngrijorat.

– Te simţi bine, Mary Rose? Sper că nu te molipseşti de la Eleanor.

– Nu, nu. Mă simt bine.

Harrison se hotărî să nu mai aştepte. O luă de mînă şi o trase în capătul verandei.

– Ce-i cu tine?

– Nimic, şopti ea. Sînt puţin nervoasă, atîta tot.

– De ce?

– De-abia m-am măritat, nu?

Harrison încercă s-o ia în braţe. Ea se uită peste umăr la fraţii ei, apoi se retrase. Era evident stînjenită de prezenţa lor. Harrison îşi pierdu răbdarea.

– Şi eu m-am însurat abia, nu?

– Da, bineînţeles, încuviinţă ea. S-a întîmplat tare repede, nu-i aşa?

– De ce n-ai vrut să dormim în noaptea asta în camera ta?

Ea păru îngrozită. Îi şopti:

– Ne-ar fi auzit, Harrison. Fraţii mei aud şi cel mai mic zgomot.

El dădu din cap. Înţelesese în sfîrşit.

– Avem nevoie de o lună de miere adevărată.

– Dar pleci mîine la Hammond.

Nu uitase.

– Ştii ce cred c-ar trebui să facem?

Ea se lipi de el şi-l întrebă:

– Ce?

– Să-i spunem lui Carrie?

– Ce să-i spunem?

– Că de-acum eşti măritată. Hai să ne petrecem noaptea în peşteră. Crezi c-ai mai putea s-o găseşti?

– Bineînţeles că pot. Chiar vrei să dormi pe pietrele acelea, Harrison?

– Vreau să fim absolut singuri, Mary Rose. Ai vreo

idee mai bună? M-am tot gîndit la peştera noastră, îi şopti. Vreau să ne întoarcem, iar de data asta, cînd vei încerca să te dezbraci, n-o să te mai împiedic.

Îmbujorarea ei spori. Privi speriată peste umăr, să se asigure că fraţii ei nu auziseră nimic.

– Du-te să-ţi iei de îmbrăcat, îi şopti el. O să-i spun eu lui Adam unde mergem.

– Samuel s-ar bucura dacă i-am cere să ne pună ceva de mîncare într-un coş. Dar lasă-l pe Adam să-l roage. O să se ascundă iar de tine.

Harrison tot nu credea că ei chiar aveau bucătar, dar se lăsă angrenat în joc.

Plecară o oră mai tîrziu. Mary Rose insistase să-i ducă lui Carrie un coş cu daruri, iar Adam o lăsă să ia şi o carte scrisă de un autor foarte popular în vremea aceea, Mark Twain, cu condiţia s-o aducă înapoi, cînd Carrie o va termina. Doar atunci îi va mai împrumuta alta.

Mireasa a petrecut o oră discutînd cu prietena ei. Au ajuns la peşteră înainte să se întunece. Luaseră cu ei o pătură foarte groasă, pe care s-o folosească drept saltea. N-au mai avut nevoie de vreo altă pătură căci căldura lor le-a fost de ajuns.

A fost cea mai romantică noapte pe care au petrecut-o. Şi foarte educativă, pentru Mary Rose. Inhibiţiile au lipsit, pentru că erau departe de lume, iar ea se simţea liberă să facă orice. Harrison o învăţă cum să-i ofere plăcere, iar ea se arătă dornică să afle cît mai multe. La început a fost timidă şi neîndemînatică, dar cînd a văzut cum reacţiona el la atingerile ei, a devenit mai îndrăzneaţă şi mai sigură pe sine.

Cînd s-au arătat zorii, erau amîndoi prea epuizaţi ca să se mai poată mişca. Au dormit îmbrăţişaţi pînă pe la opt, au mai făcut o dată dragoste, apoi s-au întors la fermă.

Ceva mai tîrziu, Harrison a plecat la Blue Belle, să se întîlnească cu judecătorul. Mary Rose l-a sărutat de la revedere, apoi a urcat în dormitor şi s-a culcat.

A plutit în nori de fericire tot restul zilei. Eleanor reîncepuse să se plîngă de orice, dar Mary Rose era prea fericită ca s-o mai audă.

Cole a adus-o în braţe pe Eleanor, la cină. Febra îi cedase, în sfîrşit, şi cu toate că era încă foarte palidă, îşi recăpătase pofta de mîncare.

Tot Cole a dus-o înapoi, în cameră, după ce a mîncat, şi a rămas cu ea ceva mai mult decît ar fi fost nevoie. Îi spusese lui Douglas că va avea o discuţie cu ea, despre lipsa lui de intenţii în ceea ce o privea.

Eleanor n-a primit prea uşor vestea că lui nu-i ardea de însurătoare. Că o sărutase numai pentru că crezuse că ea avea să plece curînd. Cînd Cole ieşi din cameră, ea îi strigă cuvinte oribile. Aruncă cu o vază în el, atingîndu-l în umăr.

Mary Rose se hotărî s-o lase să se calmeze, înainte să urce la ea, s-o consoleze. Îl ajută pe Douglas cu vasele. I se păru ciudat că şi ceilalţi fraţi au continuat să stea la masă. După ce-a terminat la bucătărie, a fost invitată să ia şi ea loc.

Adam îi spuse că aveau ceva serios de discutat.

Ea se aşeză pe scaunul lui Harrison, faţă în faţă cu cel mai mare dintre fraţi. Se relaxă şi zîmbi, crezînd că vor discuta probleme financiare.

Cole a fost cel care a început.

– Harrison a sosit aici mînat de două motive, Mary Rose. Voia să înveţe cum se conduce o fermă pentru că vrea să se retragă din avocatură şi să-şi facă o fermă a lui, fie în Scoţia, fie aici.

– Da, ştiam ata, zise ea. Care e celălalt motiv?

– Căuta pe cineva, îi explică Douglas. Acesta a fost, de fapt, principalul motiv al sosirii lui în Montana.

– Pe cine căuta?

– Pe tine, zise Travis.

Povara explicaţiilor căzu pe umerii lui Adam. Îşi drese vocea şi începu să-i spună apoi povestea unei copile pe nume Victoria.

Ea nu scoase nici un cuvînt, în timp ce Adam vorbi. Clătină din cap de cîteva ori, negînd posibilitatea de a fi cu adevărat lady Victoria, dar îi ascultă cu bunăvoință, încercînd să înțeleagă ce i se spunea.

Adam îi vorbi vreo douăzeci de minute. Cînd sfîrşi, fraţii îi aşteptară reacţia.

Cole se aştepta ca ea să fie mînioasă. Constată surprins că ea nu părea decît curioasă.

Douglas credea că ea nu era prea convinsă că era fiica demult pierdută a lui Elliott.

– Nu ne crezi? o întrebă el.

– Voi credeţi că eu sînt Victoria?

– Avem şi dovezi, zise Adam.

– Ce părere ai? Îţi vei vedea tatăl?

– Eu n-am tată. Am numai patru fraţi.

– Nu fi încăpăţînată, Mary Rose, zise Adam. Gîndeşte-te la tot ce ţi-am spus. Ştiu că te-am luat prin surprindere. Dar ai o familie în Anglia. Nu putem pretinde că nu există. Te-au căutat pretutindeni.

– Vrei să te duci să-i cunoşti? o întrebă Travis.

Ea îşi coborî privirile.

– Mi-e milă de acel om. Nici nu pot să-mi imaginez cît trebuie să fi suferit, şi el şi soţia lui, cînd şi-au pierdut copilul.

– Tu eşti acel copil, îi reaminti Douglas cu blîndeţe.

– Da, aşa spuneţi voi, şopti ea. Dar eu nu-l cunosc, Douglas. Îmi pare rău pentru el, dar nu-i port iubire în suflet. Nu ei sînt familia mea. Ci voi. E prea tîrziu ca s-o putem lua de la început.

– Nu eşti curioasă să ştii măcar cum arată? o întrebă Travis.

Ea ridică din umeri.

– Nu prea. Nu înţeleg însă ce legătură are Harrison cu toate astea. Lucrează pentru Elliott, nu-i aşa?

– Da, răspunse Adam.

– Vrei să spui c-a venit în Montana după ce a aflat informaţii de la avocatul acela din St. Louis? Că totul a

început numai de la faptul că semănam cu soția lui Elliott?

– Da.

– Atunci... Oh, Doamne, deci tot ce mi-a spus Harrison a fost o minciună. N-a scos nici un cuvînt despre asta. Dacă eu sînt Victoria, cum se face că nu mi-a spus-o el?

– N-a avut încredere în nici unul dintre noi mult timp, încercă Cole să-i explice.

– Nu, n-a avut, încuviință ea.

– Ascultă-mă, Mary Rose, îi zise Adam, căruia i se frîngea inima văzînd-o că suferea. Ai fost răpită. Harrison nu ştia dacă nu cumva am contribuit şi noi la acel plan. Eram doar nişte băieţandri şi şi-a închipuit deci că nu puteam să plănuim noi răpirea, dar nu ştia cine era cel care-o făcuse. Aşa c-a fost foarte prevăzător.

– M-a trădat, nu-i aşa? Sînt acum soția lui şi cu toate astea mi-a ascuns acest lucru.

Frații mai mici îl priviră pe Adam, sperînd ca el să fie în stare s-o calmeze.

– Va trebui să rezolvați acest lucru împreună, tu şi Harrison, o sfătui Adam. Vreau să ştiu ce crezi. Te vei duce în Anglia să-ți cunoşti tatăl? Harrison trebuie să plece curînd, dar eu m-am gîndit că ai nevoie de timp, să te obişnuieşti cu ideea că ai o familie, înainte de a merge acolo. Eleanor ar putea să te însoțească. Nu clătina din cap, Mary Rose. Încearcă să fii rezonabilă. Îi datorezi măcar atît acelui om. A suferit întreaga viață. Lasă-l să te vadă, să ştie că eşti bine.

– Poate-ar fi mai bine s-o lăsăm să se gîndească la toate astea, sugeră Travis. Pare cam uluită.

Lui Cole i se părea că Mary Rose era mai degrabă furioasă. Ştia că purtarea lui Harrison o necăjise. Dar îl iubea. Pe de altă parte, „tatăl ei", era o noțiune străină, cu care trebuia să se obişnuiască.

– Mai gîndeşte-te, Mary Rose, o sfătui Cole. Nu trebuie să faci nimic deocamdată.

Ea se simți brusc prea obosită ca să se mai gîndească la orice. Nu voia decît să se ducă sus, să se bage în pat şi să se prefacă că nimic din ce aflase nu era adevărat.

Îi dădură lacrimile. Cole îi întinse batista lui, înainte ca ea să i-o ceară. Numai Dumnezeu ştia de cîte ori o văzuseră fraţii ei plîngînd. Nu trebuia să se prefacă niciodată, de faţă cu ei.

Ea se ridică şi întrebă:

– Ce trebuie să fac? Să plec la Londra şi să devin un membru al unei familii care mi-e străină? Ce aşteptaţi din partea mea? Spuneţi- mi ce e mai bine să fac?

– Vom mai discuta mîine, după ce te vei odihni, îi sugeră Adam.

– Harrison este acum familia ta, Mary Rose. Cu el te-ai măritat. Nu-l vei urî de-acum înainte, nu-i aşa? o întrebă Douglas

– Nu, nu-l urăsc. Cum aş putea? S-ar părea că, de fapt, nici nu-l cunosc. Dumnezeule, Douglas, m-am măritat cu un străin. Nu mai ştiu ce e adevărat în ceea ce-l priveşte şi ce nu. Oare totul n-a fost decît o prefăcătorie?

– Încearcă să nu te aprinzi prea tare, Mary Rose, îi sugeră Travis.

– De ce-i luaţi cu toţii apărarea?

– Pentru că am avut timp să ne gîndim şi la motivele pe care le-a avut, zise Adam.

Travis încercă să facă o paralelă:

– Îţi aduci aminte de poveştile pe care ţi le citeam, despre cavalerii care trăiau în Evul Mediu? Nobilul obişnuia să-i omoare pe mesagerii care-i aduceau veşti proaste. Ei bine, într-un fel, Harrison e un astfel de mesager. Nimic din tot ce s-a întîmplat n-a fost din vina lui. Nu el te-a luat din leagăn, nu te-a aruncat pe un morman de gunoi. Cred c-ar trebui să ţii minte asta.

Lui Cole îi plăcu comparaţia.

– Dacă-ai fi trăit şi tu în Evul Mediu, l-ai fi omorît pe mesager?

Ea îşi privi fratele. I se păru o întrebare prostească.

– Nu, nu l-aş fi omorît, dar cu siguranţă nici nu m-aş fi culcat cu el.

Nici unul dintre fraţi nu se grăbi să-i corecteze limbajul nedemn de o doamnă. Înţelegeau că era supărată.

– Cum rămîne cu tatăl tău? o întrebă din nou Adam.

– Ai spus că discutăm mîine, îi reaminti ea. Dacă mă hotărăsc să merg în Anglia, veniţi şi voi?

– Nu putem. Noi facem parte din trecutul tău, îi răspunse Adam în numele tuturor.

– Dar sînteţi familia mea! strigă ea.

– Bineînţeles, zise Adam. Asta nu se va schimba niciodată.

– Noi nu vrem să te forţăm să te duci, zise Cole. Te iubim, Mary Rose. Nu te-am putea alunga niciodată.

– Atunci de ce mă simt de parcă aţi face-o? Sînteţi cu toţii de părere c-ar trebui să merg în Anglia?

– Ai nevoie de timp, să te obişnuieşti cu ideea că mai ai o familie, zise Travis.

Ea dădu din cap. Oh, da, avea nevoie de timp. Îşi ceru scuze şi se retrase în dormitor.

Următoarea oră şi-o petrecu stînd pe marginea patului, încercînd să înţeleagă. Gîndurile îi reveneau la Harrison. Era bucuroasă că el nu era acolo, pentru că n-ar fi vrut să dea ochii cu el.

Harrison îi spusese că ea avea să-l urască. Se gîndi la felul în care o prevenise şi se înfurie din nou. Ce să facă? Se ridică, îşi puse halatul şi papucii şi coborî în bibliotecă.

Adam o aştepta. Deşi multe lucruri se schimbaseră, multe rămîneau la fel. Surioara lor simţea nevoia să fie consolată. La asta se rezuma însă familia.

Ea nu se simţi deloc mai bine în dimineaţa următoare. Ci chiar mai rău. De aceea se duse la Douglas. Întotdeauna avea leacuri pentru dureri, răni, zgîrieturi, şi văzute şi nevăzute.

Douglas înțelese că ea avea nevoie să plece, un timp. Așa că o duse la familia Catren, în Hammond. Mary Rose insistă să fie însoțită de prietena ei.

Eleanor îl surprinse pe Douglas. Părea cu adevărat îngrijorată în privința lui Mary Rose. Părea să-și fi lăsat propriile temeri deoparte și încerca să-și aline prietena. O ținea de mînă, promițîndu-i că totul va fi bine.

Cînd Harrison se întoarse la fermă, întrebă de mireasa lui. Adam, Cole și Travis îi spuseră cu toată sinceritatea, că nu știau unde era. Douglas îi dădu de înțeles cîte ceva, cînd îl văzu cît era de îngrijorat. Îi explică că Mary Rose avea nevoie de timp, să-și lămurească în liniște sentimentele și că era în siguranță. Îi sugeră mai apoi să-și urmeze planul inițial și să plece în Anglia.

Nu-i putu promite că Mary Rose îl va urma. Harrison se așteptase la o asemenea reacție din partea ei, dar era trist din cauza supărării pe care i-o provocase.

Știa însă că ea avea să vină în Anglia. Era chiar sigur de asta. Îi spuse lui Douglas să-i telegrafieze deîndată ce Mary Rose și Eleanor aveau s-o pornească spre el. Își luă la revedere, îi reaminti lui Adam să aibă grijă de MacHugh și-și începu lunga călătorie spre Anglia.

Despărțirea de femeia pe care o iubea era cel mai greu lucru și, deși era o chestiune temporară, se simțea în pragul agoniei. De parcă inima i-ar fi fost smulsă din piept. Ea avea să vină. Își repeta mereu acest lucru în minte.

Încrederea lui în Mary Rose era la fel de puternică, ca și iubirea lui pentru ea. Mary Rose avea să facă alegerea cea bună. Pentru că era nobilă, blîndă și bună.

Și îl iubea. Nu, nu se îndoi nici o clipă de asta.

Mary Rose a fost deopotrivă ușurată și întristată cînd a aflat că Harrison plecase. Refuză să discute despre tatăl ei, timp de o săptămînă. Dar gîndurile la el o asaltau și, deîndată ce a depășit criza, a fost cuprinsă de un sentiment de vinovăție, pentru că-l tratase cu o aseme-

nea răceală. După încă o săptămînă, a ajuns la concluzia că trebuia să-l cunoască.

Era singurul lucru înțelept pe care-l putea face, iar cînd i-a anunțat pe frații ei de hotărîrea pe care o luase, n-a uitat să precizeze că n-ar avea nici cea mai mică intenție să rămînă mult timp în Anglia. Voia să-i facă o vizită tatălui ei, să-și cunoască rudele și apoi să se reîntoarcă la fermă unde-i era locul.

N-a vrut să discute despre planurile de viitor care-l priveau pe Harrison, iar frații ei au decis că era mai înțelept să n-o forțeze să ia vreo hotărîre pe care s-o regrete mai tîrziu.

Mary Rose insistă să-și ia la revedere de la Carrie. Îl luă pe Travis cu ea și-l făcu să-i promită că-i va duce provizii o dată pe săptămînă, pînă la întoarcerea ei.

Avea să i-l prezinte lui Carrie, ca ea să știe cum arăta fratele ei și să nu-l împuște. Carrie o aștepta, pentru că erau la mijlocul săptămînii. Mary Rose o salută încă din centrul pajiștii, apoi înaintă încet. Balansoarul era pe verandă și imediat ce urcă treptele țeava puștii dispăru din fereastră.

Ea lăsă coșul pe prag și se așeză. Carrie îi atinse umărul, apoi lăsă să-i cadă în poală cartea pe care i-o împrumutase.

Mary Rose nu știa dacă o citise sau nu, dar nu voia s-o insulte, întrebînd-o.

Coșul dispăru. Mary Rose așteptă cîteva clipe, apoi spuse:

– Mai ai o carte, în coș. Dacă nu vrei s-o citești, lasă-mi-o pe pervaz.

Carrie o bătu din nou ușor pe umăr. Mary Rose trase concluzia că știa să citească și că voia să păstreze cartea. Și-a adunat tot curajul, apoi i-a spus că pleca în Anglia. I-a povestit totul fără să intre în detalii care nu erau necesare. Cînd a început însă să-i povestească despre tatăl ei și despre faptul că pleca în Anglia, să-l cunoască, i-au dat lacrimile.

Carrie o mîngîie cu blîndețe, iar Mary Rose ştiu că-i putea împărtăşi temerile ei.

– De ce mă simt vinovată pentru că nu simt decît compasiune pentru el? Nu vreau să plec, să-l cunosc, dar n-am de ales, Carrie. Ştiu că sînt îngrozitor de egoistă, dar îmi plăcea viața mea de aici. Şi dacă-l dezamăgesc pe tatăl meu? Nu ştiu să mă port ca o lady englezoaică. Ei spun că adevăratul meu nume e Victoria. Dar eu nu sînt Victoria. Sînt Mary Rose. Şi ce fel de căsnicie vom mai avea, eu şi Harrison, dacă nu mai avem încredere unul în celălalt? Oh, Carrie, cît aş vrea să pot rămîne! Nu vreau să plec de-aici.

Carrie o luă de mînă. Gestul ei o făcu pe Mary Rose să plîngă. Se gîndi la cît de neînsemnate erau problemele ei, față de cele care i se întîmplaseră lui Carrie. Aceasta îi văzuse murind pe soțul şi pe fiul ei. Şi, cu toate astea, supraviețuise durerii.

– Dă-mi, putere, Carrie, şopti ea.

Acum, că se gîndea la suferințele femeii, ştia ce avea de făcut.

– Sînt norocoasă să te am drept prietenă, Carrie.

Travis o fluieră. Era semnalul de plecare.

– Eleanor şi cu mine vom călători cu familia Carten. Ei pleacă poimîine, la o petrecere dată de niște rude din Boston. Domnul Carten va avea grijă să ne îmbarcăm şi, dacă totul va merge bine, mă întorc înainte de prima ninsoare. Travis o să-ți aducă provizii cît timp voi fi plecată. Ți-am povestit de el, îți mai aminteşti? N-o să se apropie. Va veni numai pînă pe pajişte, adăugă ea, grăbită, simțind-o că-şi încleştase mîna în umărul ei. Pot să-l chem? O să stea lîngă copaci, acolo ca să-l vezi bine. Nu vreau să te sperii cînd o să vină. Mi-a promis că o să te strige mai întîi, de fiecare dată.

Carrie îi dădu în sfîrşit drumul din încleştare. Mary Rose îşi strigă fratele. Travis apăru şi-i făcu cu mîna. N-o văzu pe Carrie, din cauza perdelei, dar observă că o ținea de mînă pe Mary Rose.

– Se apropie furtuna. Ar trebui să plecăm, îi strigă el. Bună ziua, Carrie, adăugă, apoi se îndepărtă.

Mary Rose îşi luă rămas-bun. Îi sărută mîna lui Carrie, apoi se ridică.

– O să-mi fie dor de tine, îi şopti. Dumnezu şi Travis vor avea grijă de tine. Să ai încredere în amîndoi.

Mary Rose se îndepărtă încet. Zgomotul vîntului, care se întetea şi strigătul nerăbdător al unei păsări-cardinal au acoperit plînsul femeii care rămăsese, singură, în cabana ei.

2 ianuarie 1870

Dragă Mama Rose,

Azi am împlinit zece ani. Îţi aminteşti, cred, că Adam ţi-a scris că au găsit nişte acte în coşul în care eram. Fraţii mei cred că, de vreme ce într-una dintre pagini stă scris că o fetiţă s-a născut pe data de 2 ianuarie, trebuie să fie vorba de mine.

Sînt foarte norocoasă să am o familie atît de drăguţă. Travis îmi face un tort, pentru cină, şi toţi fraţii mei mi-au făcut cadouri. Adam mi-a spus că, sigur, la anul, or să-mi cumpere ceva de la magazin. Nu e minunat?

Crezi că mama şi tatăl meu m-au aruncat? Mă întreb ce rău am făcut.

Fiica ta, Mary Rose.

18

Harrison ajunse la Londra într-o după-amiază de marți, dar a fost nevoit să aştepte seara următoare, ca să poată discuta cu patronul lui.

Lordul Elliott era la proprietatea lui de la țară aflată la două ore depărtare de oraş şi urma să se întoarcă miercuri.

Harrison trimise un mesager care să-i anunțe întoarcerea. Ceru o întîlnire între patru ochi, pentru că avea ceva strict personal de discutat.

A lăsat deliberat să se înțeleagă că era implicat într-o chestiune importantă, pentru ca Elliott să nu-l ia cu el pe secretarul său, George MacPherson.

Murphy, care fusese valetul lui Elliott de cînd se ştia Harrison, îi deschise uşa.

Ochii credinciosului servitor străluciră de bucurie, văzîndu-l.

– Mă bucur că v-ați întors acasă, milord.

– E tare bine să fii acasă, îi răspunse Harrison. Cum v-ați mai înțeles, tu şi lordul Elliott?

– Ne-au lipsit scandalurile în care vă implicați, din cauza cazurilor la care lucrați, milord. Nu ne-am mai certat cu adevărat din ziua în care-ați plecat. Lordul Elliott continuă să mă îngrijoreze, trebuie să recunosc. Muncește prea mult și-l știți cît poate fi de încăpățînat. Nu vrea s-o ia mai moale, indiferent de ce-i spui. Mă tem că într-o zi inima o să i se oprească, pur și simplu. Cred însă că o să reușiți să-l înveseliți. Pot să spun că va dus dorul, milord.

– E sus?

– Da, milord, e în bibliotecă.

– Singur?

– Da, și nerăbdător să vă revadă.

Harrison începu să urce treptele, apoi se întoarse.

– Murphy, cred că o să aibă nevoie de niște coniac.

– Înseamnă deci că o să-i aduceți veşti proaste? îl întrebă valetul, încruntîndu-se.

Harrison zîmbi.

– Dimpotrivă. Va avea, totuși, nevoie de un pahar. E vreo sticlă în bibliotecă?

– Da, milord. Vă mai aduc încă una pentru siguranță. Poate vă-mbătați.

Harrison rîse. În toți anii în care-l cunoscuse pe Elliott, nu-l văzuse măcar puțin amețit.

Nici nu și-l putea imagina beat.

Elliott era prea bine crescut ca să se poată gîndi măcar să facă un lucru care să-i anuleze autocontrolul sau demnitatea.

Intră în bibliotecă.

Elliot stătea în fața șemineului. Îl îmbrățișă pe Harrison deîndată ce-l văzu.

– Ai venit, în sfîrșit, îl întîmpină el. Haide, așează-te și povestește-mi totul despre aventura ta din America. Vreau să aud toate amănuntele.

Harrison îl așteptă pe Elliott să se așeze mai întîi. Observă că arăta foarte obosit și se întristă. Aerul de țară nu-i făcuse, se părea, prea mult bine.

Elliott nu se recăsătorise niciodată, deşi cele mai hotărîte doamne din Londra se luptaseră pentru a-i capta atenţia.

Nu numai pentru că era un bărbat foarte bogat, dar şi pentru că era frumos.

Avea părul grizonat, trăsături aristocratice şi o ţinută impunătoare.

Se născuse şi crescuse într-o familie influentă şi bogată, de aceea educaţia şi manierele îi erau impecabile. Dar mai important decît toate era faptul că avea inimă bună.

Ca şi fiica lui, îşi zise Harrison.

Probabil o moştenise de la tatăl ei şi-i fusese cultivată de către fraţii ei.

Elliott era şi un bărbat foarte puternic. Un altul, mai slab, ar fi fost distrus cînd singurul copil i-a fost răpit, dar el se luptase cu nefericirea, iar în faţa oamenilor se arătase neînfrînt.

– Asta-i ultima modă în America, fiule? Aşa se poartă pe-acolo hainele?

Harrison zîmbi.

– Nici una dintre hainele mele nu mi se mai potriveşte. Parcă m-am lăţit în umeri. Trebuie să trec pe la croitor, înainte de a mă hotărî să ies în lume.

– Da, şi mie îmi pari mai înalt, mai solid. Dar mai e ceva schimbat la tine. Elliott continuă să-l privească cu atenţie un minut, două, apoi clătină din cap. Mă bucur că te-ai întors acasă. Acum aş vrea să-mi promiţi ceva, Harrison. Gata cu vînătoarea, cu urmăririle.

– Bine, gata, încuviinţă Harrison.

Elliott dădu din cap, mulţumit.

Se sprijini de spătar, îşi puse picior peste picior şi zise:

– Acum poţi să începi. Povesteşte-mi totul. Oricare ar fi problema ta, de ordin legal, o s-o scoatem la capăt amîndoi.

– De fapt, nu e vorba de o problemă, sir. Voiam

numai să mă asigur că vom discuta între patru ochi. Nu voiam ca asistentul dumneavoastră să participe la discuția noastră.

– Nu voiai ca George să fie aici? Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Îți place MacPherson, nu-i așa? Mi-a stat alături mulți ani, aproape la fel de mulți ca și tine. Spune-mi ce te frămîntă.

– Vă aduce veşti bune, milord.

Murphy era în prag. Intră cu o sticlă plină cu coniac. O puse pe masă și se întoarse spre stăpînul lui.

– A spus că o să aveți nevoie de un pahar după ce o să auziți veştile, îi explică Murphy.

– Dacă așa crede Harrison, te rog, Murphy.

Harrison era bucuros de această întrerupere. Nu i se păruse o idee prea bună să-i dea pur și simplu vestea lui Elliott. Șocul i-ar fi putut produce palpitații.

Dar nu știa încă cum să procedeze.

Cîteva clipe mai tîrziu, Murphy ieși din bibliotecă.

Elliott sorbi din pahar, apoi își întoarse privirea spre Harrison.

– M-am căsătorit.

Elliott aproape că scăpă paharul din mînă.

– Ce-ai făcut?

– M-am însurat.

Dumnezeule, cum de începuse tocmai cu asta? Harrison părea aproape la fel de surprins ca și Elliott.

– Doamne, șopti Elliott. Cînd te-ai însurat?

– Acum cîteva săptămîni. N-aș fi vrut să încep tocmai cu acest anunț. Am veşti mult mai importante. Vedeți, am...

Elliott îl întrerupse.

– Nimic nu poate fi mai important decît asta. Să înțeleg că tînăra doamnă e din America?

– Da, sir, dar...

– Cum o cheamă?

– Mary Rose.

– Mary Rose, repetă Elliott. Te așteaptă jos? Mărtu-

risesc că sînt dezamăgit că n-am luat parte la cununia ta, că n-am fost şi eu în biserică. Aş fi vrut să-ţi stau alături atunci cînd ai rostit jurămintele.

– De fapt, sir, nu ne-am căsătorit în biserică.

– Nu? Atunci cine v-a cununat?

– Judecătorul Burns, cel care se ocupă pe-acolo cu spînzurătorile. Îmi dau seama că... sună ciudat, zise Harrison, oftînd.

– Un judecător „spînzurător" v-a cununat? Oare de ce să mi se pară ciudat?

Harrison zîmbi.

– V-ar plăcea Burns. E un bărbat dur, cu idei precise despre ce e bine şi ce-i rău. Dragostea lui faţă de lege este de admirat. M-a înfruntat într-un caz, acolo, şi pot să spun că n-am scăpat deloc prea uşor.

– Ai cîştigat procesul?

– Da, sir.

– Nici nu mă aşteptam la altceva. A fost o căsnicie forţată?

– Da, sir, a fost. Eu am forţat-o să se mărite cu mine. Am încercat să mă împotrivesc atracţiei. Ştiam că n-aveam nici un drept asupra ei, dar în final, n-am mai putut...

– E foarte norocoasă că te are. Orice femeie ar fi fost mîndră să se căsătorească cu tine. Vrei să spui că familia miresei tale nu te consideră suficient de bun? Ce nonsens, murmură el.

– Nu, n-am vrut să spun asta. Înţelegeţi...

– De unde e mireasa ta? Doamne, nu-mi vine să cred. Îmi amintesc că spuneai mereu că n-o să te căsătoreşti niciodată, iar acum sînt pe cale să-ţi cunosc mireasa. Credeam că logodna ruptă cu Edwina te-a făcut să nu-ţi mai trebuiască însurătoarea. Dar se pare că m-am înşelat şi mă bucur c-a fost aşa. Femeia potrivită îl face pe bărbat să se răzgîndească.

– Mary Rose nu e cu mine, sir. E încă în America.

– N-a venit cu tine? De ce?

– Au existat nişte motive care-au împiedicat-o.

– Ce fel de motive?

– De fapt, familia ei.

– Unde locuieşte familia ei?

– Are patru fraţi. Locuiesc la o fermă lîngă Blue Belle, în Montana.

Elliott zîmbi auzind numele orăşelului.

– Am citit cîteva cărţi despre aşezările din vestul Statelor Unite, dar trebuie să recunosc că n-am mai auzit ca o floare să dea numele unui oraş.

– De fapt, oraşul poartă numele unei prostituate, sir. O cheamă Belle.

Elliott izbucni în rîs.

– Vorbeşti serios?

– Da, sir. Chiar Belle a ajutat-o pe Mary Rose să se pregătească de nuntă.

– Doamne, fiule, în ce te-ai băgat! Nu-ţi seamănă deloc tot ce aud despre tine. Acum chiar că abia aştept să-ţi cunosc mireasa.

– Sînteţi de părere că mi-am pierdut minţile, nu-i aşa, sir?

Elliott zîmbi.

– Cred că te-ai schimbat, recunoscu el. Ştiam că eşti diferit de ceilalţi, dar n-aş fi bănuit niciodată că te vei însura cu o fată de la ţară. Întotdeauna am crezut că te vei căsători cu cineva mai... rafinat.

– Mary Rose e foarte rafinată, zise Harrison. Este tot ce mi-aş fi putut dori vreodată.

– N-am vrut să sugerez contrariul, fiule. Dacă-ţi mai aminteşti şi eu m-am însurat cu o fată de la ţară. Agatha mea era din Scoţia. Am fost întotdeauna de părere că faptul că a crescut la o fermă o făcea să nu fie deloc răsfăţată. Bineînţeles, a avut noroc de nişte părinţi foarte buni, adăugă el.

– Sir, am plecat în Montana să vă caut fiica. Iar de data aceasta n-am mai dat greş.

– Bineînţeles că nu. A fost, sînt sigur, o altă pistă

falsă, dar cu un sfîrşit fericit, pentru că ai întîlnit-o pe Mary Rose! Ce nume frumos are! O iubeşti, nu-i aşa?

– Oh, da, sir. O iubesc foarte mult. Şi dumneavoastră o veţi iubi. Aşa cum v-am mai spus, de data asta n-a fost o pistă falsă. Trebuie să mai ştiţi un lucru foarte important.

– Da?

– M-am căsătorit cu fiica dumneavoastră.

Mary Rose şi Eleanor au sosit în Anglia pe 21 iulie. Era foarte cald şi stătea să plouă.

Harrison făcuse apel la toată răbdarea lui ca s-o lase pe mireasa lui să-şi depăşească mînia şi să vină la el. Tocmai se hotărîse să se întoarcă în State cînd a primit o telegramă de la un anume domn Cohen, informîndu-l că Mary Rose plecase din Boston şi dîndu-i data sosirii ei.

Harrison îi remarcă părul de aur din clipa-n care a coborît pe pasarelă. Şi-a croit drum prin mulţime, şi-a luat în braţe soţia simţindu-se brusc uşurat. În sfîrşit, Mary Rose era acolo unde-i era locul.

Dar cuvintele de întîmpinare au fost:

– Ce naiba ţi-a trebuit atîta timp?

Ea nu i-a putut răspunde. Harrison nu-i lăsă timp nici să se încrunte. Îşi plecă faţa şi-o sărută apăsat.

Ea nu opuse rezistenţă. Îi răspunse la sărut la fel de pasională.

– Dumnezeule, Mary Rose! Se uită lumea la noi.

Eleanor protestă şoptit, în spatele lui Mary Rose.

Dacă nu încetau imediat, avea să se prefacă că nici nu-i cunoştea. Ce se întîmplase cu decenţa prietenei ei?

Harrison era o cauză pierdută, hotărî ea.

N-avea nici un sens să conteze pe judecata lui. Văzuse privirea plină de dragoste pe care i-o aruncase lui Mary Rose.

Zîmbi.

Cu siguranţă, îi fusese dor de soţia lui.

Într-o bună zi, avea să găsească şi ea un bărbat care s-o iubească la fel de mult.

– Mi-a fost dor de tine, iubito, îi şopti Harrison lui Mary Rose.

– Şi mie mi-a fost dor, îi răspunse ea. Dar va trebui să stăm de vorbă pe îndelete, cît mai curînd cu putinţă. Lucrurile nu vor mai sta la fel între noi. Va trebui s-o luăm de la început. Eu încerc să trec peste cele întîmplate, dar nu-mi e deloc uşor.

– Vom discuta mai tîrziu, îi promise el şi o sărută din nou.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Murmurul lui Eleanor îi atrase în sfîrşit atenţia lui Harrison. O strînse la piept pe Mary Rose, apoi se întoarse spre prietena ei.

– Cum a fost călătoria, Eleanor?

– Foarte plăcută, mulţumesc. Mary Rose nici nu mai poate să respire, din cauză că o ţii cu faţa în jacheta ta. Dă-i drumul să putem pleca. Stă să plouă, pentru numele lui Dumnezeu! Sîntem destul de obosite după călătorie şi vrem să ne instalăm înainte de căderea nopţii. Mergem direct la tatăl ei?

Mary Rose se desprinse de Harrison.

– Aş vrea să amînăm pînă mîine. Se aşteaptă să ne vedem astă-seară? E aproape întuneric, deja, şi aş vrea să mă pregătesc puţin.

– Ai avut două luni la dispoziţie să te pregăteşti, îi zise Harrison.

– Mai am nevoie de o noapte, insistă ea.

– Tatăl tău nu te aşteaptă decît mîine, deci relaxează-te. Ştia că vei fi obosită după călătorie. Veţi sta la mine, amîndouă, în seara asta.

– Dar sînt foarte relaxată. Ce te face să crezi că n-aş fi?

– Pentru că strigai, îi zise Eleanor.

– Încercam pur şi simplu să mă fac auzită.

– Sper să ai loc suficient, Harrison, spuse Eleanor.

Mary Rose mi-a spus că va insista să aibă camera ei. Cred că e încă supărată pe tine.

– Pot să vorbesc şi eu, Eleanor, zise Mary Rose. Se întoarse din nou spre Harrison. Sînt supărată pe tine şi, cum ţi-am spus, lucrurile nu vor mai fi la fel între noi.

Harrison o privi aspru, apoi o luă de braţ şi o conduse spre ieşire, unde trăsurile aşteptau aliniate.

– Vei dormi cu mine, în patul meu, îi şopti el, uşor răguşt. Am aşteptat două luni. N-am de gînd să mai aştept, la naiba!

– Cum rămîne cu bagajele noastre? întrebă Eleanor.

– M-am ocupat eu de ele. Nu mai clătina din cap, Mary Rose. Am vorbit serios, să ştii.

Ea n-avea de gînd să se certe cu el, în public. Avea să aştepte pînă cînd vor fi singuri, ca să-i spună ce hotărîri luase. Harrison era un bărbat inteligent. O să înţeleagă cum se simţea.

– N-au trecut două luni, zise Eleanor, hotărîtă să pună lucrurile la punct. N-aţi fost despărţiţi decît cinci săptămîni. Mary Rose voia să aştepte pînă la sfîrşitul lui septembrie, dar Adam n-a lăsat-o să tărăgăneze atît de mult lucrurile.

Harrison se opri bursc.

– Voiai să aştepţi pînă în septembrie?

– Uite ce-ai făcut, Eleanor. L-ai enervat, zău. Harrison, o să ne ude ploaia dacă nu ne grăbim. O să discutăm totul cînd ajungem acasă la tine.

Nici Mary Rose nici Harrison nu mai scoaseră vreun cuvînt, un timp. Ploaia a început cînd ei erau la colţ. Cînd au ajuns la trăsură, erau deja uzi pînă la piele.

Au ajuns acasă la Harrison o jumătate de oră mai tîrziu. Era o clădire impresionantă, cu două etaje şi faţadă din cărămidă.

Uşa le-a fost deschisă de un tînăr îmbrăcat într-o haină neagră. Se numea Edward şi-i fusese împrumutat lui Harrison de lordul Elliott, să-i fie valet.

Eleanor era încîntată să vadă că avea un servitor.

Intră prima în hol. Edward îi zîmbi în semn de bun-venit, dar cînd se întoarse spre Mary Rose se arătă foarte surprins.

– Arată exact ca-n portretul mamei ei, şopti. Lordul Elliott va trebui să creadă, deîndată ce-o va vedea. E leită lady Agatha.

Mary Rose îl auzi.

– Lordul Elliott nu crede că sînt fata lui?

Edward păru stînjenit.

– Vrea să creadă, milady, dar a fost dezamăgit de atîtea ori, că-i e teamă să spere măcar că aţi fi cu adevărat Victoria lui.

Harrison îşi scoase haina şi i-o întinse.

– Trebuie neapărat să fac o baie fierbinte, zise Eleanor. Edward, fii drăguţ şi condu-mă în camera mea. O să răcesc dacă nu mă schimb cît mai repede.

– Nu ai cum să răceşti în iulie, îi zise Mary Rose. E prea cald.

– N-ai auzit de răcelile din timpul verii? zise Eleanor. Începu să-i enumere alte boli şi suferinţe, în timp ce urca treptele. Edward o urmă, să se asigure că avea tot ce-şi dorea. Harrison o luă de mînă pe Mary Rose şi o atrase spre capătul opus al holului, unde se afla dormitorul lui.

Era gigantic, ca proporţii. Culorile erau calde, în tonuri de maron şi auriu. Cum erau munţii din Montana, în lunile de toamnă, îşi spuse.

Îi era imposibil să nu remarce patul. În el puteau dormi confortabil patru persoane. Nu credea că mai văzuse ceva atît de imens.

Simţi că roşea. Ştia că trebuia să vorbească acum cu Harrison, înainte să-şi piardă curajul.

– Harrison, trebuie să discutăm. Acum, te rog.

– A ieşit, milady. Să-i spun lui Caroline să vă pregătească baia?

Ea se întoarse şi-l văzu pe Edward stînd în prag.

– Unde e Harrison?

– A coborît. Vreţi să-l chem?

Ea clătină din cap.

– Aş vrea să fac o baie, mulţumesc. Vrei, te rog să nu-mi mai spui milady?

– Dar sînteţi lady Victoria. Este formula potrivită de adresare.

Ea nu-l contrazise. Edward o întrebă dacă nu voia să-i aducă o tavă cu mîncare. Îi explică că Eleanor ceruse ceva uşor de mîncare, să-i fie servit în cameră, după ce va face baie.

Mary Rose refuză mîncarea. Era prea nervoasă ca să se poată gîndi măcar la ea.

În următoarea oră a fost răsfăţată de cameristă. Diferenţa cu care o trata tînăra o făcu să se simtă stînjenită. Baia fierbinte i-a făcut bine, dar şi mai bine s-a simţit cînd şi-a scos acele din păr.

După ce a stat ceva timp în cada de porţelan, pînă s-a răcit apa, s-a înfăşurat în halat şi s-a întors în dormitorul lui Harrison.

Caroline nu ştia prea multă engleză. Mai mult prin gesturi îi dădu de înţeles lui Mary Rose că voia să-i perie părul.

Părea să fie la fel de nervoasă ca şi ea, fiindcă mîinile îi tremurau, iar gesturile îi erau neîndemînatice.

Accentul franţuzesc era foarte evident şi atunci Mary Rose îi spuse în franceză că voia să-şi perie singură părul. Dar Caroline nu se dădă bătută. Era chiar mai hotărîtă decît Mary Rose.

Ultima oară cînd îi mai fusese periat părul era pe cînd, fetiţă fiind, îşi lipise acadele în păr.

Cole trebuise să se descurce, atunci. Mary Rose învăţase în acea zi cîteva înjurături noi.

Nimeni nu mai trebuise să-i perie părul de-atunci. Se simţea prost stînd aşa, ca o prinţesă, în timp ce o altă femeie se îndeletnicea cu o asemenea corvoadă.

Scaunul pe care stătea era cu faţa la pat. Mary Rose observă că una dintre cămăşile de noapte era aşezată pe cearceaf.

Cuverturile fuseseră deja strînse şi un trandafir se odihnea pe una din perne.

– De ce e trandafirul acela acolo? o întrebă pe Caroline.

– Soţul dumneavoastră a poruncit să fie pus acolo, milady. Nu-i un gest drăguţ?

Era drăguţ, într-adevăr şi destul de surprinzător, după părerea lui Mary Rose. Era un gest atît de romantic! Nu-i stătea în fire lui Harrison să fie atît de atent.

Cînd îşi dorea ceva, pornea în urmărirea lui, cu hotărîre.

Se asemăna mult cu fraţii ei, din acest punct de vedere. Harrison nu părea în stare de un asemenea gest elegant, dar, de fapt, ea nici nu-l cunoştea prea bine, nu-i aşa?

– Ştiţi ce i-a spus soţul dumneavoastră lui Edward cînd a comandat trandafirul? A zis că vrea să vă aduceţi aminte.

– De ce să-mi aduc aminte?

Caroline rîse.

– Că vă iubeşte, cred. Ce altceva ar putea însemna o floare, milady?

Mary Rose ridică din umeri.

Îi mulţumi cameristei pentru ajutor. Aceasta făcu o reverenţă perfectă. Mary Rose nu ştia cum să reacţioneze.

Se îndreptă spre pat, să-şi ia cămaşa de noapte, dar se opri auzind uşa. Se întoarse şi-l văzu pe Harrison intrînd.

Soţul ei făcuse şi el baie. Părul îi era încă umed.

Era în picioarele goale îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni.

Ea se întrebă dacă avea un halat mai ca lumea. Îi plăcea să stea pe jumătate gol, dar ceea ce era absolut normal în Montana nu era la fel la Londra.

Prin casă se învîrteau o mulţime de fete, iar lui Mary Rose nu-i plăcu ideea ca vreuna dintre ele să-l vadă aşa.

Harrison închise uşa în urma sa, trase zăvorul şi se apropie de soţia lui.

Avea o privire hotărîtă. Ea se dădu un pas înapoi.

– Trebuie să stăm de vorbă începu ea. Întinse mîna, să-l oprească. Vorbesc serios, Harrison. Opreşte-te acolo unde eşti!

El o ignoră. Mary Rose continuă să se dea înapoi, pînă cînd marginea patului o împiedică să mai facă vreun pas.

– Bine, încuviinţă el. Îi apucă cordonul care-i lega halatul şi începu să-l desfacă. Vorbeşte.

Ea încercă să-i dea mîinile deoparte. Dar cordonul se desfăcu cît ai clipi.

– Mă străduiesc din răsputeri să nu fiu supărat pe tine, Mary Rose.

Ea făcu ochii mari.

– De ce-ai fi supărat pe mine?

– Septembrie? aproape că strigă el. Voiai să aştepţi pînă atunci?

Ea refuză să intre în defensivă.

– M-ai mințit deliberat. Lasă-mi halatul în pace, la naiba!

– Atunci scoate-ţi-l.

– Te aştepţi poate să dorm cu tine?

– Nu mă aştept să dormi cîtuşi de puţin. Voi face dragoste cu tine toată noaptea. Te doresc şi ştiu al naibii de bine că şi tu mă doreşti.

Ei îi dădură lacrimile.

– N-am încredere în tine.

– Ba ai.

Ei îi venea să-şi ridice mîinile în aer, în semn de disperare. Îi era imposibil să se certe cu el. El refuza cu bună ştiinţă să fie logic. Iar ea n-avea cum să prezinte un argument solid în faţa unui bărbat care nu se gîndea decît să-şi dea pantalonii jos.

– M-am gîndit mult la situaţia noastră, începu ea. Va trebui s-o luăm de la început, Harrison.

– Şi cum propui să facem asta?

– Mi-ai putea face curte, iar eu voi învăța, probabil, să am din nou încredere în tine. Simt că nu te cunosc aproape deloc, Harrison. Bărbatul pe care-l iubeam mi-a frînt inima.

Dumnezeule, cît era de dramatică! La naiba, s-o curteze? Trecuseră demult de faza asta.

Ardea de dorință cînd îşi scoase pantalonii şi-i puse deoparte.

– Ai vrea să uit cum m-am simțit înlăuntrul tău? Te-am avut, îți aminteşti? Te-am îmbrățişat, Mary Rose. Te-am auzit strigîndu-mi numele, ținîndu-mă strîns. Dacă crezi c-aş putea să trec cu vederea toate aceste amintiri şi s-o iau de la început înseamnă că ți-ai ieşit din minți.

– Şi atunci cum să facem?

– Vino aici şi o să-ți arăt.

Ea clătină din cap. Ştia prea bine ce-avea să se întîmple dacă o făcea. Voia să ajungă la o anumită înțelegere înainte de a ceda.

– Spune-mi, mai întîi.

El o luă de umeri.

– Nu, spune-mi tu ceva, mai întîi. Mă mai iubeşti?

Ea îşi coborî privirea spre pieptul lui. Nu voia să-l mintă, iar dacă recunoştea, însemna că pierdea încă din start.

– Mi-ai frînt inima, repetă ea.

– Te-am prevenit, îți aminteşti?

– Ar fi trebuit să-mi spui despre tatăl meu.

– Nu, era de datoria fraților tăi. Nu eu trebuia să-ți spun.

– Atunci de ce n-ai fost lîngă ei, cînd mi-au spus? Mi-ar fi fost mult mai uşor.

– Eram în Hammond, apărînd un om nevinovat, atunci cînd frații tăi s-au hotărît să-ți spună. Cînd m-am întors la fermă, tu dispăruseşi. La naiba, Mary Rose, n-ar fi trebuit să fugi de mine. Sînt soțul tău.

– Am fost tare furioasă pe tine.

El ridică din umeri. Nu era însă reacția la care se aşteptase ea.

– Unde-ai plecat, atunci? o întrebă el.

– Douglas m-a dus acasă la familia Cotren. Am rămas la ei două săptămîni. Îți pare rău că m-ai necăjit?

Ea sperase într-o scuză.

– Am făcut ceea ce mi s-a părut necesar, în acele condiții. În timp îți vei da seama de asta.

– Mă iubeşti?

– Da, te iubesc.

O strînse în brațe. Îi sărută sprîncenele, nasul, şoptindu-i cît de mult o iubea.

Se dădu puțin înapoi, îi scoase halatul, apoi o ridică în brațe şi o aşeză pe pat.

Cu grijă, să n-o strivească sub greutatea lui, o acoperi cu trupul şi o privi în ochi. Văzu că ei îi dăduseră lacrimile.

– Vrei să te las singură, Mary Rose?

Ea clătină din cap, apoi îl sărută.

Gura lui puse stăpînire pe a ei, apoi limba începu să-i exploreze interiorul. Se excită numai simțindu-i pielea mătăsoasă. Voia ca actul de iubire să dureze ca să-i facă ei plăcere, dar atingerile ei îl făcură curînd să-şi piardă autocontrolul.

Puse capăt sărutului şi se concentră asupra sînilor ei, necăjindu-i sfîrcurile cu limba. Ea scoase un oftat de plăcere şi se arcui spre el. Mîna lui îşi croi drum în jos, pe abdomen, pînă cînd găsi ceea ce voia să posede. Mary Rose îşi înfipse unghiile în umerii lui, cerîndu-i să înceteze chinul şi să se unească cu ea complet.

Pentru că el nu-i răspunse îndeajuns de repede, ea îi atinse erecția, înlănțuind-o cu degetele şi făcîndu-l să scoată un geamăt.

Nu mai putea să aştepte. O pătrunse cu o mişcare puternică.

– Doamne, ce bine e, şopti el. Nu te mişca aşa, nu încă. Oh, iubita mea, mă faci să...

Nu mai putu continua. Nici nu mai era în stare să vorbească, sau să gîndească. Ea îşi ridică picioarele, ca el s-o pătrundă şi mai adînc.

Mişcările lui lente o făceau să-şi dorească mai mult şi mai mult. Cînd el simţi primul spasm al orgasmului ei, cînd ea se arcui spre el şi-l strînse mai tare înlăuntrul ei, el îşi îngădui să se elibereze. Îi strigă numele în timp ce era inundat de valuri de plăcere.

Lui Mary Rose i-au trebuit cîteva minute ca să poată reveni la realitate.

Harrison o ţinu strîns în braţe, şoptindu-i cuvinte de iubire, adesea fără sens. Dar ei i se păreau perfect logice, fiindcă îi dădeau de ştire cît de mult îi lipsise lui Harrison.

A adormit în timp ce soţul ei o săruta uşor pe lobul urechii.

O oră mai tîrziu o trezeau mîngîierile lui. Au făcut din nou dragoste în orele întunecoase ale nopţii şi apoi cînd soarele se pregătea să răsară.

De fiecare dată, ea i se dărui de bunăvoie. Se simţea în siguranţă atunci cînd era în braţele lui.

Îl iubea pe Harrison din toată inima. Avea să fie o soţie înţelegătoare, care să-l ierte chiar şi atunci cînd o dezamăgea. În timp, avea să înveţe să aibă din nou încredere în el.

Adormi rugîndu-se să se întîmple aşa.

24 februarie 1871

Dragă Mama,

Azi am aflat totul despre cum se fac copiii. Adam mi-a spus ce se întîmplă între un bărbat şi o femeie. Mi-a zis să nu mă mai strîmb şi să nu mă arăt dezgustată, dar m-am abţinut cu greu să nu mi se facă rău. Îmi

venea să vomit cînd mă gîndeam, la un bărbat care să se urce deasupra mea.

Şi Travis şi Douglas sînt de părere că a face copii e dezgustător. N-au spus-o chiar, dar nu s-au putut uita la mine cînd îmi explicau cum se întîmplă. Şi se înroşiseră. Nu cred că vor vrea să se urce vreodată deasupra unor femei. Nu ştiu însă care e părerea lui Cole. S-a înfuriat cînd l-am întrebat şi m-a trimis la Adam.

Fiul tău mi-a spus că unirea unui bărbat cu o femeie e un lucru minunat. Cred că nu voia decît să mă necăjească. Tu ce crezi, Mama? Tu l-ai avut pe Adam, aşa că tatăl lui s-a urcat pe tine, măcar o dată. Ţi s-a făcut greaţă?

Cole e pe cale să termine tavanul din bibliotecă. E foarte meticulos. Lucrează aproape în fiecare seară şi ştiu c-ar vrea şi în timpul zilei, dar nu se poate. Douglas are nevoie de ajutor la cai.

A trebuit să le dau iar o şuviţă din părul meu indienilor. Acum se poartă frumos cu mine şi nu mai încearcă să mă fure. Le e teamă de Adam. El le dă de mîncare şi încearcă să fie politicos, dar nu cred că are încredere în ei. N-a uitat ce era să se întîmple cînd acei negri au vrut să mă ia cu ei.

Indienii cred că le aduc noroc. Nu e o prostie, Mama?

De ce n-o urăşti pe Livonia? Cîteodată mă gîndesc c-ar trebui. Ştiu că-i e frică şi că are nevoie de tine dar mă gîndesc că, dac-ai fi rea cu ea, poate că te-ar lăsa să pleci

Îmi e tare dor de tine,
Mary Rose.

19

Mary Rose era nervoasă. Avea să-şi întîlnească tatăl. Nu-şi înţelegea propria reacţie. N-avea de ce să se teamă de el.

Era un străin, iar ea avea să fie politicoasă şi blîndă cu el. Lordul Elliott suferise o pierdere îngrozitoare, îşi repetă ea în gînd şi aşa cum îi spuseseră şi fraţii ei, era de datoria ei să-l controleze.

Harrison o trezise cu vestea că Elliot voia ca ei să se mute în casa lui de la ţară, pentru o durată nedeterminată.

Abia atunci începu ea să-şi facă griji.

Harrison îi spusese că Elliott era bogat şi inteligent. Dar nimic din tot ce aflase nu-l putea defini, în imaginaţia ei.

Bogăţia însemna prea puţin pentru ea şi, deşi era plăcut să ştie că tatăl ei era un bărbat inteligent, era totuşi o noţiune foarte vagă.

Îl bombardă pe Harrison cu întrebări, tot drumul.

– Mi-ai spus că aceia care-şi pot permite părăsesc

oraşul pe timpul verii, dar nu mi-ai explicat de ce, începu ea.

– E prea cald, în oraş. Toată lumea trage obloanele, pînă în septembrie.

– Nu înţeleg de ce n-am aşteptat-o pe Eleanor. Nu voiai să ne însoţească?

– Ai uitat că nu mai voia să se dea jos din pat, iubito? O să vină mîine, cu Edward şi cu restul servitorilor.

– Cît se aşteaptă lordul Elliott să rămînem la el?

– Cît de mult vei dori.

El îşi întinse picioarele lungi, încercînd să pară relaxat. Ştia că soţia lui era încordată. Se hotărîse greu cu ce rochie să se îmbrace, lucru care nu-i stătea deloc în fire. El o înţelesese. Nu voia să-şi dezamăgească tatăl.

– O să te adore, iubito.

Ea ridică din umeri.

– Dar eu o să-l plac? îl întrebă.

Harrison păru surprins de întrebarea ei. O luă de mînă.

– Da, o să-l placi. Va trebui să...

Ea îl aşteptă să continue şi cum el n-o făcu îl întrebă:

– Ce va trebui?

El oftă.

– Voiam să-ţi spun să ai încredere în mine, dar n-are sens nu-i aşa?

– Nu vreau să discutăm acum despre asta.

– Mi-ai frînt inima, Harrison.

– Mi-ai mai spus-o, replică el sec.

Ea îl privi în ochi şi-l văzu încruntîndu-se. Se hotărî să schimbe subiectul.

– N-ar fi trebuit să mă îmbrac în albastru. Par foarte palidă în rochia asta.

– Arăţi bine.

– Nu vreau să arăt bine.

– E tare frumoasă Anglia, nu-i aşa? zise el

– Da, încuviinţă ea. Priveliştile sînt minunate. Dar nu e ca acasă.

– Cu timpul te vei obişnui cu schimbările, Mary Rose.

– Mi-e dor de fraţii mei.

– Ţi-a fost dor de mine, după ce-am plecat?

Ea nu voia să-i răspundă. Harrison se întoarse din nou spre geam. Fusese ceaţă cînd ieşiseră din oraş, dar acum apăruse soarele şi se prevestea o zi minunată.

– Vom ajunge devreme, zise el. Tatăl tău nu ne aşteaptă mai devreme de ora patru. Noi vom fi acolo la prînz.

– E adevărat că pe-aici lumea doarme ziua, iar jumătate din noapte stă trează?

Harrison dădu din cap.

– E foarte adevărat. Eşti obosită? Te-am ţinut trează aproape toată noaptea.

Ea roşi.

– Nu, nu sînt obosită.

El zîmbi şmechereşte.

– Eu sînt. Dar trupul tău m-a iertat.

– Vorbeşti fără sens, Harrison.

– Nu te poţi abţine să nu-mi răspunzi, nu-i aşa? Îţi aminteşti cum...

– Nu e nevoie să-mi aduci aminte ce s-a întîmplat între noi. Mai bine spune-mi cum a reacţionat lordul Elliott cînd a auzit de mine. Sînt foarte curioasă.

– Schimbi intenţionat subiectul. Aş prefera să vorbim despre cum te-am ţinut în braţe azi-noapte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să-mi răspunzi la întrebare şi să nu mai discuţi despre noaptea trecută?

– Nu m-a crezut.

– Cine?

Harrison rîse. Chiar că era preocupată.

– Tatăl tău, îi explică el.

Ea lăsă să-i scape un oftat. Apoi îşi luă evantaiul, îl desfăcu şi începu să-şi facă vînt.

– Mi-au trebuit cîteva ore să-l conving, continuă Harrison. Îi era teamă să creadă, Mary Rose. Vrei să stai la mine în braţe?

– Nu, nu vreau.

– Dar vreau să te sărut.

– Nu poți. O să-ți răvășești ținuta.

Dar Harrison făcu cum voia. Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întîmpla, o luă în brațe şi şi-o aşeză pe genunchi.

– Nu-mi place cum îți stă cu pieptănătura asta.

– Ştii de ce mă bucur că nu ți-ai tăiat părul.

– De ce?

Ea începu să-şi treacă degetele printre şuvițele lui.

– Pentru că aşa arăți ca un om de la munte şi nu ca un englez rafinat.

El o sărută pe gît. Mary Rose se simți cuprinsă de fiori, din creştet pînă-n tălpi. Oftă. Credea că ştia de ce era el atît de drăgăstos. Bănuia că era îngrijorată şi încerca să-i abată atenția de la ce o aştepta.

Tactica lui funcționa. Răsuflarea lui fierbinte, lîngă urechea ei, îi dădu fiori. Acum nu-şi dorea decît să fie sărutată de el.

Totuşi, nu-i plăcea să fie manipulată şi se gîndi să i-o spună, după ce o va fi sărutat.

– Cum de miroşi întotdeauna atît de frumos, iubito?

– Fac des baie, îi răspunse ea.

El rîse şi-i luă bărbia în mîini, întorcînd-o cu fața spre ei.

Atunci o sărută cu adevărat. Gura lui era fierbinte şi posesivă. Limba lui se mişcă înăuntru, să necăjească şi să guste. Dar un singur sărut nu-i era de ajuns, îşi dorea mai mult. Cît ai clipi, se simți întărindu-se, tînjind să fie înlăuntrul ei.

Se retrase de lîngă ea.

– Doamne, Mary Rose, mi-e imposibil să te sărut fără să vreau să-ți smulg hainele de pe tine, ca să fac dragoste cu tine. Opreşte-te acum, iubito. Nu mă provoca.

Mary Rose îl sărută pe gît, simțindu-se incredibil de puternică, din cauza felului în care răspundea atingerilor ei.

El scoase un geamăt şi o strînse mai aproape. Încetase să mai încerce să se poarte ca un gentleman. O sărută lung şi apăsat, apoi iar şi iar. Mary Rose uită curînd unde se aflau. Să facă dragoste cu ea i se părea lui Harrison o idee bună şi nu-i păsa că se aflau într-un vehicul în mişcare. O dorea şi ea îl dorea. Nimic altceva nu mai conta.

Ea îşi reveni în sfîrşit cînd îi simţi mîna pe coapsă. Cum de reuşise să-i ajungă sub fustă, nu ştia.

– Doamne, ce facem? şopti cu voce tremurîndă. Sîntem într-o trăsură, Harrison. La ce te-ai gîndit, oare?

– Sîntem căsătoriţi. E în regulă. Putem face dragoste oriunde dorim.

Lui i se părea că suna foarte logic. Mary Rose îi îndepărtă mîinile şi se aşeză pe scaunul opus. Mîinile îi tremurau cînd şi le ridică să-şi aranjeze părul. De-abia atunci îşi dădu seama că o mulţime de bucle îi scăpaseră din coc, atingîndu-i umerii.

Harrison era responsabil pentru ce i se întîmplase. Se încruntă la el în timp ce-şi aranja coafura.

– Arăţi minunat.

Felul în care o privea o încredinţă că e adevărat. Renunţă deci să se mai aranjeze.

– Eşti orbit de dorinţă.

– Am ajuns. Poarta pe lîngă care am intrat marchează intrarea pe domeniul tatălui tău. Datează de mai bine de o sută de ani.

Ea inspiră adînc.

– S-a bucurat cînd a auzit că te-ai însurat cu mine?

– Da, s-a bucurat. Dar a fost şi dezamăgit. Ar fi vrut să participe la ceremonie. Vrea să mai facem una.

Ea făcu ochii mari.

– Nu cred că e necesar.

– El aşa crede, îi zise Harrison. Poţi să discuţi cu el, după ce vă veţi cunoaşte. Iubito, nu-ţi mai frînge mîinile. O să fie bine. Sprijină-te pe mine, cînd simţi că nu mai poţi.

– Sînt perfect capabilă să stau pe picioare. Tatăl meu nu-mi inspiră teamă.

Bravo! Harrison n-avea de gînd să se certe cu ea.

– Vor fi şi rudele acolo? Doamne, Harrison! Casa asta e imensă. Cîte dormitoare sînt?

– Douăsprezece cred. Nu sînt prea sigur. Iar rudele vor sosi pe seară.

– Cît e ceasul?

– Nu e încă unsprezece, îi răspunse, după ce-şi consultă ceasul de buzunar.

Trăsura dădu colţul, apoi începu să urce, pînă ajunse în faţa unei case albe. Lui Mary Rose i se păru un palat. Peste tot erau flori şi peluze îngrijite.

De o parte şi de cealaltă a scărilor erau doi lei de piatră. Treptele erau din cărămidă roşie. Ea se gîndi că numai acestea costaseră o avere.

Harrison o ajută să coboare din trăsură. Urcă treptele împreună. Uşa de la intrare era neagră, cu un ciocănel aurit. Două vase cu flori străjuiau intrarea, de-o parte şi de alta, cu flori de primăvară, divers colorate.

Mary Rose se lipi de Harrison, cînd acesta bătu la uşă. Cinci secunde mai tîrziu, uşa le-a fost deschisă de un bărbat firav, pe nume Russell. El făcu o plecăciune adîncă şi se dădu deoparte, să le facă loc.

Russell părea la fel de uimit ca şi Edward.

– Da, Russell, soţia mea seamănă foarte bine cu lady Agatha, spuse Harrison, înainte ca aceasta să facă vreun comentariu.

Bătrînul clipi.

– M-am cam speriat, milord, recunoscu el, în şoaptă.

Mary Rose de-abia dacă dădu atenţie discuţiei lor. Rămăsese în mijlocul holului, privind uimită. Intrarea era la fel de impresionantă ca restul casei.

Pe jos erau pătrate de marmură albă şi neagră. În faţă era o scară imensă, circulară, iar din tavan atîrna un candelabru superb, din cristal.

În el erau aşezate cel puţin cincizeci de lumînări, iar

Mary Rose nu-şi putea închipui cum de putea ajunge cineva atît de sus, să le aprindă.

– Unde e lordul Elliott? întrebă Harrison.

– Nu ştiu sigur, milord. Nu vă aştepta decît tîrziu, pe seară. Vreţi să aşteptaţi în bibliotecă? Mă duc să-l caut.

Harrison clătină din cap.

– E prea frumos afară ca să stăm înăuntru. O să-l aşteptăm în grădină.

O trase pe Mary Rose după el. Trecură printr-o altă încăpere, pe care o foloseau probabil ca salon, cu un şemineu imens, din marmură, cu fotolii şi scaune cu spătarul rotunjit, care încadrau măsuţe pentru pahare. Toate erau tapiţate cu brocart de culoarea fildeşului.

Mary Rose se opri să admire camera. Nu mai văzuse niciodată ceva atît de extravagant.

– La ce te gîndeşti? Pari nedumerită de ceva, îi zise Harrison.

– Nu e deloc practic, şopti ea, să n-o audă servitorii. Cu tot praful care poate intra pe geam, materialul o să se distrugă imediat. De ce-au îmbrăcat scaunele în alb?

– Îţi plac?

– Oh, da, dar n-aş îndrăzni să mă aşez pe un asemenea scaun. L-aş putea murdări.

Lui Harrison îi venea s-o ia în braţe şi s-o sărute.

– Eşti atît de nesofisticată! Ieşim?

O luă din nou de mînă şi se apropiară de o pereche de uşi franţuzeşti.

În faţă li se întindea o curte largă, străjuită de un gard înalt, din cărămită.

Harrison deschise larg uşile şi o urmă afară.

– Tatălui tău îi plac florile, remarcă el. Mi-a spus cîndva că atunci cînd are o problemă pe care nu ştie cum s-o rezolve, iese în grădină şi priveşte florile. Multe din cazuri a aflat cum le putea cîştiga stînd îngenuncheat aici. Tatăl tău se înconjoară de bogăţii, dar ştie şi să se bucure de lucrurile simple.

– N-ar fi mai bine să urcăm în camere şi să des-

pachetăm? Rochiile mele or să se şifoneze de tot dacă nu le întind imediat.

– Servitorii se vor ocupa de bagaje.

Ea se aşează şi-şi încrucişă mîinile în poală.

– Da, bineînţeles.

Uitase complet de servitorii lordului Elliott. Harrison pronunţase cel puţin o duzină de nume ale unor bărbaţi şi femei care lucrau pentru tatăl ei. Ea era obişnuită însă să-şi poarte singură de grijă şi nu era prea convinsă că avea să se adapteze prea curînd schimbării.

Harrison se aplecă spre ea şi-i sărută sprînceana, înainte de a se întoarce înăuntru. Mary Rose se hotărî să se plimbe de-a lungul aleii pietruite, sperînd ca astfel să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii şi să-şi pună ordine în gînduri.

Singură, în grădina minunată, se gîndea cu plăcere la faptul că şi tatălui ei îi plăcea să stea în aer liber. Aveau, deci, ceva în comun despre care puteau discuta. Ea îi putea povesti despre grădina ei de-acasă, iar el îi putea spune numele tuturor florilor plantate aici.

Continuă să înainteze.

Cînd dădură colţul, zări un bărbat în vîrstă, îngenuncheat, care examina atent o floare. Nu era îmbrăcat ca un grădinar, ci într-o pereche de pantaloni din stofă şi o cămaşă strălucitor de albă. Îşi ridicase mînecile pînă la coate. Mary Rose nu-i vedea faţa, pentru că purta o pălărie trasă pe frunte.

Ar fi putut să fie tatăl ei, dar nu era sigură şi, mai presus de toate, nu ştia cum să procedeze. Instinctiv, vru să se întoarcă şi să o ia la fugă, apoi se răzgîndi şi-şi continuă drumul.

Elliott auzi foşnet de jupoane şi presupuse că una dintre cameriste venise să vadă dacă nu-i putea fi de ajutor. Ridică coşul pe care-l umpluse deja cu flori şi i-l întinse.

– Poate că fiicei mele i-ar plăcea mai mult de-o singură vază cu flori proaspete, în cameră, explică el.

N-o privise încă. Mary Rose luă coşul în mîna stîngă şi rămase nemişcată, fără glas. Aştepta ca el să-şi ridice privirea sprea ea. Se gîndi că aveau să înceapă, probabil, conversaţia prezentîndu-se.

– Mă întreb dacă Victoriei îi plac florile.

Ea inspiră adînc.

– Îmi plac foarte mult, tată.

Elliott rămase nemişcat un timp ce ei i se păru o eternitate, după care-şi ridică încet privirea.

Simţea că inima îi va exploda în mii de fragmente. Văzînd cum soarele se juca în părul ei, dîndu-i o aură mistică, se gîdi pentru o clipă că iubita lui Agatha coborîse din ceruri pentru a fi alături de el.

Era, evident, fiica mamei ei. Victoria sosise în sfîrşit acasă. Elliot nu reuşea să-şi recapete ritmul respiraţiei şi nici echilibrul. Ar fi căzut, dacă ea nu i-ar fi întins mîna.

I-o ţinu strîns, continuînd s-o privească uimit.

Ea îi zîmbi dulce, asemeni mamei ei. Vederea lui se adumbri. Îşi dădea seama că plîngea.

Mary Rose îl ajută să se ridice. Îl privi gîndindu-se că era într-adevăr un bărbat frumos, în ciuda vîrstei înaintate.

Se întoarseră spre casă, mînă-n mînă. Cînd îi vorbi în final, vocea lui era răguşită de emoţie.

– Mă bucur tare mult să te am cu mine, acasă.

Ea dădu din cap, semn că-l înţelegea, apoi încercă să spună şi ea ceva.

Voia să fie pe deplin sinceră cu el, şi blîndă, aşa că-i vorbi din inimă.

– Tată?

– Da, Victoria?

– Sînt tare fericită că nu m-ai aruncat tu.

Sora cea mică a lui Elliott, Lillian, a fost prima din familie care a sosit la întîlnirea cu lady Victoria.

Dintre toate rudele, Lillian se lăsase cel mai greu convinsă că fiica fratelui ei fusese găsită cu adevărat.

Suferise o serie de dezamăgiri, alături de Elliott, şi se temea să nu fie decepţionaţi şi de această dată.

Dar probele nu puteau fi contestate. Cu toate astea, Lillian voia să decidă singură dacă Mary Rose Clayborne era Victoria, sau vreo impostoare care urmărea un cîştig.

– William, de ce stai în căldura asta? O să ţi se facă rău, dacă nu eşti mai atent.

Harrison, lordul Elliott şi Mary Rose se ridicară cînd Lillian se apropie de ei. Mătuşa îşi ţinea privirea aţintită spre presupusa ei nepoată.

– Seamănă cu Agatha, recunoscu ea. Chiar remarcabil de mult.

Elliott i-o prezentă în mod formal pe fiica sa surorii lui. Mary Rose zîmbi. Nu ştia dacă trebuia să facă o plecăciune sau să-i strîngă mîna, aşa că aşteptă ca Lillian să-i dea un indiciu despre cum trebuia să se poarte.

Lillian nu semăna cu fratele ei. Abia dacă-i ajungea la umeri. Era o femeie slăbuţă, cu nas mare şi păr negru. Aveau însă aceiaşi pometi.

Lillian ar fi fost o femeie atrăgătoare dacă nu s-ar fi îmbrăcat în culori terne. Purta o rochie gri-închis, care o făcea să arate foarte palidă.

– Cum te numeşti, copilă? o întrebă. Îşi lipi palmele, ca într-o rugăciune, în timp ce aştepta răspunsul.

– Numele meu este Mary Rose Clayborne.

– Nu-şi spune lady Victoria, remarcă Lillian spre fratele ei. Mă întreb de ce.

Îi răspunse Mary Rose.

– Mi s-a spus întotdeauna Mary Rose. Numele Victoria n-are nici o semnificaţie pentru mine.

Lillian a fost descumpănită de franchetea tinerei femei. Se încruntă.

– Semeni cu răposata nevastă a fratelui meu, dar nu sînt pe deplin convinsă că eşti fiica lui. Vrei să încerci să mă convingi, copilă?

Mary Rose se hotărî să fie pe deplin cinstită cu ea, indiferent cît de necioplită ar fi putut să pară.

– Nu, doamnă, nu vreau să încerc să vă conving. Dar cred că n-ar trebui să-mi mai spuneți „copilă", pentru că nu mai sînt.

– Doamne, cît e de impertinentă, William!

Tatăl ei îi sări în apărare.

– A fost sinceră, nu impertinentă.

– Ce planuri ai? o întrebă Lillian.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lillian! Fiica mea de-abia a sosit. Nu discutăm acum despre planuri. Stai jos şi n-o mai necăji.

– Voiam numai să ajung la miez.

– Ce miez, doamnă? o întrebă Mary Rose.

Lillian făcu un pas spre ea.

– Să aflu dacă eşti într-adevăr Victoria. Lasă-mă să spun ce am de spus, William şi apoi o să tac. Eşti lady Victoria? o presă ea.

– Ei spun că sînt, răspunse Mary Rose. De dragul tatălui meu, aş vrea să fie aşa. Aş vrea să-şi găsească în sfîrşit liniştea, pentru că am înțeles că mă caută de multă vreme.

– Şi de dragul tău?

Mary Rose nu înțelese întrebarea. Se uită la Harrison, apoi se întoarse spre Lillian.

– Vreau să petrec cîteva săptămîni cu tatăl meu, după care mă voi întoarce acasă.

– E prea devreme ca să ne facem planuri, interveni tatăl ei. Poate că vei dori să mai stai cu mine.

Ea nu voia să-i dea speranțe deşarte.

– Mă aşteaptă patru fraţi acasă. Trebuie să mă întorc, tată.

– Vom discuta mai tîrziu despre asta, hotărî el. Avem nevoie de timp ca să ne cunoaştem. Lillian e cel mai dificil membru al familiei noastre, draga mea. Dar ai lăsat-o fără grai. Trebuie să recunosc că n-am crezut că-i va putea face cineva asta.

Mary Rose era nedumerită.

– N-am vrut să vă reduc la tăcere, doamnă.

– Chiar nu înțelege valoarea pe care o deține tatăl ei, Harrison? îl întrebă Lillian.

– Nu, nu înțelege, replică el. Valorile ei sînt altele decît ale tinerelor englezoaice.

– Intrăm? Sora mea pare să aibă nevoie de ceva răcoritor, sugeră lordul Elliot.

– Duceți-vă înainte, tu şi Harrison. Vreau să discut cu nepoata mea între patru ochi.

– N-o mai necăji, Lillian.

– N-o să mă necăjească, tată.

Nici Harrison nu prea voia să-şi lase soția pe mîinile lui Lillian. Ştia cît de dură putea fi. Avea însă numai gura rea, nu şi sufletul. Harrison ar fi vrut s-o ia deoparte pe Mary Rose şi să-i spună cîteva lucruri despre Lillian.

– Fiica mea şi cu mine am fost despărțiți prea mult timp. Îmi pare rău, Lillian, dar mă văd nevoit să insist să intrăm împreună în casă.

– Venim imediat, tată, zise Mary Rose. Şi eu vreau să discut între patru ochi cu mătuşa mea.

Aşteptară să rămînă singure.

– Pot să încep eu, sau vrei tu, mătuşă Lillian?

– Încep eu, insistă mătuşa ei. Vîrsta are avantajele ei, adăugă ea, cu un zîmbet. Aş vrea să te cred dar mi-e tare greu s-o fac. Da, am auzit de dovezile strînse de soțul tău, dar mai am încă îndoieli. Înțeleg însă de ce-ai putea deveni moştenitoarea fratelui meu.

– Vrei să-mi spui şi mie de ce-aş dori să fiu Victoria.

– De ce? Pentru poziție, avere...

– Ți-aş putea da şi mai multe motive pentru care să nu vreau să fiu nepoata ta. Faptul că sînt altcineva îmi complică viața. Am familia mea, în Montana. Sînt de condamnat pentru că mi-e dor de casă?

– Provii dintr-o familie bogată?

– Cred că s-ar putea spune şi aşa. Am avut întotdeauna tot ce mi-am dorit.

– Membrii familiei tale sînt la fel de bogați ca şi tatăl tău?

– Nu sînt prea sigură, răspunse Mary Rose. Acolo ducem un alt fel de viață, averea se măsoară după alte criterii, încercă ea să-i explice. De ce nu vrei ca eu să fiu Victoria?

Lillian o privi lung, apoi şopti:

– Ai ochii bunicii tale.

– Ai bunicii?

Lillian dădu din cap. Un zîmbet îi îndulci trăsăturile.

– N-am auzit-o niciodată pe Agatha spunînd vreo vorbă rea despre cineva, cu atît mai puțin despre mama ei. Bunica ta a fost o femeie tare rea, dar avea nişe ochi albaştri minunați. Agatha se răsuceşte probabil în mormînt acum, pentru c-o vorbesc de rău pe mama ei, dar spun doar adevărul-adevărat. Oricum, n-aş vrea ca fratele meu să sufere din nou.

– Voi încerca să nu-l fac să sufere, promise Mary Rose. Nu vreau decît să-l cunosc cît mai bine, şi apoi să mă întorc acasă. Voi coresponda cu el, bineînțeles, şi sper că într-o zi va veni să mă viziteze. Aş vrea să-i cunoască pe frații mei.

– Nu-ți dai seama ce ți-ar putea oferi tatăl tău?

– Ba ştiu exact. Dragoste de tată. Voi încerca şi eu să-l iubesc, aşa cum o fiică îşi iubeşte tatăl. N-am deloc experiență, dar voi învăța.

– Acum eşti măritată, draga mea, şi deci eşti sub controlul soțului tău. Căminul lui Harrison e în Anglia. Sînt sigură că-ți dai seama că trebuie să-i stai alături.

Ea nu se gîndise la asta.

– Eşti măritată, mătuşă Lillian?

– Am fost. Dragul meu Kemneth a murit acum cinci ani. N-am fost binecuvîntați cu copii.

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

– Îmi ocup tot timpul cu acțiuni caritabile, şi bineînțeles, familia mea îmi solicită mult timp şi atenție. Robert are şapte copii. Întotdeauna dau de necaz. Barbara e o dulce, dar nu-i poate stăpîni deloc. Au şase fete şi un băiat. O să-i cunoşti într-o oră, două.

– Cine sînt Robert şi Barbara?

– Unchiul şi mătuşa ta. William, tatăl tău, e primul născut. Urmez eu, apoi Daniel, şi, în fine, Robert. Barbara e soţia lui. N-ai o rochie mai potrivită pe care s-o îmbraci la cină, draga mea?

Mary Rose îşi privi fusta. Nu părea nici pătată nici mototolită.

– E ceva în neregulă cu ea?

– E dezolant de demodată.

– Am chetluit al naibii de mult pe material, protestă ea.

Lillian oftă, ducîndu-şi mîna la gît.

– Nu trebuie să vorbeşti aşa, Victoria. Oamenii cu vază nu spun „al naibii", ci numai sărmanii. Va trebui să ne ocupăm imediat de manierele tale. Avem atîtea de făcut înainte să fii prezentată în societate! Nu trebuie să uiţi cine e tatăl tău.

– Nu, n-o să uit, zise ea. De ce nu te-ai recăsătorit, mătuşă Lillian? Eşti încă o femeie frumoasă. Dac-ai fi locuit în Montana, ai fi fost cerută de cel puţin zece bărbaţi, chiar înainte să apuci să-ţi îngropi soţul.

– Dumnezeule, copilă! Nu fi impertinentă.

– Nu sînt impertinentă, protestă Mary Rose. Ci doar sinceră.

Lillian se ridică.

– Va trebui să înveţi să-ţi ţii părerile pentru tine, Victoria. Vei şoca oamenii dacă spui mereu ce gîndeşti.

Mary Rose îşi dădu brusc seama că Lillian o accepta drept copilul fratelui ei.

– Ce repede te-ai răzgîndit, remarcă ea.

– Nu mă pronunţ încă. Dar îţi ofer beneficiul îndoielii, draga mea.

– De ce?

– E nepoliticos să pui atîtea întrebări, Victoria. Haide, să intrăm. Tatăl şi soţul tău te-au aşteptat îndeajuns.

– Vreau să-ţi cer o favoare, mai întîi.

– Da?

– Te rog, spune-mi Mary Rose.

– Dar acum nu mai eşti Mary Rose, nu-i aşa? Eşti Victoria. Trebuie să te obişnuieşti să te auzi strigată astfel.

O luă pe Mary Rose de braţ.

– Înţeleg că prietena ta ni se va alătura, mîine. Cum o cheamă?

– Eleanor, zise Mary Rose. Cred că o s-o placi, mătuşă Lillian. E mai bine-crescută decît mine.

– Mai vedem, replică Lillian.

Mary Rose o urmă în salon. Nici Harrison, nici tatăl ei nu le observară. Erau în mijlocul unei discuţii aprinse.

– Vor să le primeşti banii, sir. Eu cred c-ar trebui să-i luaţi, spunea Harrison.

– Nu-i iau, zise lordul Elliot, pentru a treia oară. Să-i trimiţi înapoi, Harrison.

Harrison clătină din cap. Mary Rose îi atinse braţul. El o luă imediat de mînă.

– Vorbiţi despre banii pe care i-au trimis fraţii mei? îl întrebă ea.

– Da, răspunse Harrison. Tatăl tău nu vrea însă să-i primească.

Lordul Elliott stătea lîngă şemineu. Mary Rose se întoarse spre el.

– Fraţilor mei le-ar face plăcere să primeşti acei bani înapoi, tată.

Lillian interveni imediat.

– N-ar trebui să te amesteci în discuţie, Victoria. Lasă-i pe bărbaţi să se înţeleagă. Vrei să mergem sus să ne uităm prin hainele tale? Sînt sigură că vom găsi ceva mai potrivit cu care să te îmbraci diseară.

Harrison îi strînse mîna, privind-o.

– Du-te, iubito. Vom discuta mai tîrziu despre asta.

Fusese alungată, pur şi simplu. Dac-ar fi fost acasă, s-ar fi împotrivit excluderii din „discuţia bărbaţilor". Dar nu era acasă. Era în Anglia. Regulile de-acolo nu se aplicau aici. Le promisese fraţilor ei că va încerca să se

înțeleagă cu rudele ei, așa că-și urmă mătușa, ascultătoare. Mai tîrziu, avea să-i spună lui Harrison cum se simțise în acele momente.

În următoarea oră s-a tot certat cu mătușa ei, în privința garderobei. Femeia părea obsedată de haine. Lui Mary Rose totul i se părea ridicol. Nu se putea să nu-i găsească nimic potrivit de îmbrăcat. Doar îi arătase opt rochii foarte drăguțe. Lillian le privise și clătinase din cap. Pe un ton distant, le respinsese rînd pe rînd.

Mary Rose încercă să nu se implice. Lucrurile stăteau altfel pe-aici, își zise. Cu toate astea, chiar ea alesese țesăturile și modelele a două dintre ele. N-avea cum să nu se simtă stînjenită.

Într-un sfîrșit, rămase îmbrăcată cu rochia albastră. Lillian coborî, să-i trimită un mesaj croitoresei ei.

Se opri în prag.

– Mîine, după ce te vor examina doctorii pe care i-a convocat tatăl tău, vom începe să ne ocupăm de garderoba ta.

– N-am nevoie de doctor, protestă ea. Mă simt foarte bine.

– Nu fi dificilă, Victoria. E pentru binele tău. O să mă asigur că stai lîngă mine la masă, astă-seară, ca să-ți pot corecta manierele. Odihnește-te o oră. Cam pe atunci vor sosi și Robert cu familia lui.

– Ai mai pomenit un nume, Daniel. O să vină și el?

– Daniel și soția lui sînt acum în sudul Franței. Or să se întoarcă într-o săptămînă, două. Pe ea o cheamă Johanna. Au trei băieți, copii tare buni cu toții. Culcă-te puțin, Victoria. O s-o trimit pe Ann Marie să te ajute.

Mary Rose nu întrebă de ce avea oare nevoie de o cameristă, ca să se odihnească. Lillian avea să-i spună iar că era impertinentă. Nici nu protestă cu privire la somn, cu toate că nu înțelegea de ce trebuia să doarmă în timpul zilei. Nu era obosită, dar, Doamne, ce amețită era! Trebuia să țină minte atîtea nume, atîtea reguli de bună-purtare!

Cum avea să se ridice oare la înălțimea așteptărilor tuturor? Mary Rose nu se dăduse însă niciodată înapoi de la provocări şi nu avea de gînd să înceapă tocmai acum. Se hotărî să facă tot ce era necesar ca să le fie pe plac rudelor ei.

Camera era destul de spațioasă şi decorată în tonuri calde, aurii. Se întinse în pat, şi-şi încrucişă mîinile sub cap. Se uita fix în tavan, încercînd să-şi facă ordine prin gînduri.

Se gîndi la tatăl ei, ce om blînd era. Îi plăcea felul în care îi zîmbea. Şi vocea lui. Era catifelată, şi totuşi poruncitoare. Cînd le va scrie fraților ei, nu va uita să le spună toate astea. Lordul Elliott era un om tare drăguț.

Harrison intră, cîteva minute mai tîrziu.

– Tatăl tău se încăpățînează, zise el. Pare să creadă că trebuie să le înapoieze banii fraților tăi.

– Nu i-a plăcut cînd am pomenit de frații mei, zise ea. Mi-am dat seama din felul în care mă privea. Părea... dezamăgit.

– Lasă-i timp să se obişnuiască cu ideea că ai o altă familie, îi sugeră Harrison.

– Ştiai că mîine mă vor consulta doi medici?

Harrison îşi scoase haina, o aşeză pe un scaun, apoi se aşeză pe marginea patului. Se aplecă să-şi scoată şosetele şi pantofii.

– Da, parcă mi-a spus ceva.

– De ce să mă consulte? Mă simt foarte bine.

– Doctorii îl vor asigura pe tatăl tău că totul e în ordine. N-are ce să-ți strice, nu-i aşa? O să-i împiedic însă dacă tu nu vrei.

Ea se gîndi un minut, apoi se hotărî să-i facă pe plac tatălui ei. Soțul ei avea dreptate, presupuse. N-avea ce să i se întîmple dacă se lăsa examinată.

– E o pierdere de vreme şi de bani, încercă ea totuşi să protesteze. Dar mă voi supune. Nu m-ai întrebat însă cum mi s-a părut tatăl meu. Nu eşti curios?

El se întoarse spre ea şi-i zîmbi.

– Ştiu deja cum ţi s-a părut. Erai curioasă în privinţa lui şi e normal. Am observat cum te holbai la el, cînd el nu se uita la tine. Îl placi deja şi curînd îl vei iubi.

Ea dădu din cap. Harrison era la fel de perspicace ca şi atunci cînd îl cunoscuse.

– Sînt fiica lui. Ar trebui să-l iubesc, nu-i aşa?

– Da.

– Pot să am încredere în el?

El rămase surprins de întrebarea ei.

– Da, îi răspunse el. Poţi să ai încredere în el. Şi în mine.

Ea nu voia să discute despre asta. Încercă să schimbe subiectul, dar Harrison n-o lăsă.

– Nu te-ai gîndit încă la asta, nu-i aşa?

– La ce să mă gîndesc?

– Că iubirea şi încrederea merg mînă-n mînă. Nu m-ai putea iubi dacă n-ai avea încredere în mine. Şi mă iubeşti, nu-i aşa?

Ea nu-i răspunse. Era un subiect prea delicat. Harrison o dezamăgise, deliberat. Ea înţelese de ce-şi păstrase secret motivul venirii lui în Montana... cel puţin la început.

Dar după ce-şi juraseră iubire, el continuase să tacă. Îi explicase că fusese de datoria fraţilor ei să-i spună adevărul. Ea înţelesese şi acest lucru.

Cu toate astea, el o dezamăgise, iar ea n-avea de unde să ştie că n-o va mai face, altădată.

– Nu sînt pregătită să discut despre asta. Trebuie să-mi dai timp, fie că-ţi place sau nu. Da, te iubesc, adăugă încruntîndu-se. Şi, în timp ce vei aştepta, poate vei învăţa să ai tu încredere în mine.

– Mă înfurii, Mary Rose.

– Dar mă iubeşti, nu-i aşa?

– Da, te iubesc.

Dar nu părea prea fericit.

– Sper să-mi amintesc numele tuturor, diseară.

Schimbase intenţionat subiectul.

Harrison începu să-şi scoată pantalonii.

– O să te ajut eu. Trebuie să vorbim despre George MacPherson, iubito. Este asistentul personal al tatălui tău. Nu va veni diseară; nu s-a întors încă din vacanță. Nu vreau însă să-i spui că Douglas a văzut un bărbat şi o femeie ducînd coşul, în noaptea aceea. Poartă-te de parcă n-ai şti nimic.

– El e cel care m-a răpit?

– Aşa cred, dar n-am cum s-o dovedesc, încă. M-am tot gîndit la asta. MacPherson n-ar fi avut de unde să le plătească complicilor lui mii de dolari. Deci a luat bani dintr-unul din conturile lui Elliott. N-am găsit încă nici o discrepanță. Dar o voi găsi.

– N-a investigat chiar MacPherson răpirea?

– Ba da. Dar nu cred că autoritățile au verificat temeinic toate registrele.

– Pot să te ajut?

El vru s-o refuze, apoi se răzgîndi. Era acum soția lui şi, deşi era obişnuit să lucreze singur, îşi dădu seama că ea voia să se implice.

– Da, poți.

– Îți dai seama că, dacă l-am chema pe Douglas încoace, l-am putea demasca pe vinovat?

– Amintirile se mai schimbă de-a lungul anilor. La fel şi aparențele. Apărarea ar putea zădărnici argumentele lui Douglas.

– I-ai spus tatei despre MacPherson?

– Nu încă. Nu cred că s-ar mai putea lucra cu el, dac-ar afla, aşa că m-am gîndit să-i spun cînd voi avea dovada. Vrei să-i spun acum?

– Ai face-o, dacă-aş vrea?

– Da.

Ea era mulțumită de răspunsul lui. Se gîndi la toate, apoi se hotărî că era mai bine să aştepte.

– MacPherson ar putea deveni suspicios. Ar putea chiar să dispară şi nu vrem acest lucru. Nu cred c-ar trebui să mai aşteptăm pînă să-i spunem. Va înțelege.

– Aşa cum ai înţeles şi tu, cînd ţi-am ascuns motivul venirii mele în Montana?

– E altceva, protestă ea. Nu-mi cunosc prea bine tatăl, dar cred că are faţa unui jucător de poker. Oare şi ceilalţi se odihnesc după-amiaza?

Schimbarea de subiect nu-l miră.

Se obişnuise deja cu rapiditatea cu care-şi modifica ea gîndurile.

– Majoritatea femeilor o fac.

– Dar bărbaţii?

Harrison îşi scoase şi restul de îmbrăcăminte înainte să-i răspundă.

– Unii bărbaţi se odihnesc, dar eu n-am de gînd. Te doresc prea mult. Ai terminat de vorbit, iubito?

Ea îl îmbrăţişă şi-l privi în ochi.

– Îţi plac hainele mele?

– Nu. Le urăsc, chiar. Îmi placi mai mult goală.

Nu era însă asigurarea pe care-o aşteptase ea. Se hotărî să nu-şi mai facă griji în privinţa garderobei ei. Era un lucru minor. Iar acum avea ceva important: să facă dragoste cu soţul ei, să-l scoată complet din minţi.

– Cît timp putem rămîne în cameră, să ne odihnim?

– Vreo două ore. De ce?

– E destul. Dă-te de pe mine, te rog.

– Nu vrei să...

– Ce anume?

– Să-ţi explic, sau mai bine să-ţi arăt?

El se lăsă imediat pe spate.

– Arată-mi.

Ea roşi ca o fecioară, dar mai apoi se comportă ca o seducătoare. Harrison îşi puse mîinile sub cap şi aşteptă.

Mary Rose se ridică, apoi se lăsă în genunchi. Privirea din ochii soţului ei o ajută să depăşească momentul de stînjeneală. Se dezbrăcă încet, cu gesturi rare, apoi se aplecă deasupra lui şi-şi frecă sînii de pieptul lui. Părul ei se risipi pe umărul lui.

– Te gîdili? şopti ea întrebarea, în timp ce-şi plimba vîrfurile degetelor pe abdomenul lui.

– Nu, răspunse el scurt.

Ca să se convingă, ea începu să-l sărute, tot mai jos, pînă ajunse la erecţia lui. Harrison aproape că sări din pat, îşi încleştă fălcile şi închise ochii. Ea îl mîngîia, cu degetele şi cu gura, iar el simţi că nu va mai putea suporta mult această tortură. Voia însă să-i ofere şi ei o plăcere, înainte de a se elibera. O ridică şi-i desfăcu picioarele.

– Ia-mă înlăuntrul tău, îi porunci.

Ea clătină din cap.

– Nu încă, şopti, şi începu să-l chinuie cu o ploaie de sărutări. Vîrful limbii ei îi atinse buzele. Harrison o cuprinse pe după gît, obligînd-o să adîncească sărutul. Îi căută sînii. Ea se mişca tot timpul, lăsîndu-l să înţeleagă că-i plăceau atingerile lui.

Cîteva minute mai tîrziu, ea se prăbuşi peste el, odihnindu-şi obrazul de pieptul lui. Bătăile inimii îi răsunau în urechi.

Lui Harrison i-a trebuit ceva timp să revină la realitatea. Cînd a fost în sfîrşit în stare, spuse:

– Ce-a fost asta?

Ea se simţi brusc ruşinată de ce-i făcuse.

– Nu ţi-a plăcut? şopti Mary Rose.

El îi simţi îngrijorarea din voce şi începu să rîdă. Cum să nu-i fi plăcut?

– Nu ţi-ai dat seama cît de mult?

Ea zîmbi, fericită.

– Aşa mi s-a părut şi mie. Îmi place gustul tău.

El gemu, apoi o atrase într-un sărut lung. Unul n-a fost însă deajuns, aşa c-a sărutat-o iar şi iar.

Au făcut încă o dată dragoste, dar de data aceasta ritmul a fost mult mai lent. Harrison n-o lăsă să preia controlul.

Voia s-o supună aceloraşi chinuri pe care le îndurase şi el.

Cînd a venit în sfîrşit vremea să se îmbrace, Mary Rose căsca de zor. Harrison părea la fel de obosit, constată ea, mulţumită.

Ann Marie, insistă să-i onduleze părul şi să i-l prindă într-un coc. Mary Rose renunţă să se mai împotrivească atunci cînd află că fata nu făcea decît să urmeze instrucţiunile lui lady Lillian.

Harrison îi spuse că arăta minunat.

După trei ore în care-a fost privită cu atenţie şi chestionată de o mulţime de rude bine-intenţionate, ea nu mai ştia deloc cum arăta.

Toţi păreau să aibă cîte o idee despre cum mergea sau cum vorbea ea. Seara s-a transformat într-o corvoadă, pentru că nu era obişnuită să se afle în centrul atenţiei. Dar continuă să zîmbească, încercînd să le înţeleagă curiozitatea.

Mătuşa Barbara, o femeie înaltă şi corpolentă, a acceptat-o drept nepota ei imediat cum a văzut-o.

A luat-o în braţe, copleşind-o cu sărutări şi bătînd-o uşor pe spate, de parc-ar fi fost un copil care plîngea şi avea nevoie să fie liniştit.

– Biata, biata copilă! repeta ea. Acum totul va fi bine. Eşti acasă, lîngă familia ta. Sîntem cu toţii aici şi te iubim. O să avem grijă de tine.

Mătuşa Barbara n-o mai lăsa în pace. Unchiul Robert îi veni în sfîrşit în ajutor. O luă pe Mary Rose în braţe şi o strînse atît de tare, că nu mai putea respira.

Se uită la Harrison.

Acesta stătea în celălalt capăt al salonului, lîngă tatăl ei, şi o privea cum era luată în braţe, cînd de unul, cînd de altul.

Îi zîmbi şi se întoarse spre afectuoşii ei unchi şi mătuşă. Cîteva din comentariile făcute erau însă de-a dreptul uimitoare.

Mătuşa Barbara părea convinsă că Mary Rose suferise o cruntă nedreptate, în anii care trecuseră.

Nu era o victimă, pentru numele lui Dumnezeu, dar

cînd seara se sfîrşi, îşi dădu seama că aşa o considerau rudele ei.

Încercă să nu se înfurie pe ei. Nu aveau cum să înţeleagă ce viaţă bogată şi plină dusese alături de fraţii ei.

A făcut cunoştinţă cu verii ei şi i s-au părut încîntători. Cel mai mare avea paisprezece ani, şi se pregătea să-şi facă intrarea în societate.

Avea cinci surori, care semănau mult între ele. Cel mai mic, Robert, care avea şapte ani, nu a catadicsit să facă cunoştinţă cu verişoara lui.

Din clipa în care a-intrat în încăpere şi l-a zărit pe Harrison, nu s-a mai dezlipit de el. Era evident că-l adora pe soţul lui Mary Rose.

Copiilor nu le era permis să cineze laolaltă cu adulţii şi au fost trimişi sus, cînd s-a anunţat că masa era servită.

Lui Mary Rose i s-a părut ciudat să-i excludă pe copii, dar nu spuse nimic, aşa cum fusese sfătuită de mătuşa Lillian.

Au aşezat-o între mătuşile Barbara şi Lillian. Harrison se afla de cealaltă parte a mesei.

Cina era o afacere foarte serioasă, constată ea. Nimeni nu vorbea, decît în şoaptă, iar servitorii se foiau de colo-colo, în timp ce ei mîncau preparatele servite în frumoase platouri din argint.

Mary Rose a făcut prima greşeală chiar înaiante de a începe să mănînce. O întrebă pe mătuşa ei dacă nu spuneau rugăciunea. Tatăl ei o auzi şi o rugă să o spună ea, cu voce tare.

Nici n-au lăsat-o să termine. Mătuşa Lillian începu să strige, ca un indian care se pregătea de atac.

– Doamne, William, au crescut-o în credinţa catolică. Ce-o să ne facem?

– Biata copilă, interveni Barbara. Biata, biata de ea!

– Nu sînt catolică, încă, zise Mary Rose. Nu m-am hotărît deocamdată ce religie să îmbrăţişez.

– Nu te-ai hotărît? Victoria, familia Elliott a făcut dintotdeauna parte din biserica anglicană. Iar tu eşti o Elliott, draga mea, îi spuse Lillian.

– Nu pot fi şi catolică şi o Elliott, în acelaşi timp? Sau evreică, sau...

Strigătul dezaprobator scos de Lillian o reduse la tăcere pe Mary Rose. O tulburase tare rău pe biata femeie, de vreme ce răsturnă paharul cu apă.

– N-am vrut să te supăr, zise Mary Rose. Fraţii mei şi cu mine am hotărît să studiem diferite religii, înainte de a ne decide.

– O să avem mult de lucru, Lillian, decretă Barbara.

Lillian încuviinţă, dînd din cap.

– Nici nu ştiu de unde să începem. Trebuie să schimbăm atîtea!

Se întoarse spre nepoata ei.

– Dacă mama sau bunica ta te-ar fi auzit vorbind aşa despre religii, ar fi murit pe loc.

– Sînt moarte deja, zise Elliott. Mi se pare un gest de admirat, din partea Victoriei, să vrea să ştie cît mai multe despre diverse religii. Sînt convins însă că ni se va alătura, la biserica anglicană.

Mary Rose nu-l contrazise. Nu era prea sigură că va face aşa, dar n-avea rost să lungească discuţia.

Harrison păru iritat de hotărîrea lui Elliott.

– Dar, decizia îi aparţine ei, nu-i aşa, sir?

Elliott ridică din umeri şi schimbă subiectul, cu unul mai puţin delicat.

– Victoria, ştii că porţi numele bunicii tale?

Ea făcu ochii mari. Se aplecă spre mătuşa Lillian şi-i şopti:

– M-au botezat după femeia aia rea?

Elliott o auzi şi-şi reprimă zîmbetul. Lillian gemu şi-şi duse mîna la inimă.

– Nu, Victoria, nu după ea, ci după cealaltă bunică, zise Elliott.

Apoi zîmbi şi le sugeră tuturor să mănînce. Lui Mary

Rose îi fusese foame, dar acum nici nu mai putea să se gîndească măcar la mîncare.

Îşi plimbă mîncarea de colo-colo prin farfurie, prefăcîndu-se că se simţea bine.

Nu punea mare preţ pe formalism. Mesele trebuiau să fie zgomotoase, haotice chiar. Era momentul din zi în care se adunau cu toţi fraţii şi se puneau la curent cu cele întîmplate în cursul zilei. Se ciorovăiau, se mai necăjeau, dar aveau întotdeauna motive de rîs.

Acum, se simţea ca la o înmormîntare. Ar fi vrut să se ducă sus, la culcare. Dar nu îndrăznea.

Tatăl ei ţinu un toast emoţionant în cinstea întoarcerii ei şi a căsătoriei cu Harrison. Barbara avu ideea că o recepţie, la sfîrşitul lui septembrie, era cel mai minunat mod de a le sărbători. Lillian i se alătură imediat.

Începură să facă planuri, pe şoptite. Pe Mary Rose o cam luă somnul.

A trebuit să mai reziste încă o oră. Cînd s-a retras, era atît de obosită, că de-abia mai putea să urce treptele.

Ann Marie o aştepta. La fel şi trandafirul pe perna ei. La vederea lui, Mary Rose zîmbi.

Dormea adînc cînd veni Harrison. O sărută şi constată, cu bucurie, că ea ţinea în mîini trandafirul. Se strecură lîngă ea, luă floarea şi o strînse în braţe.

Avusese o seară grea. Nu mîncase nimic, probabil din cauza criticilor constante, care-i distruseseră şi lui pofta de mîncare.

Mary Rose se descurcase bine, însă. Reacţionase mai bine decît el, la tot acel haos. El tremurase de mînie la auzul remarcilor nepotrivite făcute de rudele ei, însă ea fusese foarte drăguţă cu toţi

Harrison adormi preocupat de soţia lui. Da, într-adevăr, fusese o seară grea.

Şi avea să fie şi mai rău.

3 octombrie 1872

Dragă Mama Rose,

Vrei, te rog, să nu mă mai baţi la cap să mă însor? Ştii că n-am cum să mă gîndesc măcar la căsătorie. Aş putea fi închis sau spînzurat de creanga vreunui copac. Nu vreau să fac pe vreo femeie văduva mea, sau s-o oblig să aibă viaţa pe care o duc eu.

Mai ales că lucrurile sînt bine aşa cum sînt. Nu trebuie să dau socoteală nimănui. Ultimul lucru de care aş avea nevoie ar fi o femeie care să mă cicălească.

Scrisoarea ta, explicînd ciclul menstrual, a sosit chiar la timp. Mary Rose a avut nişte dureri groaznice de burtă şi n-a ieşit două zile din camera ei. Nu vrea să vorbească despre asta, dar ştiu că scrisoara ta i-a fost de folos. Nu-i place că devine femeie, Mama, dar ştim cu toţii că se va răzgîndi curînd. Şi va trebui să înceteze să le dea pumni în nas băieţilor care-o necăjesc.

Încă nu-şi dă seama cît de drăguţă e. Nici unul dintre noi nu crede că va deveni o îngîmfată. Cu patru fraţi care-o dojenesc în permanenţă, nici n-are cum. Bărbaţii au început deja să întoarcă privirea după ea, prin oraş. De-abia aştept s-o vezi. E nemaipomenită. E isteaţă şi deschisă, iar cu ochii ei albaştri va frînge multe inimi, cu siguranţă.

Doamne, nu-mi place deloc s-o văd crescînd.

Cu dragoste,
Adam.

20

Mary Rose şi-a petrecut următoarea zi lăsîndu-se consultată, presată, şi din cînd în cînd, înţepată cu cîte un bold.

Doctorul Thomas Wells şi doctorul Harold Kendleton au sosit dimineaţă, pe la unsprezece, şi au petrecut două ore cu ea. Examinarea din punct de vedere fizic nu le-a luat prea mult timp, dar în rest, au întrebat-o despre trecutul ei.

Ea le-a răspuns bucuroasă la întrebări, fiindcă-i făcea plăcere să vorbească despre fraţii ei, despre viaţa pe care o dusese, în Montana. Era mîndră de ei şi voia să spună lumii întregi cît de minunaţi erau.

Cînd au ieşit doctorii, au intrat croitoreasa şi cele trei ajutoare ale ei, să se ocupe de noua ei garderobă.

Doctorii l-au căutat apoi pe lordul Elliott, să-i ofere opinia unor experţi.

Tatăl lui Mary Rose îşi convocase surorile şi pe soţii acestora să participe.

Ceva mai tîrziu, se gîndi să-l cheme şi pe Harrison.

Doctorul Wells era un bărbat cu favoriți, pe care-i trăgea mereu, în timp ce-şi spunea părerile, care erau total greşite, în ceea ce o privea pe Mary Rose.

S-au adunat în bibliotecă, la etaj. Harrison ajunse tocmai cînd Wells le explica tuturor cît de important i se părea lui ca Victoria să aibă o tranziție ușoară către noua ei viață. Harrison rămase sprijinit de uşă şi-şi încrucişă mîinile la piept.

– Nu trebuie lăsată să se cufunde în trecut, afirmă el. Şi eu, şi Kendleton am constatat cît le este de loială bărbaților cu care a locuit. De fapt, îi consideră chiar frații ei. Ne-a fost de-a dreptul imposibil s-o facem să recunoască faptul că nu sînt.

Doctorul Kendleton încuviință, privind asistența pe deasupra lentilelor sale groase.

– Nu cred c-ar trebui lăsată să vorbească despre ce i s-a întîmplat. Trebuie s-o ajutați să uite. Fiica dumneavoastră e foarte inteligentă, lord Elliott. Nu cred că-i va fi greu să se adapteze, şi, deîndată ce va uita de această stranie loialitate pe care le-o poartă, adaptarea va fi deplină.

Harrison îi asculta, dar nu era de aceeaşi părere. Dar Elliott părea să le soarbă fiecare cuvînt. Căuta îndrumare, dar de la oameni total nepotriviți.

Nu mai putea să tacă.

– De ce nu discutați cu fiica dumneavoastră despre ce o frămîntă, sir? Dacă credeți că ar putea avea dificultăți în a se adapta, cred c- ar fi mai bine s-o întrebați cum o puteți ajuta.

– Am fost deja sfătuit să n-o las să se întoarcă în trecut. Vrem cu toții s-o ajutăm să meargă înainte, fiule. N-ai auzit-o aseară? Crede că va rămîne aici doar puțin şi că apoi se va întoarce în America.

– Nu puteți şterge cu buretele cele întîmplate, zise doctorul Kendleton. Dar, cu muncă şi răbdare, fiica dumneavoastră se va bucura de un viitor promițător.

– Dar ce credeți voi? întrebă Harrison, care nu mai

suporta. Doar n-a fost ţinută prizonieră acolo. A avut o viaţă bună. I s-a oferit tot ce-şi dorea, şi a fost iubită. Faceţi o mare greşeală nelăsînd-o să vorbească despre fraţii ei. Sînt familia ei. Bineînţeles că le e loială.

– Trebuie să-i ascultăm pe specialişti, insistă Elliott. Ei ştiu mai bine decît noi cum putem s-o ajutăm pe Victoria.

Harrison nu ştia ce mai putea să-i spună. Era uimit de atitudinea lui. De obicei, Elliott nu era nesigur. Era metodic, disciplinat, şi, mai presus de toate, rezonabil.

Dacă-ar fi fost numai ei doi, l-ar fi întrebat de ce se temea.

Elliott ghici, probabil, la ce se gîndea Harrison, pentru că spuse:

– N-o s-o pierd, fiule. Voi face orice va fi nevoie, doar s-o văd fericită.

– Îi vrem numai binele, cu toţii, interveni Lillian.

Harrison oftă.

– Vreau numai să vă daţi seama cu toţii că soţia mea e o femeie minunată. Nu trebuie să se schimbe. Nu-i puteţi şterge trecutul şi dac-aţi asculta-o vorbind despre anii copilăriei, v-aţi da seama că e o greşeală să vă prefaceţi că nu s-a întîmplat nimic.

– Nu vrem s-o schimbăm, zise Barbara. Nu vrem decît să-i îmbunătăţim educaţia şi să-i lărgim experienţa de viaţă.

Harrison nu-i mai putea asculta. Ieşi din bibliotecă, fără să mai scoată vreun cuvînt. Îi venea s-o pună pe Mary Rose să-şi facă bagajele şi să se întoarcă în Montana.

Se hotărî să mai aştepte cîteva zile şi apoi să discute cu lordul Elliott. Voia să-i lase timp să se obişnuiască cu prezenţa fiicei lui, pentru ca apoi să-i reamintească tot ceea ce uitase, mai mult ca sigur.

Că dragostea de tată este necondiţionată. Mary Rose n-avea nevoie să se schimbe. Avea nevoie să fie iubită şi acceptată aşa cum era.

Harrison spera din tot sufletul ca Elliott să redevină rezonabil.

Îşi privi soţia, să fie sigur că se simţea bine. Mary Rose stătea pe un scăunel, în mijlocul camerei, cu mîinile întinse, în timp ce două femei îi luau măsurile. Se uita fix, spre tavan, părînd plictisită de toată agitaţia din jurul ei.

O fluieră, ca să-i atragă atenţia. Lillian se apropie de îndată ce-l auzi.

– Doamne, unde-ţi sînt bunele maniere?

– Harrison e tare bine-crescut, strigă Mary Rose. Pot să cobor de pe scăunel, vă rog? Vreau să vorbesc cu soţul meu.

– Rămîi unde eşti, draga mea, îi porunci Lillian. Poţi să-i vorbeşti mai tîrziu lui Harrison. Acum avem treabă.

– Trebuie să mă întorc la Londra, să iau nişte acte, iubito. Mă întorc spre seară.

Ea voi să meargă cu el, dar n-o lăsă mătuşa Lillian.

– Vreau să-l sărut pe Harrison, de la revedere.

– Nu se poate, draga mea, repetă Lillian.

Harrison o ignoră. Traversă încăperea şi-şi sărută îndelung soţia. Spre consternarea mătuşii ei, ea îl îmbrăţişă şi-i întoarse sărutul.

Plecă cîteva minute mai tîrziu. Îşi petrecu mare parte din după-amiază în birou, unde îl aştepta un vraf de dosare.

Nu s-a întors decît foarte tîrziu. Casa lui Elliott era plină de rude şi prieteni apropiaţi.

Mary Rose păru uşurată să-l vadă. Stătea pe una din canapele, între tatăl ei şi Eleanor, dar s-a ridicat imediat ce l-a văzut.

A-ţi arăta deschis afecţiunea, în faţa oaspeţilor, era considerat o purtare inacceptabilă, dar nici Harrison, care ştia acest lucru, nici Mary Rose, care nu-l ştia, nu şi-au făcut griji în privinţa asta. Au străbătut încăperea pentru a se îmbrăţişa.

– Mi-a fost dor de tine, şopti ea.

El o sărută pe frunte.

– Cum a fost după-amiaza?

– Haotică. Lillian se încruntă la noi. Mă întreb ce-am mai făcut de data asta.

– Nu avem voie să le arătăm celorlalți cît de mult ne place să ne atingem.

– E o regulă strictă?

El ridică din umeri. Îi dădu drumul, într-un sfîrşit, dar după cîteva clipe o luă pe după umeri.

Lordul Elliott îl privea uimit. Harrison presupuse că urma să-i spună din nou că se schimbase enorm.

– Nu-ți stă în fire să te dai în spectacol, Harrison. Dă-i drumul soției tale, îi zise Lillian, încruntîndu-se.

– Lasă-l în pace, Lillian. Nu mai e un băiețel căruia să-i porunceşti ce să facă. Vino lîngă mine, fiule. Eleanor tocmai ne povestea cît de mult îi place în Anglia.

– Da, îmi place foarte mult, zise Eleanor, entuziasmată. Am camerista mea şi toți se poartă foarte frumos cu mine.

– Îi place să fie răsfățată, îi şopti Mary Rose lui Harrison.

– O lady nu şopteşte la ureche, cînd sînt şi alții de față, Victoria, zise mătuşa Lillian.

– Da, mătuşă, Lillian.

Dar ea nu terminase s-o corecteze.

– Nu te mai bîțîi pe scaun. Îndreaptă-ți spatele, ia o poziție mîndră. Eşti o Elliott, nu uita.

– E o MacDonald, interveni Harrison.

– Dar şi o Elliott, insistă Lillian.

Lillian îi amintea lui Mary Rose de un general. Îşi ținea spatele drept, de parcă se pregătea mereu să plesnească pe cineva. Îşi ținea mîinile încrucişate în poală. Mary Rose o imită şi a fost răsplătită cu un zîmbet.

– Este greu să-ți dai seama cum să te porți aici, interveni Eleanor. Regulile de comportare sînt diferite în America. Lady Barbara îmi spunea că o adevărată lady nu-şi mijeşte ochii. Cunoşteai această regulă, Rose?

– Nu.

– O cheamă Victoria. Te rog să i te adresezi cu acest nume, o atenționă Lillian. Iar regulile n-ar trebui să fie diferite, continuă ea. O lady rămîne o lady, indiferent unde-ar locui. Jane Carlyle a definit o lady ca fiind acea femeie care n-a călcat în propria-i bucătărie de şapte ani. Cred că are dreptate.

Lui Mary Rose îi venea să-şi ridice privirea spre tavan. Nu mai auzise o asemenea prostie. Dar probabil că Eleanor o luase foarte în serios. Îşi deschise evantaiul şi-l flutură în direcția lui Mary Rose.

– Eu obişnuiam să fiu o lady, şi aş mai fi fost şi acum, dacă Mary Rose... adică Victoria, nu m-ar fi obligat să intru în bucătăria ei, de acasă. Am fost nevoită chiar să gătesc, lady Lillian. Trebuie să mai aştept şapte ani, înainte să fiu considerată o lady?

Lillian părea uluită de mărturisirea lui Eleanor.

– Ai gătit?

Mary Rose îşi privi tatăl. Părea uimit de întorsătura pe care o luase discuția lor.

Se hotărî să schimbe subiectul.

– Aş vrea să văd casa lui Harrison. S-a tot lăudat că Scoția lui e la fel de frumoasă ca şi valea mea, de-acasă, şi aş vrea să mă conving...

Expresia tatălui ei o făcu să se oprească. Părea furios. Acum ce mai spusese oare?

– Te-am supărat, tată?

– Nu, bineînțeles că nu. Mă gîndeam însă la altceva, draga mea. Scoția e minunată. Harrison a avut dreptate.

– Aş vrea s-o vizitez înainte să mă întorc în Montana. Avem timp suficient?

Ultima întrebare i-o pusese soțului ei. El dădu din cap.

– O să ne facem.

– Ce e cu prostia asta? De-abia ai ajuns, tună Lillian. Victoria, asta este casa ta.

– N-o mai necăji, Lillian. Fiica mea are nevoie de

timp... să se obişnuiască. O privi cu duritate, iar Lillian îşi închise imediat gura.

Mary Rose simţi că atmosfera era încărcată, dar n-avea nici cea mai mică idee ce anume o cauzase. Simţi nevoia să-şi ceară scuze. Dar trebuia ca mai înainte să afle ce făcuse. Ştia că era într-un fel responsabilă pentru tăcerea care se lăsase, şi pentru feţele acelea încruntate.

Harrison o luă de mînă. Atingerea lui o alină.

Conversaţia s-a axat apoi pe ultima modă. Dar Mary Rose ar fi preferat să discute despre munca tatălui ei.

Harrison îi spusese că lordul Elliott fusese membru al parlamentului, dar că se retrăsese, după moartea soţiei sale.

Era încă activ, dar în culise, şi adusese cîteva schimbări majore în guvern. Mary Rose era curioasă care anume fuseseră aceste schimbări.

Îi era teamă să întrebe. Probabil că avea să fie din nou pusă la punct. Aşa că ascultă cum mătuşa ei se plîngea, că trenele, acea cascadă de material din spatele rochiilor lor, erau pe cale de dispariţie. Masa n-avea să fie servită decît o oră mai tîrziu, ceea ce însemna şaizeci de minute de discuţii pe tema rochiilor. Oare oamenii ăştia nu se plictiseau niciodată? Mary Rose îl privi pe Harrison, încercînd să afle răspunsul. Atunci îşi dădu seama că Harrison se uita fix undeva în spatele mătuşii Lillian. Îşi dădu seama că se gîndea la altceva şi că se prefăcea că era atent.

Se hotărî să facă la fel, dar îşi dădu seama imediat că fusese o greşeală, pentru că gîndurile îi zburară spre familia ei de-acasă. Îşi imagină ce făceau în clipa aceea şi deveni melancolică.

– Dar tu, Victoria? o întrebă Eleanor.

A fost readusă în prezent de vocea ascuţită a prietenei ei.

– Ce anume?

– Joci tenis? Nu ne ascultai?

Nu, nu-i ascultase.

– Nu, nu joc tenis.

– Va trebui să te învățăm, draga mea, zise Robert. E la modă acum.

– Cîntă la pian, le spuse Harrison plin de mîndrie.

– Nu, nu cînt, răbufni ea.

El se aplecă spre ea.

– Nu cînți?

– Nu, nu cînt în Anglia, îi explică ea. Îl strînse de mînă, implorîndu-l să-i fie alături.

Harrison nu înțelegea ce se întîmpla cu ea. Își dădea seama că era supărată, dar nu știa de ce. Ar fi trebuit să se mîndrească cu talentele ei, nu să le ascundă. Hotărî să mai aștepte pînă să afle ce se întîmplase.

– Bine încuviință el. Nu cînți la pian în Anglia.

Ea slăbi strînsoarea. Știa că va trebui să-i explice motivele, cînd vor fi singuri, și nu era prea sigură că va putea să-și exprime clar sentimentele, sau că el va înțelege.

Își amintea cum stătea lîngă Adam, pe banchetă din fața pianului, și cîntau duete. Rîdeau cînd vreunul din ei rata vreo notă și cîteodată ea accelera ritmul, să termine înaintea lui. Erau vremuri fericite, iar dacă vreuna din rudele ei din Anglia și-ar fi bătut joc de tehnica ei, Mary Rose ar fi simțit că rîdeau și de fratele ei.

Și n-avea de gînd să permită așa ceva. Pînă acum, mătușa Lillian îi găsise cusururi, indiferent ce-ar fi făcut. Mary Rose încercase să fie amabilă, să-și însușească criticile, pentru că voia să-i facă fericiți pe tatăl și pe mătușile ei. Iar dacă n-o ascultau cîntînd la pian, nu aveau ce cusur să-i găsească, nu-i așa?

În mai puțin de o săptămînă purtarea ei se schimbase radical. Cînd sosise, dorise să-i povestească tatălui ei totul despre frații ei. Acum nu voia ca vreuna din rudele ei să știe cît de puțin despre ei. Lupta să-i protejeze de comentariile crude pe care le îndura frecvent.

Vru deodată să urce în camera ei și să le scrie fraților

ei o lungă scrisoare. Ştia însă că nu putea pleca acum. Trebuia să aştepte ca masa de seară să ia sfîrşit.

Nu se adaptase încă schimbărilor din programul zilnic. Era obişnuită să se scoale la răsărit şi să se culce la nouă, cel tîrziu zece seara.

Nimeni în Anglia nu părea să ia cina înaintea orei ei de culcare. Era deja nouă şi jumătate cînd a apărut în sfîrşit majordomul să anunţe că masa era servită. Mary Rose aproape că adormi la masă. Bineînţeles că mătuşa Lillian a avut multe de comentat în legătură cu purtarea ei.

Domnii au rămas în sufragerie să-şi bea cafelele, în timp ce doamnele s-au retras în salon, să-şi bea ceaiul. Mary Rose era atît de somnoroasă, că nu dădea deloc atenţie gesturilor ei.

Cînd s-a ridicat mătuşa Lillian, s-a ridicat şi ea, apoi şi-a luat farfuria, s-o ducă la bucătărie. Tocmai se pregătea să i-o ia şi pe cea a mătuşii Barbara, cînd şi-a dat seama ce făcea.

Lillian părea oripilată. Mary Rose se simţi precum o proastă. Lăsă repede farfuria. Obrajii îi ardeau. Eleanor vru s-o consoleze. O luă pe Mary Rose pe după umeri şi-i şopti:

– Nu trebuie să te simţi stînjenită. Te descurci de minune, Mary Rose... adică Victoria. Nu-i aşa că mătuşa Lillian e minunată? Nu-ţi vrea decît binele. Sînt sigură că-ţi dai seama de asta, Victoria.

– De ce crezi că e atît de minunată? o întrebă Mary Rose.

Eleanor sporovăia încîntată.

– Draga ta mătuşă a hotărît că şi mie îmi trebuie o garderobă nouă. Mi-a spus că nu te pot însoţi în oraş în zdrenţe. Or să-mi ia măsurile mîine.

Mary Rose îşi privi soţul pe cînd ieşea din cameră.

El îi zîmbi, prefăcîndu-se că totul era bine, dar deîndată ce servitorul închise uşile sufrageriei, expresia i se schimbă.

– Nu te mai uita aşa la mine, Harrison, îl repezi Elliott. Ştiu că nu-ţi place că surorile mele o dădăcesc pe Victoria. Dar nu vor decît s-o ajute. Sînt sigur că ţi-ai dat seama că sînt bine intenţionate. N-ai vrea ca soţia ta să fie pusă în situaţii dificile cînd să va fi prezentată în societate, nu-i aşa?

Nu-i lăsă timp lui Harrison să răspundă, ci continuă:

– Te-am rugat să cooperezi.

Robert le întrerupse discuţia, întorcîndu-se în sufragerie. Urcase pentru a treia oară în dormitor, să-şi convingă fiul să se culce. Băiatul era tare dificil, le explică.

– Ce-am pierdut? întrebă.

– Lordul Elliott mă ruga să cooperez, îi răspunse Harrison.

– Aşa e, zise Elliott. Este în joc fericirea fiicei mele, aşa că scopul scuză mijloacele. Ai făcut un lucru minunat, fiule. Ai găsit-o pe Victoria mea, şi ai adus-o acasă. Acum lasă-mă să devin tatăl ei. Lasă-mă să cred că ştiu ce e mai bine pentru ea. Vreau s-o călăuzesc în viaţă. Nu te împotrivi familiei. Avem cu toţii nevoie de ajutorul tău, acum. Victoria te ascultă, şi dacă ai încuraja-o să-şi uite trecutul, s-ar adapta cît ai clipi. Cînd sînteţi numai voi doi, îi spui Mary Rose?

– Da.

– Dar o cheamă Victoria, zise Robert. Ar trebui să se obişnuiască cu acest nume.

– Nu mai e un copil, protestă Harrison. Ştie şi singură cine este.

– N-ai auzit ce-a spus astă-seară? îl întrebă Robert. Chiar crede că o să se întoarcă în America.

Elliott dădu din cap.

– Nici nu s-a stabilit bine aici şi vorbeşte deja de întoarcere. Nu vreau s-o pierd din nou. Te rog, ajută-mă.

Harrison era impresionat de rugămintea lui Elliott. Vedea înţelepciunea gestului de a-l sprijini şi dacă nu se gîndea decît la faptul că Elliott îi dorea numai binele fiicei lui, totul părea să capete sens.

Dar îi era totuşi greu să încuviinţeze, pentru că i se părea că rudele erau hotărîte s-o schimbe pe Mary Rose.

– Voi face tot ce voi crede de cuviinţă să-mi fac fericită soţia promise. Dar vă cer s-o lăsaţi să vorbească despre fraţii ei. Sînt sigur că înţelegeţi ce simte, sir.

Dar Elliott nu înţelegea.

– De ce nu accepţi opinia unor specialişti? Nu-ţi stă în fire să nu fii rezonabil. Kendleton şi Wells nu sînt nişte novici. Ne-au recomandat cu căldură s-o ajutăm pe Victoria să privească spre viitor. Nu vreau să mai aud alte obiecţii şi aş aprecia dac-ai încuraja-o pe fiica mea să se gîndească numai la viaţa ei de-aici.

Instinctele îi spuneau lui Harrison că Eliott o lua pe un drum greşit, dar cum să se pună cu experţii?

Recunoscu, într-un final, adevărul. O plăcea pe Mary aşa cum era. Nu voia ca ea să se schimbe, iar acest lucru îl punea într-o poziţie antagonică cu cea a tatălui ei. Mary Rose era prinsă între două lumi, iar el, ca soţ al ei, avea responsabilitatea s-o ajute în această tranziţie.

Discuţia s-a axat apoi pe alte subiecte, iar bărbaţii nu li s-au alăturat prea curînd doamnelor. Mary Rose nu se mai putea abţine să nu caşte, şi asta spre consternarea mătuşii ei. Cu puţin timp înainte de miezul nopţii, i s-a permis să se retragă.

Nu voia însă să se ducă la culcare înainte să le scrie fraţilor ei şi Mamei Rose.

Aşa că, după ce-o ajută camerista să se dezbrace, se aşează la masa elegantă şi scrise două scrisori lungi. Mai incluse şi un bilet pe care fratele ei să i-l citească lui Carrie.

Pe pernă o aştepta un alt trandafir roşu. Gestul soţului ei o mişcă, deşi nu-i prea înţelegea semnificaţia.

Nu voia să-l întrebe însă de ce devenise romantic, aşa deodată, fiindcă ştia că avea să-i spună că aşa fusese mereu.

Soţul ei nu făcea nimic degeaba.

În timp ce ea avea să-şi dea seama ce urmărea, dar se văzu nevoită să recunoască că-i plăcea misterul din jocurile lui.

Mary Rose căscă zgomotos, aşa cum n-ar fi făcut o lady, şi adormi cîteva secunde mai tîrziu, ţinînd în mîini două daruri de preţ, medalionul primit de la Mama Rose şi floarea de la Harrison.

Soţul ei veni la culcare o oră mai tîrziu. Puse medalionul şi floarea pe măsuţa de lîngă pat, apoi îşi luă în braţe soţia şi adormi.

Încercă s-o trezească peste noapte, dar ea era foarte obosită. Renunţă, într-un final, şi adormi. Ea îl sărută, în zori şi-i oferi exact ce voia, şi chiar mai mult decît atît, după care el adormi la loc.

Mary Rose coborî încet din pat, atentă să nu-l deranjeze. Se spălă şi se îmbrăcă, apoi coborî, să ia micul dejun.

Servitorii nu erau obişnuit ca stăpînii casei să se scoale devreme. Edward o conduse în sufragerie şi-i trase un scaun. Ea refuză rinichii cu ouă care-i fuseseră oferiţi şi ceru un ceai şi două felii de pîine prăjită. A terminat rapid de mîncat, apoi l-a întrebat pe valet dacă putea merge în biblioteca tatălui ei.

Lui i se păru o idee foarte bună.

– N-aţi văzut încă portretul mamei dumneavoastră, nu-i aşa, lady Victoria? Tatăl dumneavoastră a cerut să-i fie adus de la reşedinţa sa din Londra. A sosit ieri după-amiază. Să vă conduc?

Îl urmă pe valet pe scări, pe cel de-al doilea coridor. Casa era tăcută. Dormeau cu toţii.

– La ce oră se trezeşte de obicei tatăl meu? întrebă ea în şoaptă.

– Aproape la fel de devreme ca şi dumneavoastră, milady. Am ajuns, zise el, şi-i deschise uşa, apoi făcu o plecăciune. Mai doriţi ceva?

Ea clătină din cap, îi mulţumi şi intră. Biblioteca era cufundată în întuneric. Aroma cărţilor vechi, legate în

piele, o împresură. Se apropie de geamurile duble şi trase draperiile grele.

Portretul mamei ei era foarte frumos. Rămase privindu-l şi încercînd să-şi imagineze cum fusese mama ei.

– Doamne, Victoria, ce cauţi aici atît de devreme?

Tatăl ei stătea în prag. Părea uimit s-o vadă. Îi zîmbi. Era evident că de-abia se trezise. Nu se îmbrăcase încă, ci era într-un halat lung, negru, şi în papuci.

– Sînt obişnuită să mă trezesc devreme, tată. Te-ai supărat c-am pătruns în sanctuarul tău?

– Nu, bineînţeles că nu. Se aşează la birou şi începu să aranjeze şi să rearanjeze un vraf de hîrtii.

Faptul că erau numai ei doi îi crea o stare de nervozitate. Mary Rose nu ştia cum să-i interpreteze reacţia. Se întoarse spre portret.

– Cum era?

Expresia lui Elliott se îmblînzi.

– Era o femeie remarcabilă. Ai vrea să ştii cum ne-am cunoscut?

– Da, te rog.

Se aşează pe un scaun şi-şi încrucişă mîinile în poală. În următoarea oră îl asculta pe tatăl ei vorbindu-i despre Agatha lui.

– Îmi pare rău că n-am cunoscut-o. Dar ai făcut-o să pară o sfîntă, tată. Sînt sigură că a avut şi defecte. Spune-mi-le şi pe ele.

Şi atunci lordul Elliott îi povesti despre cît de încăpăţînată era, cîteodată.

Mary Rose îi punea întrebări, din cînd în cînd, şi în ora care a urmat au avut o discuţie plăcută. Mama pe care n-o cunoscuse niciodată reuşise să-i aducă împreună.

Din dimineaţa aceea, a devenit un ritual ca ea să vină în bibliotecă şi să citească, pînă ce tatăl ei i se alătura. Luau apoi micul dejun, pe tăvile de argint aduse de servitori şi-şi petreceau dimineţile împreună.

Mary Rose nu vorbea niciodată despre trecutul ei, pentru că mătuşile îi spuseseră de nenumărate ori că pe tatăl ei îl întristau discuţiile despre fraţii ei. Aşa că-l încuraja să-i povestească despre familia lui.

După cîteva săptămîni, pe măsură ce-l cunoştea mai bine, îşi dădu seama că-l plăcea foarte mult. Într-o dimineaţă, înainte de a pleca să se întîlnească cu mătuşa Lillian, îl surprinse pe tatăl ei, cu un sărut pe frunte.

Elliott se simţi copleşit de această manifestare spontană de o afecţiune. O bătu uşor pe umăr, cu gesturi neîndemînatice şi-i spuse să n-o lase pe mătuşa ei să aştepte.

Le spuse surorilor lui, chiar în aceeaşi seară, că Victoria se adapta minunat.

Dar adevărul era altul. Mary Rose era pe cale să devină o actriţă desăvîrşită şi nimeni, nici măcar Harrison, nu-şi dădea seama cît de nefericită era. Îi era atît de dor de fraţii ei, că plîngea în fiecare seară, înainte să adoarmă, strîngînd în palmă medalionul.

Harrison nu era lîngă ea să o consoleze. Lordul Elliott îi dăduse o mulţime de treburi de făcut, aşa că-şi petrecea zilele – şi nopţile – de peste săptămînă în oraş. Nu-l vedea decît în weekend-uri, cînd casa era plină de prieteni şi de rude, aşa că rareori puteau fi singuri.

Harriosn devenise obsedat de găsirea dovezii care să-l fi acuzat pe George MacPherson. Cum avea cîte o oră liberă, urca în dormitor, să studieze vechi dosare, pe care le aducea de la Londra. Douglas furase banii acelei femei, iar ea trebuia să-i fi primit de la MacPherson.

Mary Rose nu-l întîlnise încă pe asistentul tatălui ei. I se spusese că MacPherson plecase în vacanţă chiar înaintea sosirii ei şi telegrafiase, anunţînd că hotărîse să mai rămînă un timp.

Îi spusese lui Harrison că, probabil, nici n-avea să-l cunoască vreodată, pentru că urma să se întoarcă în Montana înainte de prima zăpadă şi nu se părea ca MacPherson să se întoarcă pînă atunci.

Harrison nu comentă. Cu timpul, ea devenea din ce în ce mai retrasă.

Le scrisese fraților ei de vreo douăsprezece ori şi încă nu primise nici o veste de la ei.

Nu voia să-l necăjească pe Harrison cu temerile ei, dar era convinsă că fraților ei li se întîmplase ceva, iar ei îi ascundeau acest lucru.

Nu avea veşti nici de la Mama şi ştia sigur că Cole îi trimisese adresa ei. Să i se fi întîmplat şi ei ceva? Dumnezeule, dacă Mama avea nevoie de ea, iar ea nu se putea duce la ea?

Grija pentru familia ei îi dădea o stare de nervozitate. Relația cu mătuşa Lillian deveni tot mai încordată. Eleanor era acum preferata ei, iar mătuşa nu făcea decît să le compare pe cele două tinere. Eleanor coopera, Mary Rose nu.

Eleanor ştia să aprecieze ce făcea familia pentru ea. Îşi adora noua garderobă şi înțelegea importanța manierelor elegante. Mary Rose ar fi trebuit să învețe de la ea. Nimeni n-o vedea pe Eleanor avînd vreo cută la rochie, sau cu vreo şuviță de păr nelalocul ei.

Nu fugea, absolut niciodată. De ce, cînd se petrecea vreun eveniment social, Eleanor era gata, nu însă şi fiica lordului Elliott? De ce voia să-şi pună rudele într-o lumină nefavorabilă?

Mary Rose nu putea să înțeleagă obsesia mătuşii ei pentru lucruri atît de neimportante. Se părea că femeile din înalta societate nu făceau altceva toată ziua decît să-şi schimbe rochiile.

Toți se aşteptau ca, dimineața, Mary Rose să fie îmbrăcată în costumul de călărie, apoi să se schimbe într-o rochie de zi, apoi într-una pentru ceai, pentru ca, în final, să se îmbrace cu o rochie elegantă, pentru cină. I se părea că nu făcea altceva decît să urce în fugă treptele să se schimbe.

Femeilor nu le era permis să se amestece în discuțiile pe teme politice ale bărbaților. Nu era demn de o

lady să-şi arate inteligenţa. Chiar voia să-l pună pe Harrison într-o lumină nefavorabilă, purtîndu-se ca egala lui? Nu, bineînţeles că nu voia, decretase mătuşa ei.

Mary Rose trebuia să înveţe să vorbească despre casă şi familie. Trebuia să zîmbească mereu, şi dacă voia să se certe, sau să critice – ei bine, la ce erau buni servitorii? Era absolut normal să le găsească mereu cusururi.

Mary Rose nu-i spuse mătuşii ei ce gîndea despre părerile ei. Ştia că ar fi făcut-o să se simtă frustrată. Voia să le facă pe plac mătuşilor şi tatălui ei, aşa că, în fiecare dimineaţă, îşi jura că va încerca mai mult să se ridice la înălţimea aşteptărilor tuturor.

Mătuşa Barbara îi sugerase să încerce să se considere o pînză albă şi să le lase pe ele să creeze o capodoperă pe acea pînză.

În august şi septembrie s-a pregătit ca să-şi ocupe locul în societate.

A învăţat totul despre ierarhie, despre cei pe care trebuia să-i evite şi cei cu care trebuia să fie foarte drăguţă şi tot aşa, o mulţime de detalii fără importanţă pe care să nu îndrăznească cumva să le uite.

După-amiezele le petrecea împreună cu verii şi verişoarele ei, învăţînd să brodeze.

Lordul Elliott continua să-i dea o mulţime de treburi de făcut lui Harrison. Îl trimitea dintr-un colţ într-altul al Angliei, cu diverse afaceri, şi în rarele ocazii în care-şi vedea soţia, ea aducea inevitabil vorba despre întoarcerea acasă. Iar Harrison îi repetea să mai aştepte pînă să ia o hotărîre.

O lăuda mereu, pînă cînd ea începu să se întrebe dacă chiar îi plăcea ce i se făcea ei.

Ultima zvîcnire de rebelă s-a întîmplat chiar cu o zi înainte de primul ei bal. O găsi pe mătuşa Lillian în dormitorul ei, căutîndu-i printre haine.

– Ce faci, mătuşă Lillian?

– Ann Marie mi-a spus că mai porţi încă crinolină,

Victoria. S-au demodat, să ştii. Acum se poartă fustele mai strîmte. Nu te-ai gîndit să renunţi la crinolină?

Mary Rose era îngrozită. Cum să arunce nişte haine absolut noi? Protestă vehement. Atunci mătuşa apucă de-o parte, în timp ce Mary Rose ţinea de partea cealaltă, pînă cînd juponul se rupse în două. În miezul luptei cîteva alice mari căzură pe podea.

– Ce sînt astea, pentru numele lui Dumnezeu?

– Sînt alice, mătuşă Lillian. Prietena mea, Blue Belle, mi-a sugerat să-mi cos cîteva în tiv. La noi, în vest, vîntul e cîteodată atît de puternic, că-ţi ridică poalele-n cap.

Lillian era atît de uluită de explicaţia ei, că trebui să se aşeze. Îi porunci lui Ann Marie să-i aducă sărurile, apoi îi făcu semn lui Mary Rose să se aşeze lîngă ea, ca să poarte o discuţie.

Mary Rose ştia ce urma. Mătuşa avea s-o asigure, pentru a mia oară, că familia îi voia numai binele şi avea să-i interzică să mai prindă alice în tivul juponului.

Familia s-a mutat la reşedinţa din Londra în aceeaşi după-amiază, iar în seara care a urmat, ea a fost prezentată prietenilor şi asociaţilor tatălui ei, în cadrul unui bal dat în onoarea căsătoriei ei.

Era îmbrăcată într-o rochie superbă, de culoarea fildeşului, cu mănuşi asortate. Părul numai bucle, era susţinut cu piepteni bătuţi cu safire.

Harrison aproape că ratã propria-i sărbătorire. Se întorsese la Londra cu numai două ore în urmă. Părea epuizat.

Soţul ei o aştepta în capătul scărilor alături de tatăl ei şi o urmări coborînd. Elliott era copleşit. Îl luă pe Harrison de braţ, încercînd să se sprijine, şi-i şopti:

– Cînd mă uit la Victoria, o văd pe Agatha mea.

Mary Rose ştia cît de fericit era tatăl ei. Cînd ajunse jos, făcu o reverenţă perfectă. Mătuşile o urmăreau, din umbră. Mătuşii Lillian i se umplură ochii de lacrimi.

– Foarte bine, Victoria, o lăudă. Foarte bine.

Harrison era singurul impresionat în mod neplăcut.

Ar fi vrut ca soția lui să se înapoieze în dormitor şi să se îmbrace cu ceva mai puțin decoltat.

– O să răcească, protestă el.

– Prostii, pufni mătuşa Lillian.

Eleanor îi făcu să aştepte vreo cincisprezece minute. Coborî, într-un tîrziu, îmbrăcată într-o rochie de seară de un verde-pal. Se uită spre mătuşa Lillian, parcă pentru a-i cere aprobarea, iar cînd aceasta dădu din cap şi zîmbi, roşi de plăcere.

Harrison o ajuta pe Mary Rose să-şi îmbrace haina de blană, cînd mătuşa Lillian îi observă lănțişorul de aur.

– Unde-ți sînt safirele? o întrebă.

– Sus. Voiam să-mi pun şi medalionul, dar Ann Marie mi-a spus că nu le pot purta pe amîndouă.

– Bineînțeles că nu. Iar lanțul ăsta arată tare sărăcuț. Scoate-l imediat. Edward, fugi imediat sus şi adu safirele.

– Dar vrea să poarte lanțul, zise Harrison. Are o semnificație deosebită pentru ea, şi pentru mine.

Însă mătuşa Lillian nu s-a declarat mulțumită decît atunci cînd colierul cu safire a fost la gîtul lui Mary Rose.

– Reuşeşti vreodată să le învingi? o întrebă Harrison pe cînd ieşeau.

– Nu, dar nu asta e important. Mătuşa are cele mai bune intenții.

Harrison nu înțelegea prea bine motivele lui Lillian, dar pentru că Mary Rose nu părea supărată de dădăceala ei constantă, hotărî să nu facă din purtarea colierului un capăt de țară.

Mary Rose era foarte emoționată. Se simțea ca o prințesă din poveşti. Era hotărîtă să facă astfel încît tată ei să fie mîndru de ea şi spuse repede o rugăciune, să nu facă vreun gest nepotrivit.

Balul se ținea la Montrouse Mansion. Mary Rose stătea între soțul şi tatăl ei. Făcu cunoştință cu ducele şi ducesa de Tremont şi-i plăcu pe amîndoi. Ducele însă era cam bătrîn, şi cam ramolit: îi tot spunea lui Mary

Rose „lady Agatha" şi-i zicea că tot ce se întîmpla era un miracol.

Nimeni nu l-a corectat. Ea se uită la Harrison cerîndu-i ajutorul din priviri, dar el îi făcu cu ochiul.

Mary Rose era de părere că nu făcuse prea multe greşeli. Tatăl şi mătuşile ei păreau mulţumiţi. L-a văzut pe Harrison în dreptul uşilor franţuzeşti care dădeau în balcon. Era adîncit în discuţii cu o persoană pe care ea n-o cunoştea. Oricare-ar fi fost subiectul, era clar că-l irita pe Harrison.

O abordă mătuşa Lillian.

– Unchiul Daniel şi mătuşa Johanna tocmai au sosit. Vino să-i cunoşti, draga mea.

Fratele tatălui ei părea cu adevărat fericit s-o cunoască. Soţia lui, care-i stătea alături, după ce depăşi surpriza, făcu cîteva comentarii referitoare la asemănarea dintre Mary Rose şi mama ei, apoi o îmbrăţişă şi-i ură bun-venit în familie.

Mary Rose îl plăcu pe Daniel, dar în ceea ce o privea pe lady Johanna, avea rezerve. Dacă avea să li se alăture şi ea celorlalte mătuşi şi s-o bată mereu la cap, atunci n-avea s-o placă prea mult.

Aşa cum îi era obiceiul, atunci cînd era cuprinsă de nervozitate, vru să-şi atingă medalionul. Legătura cu familia o calma. Intră în panică pentru o clipă, cînd dădu de colierul de safire, apoi inspiră adînc şi încercă să-l asculte cu atenţie pe unchiul Daniel, care povestea întîmplări din obositoarea lor călătorie.

Privirile lui Mary Rose erau mereu atrase de Harrison şi, într-un sfîrşit, a putut să se scuze şi să se îndrepte spre soţul ei.

Prietenul lui Harrison, Nicholas, i se alătură. Se prezentă, făcu o plecăciune şi-i zîmbi. Era un bărbat foarte frumos, cu ochii şi părul întunecaţi. Era aproape la fel de înalt ca şi Harrison, suplu şi plin de farmec.

– Felicitări, lady Victoria. Vă doresc numai bine, alături de Harrison.

– Mulțumesc, sir.

– Să mergem să-l salvăm pe soțul dumeavoastră de cel mai mare bîrfitor din Londra?

Ea îl luă de braț.

– Cum se numește? îl întrebă.

– Plicticosul, îi răspunse Nicholas.

Mary Rose rîse. Auzind-o, cîțiva își întoarseră capul.

– Nu cred că-l plictisește pe Harrison.

– Nici eu nu cred. Dar îl văd cum încearcă să-și țină cumpătul.

Cîteva clipe mai tîrziu, a făcut cunoștință cu Sidney Madison. Acesta n-ar fi rezistat nici cinci minute în Blue Belle. Era un bărbat efeminat, cu unghii mult prea lungi, care-i păruseră dezgustătoare lui Mary Rose, și maniere foarte afectate.

Ea îl luă pe Harrison de braț și rămase lîngă el pînă ce Madison termină de spus o poveste despre o experiență trăită la New York.

Nicholas stătea de cealaltă parte cu mîinile la spate. Sclipirile jucăușe îi pieriseră din ochi. Părea la fel de nefericit ca și Harrison.

Pînă atunci fusese o seară perfectă, iar Mary Rose nu voia ca Harrison să fie plictisit nici o clipă, la urma urmei, el era oaspetele de onoare.

Se hotărî să-i despartă pe cei doi.

– Putem discuta ceva între patru ochi? îșî întrebă soțul.

– I-am răpit cam mult timp soțului dumitale, nu-i așa? o întrebă Madison, apoi se întoarse din nou spre Harrison. Felicitări. A fost un gest inteligent din partea ta, să te însori cu Victoria în America, înainte ca ea să afle adevărul. Într-adevăr, foarte inteligent.

Harrison știa că ticălosul voia să-l atragă în cursă. Numără în gînd pînă la zece și-și jură că nu va scoate nici un cuvînt.

– Ce să afle? îl întrebă Nicholas.

– Cît valorează, zîmbi el după ce rosti insulta.

Harrison privea drept în față, spre mulțime, dar ochii îi deveniseră duri. Îi amintea lui Mary Rose de Cole. Fratele ei avea întotdeauna privirea aceasta înainte să... Dumnezeule!

– Te rog, nu, îi şopti ea soțului ei.

Dar era prea tîrziu. Cu viteza fulgerului, Harrison îi dădu lui Madison un pumn în față. Bărbatul se dădu înapoi, se izbi de uşi şi scoase un strigăt care să-i alarmeze pe ceilalți.

Harrison nici nu clipi. Zîmbea, totuşi, şi se purta ca şi cum nu se întîmplase nimic neobişnuit. Nu catadicsi nici măcar să se uite la Madison, să vadă ce pățise.

Nicholas rămase cu gura căscată. În timp ce Madison se străduia să-şi recapete echilibrul, îi şopti lui Harrison.

– Ce-ai făcut?

– Asta.

Şi-i mai dădu un pumn lui Madison. Mary Rose era îngrozită. Harrison se întoarse spre ea şi-i zîmbi.

– Dansăm, iubito?

Şi aşa au şi făcut. Rîsul lui Nicholas i-a însoțit pe ring.

– Ai avut una din căderile tale, nu-i aşa Harrison?

El o luă în brațe şi o antrenă în ritmul muzicii.

– Era şi timpul, nu crezi? Cum îți mai e? Mi-era dor să mai stăm de vorbă. Eşti bine?

– Da, sînt bine, îi răspunse ea. Tatăl meu a văzut ce-ai făcut?

– După expresia pe care o are, tind să cred că da. Tocmai i-a scăpat paharul din mînă.

– Oh, Doamne, şopti ea. Dacă le-ai stricat ptrecerea tatălui meu şi surorilor lui, o să plătim scump.

– Ce să le stric?

– Seara, bineînțeles.

– Seara asta e a ta, iubito. Nu e a rudelor tale. Te-am făcut cumva să te simți stînjenită?

Ea se gîndi puțin înainte să recunoască.

– Nu. Şi nu te mai făli atît, Harrison. Încearcă şi tu să pari îngrozit de ce ai făcut. Tata se îndreaptă spre noi.

Elliott le blocase deja retragerea.

– Ce-ai făcut, fiule, pentru numele lui Dumnezeu?

Mary Rose îşi luă soţul de mînă.

– Nu-l întreba, tată. O să vrea să-ţi arate. A avut o cădere, tată. Cred c-ar trebui să-l duc afară, să ia puţin aer.

Voia să fie singură cu el, să-i poată spune să se poarte cum trebuia. Nu mai trăiau în vest, acum, ci în Londra.

Dar Mary Rose n-a avut şansa să rămînă singură cu el atunci, ci de-abia cînd s-au întors în casa tatălui ei.

Ann Marie a ajutat-o să se pregătească de culcare. Tocmai se strecura sub pătură cînd a intrat Harrison.

– I-ai spart nasul omului aceluia? îl întrebă.

– Probabil.

– Şi nu-ţi pare rău?

– Nu. M-a insultat. Cum ar fi trebuit să reacţionez?

– Ar fi trebuit să gîndeşti înainte de a reacţiona.

El ridică din umeri, lăsînd baltă subiectul.

– Poimîine plec în Germania.

– De ce?

– Afaceri de-ale tatălui tău. Încerc să-l ajut cum pot. Ştiu că ţi-e greu. Aş fi vrut să fiu aici, să te ajut...

– Pot să vin şi eu cu tine?

– Tatăl tău n-o să vrea să se despartă de tine, iubito. Ţi-a făcut deja programul pe următoarele patru luni. Vrea să se arate cu tine în lume. Încerc să-l las să se bucure, fără să mai aibă grija afacerilor. Avem un caz presant, care trebuie rezolvat. Încearcă să înţelegi.

– De-asta ne-am mutat la el acasă şi nu la tine?

– Tatăl tău n-o să vrea să te ştie singură cît sînt eu plecat.

N-a putut să-i spună cît timp va lipsi.

Ca soţie, ea înţelese că era de datoria ei să-l încurajeze.

Harrison se aşează pe marginea patului şi o luă în braţe. Mary Rose zise:

– Aş vrea...

– Ce anume?

– Să petrecem mai mult timp împreună. Cînd mă duci în Scoţia?

– Curînd, îi promise el. Fii răbdătoare cu tatăl tău. Nu şi-a revenit încă de pe urma surprizei de a te fi regăsit. Are nevoie de timp, pentru a te cunoaşte.

Mary Rose nu-l contrazise. Încercă să lase deoparte propriile-i dorinţe.

Tatăl ei suferise ani lungi şi era de datoria ei să-i dăruiască bucurie şi pace sufletească. Adam o prevenise că avea această responsabilitate. Mai putea suporta încă puţin dor de casă, nu-i aşa?

N-avea să se poată întoarce înainte de venirea primăverii. Îşi repetă în minte că era o femeie puternică. Mai putea îndura cîteva luni de singurătate, de dragul tatălui ei.

Şi de dragul lui Harrison.

– Mi-ai spus cîndva că ţi-ar plăcea să locuieşti în Montana, c-ai fi fericit acolo. Oare... exagerai?

Încerca de fapt să-l întrebe dacă-i spusese sau nu adevărul. El încercă să nu se înfurie. N-avea pe cine da vina, decît pe el însuşi, pentru nesiguranţa soţiei lui.

– Ascultă-mă cu atenţie. Hai să lăsăm în urmă ce s-a întîmplat. Ştiu că n-ar fi trebuit să-ţi cer atunci să ai încredere în mine, dar acum îţi promit că n-o să te mai mint niciodată. Mă crezi?

– Te cred.

Începu s-o mîngîie uşor pe spate.

– Lasă-le timp rudelor tale şi încearcă să nu te gîndeşti la schimbări majore. De-abia ai sosit acasă.

El încerca să fie rezonabil şi să gîndească logic.

Cum putea ea oare să-l facă să înţeleagă? „Acasă" era alături de fraţii ei.

Se simţea izolată printre rudele din Anglia şi copleşită

de un sentiment de vinovăție, pentru că nu reușea să se ridice la înălțimea așteptărilor tuturor. Toți îi doreau numai binele și ori de cîte ori o copleșea dorul de casă se gîndea la asta.

Harrison era epuizat, dar a mai găsit putere să facă dragoste cu soția lui. Ea adormi cu trupul lipit de-al lui.

Era iubită și prețuită. Și speriată.

28 aprilie 1873

Dragă Mama,

Trebuie să-mi petrec toată ziua în dormitor, drept pedeapsă că i-am dat un pumn în stomac lui Peter Jenkins. Îți aduci aminte că ți-am scris că mă tot necăjea. Ei bine, azi a încercat să mă sărute. A fost atît de dezgustător, că am scuipat și m-am șters la gură. Știu că nu m-am purtat ca o lady, dar tot a fost mai bine decît dac-aș fi vărsat, nu-i așa?

I-am auzit pe frații mei vorbind c-ar vrea să mă trimită la internat. Vrei să le scrii și să le spui să mă lase să rămîn acasă? N-am nevoie să fiu rafinată. Zău n-am. Oricum sînt pe cale să devin o tînără lady foarte drăguță. Chiar tu mi-ai spus asta, îți mai aminteşti?

Cu dragoste, Mary Rose.

P.S. Am pistrui. Sînt o pacoste, Mama Rose. Nu cred că-mi mai place să fiu fată.

21

George MacPherson îi amintea lui Mary Rose de un dihor. Era un bărbat înalt, subțire, cu un nas lung și ascuțit și ochi jucăuși.

Ea se simți ușor vinovată că-l asemănase cu un animal, pentru că MacPherson era foarte drăguț și amabil cu ea. Părea încîntat s-o cunoască și ai fi putut jura că avea lacrimi în ochi cînd a văzut-o prima oară, în pragul sufrageriei.

Douglas l-ar fi botezat „Spilcuitul", cu o intonație ironică.

Asistentul personal al tatălui ei era îmbrăcat la patru ace, cu un costum maron, din al cărui buzunar atîrna, ca din întîmplare, lanțul unui ceas.

Pantofii, tot maron, străluceau de atîta lustru, încît Mary Rose se gîndi că dacă ar fi privit în jos și-ar fi văzut imaginea reflectată de ei. Ducea un dosar plin de acte într-o mînă, iar în cealaltă mînă o umbrelă.

Elliott le făcu cunoștiință, apoi îi sugeră lui Mary Rose să rămînă cu ei, pînă verificau acele documente.

– Tatăl dumitale e un om generos, lady Victoria. Acestea sînt facturi de la organizaţiile caritabile pe care le sprijină. Le parcurgem împreună, o dată pe lună.

Mary Rose dorea însă să discute cu el despre trecut:

– Domnule MacPherson, aţi spus că va face plăcere să mă cunoaşteţi. Dar noi ne-am mai întîlnit, nu-i aşa? E adevărat, eram doar un copil pe-atunci.

– Te rog, spune-mi George. Se aşeză pe canapea, în faţa ei, aranjîndu-se pînă haina lui nu mai făcu nici o cută, apoi spuse: Da, bineînţeles că ne-am mai întîlnit. Erai un copil tare frumos.

– Eram cheală.

MacPherson zîmbi:

– Da, erai cheală.

– Tată, te deranjează dacă discutăm despre cele întîmplate în noaptea-n care am fost răpită? Sînt curioasă să aflu amănunte.

– Ce vrei să ştii? o întrebă Elliott, care începuse deja să se încrunte.

Ea se întoarse spre MacPherson.

– Mi s-a spus că am fost răpită de către doică, din camera mea.

MacPherson dădu din cap.

– Părinţii tăi plecaseră să inaugureze o nouă fabrică. Erau aşteptaţi să se întoarcă a doua zi. Încă nu ştim cum a procedat Lydia. Casa era plină de slujitori. Cred că te-a luat din pătuţ şi a coborît pe scara de serviciu. Ieşind pe uşa un spate.

– O chema Lydia?

– Da, îi răspunse tatăl ei. George s-a ocupat de întreaga investigaţie. Mama ta căzuse la pat şi trebuia s-o duc în Anglia, la medicul ei. Pentru că numai în el avea încredere, mă înţelegi?

– Autorităţile au renunţat la cercetări după şase luni, dar tatăl tău angajase deja o echipă de detectivi. Eu n-am făcut decît să-i coordonez.

– Cît timp au lucrat acei detectivi, tată?

– Pînă acum patru-cinci ani. Pînă la urmă, m-am lăsat în voia lui Dumnezeu şi am încercat să accept ideea că te pierdusem. Dar Harrison nu m-a lăsat să renunţ. A preluat el căutările, urmînd fiecare pistă. E un miracol faptul că te-a găsit.

– Am înţeles de la tatăl tău că ai fost găsită de nişte criminali, în stradă.

Ea se simţi ofensată.

– Nu erau criminali, ci numai patru băieţi alungaţi din casele lor, care încercau să supravieţuiască.

Tatăl ei o bătu uşor pe mînă.

– Nu trebuie să discutăm acum despre ei, nu-i aşa? Acum eşti din nou acasă. Doar asta contează.

Dar Mary Rose nu voia să renunţe. Se întoarse din nou spre MacPherson.

– Răpirea a fost plănuită de doică?

George se uită la Elliott înainte de a-i răspunde.

– Vă supăraţi dacă-i răspund la întrebare, sir?

– Nu mă supăr. E curioasă. E firesc.

– La început, am crezut că mai erau şi alte persoane implicate, dar odată cu trecerea timpului ne-am dat seama că a acţionat singură. Aş vrea să-ţi pot spune mai multe, lady Victoria, dar nu am mai multe informaţii. Cred că totul va rămîne un mister. Dacă Lydia ar fi trăit, poate că-am fi putut s-o convingem să mărturisească.

– Referinţele ei erau impecabile, interveni tatăl ei.

– Ştim acum cum s-a descotorosit de dumneata, milady. Probabil că i s-a făcut frică, în ultimul moment. A fost găsită strangulată, într-o clădire.

Elliott se ridică brusc.

– Am discutat destul despre trecut. O să semnez actele acelea mîine, George.

Mary Rose observă că tatăl ei se întristase.

– Ai timp că mergem să călărim, tată? îl întrebă, vrînd să-i distragă atenţia.

Lui i se păru o idee minunată. Mary Rose se scuză şi urcă în dormitor, să se schimbe.

Îl găsi pe Harrison studiind vechi dosare.

– Am făcut cunoştiinţă cu MacPherson, îi spuse, după ce închise uşa în urma ei. Eşti sigur că el a stat în spatele răpirii mele? Pare prea rafinat şi prea timid ca să pună la cale ceva atît de îndrăzneţ.

El se frecă la ceafă, să alunge încordarea, apoi se ridică:

– Nu mai ştiu. Douglas mi-a spus că bărbatul pe care l-a văzut era îmbrăcat într-un costum de seară, iar MacPherson fusese invitat în acea seară la teatru.

– Toată lumea se îmbracă aici pentru seară.

– Nu şi servitorii.

Ea oftă.

– Cauţi o discrepanţă în actele referitoare la acţiunile caritabile, nu-i aşa? Ai găsit ceva?

– Sînt aproape o duzină de organizaţii de care n-am auzit măcar. O să le verific, să mă asigur că există cu adevărat.

– Şi dacă există?

– O să încep că caut în altă parte.

– De ce e atît de important pentru tine?

– Chiar vorbeşti serios?

– Pari să fi devenit obsedat de asta, Harrison. S-a întîmplat cu ani în urmă, iar dacă autorităţile n-au reuşit să descopere vreo legătură între MacPherson şi doică, ce te face să crezi că o vei face tu?

– Nici unul dintre ei n-a stat de vorbă cu Douglas. Descrierea fratelui tău pare să conducă spre MacPherson, nu crezi?

– Sau spre o mie de alţi bărbaţi. Te-ai uitat în oglindă, în ultimul timp? Eşti epuizat. N-o să mai rezişti prea mult, în ritmul ăsta. În fiecare minut liber, cauţi prin dosare. De ce a devenit atît de important pentru tine?

El nu ştia cum s-o facă să înţeleagă.

– Trebuie să termin ce-am început.

– Pleci mîine?

– Da.

– Unde te duci, acum? îl întrebă, văzîndu-l că-şi lua haina.

– La birou, iubito. Nu-ţi mai face atîtea griji.

– Voiam să stăm de vorbă, despre viitorul nostru. Ai timp, diseară?

– O să-mi fac timp, îi promise el.

Devenise la fel de agitat ca şi tatăl ei, cînd îi pusese întrebări despre noaptea în care fusese răpită.

O sărută de rămas bun şi ieşi.

Simţea că avea o obligaţie de îndeplinit şi dacă devenise obsedat era pentru că-i datora salvatorului lui să termine ceea ce începuse.

Nu se putea odihni pînă cînd nu ştia cu siguranţă că MacPherson nu era mintea care stătuse în spatele complotului.

Trebuia, măcar pentru bunătatea pe care i-o arătase Elliott tatălui său.

În după-amiaza următoare, Mary Rose s-a întîmplat să treacă pe lîngă uşă cînd s-a adus poşta. Era atît de nerăbdătoare să afle dacă nu cumva primise vreo scrisoare de la fraţii ei, că i le smulse valetului din mînă.

Recunoscu imediat scrisul lui Adam şi scoase un strigăt de bucurie. Apoi fugi sus, să o citească în linişte. Ştia că va plînge şi nu voia s-o vadă cineva.

Adam se întreba de ce nu le scrisese deloc. Îi spunea că-şi dădea seama că era ocupată, dar nu-i era în fire să nu se gîndească şi la ceilalţi, şi trebuia să ştie că fraţii ei erau îngrijoraţi. Chiar nu-şi găsea cîteva minute, să le scrie cîteva rînduri?

Era îngrozită.

Fraţii ei erau, probabil, foarte amărîţi. Dar de ce oare nu primiseră scrisorile ei?

Oare fuseseră înterceptate, înainte de a ieşi din casă? Nu, nu se putea.

Rudele ei n-aveau cum să fie atît de crude şi ar fi fost o insultă din parte ei să le întrebe.

Le scrise repede o scrisoare, închise plicul şi-l strecură în buzunar.

Tocmai atunci intră Ann Marie.

– Unde vă duceţi, milady? Aţi uitat de lecţii?

Mary Rose zîmbi.

– Dacă lipsesc o dată de la lecţia despre cum se ţine o gospodărie n-o să se întîmple nimic, nu-i aşa? Vrei s-o trimiţi pe Eleanor la mine?

– O ajută pe mătuşa, la invitaţii. Vreţi s-o întrerup?

– Nu, zise Mary Rose. Eleanor încerca să se facă indispensabilă mătuşii ei. Mary Rose era bucuroasă că ele două se înţelegeau atît de bine, pentru că, ocupată să-i dea sfaturi lui Eleanor, mătuşa Lillian mai uita de ea. Simt nevoia să fac o plimbare. Vrei să vii cu mine?

Fata dădu imediat din cap şi plecă să-şi ia haina. Mary Rose mai avea un motiv pentru care îi ceruse s-o însoţească. Voia să le trimită o telegramă fraţilor ei să-i asigure că era bine şi avea nevoie ca Ann Marie, să-i spună unde era oficiul telegrafic.

Mai avea să-i ceară o favoare.

– Nu-i aşa că ai miercurea liber, după-amiaza?

– Da, milady. Şi sîmbătă dimineaţa.

– Ai vrea să-mi duci tu scrisorile la poştă, cînd pleci? Am nevoie de ajutorul tău, Ann Marie.

Fata păru mirată, dar nu comentă. Acceptă să facă ce i se ceruse şi să nu spună nimănui nimic.

– Şi să nu spui c-am trimis o telegramă.

– Aveţi vreun motiv pentru care nu vă încredeţi în personal, milady?

– Nu, bineînţeles că nu. Dar n-aş vrea să... se piardă. Tata se întristează cînd îi vorbesc despre familia mea din Montana. Dac-ar vedea scrisorile pe masă, n-aş face decît să-l supăr.

– Şi pe el, şi pe mătuşile dumneavoastră, adăugă Ann Marie, dînd din cap cu înţeles.

Zilele şi nopţile au trecut la fel, ca într-un şablon, toată iarna.

Zăbovea întotdeauna în hol, cînd se aducea poşta şi de două ori pe săptămînă îi încredința scrisorile ei lui Ann Marie.

Obiceiurile ei în ceea ce privea somnul se schimbaseră. Nu putea dansa jumătate de noapte, pentru ca apoi să se trezească în zori.

Se mai petrecuseră şi alte schimbări. Devenise extrem de tăcută şi de nervoasă şi nu deschidea gura înainte de a-şi fi cîntărit cu grijă fiecare cuvînt.

Rudele ei n-ar fi putut fi mai fericite. Nu remarcaseră, bineînțeles, cît era de încordată. Li se părea că tranziția ei spre noua viață, ca lady Victoria, se desăvîrşea.

Era curtată de toată societatea londoneză. Cercul de cunoştințe se mărea continuu şi erau zile cînd primea cîte trei invitații pentru aceeaşi seară.

Se bucura de luxul care o înconjura şi-şi schimbase atitudinea față de mătuşa Lillian. Cînd nu era cicălitoare, era chiar plăcută. Avea simțul umorului şi-i povestea cu haz întîmplări din copilăria ei.

Mătuşa o iubea, asemeni tuturor rudelor şi, mai ales, tatăl ei. Dar nici unul din ei n-o cunoştea.

Harrison nu făcea nimic să-i uşureze situația. Era foarte rar acasă, pentru că tatăl ei îi dădea mereu cîte ceva de făcut. Cînd el nu era, s-o țină în brațe, adormea ținînd medalionul în palmă.

Primi o scrisoare de la Mama, luni, şi un bilet de la Travis, a doua zi. Frații se pregăteau să plece cu vitele, îi spunea el, pentru că zăpada se topise repede în acel an şi trecătorile puteau fi folosite.

Adăugă, în post-scriptum, că Corrie era bine, că găsea coşul gol, după ce i-l lăsa în luminiş, dar că femeia nu-i permitea să se apropie, iar el se simțea ca un idiot cînd îi citea scrisorile ei, țipînd cît îl țineau puterile.

Rudele din Anglia se pregăteau să se mute în reşedințele de la țară.

Bineînțeles, mătuşa Lillian şi discipolul ei, Eleanor, au fost invitate de tatăl lui Mary Rose.

Ea nu ştia, însă, cînd avea să vină Harrison.

Ea era tot mai speriată de ce i se întîmpla. Nu putea să se prefacă la infinit.

Două incidente aveau însă să-i clatine lumea.

Primul a fost întîmplător. Se plimba de sus în jos prin hol, aşteptînd poşta, cînd Eleanor coborî în grabă.

– Am nişte veşti minunate, Victoria. Lady Lillian vrea să fiu asistenta ei. Mă place, cu adevărat, şi are nevoie de cineva care s-o ajute. Are o viaţă foarte plină. Şi ştii ce mi-a mai zis? Că o să mă ajute să-mi găsesc un soţ. Şi o s-o facă, fiindcă se ţine întotdeauna de cuvînt. Mi-a spus că sînt ca şi fiica ei. Nu e minunat?

Mary Rose nu era surprinsă de veştile primite. Ar fi vrut să se bucure pentru prietena ei.

Eleanor avusese un trecut dificil.

Nu-şi cunoscuse mama, iar mătuşa Lillian n-avea copii. Erau două singuratice, care se puteau ajuta reciproc.

– Sînt nişte veşti minunate, într-adevăr, îi spuse prietenei ei. Asta înseamnă că nu vrei să te mai întorci niciodată în America?

– Nu mă aşteaptă nimic acolo, Victoria.

– Dar Cole? La el nu te gîndeşti?

Eleanor o luă de mînă şi-i zîmbi.

– N-o să-l uit niciodată. Cum aş putea? El m-a sărutat prima oară. Dar n-o să se însoare cu mine şi sînt bucuroasă că am aflat acest lucru înainte de a-i dărui inima mea. Mai ales că n-avem prea multe în comun. Sînt mai potrivită vieţii de-aici, Victoria. Ca şi tine, adăugă.

Mary Rose îi ignoră ultimul comentariu.

– O să-mi lipseşti.

Eleanor se încruntă.

– Să-ţi lipsesc? Doar nu pleci nicăieri şi vom rămîne mereu prietene. Ştii că sînt acceptată între prietenii tăi numai pentru cine eşti tu? Doar eşti milady Victoria, pentru numele lui Dumnezeu! Priveşte-te în oglindă. Ai devenit cu adevărat fiica tatălui tău. Nimeni n-ar putea ghici că n-ai crescut aici. Sînt mîndră de tine, ca şi mătuşa ta.

Te iubeşte din toată inima. Acum trebuie că plec. Am o grămadă de treburi, din pricina mutatului.

Mary Rose îşi privi prietena urcînd grăbită scările. Tocmai atunci intră Edward.

– Pot să discut ceva cu tine? În particular, adăugă ea. Vreau să ştiu ceva. Mătuşa mea Lillian îmi ascunde scrisorile primite de acasă?

Edward păli.

– Nu, lady Victoria.

Ea dădu din cap, şi se întoarse, dar se opri brusc cînd îl auzi pe Edward.

– Toţi vă doresc binele, milady, în special lordul Elliott.

Se întoarse încet.

– Deci tatăl meu mi le-a luat, nu-i aşa? Credeam că e vorba de mătuşa mea, şopti ea. Nu ştiu de ce, dar nu l-am crezut niciodată în stare să... De cînd se întîmplă acest lucru?

– De la început, răspunse Edward, cu ochii în pămînt.

– Şi scrisorile pe care le-am trimis fraţilor mei? Au avut aceeaşi soartă?

Edward privi în jur, să se asigure că nu-l auzea nimeni, apoi zise:

– Da. Dar v-aţi dat seama deja de asta. Tatăl dumneavoastră n-a făcut decît să urmeze sfaturile doctorilor, milady. A fost foarte fericit cînd a văzut că nu le mai scrieţi oamenilor acelora. L-am auzit spunîndu-i cumnatului său că fusese sfătuit bine. Că vă desprindeţi de trecut.

– Aşa l-au sfătuit medicii?

– Aşa cred, lady Victoria.

Se părea că personalul cunoştea mai multe despre dedesubturile acelei familii decît lăsa să se înţeleagă. De-aici încolo, trebuia să- l întrebe pe Edward, cînd voia să afle ceva. Era sigură că-i va spune adevărul.

Era prea necăjită ca să mai continue discuţia. Îi mulţumi din nou şi urcă în dormitorul ei.

Tatăl ei crezuse că se desprinsese de trecut şi de fraţii ei.

Dar ea nu-i uitase şi nu încetase să le scrie. Îşi dăduse seama că cineva îi intercepta scrisorile, cînd Adam o întrebase, într-una din scrisori, de ce nu le scria. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru Ann Marie.

Era atît de furioasă, că nu putea gîndi coerent. Ştia că trebuia să depăşească această stare, înainte de a încerca să discute cu tatăl ei, să afle ce-i determinase acest gest crud.

După o oră de chibzuinţă, hotărî să nu deschidă deloc discuţia. Avea să-i spună că nu-i dorise decît binele, şi, dacă mai auzea o dată acest lucru, avea să înceapă să ţipe.

Nici măcar o baie fierbinte nu-i calmă nervii. Se îmbrăcă cu cămaşa de noapte şi-şi căută medalionul. Îşi ţinea comoara într-o casetă bogat ornată, din Orient, pe măsuţa de toaletă.

Dar cutia era goală. Mary Rose nu intră în panică, cel puţin nu imediat.

Începu să se uite în jur, prin cameră. Îşi amintea că-şi dăduse jos lanţul de dimineaţă, după ce se ridicase din pat. Da, era sigură de asta. Şi îl punea întotdeauna în casetă, la loc sigur.

Dar medalionul dispăruse.

O oră mai tîrziu, tot nu-l găsise. Cînd sosi Harrison o găsi îngenuncheată, uitîndu-se sub pat.

El se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, şi spuse că, dacă nu putea să doarmă puţin, avea să clacheze.

Era încă bulversat de informaţiile privindu-l pe MacPherson.

Era înfuriat, pentru că ajunsese aproape de deznodămînt, dar nu mai putea continua, din cauza epuizării.

Se înfrînă, însă.

Era prea obosit ca să poată adormi imediat, aşa că se hotărî să-i spună lui Mary Rose ce aflase.

– L-am găsit, iubito! îi strigă.

Ea se ridică repede.

– Unde e? L-am căutat peste tot. Oh, Doamne, îți mulțumesc! Credeam că l-am pierdut.

Harrison îi sesiză panica din glas şi o privi mai atent. Îi dăduseră lacrimile.

– Cred că nu discutăm despre acelaşi lucru. Voiam să-ți spun că am descoperit discrepanța pe care o căutam. Ce-ai pierdut?

– Medalionul, strigă ea. A dispărut.

– O să-l găsim noi. Te ajut eu să-l cauți. Lasă-mă numai să mă odihnesc puțin.

– Dacă a fost aruncat?

El căscă şi se frecă la ochi.

– Sînt sigur că nu. Vino să mă săruți.

– Ştii cît de important e medalionul pentru mine. Cred că mi l-au luat. N-o să-i iert niciodată dacă au făcut-o. Niciodată.

Începuse să strige. Harrison se îndreptă în scaun şi se încruntă.

– După un somn bun...

– Trebuie să-l găsesc înainte să merg la culcare.

– Haide, liniştește-te. Nu ți l-a luat nimeni. Pur şi simplu l-ai rătăcit. Asta-i tot.

– De unde ştii tu că nu l-au luat? Nu eşti niciodată aici, să vezi ce se întîmplă.

– Am fost ocupat, ripostă el. Voiam să-ți spun...

Se opri. Nu era momentul potrivit să-i povestească despre MacPherson. Mary Rose era atît de necăjită, că n-ar fi ascultat nici un cuvînt.

– Ai putea fi mai înțelegătoare, adăugă el.

Ea se ridică brusc. Îşi încleştase pumnii, de furie. Nu mai putea suporta. Îndurase prea multe în ultimele luni.

– Înțelegătoare? Cînd ei mă mint în față? Tatăl meu îmi fură scrisorile, înainte să le pot expedia, iar eu trebuie să fiu înțelegătoare? Cît să mai am răbdare, Harrison? Pentru totdeauna? Cînd nu lucrezi zi şi noapte, cauți dovezi care să-l înfunde pe MacPherson. Oh, ce

ruşine! Am folosit un alt cuvînt pe care rudele mele îl găsesc necuviincios.

– Ce tot spui acolo? Cine e necuviincios?

Ea nu-i răspunse. Oricum n-o înţelegea. Nimeni n-o înţelegea. Îi întoarse spatele soţului ei, şi privi în noapte.

– Te iubesc cu toţii, o asigură el, pe un ton mult mai calm.

Ea se întoarse iar spre el.

– Nu, nu mă iubesc pe mine, ci pe femeia pe care vor s-o creeze. Ştii ce mi-a spus mătuşa Barbara? Să mă consider o pînză albă şi să le las pe ele să creeze o capodoperă. Nu mă iubesc. Cum ar putea? Nici nu mă cunosc. Le place ideea de a o avea din nou pe Victoria lîngă ei şi încearcă să se prefacă că am trăit aici toată viaţa mea. Cum rămîne cu tine, Harrison? Mă iubeşti pe mine, sau creaţia lor?

El se ridică în picioare. Dacă ea voia să se certe, ei bine, el n-avea să-i facă pe plac.

– Te iubesc, tună el.

Dar controversa nu se sfîrşi aici.

Au început să-şi adreseze cuvinte neplăcute, dar nu de neiertat, iar cînd Mary Rose îşi dădu seama că avea să înceapă din nou să plîngă, îi arătă uşa şi-i ceru să plece.

Aşa a şi făcut. Ea a plîns pînă cînd a adormit şi a fost trezită de rugăminţile fierbinţi de a fi iertat alte soţului ei.

– Îmi pare rău, iubito. Îmi pare rău, repetă el.

Ea crezu că putea să-l ierte, în orice condiţii. Îl iubea şi era dispusă să facă orice ca să-şi apere căsnicia.

Au făcut dragoste, căutînd disperaţi alinare, iar cînd erau pe punctul de a adormi, el o auzi spunînd:

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Victoria.

Dumnezeule, îi spusese Victoria! Două zile mai tîrziu, ea pleca acasă.

14 august 1874

Dragă Mama Rose,

Trebuie să-mi petrec toată după-amiaza în camera mea, ca pedeapsă că nu m-am purtat ca o lady, azi. I-am dat lui Tommy Bonnersmith un pumn în nas, de i-a dat sîngele. Dar a meritat-o, Mama. Cole mă luase cu el la Blue Belle şi tocmai ieşisem din magazin cînd Tommy m-a luat în braţe şi şi-a lipit buzele umede de ale mele.

Nu i-am spus lui Cole ce mi-a făcut Tommy. El a ieşit repede, l-a văzut pe Tommy trîntit la pămînt, cu nasul însîngerat şi plîngînd ca un copil. L-ar fi împuşcat pe Tommy, dac-ar fi ştiut ce s-a întîmplat şi nu vreau să mai împuşte pe nimeni. Are şi aşa o reputaţie destul de proastă.

Dar nu mi-e jenă de puterea mea. Adam şi Cole mi-au spus mereu că nu trebuie să le permit prea multe bărbaţilor. Iar Tommy tocmai asta făcea, nu?

Te-am dezamăgit?

Fiica ta iubitoare,
Mary Rose

22

Harrison s-a întors în casa lordului Elliott chiar în ziua în care vaporul lui Mary Rose pornea spre America. El nu ştia, bineînţeles, că ea plecase. Nimeni nu ştia.

Intră în birou, unde Elliott împreună cu asistentul său studiau nişte hîrtii.

– Unde e soţia mea?

Elliott îşi ridică privirile şi-i zîmbi lui Harrison.

– A plecat la cumpărături, împreună cu camerista.

– Ne scuzi, te rog, MacPherson? zise Harrison, încleştîndu-şi palmele la spate şi străduindu-se să rămînă calm, deşi îi venea să-l ia de gît şi să-l trimită la naiba.

– N-ai vrea să porunceşti să ne aducă cîte un ceai, în timp ce eu discut cu ginerele meu?

MacPherson făcu o plecăciune în faţa stăpînului său şi părăsi încăperea. Harrison închise uşile în urma lui.

– Nu cred că ne aude cineva, Harrison. Toţi sînt plecaţi, iar servitorii sînt ocupaţi cu împachetatul. S-a întîmplat ceva, nu-i aşa? Îmi dau seama după privirea ta.

– Autorităţile sînt în hol, aşteptînd. Îl vor aresta pe

MacPherson şi sper că-l vor face să mărturisească totul. Am suficiente dovezi să-l condamne. El este cel care a plănuit răpirea lui Mary Rose.

Elliott lăsă să-i scape hîrtiile pe care le ţinea în mînă. Nu părea să poată accepta acest lucru.

– George... George a luat-o pe Victoria de lîngă mine? Nu, nu se poate. A fost şi el cercetat şi nimeni n-a găsit nici cea mai mică legătură între el şi dispariţia fiicei mele. Iar acum tu...

– Douglas l-a văzut coborînd din trăsură şi dîndu-i coşul unei femei.

– Douglas? Cine e Douglas?

Harrison a fost descumpănit de întrebare. Dumnezeule, Elliott nici nu ştia numele fraţilor ei!

– Unul din cei care-au crescut-o. De fapt, unul din fraţii ei. Ar fi mai bine să vă obişnuiţi cu acest lucru, înainte să nu fie prea tîrziu.

– Şi ce-ai descoperit? întrebă Elliott, încă mirat de comentariul lui Harrison.

– Ai făcut donaţii unui orfelinat care nu există. Acesta exista, în vremea-n care-a fost răpită Victoria, dar a fost închis cu mult timp în urmă. Mă îndoiesc că banii au intrat în alte buzunare decît în ale lui MacPherson.

– Dar frauda şi răpirea sînt diferite...

– MacPherson a stat în spatele amîndurora, sir. N-am nici cea mai mică îndoială.

Elliott era distrus. Încercă, disperat, să-şi revină.

– Lasă-mă un minut, fiule, te rog, şopti.

Harrison se aşeză lîngă el şi-i puse o mînă pe umăr. Nu scoase nici un cuvînt, ci aşteaptă în tăcere.

Cînd Elliott şi-a revenit, a vrut să ştie cît mai multe:

– Începe cu începutul. Vreau să aflu tot.

– Ştim că MacPherson a scos o sumă mare dintr-unul din conturi, cu o zi înainte de răpire. A luat-o pe Victoria, tîrziu în noapte, şi i-a dus-o doicii. Cred că banii erau pentru ca ea şi copilul să se poată întreţine pînă ce el îţi smulgea cît mai mulţi bani. Filele rupte din *Biblie* urmau

probabil să fie folosite drept dovadă că o avea pe fiica ta în mîinile lui.

– Dar ce s-a întîmplat? N-am primit nici o cerere de răscumpărare... ci numai acel prim bilet...

– MacPherson s-a speriat. Douglas mi-a spus că femeia nu voia să ia coşul. Tot clătina din cap. S-a răzgîndit însă cînd a primit plicul cu bani.

– Apoi?

– După ce-a plecat MacPherson, doica a intrat pe prima alee şi a aruncat-o pe Victoria pe un morman de gunoi. Apoi a fugit.

– Poţi dovedi toate astea, Harrison?

– Pot dovedi frauda, iar Douglas e absolut sigur că-l poate recunoaşte pe făptaş. Eu nu sînt prea sigur, dar cred că MacPherson poate fi convins să vorbească.

– Dacă n-ar fi fost doica, fiica mi-ar fi fost înapoiată? Nu... bineînţeles că nu. Ar fi omorît-o, nu-i aşa?

– Probabil, zise Harrison.

Elliott tremura de furie.

– În toţi anii aceştia, monstrul a stat lîngă mine, calm, ca şi cum...

Nu mai putea continua. Harrison dădu din cap, înţelegător.

– A fost inteligent, sir. Cred c-a intrat în panică cînd doica şi copilul au dispărut. Dar nu s-a dat de gol. Cum să controleze mai bine investigaţia, decît conducînd-o? Atîta timp cît continua să lucreze pentru dumneata, totul era în regulă.

Elliott se ridică brusc.

– O să mă duc la el şi o să...

Harrison îl opri.

– Nu te duci nicăieri. L-au luat deja. Ştiu ce vrei, dar nu-l poţi omorî.

Îl ajută să se aşeze şi rămase cu el, pînă cînd acesta se linişti. Harrison ar fi vrut să-i vorbească despre planurile lui de viitor, dar ştia că nu era momentul. Trebuia să mai aştepte.

Urcă în dormitor, să fie singur, să se gîndească la ce avea să-i spună soției lui.

Trebuia să-şi găsească cele mai potrivite cuvinte, iar dacă trebuia să-i cadă în genunchi şi să-i ceară iertare, avea s-o facă şi pe asta.

Pe birou îl aştepta însă un bilet. Îngheță cînd îl văzu. Aproape că-i era teamă să-l atingă.

Îl citi de trei ori înainte să poată reacționa. N-avea însă pe cine da vina, decît pe el însuşi. Iar acum era prea tîrziu.

O pierduse.

Harrison n-avea nici cea mai mică idee cît timp rămăsese nemişcat, ținînd biletul în mînă.

Nu ştia decît că era deja întuneric cînd l-a auzit pe Edward bătîndu-i în uşă şi cerîndu-i să coboare. Lordul Elliott avea nevoie de el.

Elliott stătea în fața şemineului. Se uita la biletul pe care-l ținea în mîini.

– Soția mea şi-a luat la revedere?

– Avea totul, şopti Elliott. De ce nu era fericită? Ştiai că plănuia această plecare? Nu înțeleg, Harrison. Zise aici că... stai să-ți citesc: *Te iubesc, tată, şi cred că, dacă ai fi ajuns să mă cunoşti, m-ai fi iubit şi tu.* Dar o iubesc!

– Aşa este, dar din clipa în care-ai luat-o în brațe şi i-ai urat bun-venit, ai încercat s-o schimbi. Cred c-ar trebui să te aşezi. O să-ți povestesc totul despre fiica ta. Şi voi începe cu Corrie. Corrie nebuna, adăugă el. N-ai mai auzit pînă acum de ea, nu-i aşa? Pentru că nimeni n-a vrut s-o asculte. Dar m-am hotărît să te fac să înțelegi, măcar acum.

Îi povesti despre prietenia dintre cele două femei. Elliott păli cînd îi auzi descrierea, apoi îi dădură lacrimile cînd auzi cum Corrie o mîngîiase pe Mary Rose.

– N-ați vrut deloc s-o acceptați aşa cum era, nu-i aşa? Dar oamenii aceia sînt familia ei. Fiica ta cîntă la pian şi vorbeşte fluent franceza. Ar trebuit să fiți cu toții mîndri de ea.

Era prea tîrziu ca planurile lui Harrison să mai poată fi puse în aplicare, aşa că rămase cu Elliott aproape toată noaptea, povestindu-i tot ce ştia despre trecutul ei.

Lillian a încercat să asiste şi ea, dar a fost alungată de tonul aspru al fratelui ei.

– Iubirea unui tată ar trebui să fie necondiţionată, şopti Elliott. Dar eu...

Nu mai putea să continue. Începu să plîngă şi-şi îngropă faţa în palme. Harrison îi întinse batista lui.

– Stătea în fiecare dimineaţă cu mine şi mă asculta povestindu-i despre familia mea. Nu-mi vorbea niciodată despre prietenii ei.

– N-o lăsai.

Elliott îşi lăsă privirile în pămînt.

– E adevărat. Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut?

Harrison era epuizat, atît fizic cît şi emoţional. Nu-i putea deci oferi lui Elliott compasiunea de care avea nevoie, acum.

– Demisionez.

– Ce faci?

– Demisionez. Am terminat tot ce mi-ai dat de făcut. A fost ceva deliberat, nu-i aşa? Voiai să fii singur cu fiica ta, aşa că eu trebuia să alerg de colo-colo prin ţară. Nu te învinuiesc. Voiam să-mi răscumpăr datoria faţă de tine, aşa că m-am lăsat purtat de val. Dar s-a terminat. Mă duc sus, să împachetez.

– Unde te duci?

Harrison nu-i răspunse decît cînd ajunse la uşă.

– Acasă.

Adam Clayborne urma să fie judecat pentru crimă. Harrison află despre această atrocitate cînd ajunse la tîrgul de vite.

Voise să cumpere o căruţă şi doi cai, ca să-şi care lucrurile pînă în Blue Belle, dar odată ce bătrînul care avea de vînzare animalele a început să-i spună ce se întîmpla, Harrison şi-a schimbat total planurile.

– Da, domnule, o să asistăm la o spînzurătoare. Doi băieți bine îmbrăcați, veniți din sud, au adus cu ei și un avocat. I-am auzit spunînd că vor ca judecătorul Burns să li-l predea lor pe Adam, ca să-l judece acolo, la ei, dar nu cred că judecătorul o să fie de acord. Mîine o să se hotărască totul. Oamenii se pregătesc în Blue Belle, ai zice că e sărbătoare. Unii or să iasă la picnic, alții or să ovaționeze, iar femeile vor plînge. Oricum, dansul nu va începe decît la asfințit. Să nu ratezi nici tu.

Harrison auzise destule. Cumpără repede un cal, îi dădu douăzeci de dolari bătrînului și-i spuse să pună pe cineva să-i încarce și să-i aducă lucrurile.

Tocmai înșeua calul cînd bătrînul spuse:

– Nu-i nevoie să te grăbești așa. Ai timp. N-or să plece decît peste cîteva ore. O să-ți aduc chiar eu lucrurile. Nu-mi strică deloc douăzeci de dolari.

– Dar Adam Clayborne e nevinovat, zise Harrison urcînd în șa.

– N-are importanță. E negru, iar cei doi care-l acuză sînt albi. Clayborne o să fie spînzurat mai mult ca sigur.

Dar bătrînul vorbea în vînt. Harrison era deja departe. N-avea nici cea mai mică idee cum să-l salveze pe Adam, dar va găsi ceva. Legal sau nu.

Harrison nici nu voia să se gîndească la cum se simțea Mary Rose.

Se concentră asupra lui Adam.

Știuse că Adam ascundea ceva din trecutul lui, dar nu-i spusese niciodată ce anume.

Crimă? Nu și-l imagina pe acest bărbat blînd ucigînd pe cineva. Cu toate că Harrison nu obișnuia să se roage, îl invocă pe Dumnezeu, fiindcă era prea înfricoșat.

„Nu lăsa să fie prea tîrziu, Doamne! Să nu ajung prea tîrziu."

Audierea s-a ținut într-o magazie goală, față în față cu magazinul lui Morrison. Încăperea era plină pînă la refuz.

Mary Rose stătea la masă, lîngă fratele ei. Travis era aşezat în colţul opus.

Douglas şi Cole erau amîndoi afară. Nu le fusese permis să intre în sală, pentru că judecătorul se temea ca situaţia să nu-i scape de sub control.

Acuzatorii lui Adam stăteau la o altă masă. Erau trei. Un avocat şi două reptile dezgustătoare, care-şi ziceau fiii Livoniei. Mary Rose nu suporta să-i privească măcar.

Judecătorul Burns bătea cu ciocănelul în masă, cerîndu-le spectatorilor să tacă naibii din gură.

Mary Rose era atît de năucită, că abia dacă auzea ce spunea Burns. Toată lumea din Blur Belle se întorsese împotriva fratelui ei, transformîndu-se din cunoştinţe zîmbitoare în răzbunători furioşi.

Adam îi ajutase pe majoritatea celor care se aflau acum în sală. Dar blîndeţea şi generozitatea lui Adam fuseseră acum complet uitate.

Era negru, iar cel pe care se presupunea că-l omorîse fusese alb. Adam era deci vinovat, indiferent de circunstanţe. Iar ei erau în stare să-l scoată afară din sală şi să-l răstignească.

Mary Rose nu ştia cum să oprească totul. Adam era stoic şi demn.

Chiar dacă ştia ce avea să i se întîmple, pe faţa lui nu se citea decît curiozitate.

Judecătorul bătu din nou cu ciocănelul în masă. Era pregătit să rostească decizia de a-l trimite pe Adam în sud.

– M-am uitat din nou pe acte. Par să fie în regulă.

Avocatul pe care fiii Livoniei îl aduseseră cu ei se ridică grăbit. Se numea Floyd Manning şi cînd i se prezentă judecătorului nu uită să menţioneze că familia lui trăia în Carolina de Sud de mai bine de o sută de ani. Părea să creadă că, astfel, era mai îndreptăţit.

– Bineînţeles că sînt în regulă, zise Manning. Îl putem lua acum pe Clayborne cu noi? Nu vrem decît să respectăm litera legii.

Se auzi un freamăt. Coioții voiau sînge.

– Nu-i lăsa să-i ia, domnule judecător, strigă cineva, din spate. Nu e drept. Mă aşteaptă familia afară. Le-am promis că...

– Taci dracului, se răsti judecătorul. Voiam să-şi spun, domnule Manning, că există o singură problemă. Legea e lege, dar, ca să-ți spun drept, aici eu sînt legea. Toată lumea face numai ce spun eu, iar eu spun că Adam Clayborne nu va fi dus nicăieri. Dacă vreți să fie spînzurat, trebuie să aşteptați să vedeți dacă va fi sau nu găsit vinovat.

– Dar în Carolina de Sud... începu Manning.

– Nu sîntem în Carolina de Sud, se auzi o voce. Haideți, judecați-l acum. E deja ora prînzului.

Mary Rose îşi plecă privirile. Încerca cu disperare să nu plîngă. Furia o făcea să tremure. Cînd avea să se termine oare acest coşmar? Frații ei speraseră ca judecătorul să-l încredințeze pe Adam sudiştilor. Plănuiseră deja să-l răpească, cînd aveau să părăsească oraşul, şi să-l ascundă în munți, pînă cînd puteau să pună la punct o strategie.

Mulțimea aştepta ca judecătorul să le spună că Adam va fi judecat acolo, atunci. Burns n-avea însă de gînd să piardă controlul situației. Scoase pistolul. Voia să tragă cîteva gloanțe în tavan, să le atragă atenția tuturor.

Dar tactica se dovedi inutilă. Burns îl zări pe Harrison croindu- şi drum prin mulțime.

Mary Rose observă că se lăsase linişte şi-şi încleştă pumnii. Ce se mai întîmpla oare? Îi aduceau şi pe Douglas şi pe Cole? Îi era teamă şi să privească.

Harrison trecu pe lîngă ea. Nu o privi, nici pe ea, nici pe frații ei, ci se apropie de masa la care stătea judecătorul Burns.

– Am de lămurit ceva.

Ea-şi ridică privirile. Clipi. El nu dispăru, însă. Harrison? Harrison era în Blue Belle? Nu mai înțelegea nimic.

– Spune despre ce e vorba, porunci judecătorul.

– Mă numesc Harrison Stanford MacDonald...

Burns nu-l lăsă să continue.

– De ce mai spui cum te cheamă? Doar ştiu cine eşti.

– Pentru dosar, domnule judecător.

– Ce dosar? Noi nu ţinem nici un fel de dosare. Spune-mi despre ce e vorba, repetă.

– Îl reprezint pe Adam Clayborne.

Ochii judecătorului se însufleţiră.

– Chiar aşa?

– Da, domnule judecător.

– Atunci ai face bine să treci aici şi să-l reprezinţi. Sîntem pe cale să-l judecăm pentru crimă.

– Oare omul acesta n-are dreptul la un proces drept? întrebă Harrison.

– Ba are, bineînţeles.

– Atunci solicit timp să mă sfătuiesc cu clientul meu.

– Cît timp?

– O lună.

Se auzi un murmur de nemulţumire. Judecătorul îşi flutură pistolul prin aer.

– Nu pot să aştept atît, Harrison.

– Dar am nevoie de timp suficient să-mi pregătesc cazul.

– Şi unde să-l ţinem în tot acest timp?

– Va trebui să-l eliberaţi. Îl iau în custodia mea.

– O să fugă. Negroteiul o s-o şteargă, o să vedeţi.

Judecătorul Burns se dădu într-o parte, să se uite după Harrison.

– Tocmai tu, Bickley, îmi tulburi şedinţa? Jur pe Dumnezeu că-ţi trag un glonţ în fund dacă nu taci naibii din gură. Ai două săptămîni la dispoziţie să te pregăteşti, Harrison. Eşti dispus să pui bani la bătaie, în eventualitatea că Adam ar fugi.

– Tot ce am.

– O sută de dolari ar fi de ajuns, pentru moment. Poţi să plăteşti restul în două săptămîni, dacă fuge, bineînţeles.

– Da, domnule judecător.

Burns bătu din nou cu ciocănelul.

– Adam va fi arestat la domiciliu, pînă la proces. Oricui nu-i convine decizia mea, poate să vegheze de-a lungul liniei care mărgineşte proprietatea familiei Clayborne. Aţi auzit cu toţii ce-am spus? Dacă vreunul dintre voi pune piciorul pe proprietatea lor, au dreptul să vă împuşte. Procesul se va ţine peste două săptămîni. Curtea se retrage. Ai ceva de lucru, Harrison, zise el, cu voce joasă. Am un dosar plin cu dovezi împotriva lui Adam. Poţi să te uiţi la el, pînă plec la pescuit. Voi fi la Belle acasă pînă duminica viitoare. Adu-mi acolo şi suta de dolari.

Floyd Manning trecu pe lîngă Harrison.

– Ţii cu negroteii, îi şopti.

Judecătorul îl auzi.

– Nu mai ai ce căuta aici, Manning. Întoarce-te acasă. Mă ocup eu de proces. Voi alege personal juraţii.

Manning se încruntă.

– Băiatul ăsta nu merită un proces cinstit. El şi ai lui ar trebui spînzuraţi. Se înroşise. Era furios că procesul nu se desfăşurase după cum dorise el.

Judecătorul Burns îl privi pe Harrison.

– La cine te referi? La familia Clayborne, sau la cei din oraşul acesta?

– La familia Clayborne, bineînţeles. Şi mai ales la fata albă care locuieşte sub acelaşi acoperiş cu un negru. E o stricată.

– Ai ceva de spus, Harrison? îl întrebă judecătorul.

– Cît ar fi o acuzaţie de ultraj?

Ochii lui Burns, strălucira.

– Cinci dolari, date fiind condiţiile speciale.

Harrison băgă mîna în buzunar, scoase cinci dolari şi-i puse pe masă.

Ceea ce s-a întîmplat în continuare l-a surprins pe avocatul sudist. N-a avut timp să se apere. Harrison i-a tras un pumn în faţă.

Manning căzu la pământ, leşinat. Judecătorul s-a aplecat pe după masă, să se uite mai bine la el, apoi se întoarse spre Harrison, abţinîndu-se să nu zîmbească.

– Ei bine, asta-i premeditare. Te mai costă încă un dolar.

Harrison îi întinse banii, apoi se apropie de nevasta lui şi de fraţii acesteia.

– Vino încoace, Mary Rose. Pari al naibii de fericită să mă vezi.

Ea nu ezită. Se ridică repede şi ocoli masa. El o luă în braţe, se aplecă şi-i sărută sprînceana, apoi o strînse şi mai tare.

– Bine-ai venit, Harrison, îi şopti Adam.

– Cînd s-au întîmplat toate astea? îl întrebă Harrison.

– M-au trezit ieri. Şi iată-mă aici. Ai venit la timp. Dacă veneai peste o oră, ar fi fost prea tîrziu. Ar fi aşteptat pînă mîine, ca să mă spînzure, dar sentinţa odată pronunţată nu mai poate fi schimbată.

Ultimii dintre privitori părăseau încăperea. Douglas şi Cole dădură buzna înăuntru.

– Închideţi uşa, le strigă Harrison.

– Să plecăm naibii de-aici, mormăi Cole. Eşti bine, Adam?

– Da, îi răspunse acesta.

Harrison avea atîtea să-i spună lui Mary Rose, dar ştia că nu era momentul. Acum trebuiau să-l ducă pe Adam, teafăr, înapoi la fermă.

– Eu zic să fugim acum, spuse Cole.

– Or să ne împuşte în spate, dacă încercăm numai, zise Travis.

– Are dreptate, încuviinţă Douglas. Nu e momentul potrivit.

– Nu merg decît acasă, zise Adam, ridicîndu-se. Harrison, nu ştiu dacă să-ţi mulţumesc sau să-ţi dau una. Acum, datorită ţie, am două săptămîni la dispoziţie să mă gîndesc la senzaţia pe care ţi-o dă funia în jurul gîtului.

– N-ai prea multă încredere în avocatul tău, remarcă Harrison, sec.

– Am mare încredere în tine. Cu ceilalți semeni ai noştri am eu probleme. Eşti un om de onoare, Harrison, dar asta pare să fie o calitate rară în zilele noastre. I-am spus lui Mary Rose că te vei întoarce. Nu m-a crezut. Acum mă crezi, nu-i aşa?

Harrison rămăsese înmărmurit. Chiar crezuse că el va rămîne în Anglia? Chiar nu ştia că-i luase cu ea şi inima?

– Mergi cu noi, acasă, sau te duci la Belle, să te uiți prin dovezile acelea? îl întrebă Travis.

– Acasă, răspunse el. Vreau mai întîi să discut cu Adam.

Cînd ajunseră acasă, zise:

– Vreau să discutăm numai noi doi, în bibliotecă, Adam.

– Frații şi sora mea ştiu deja totul, replică Adam.

– Numai noi doi, repetă Harrison.

N-au fost deranjați de nimeni şi au rămas închişi acolo vreo două ore.

Harrison insită ca Adam să-i povestească tot ce-şi amintea din vremurile în care trăise pe plantație şi despre familia care-i stăpînea.

– Doamna Livonia se măritase cu Walter Adderley. Au avut doi fii. I-ai văzut pe amîndoi azi, la proces. Reginald e cel mai mic, e cu cîțiva ani mai tînăr ca mine. Lionel este fratele cel mare. E leit tată-său. Walter era un beţiv. O lua cam de pe la prînz, în fiecare zi, iar seara trebuia să-l ducă cineva în pat. Devenea foarte rău cînd se îmbăta, deci era rău cam tot timpul. Chiar şi cu soția lui. Cred că se întîmplase ceva între ei, cîndva, pentru că atunci cînd era beat nu suporta nici s-o vadă.

– O lovea?

– Da, cu pumnii. Nu erau o pereche prea potrivită. El avea peste un metru nouăzeci, iar ea era tare mărunțică. Şi pe mama mea o lovea. O însoțea peste tot pe Livonia,

şi deci se „bucura" de acelaşi tratament. Într-o vineri, pe la ora cinei, treceam pe lîngă casă cînd am auzit-o pe stăpîna Livonia ţipînd. Adderley le bătea pe amîndouă. M-am interpus între Livonia şi stăpînul meu, încercînd să-i abat atenţia, să-i atrag mînia asupra mea. Mamei mele îi curgea sînge din nas şi avea un ochi vînăt. Livonia arăta chiar mai rău. Încerca să se ridice şi aproape că reuşi, cînd el a lovit-o din nou. S-a prăbuşit iar la pămînt, implorîndu-l să înceteze. Atunci el a început să o lovească cu picioarele. Ea se ruga şi-l implora, Harrison. Apoi m-a rugat s-o ajut... şi aşa am făcut. L-am luat pe după talie şi l-am tras înapoi, în timp ce mama o ajuta pe Livonia să se ridice. Adderley parcă înnebunise. I-a spus Livoniei că o s-o omoare, s-a scuturat de mine şi a pornit-o din nou după ea. Atunci l-am lovit. Cred c-a murit chiar înainte de a cădea.

– Unde l-ai lovit?

– În bărbie.

– Nu în spate? Ai spus că se întorsese şi...

– Am fost mai rapid decît el. M-am interpus între el şi Livonia, ca s-o protejez şi l-am pocnit chiar cînd se pregătea s-o lovească.

– După asta ce s-a mai întîmplat?

– Stăpîna Livonia mi-a dat bani şi mi-a spus să fug. Ea şi mama aveau să declare autorităţilor că mă vînduseră. Cînd aceştia au venit, li s-a spus că se întîmplase un accident. Nici una n-a pomenit măcar numele meu. Toţi ştiau că Adderley era un beţiv. Au declarat „moarte accidentală".

– A mai văzut cineva ce s-a întîmplat?

– Nu.

– De ce-au venit tocmai acum fiii lui după tine? Ce dovezi au?

– Scrisorile pe care i le-am scris mamei mele. Ea le-a păstrat pe toate.

Harrison oftă.

– Dar n-a fost crimă, Adam.

– Eram sclav şi am ridicat mîna asupra stăpînului meu. L-am atins. Fiii lui ar fi în stare să mă omoare chiar şi pentru atît. Iar dacă doi albi mă acuză de crimă, ştim prea bine, amîndoi, că voi fi condamnat.

– Nu înainte de a fi luptat, îi promise Harrison. Vreau să te mai întreb ceva. Vrei să rămîi aici şi să lupți, sau ai de gînd să fugi?

– M-ai lăsa, dac-aş vrea să fug? Ai pus la bătaie tot ce ai, chezăşie că rămîn aici.

– Dar n-am pus în joc bunul meu cel mai de preț. O am încă pe Mary Rose, dacă mă mai vrea.

– Tu ce mă sfătuieşti?

– În inima mea, te consider fratele meu, Adam. Încă din ziua în care m-am însurat cu sora ta. N-aş vrea să ți se întîmple ceva rău. Ca avocat al tău, te sfătuiesc să rămîi aici şi să lupți.

– Deci fratele din tine ar vrea să fug, iar avocatul mă sfătuieşte să rămîn.

– Cam aşa ceva, încuviință Harrison. Vom vorbi acum despre ce vei spune la proces. Stai jos, Adam. Va fi o noapte lungă.

Cole le aduse o tavă cu bere, biscuiți şi brînză. De vreme ce nu i s-a cerut să plece, a rămas în bibliotecă, sprijinindu-se de birou.

Travis şi Douglas li s-au alăturat o oră mai tîrziu. Doar Mary Rose n-a venit. Se gîndea că Adam se va simți mai în largul ei dacă n-o vedea.

Gîndurile i se întorceau mereu la Harrison. Ce să facă, pentru numele lui Dumnezeu? Îi spusese „Victoria"? Pe cine iubea, oare? Nu-şi dăduse seama că-i frînsese inima cînd o strigase pe acel nume? De ce n-o putuse iubi aşa cum fusese?

Pe pernă o aştepta o floare. Nu un trandafir, ci o răscoagă de un roşu aprins.

Înțelese în sfîrşit că încerca el să-i reamintească: acea primă noapte a lor, în Anglia. Ştiuse că ei avea să-i fie greu acolo, că toți aveau să încerce s-o schimbe şi voia

să-i aducă aminte că o iubea aşa cum era. O accepta, cu calităţile şi defectele ei.

Ea era Rose a lui. Era copleşită. Cum de putuse să se îndoiască de el? Şi cum o să poată el s-o ierte, pentru că nu avusese încredere? Se aşeză pe marginea patului, strînse floarea la piept şi plînse.

– Floarea ar fi trebuit să te înveselească, nu să te întristeze.

Harrison stătea în prag. Părea obosit şi îngrijorat... şi vulnerabil.

– Mă iubeşti.

– Da.

– Îţi mulţumesc, şopti ea.

– Pentru că te iubesc?

– Pentru că nu te-ai simţit jignit de nesiguranţa mea. Ar trebui să-ţi cer iertare. În tot acest timp, ai aşteptat ca eu să înţeleg, nu-i aşa?

– Înţeleseseşi deja. Eu n-am făcut decît să-ţi aduc aminte.

– Mi-ai spus „Victoria".

– Da? Părea uimit.

– Mi-ai frînt inima.

Harrison închise uşa şi se apropie de ea.

– Te iubesc, Mary Rose MacDonald. Nu-mi pasă la care din nume răspunzi. Dacă vrei să-l schimbi o dată pe săptămînă, n-ai decît. Tu vei fi întotdeauna Rose a mea.

Ea lăsă floarea deoparte şi se ridică.

– Şi eu te iubesc. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Mă vei putea ierta vreodată?

– Ar fi trebuit să stau alături de tine. Ştiam prin ce treceai şi ar fi trebuit să renunţ mai demult să lucrez pentru tatăl tău. Mă vei putea ierta?

– Ai demisionat? şopti ea.

– N-ai făcut vreo nebunie cînd te-ai întors aici, nu-i aşa?

– Ce nebunie?

– Vreun divorţ. Am auzit că se obţin repede pe-aici.

– Nu-ți răspund pînă nu mă săruți.

– Mă mai însor o dată cu tine dac-ai divorțat. Vorbesc serios, Mary Rose.

O luă în brațe şi o sărută cu tandrețe.

– De ce-ai aşteptat atît pînă să vii?

– Dacă te-ai fi uitat în urmă, cînd te-ai îmbarcat, ai fi putut chiar să-mi faci cu mîna, iubito, exageră el. Am venit cît de repede-am putut. Lasă-mă să te mai sărut.

Cînd s-au desprins din îmbrățişare, tremurau amîndoi de dorință.

– Nu-i chiar aşa de uşor să divorțezi nici aici. Ai citit prea multe romane, Harrison. Şi nu, n-am divorțat de tine. Ne-am căsătorit pentru totdeauna, ai uitat? Ne întoarcem în Anglia? Merg oriunde, numai să fim împreună.

El era copleşit. Mary Rose era gata să renunțe la paradisul ei, numai pentru că-l iubea.

– Nu ne mai întoarcem. Vom locui aici. O să cumpăr nişte pămînt pe-aici pe-aproape şi ne vom construi o casă.

Ea începu din nou să plîngă.

Erau lacrimi de bucurie, îl asigură. Au făcut dragoste şi a fost perfect, exact cum îşi amintea el.

Nu s-a putut dezlipi mult timp de lîngă ea. Cînd s-a dat în sfîrşit deoparte, a privit-o în ochii ei frumoşi.

– A fost bine, nu-i aşa?

– Mai mult decît bine.

– M-am purtat ca un animal în călduri.

Ea rîse.

– Şi eu la fel. Dar amintirea celor întîmplate e pe cale să se şteargă. Crezi c-ai putea s-o reîmprospătezi?

– Mă omori, Mary Rose.

Şi aproape c-a făcut-o.

Harrison a adormit o oră mai tîrziu, convins că murise, dar fericit.

2 ianuarie 1876

Dragă Mama,

Azi este cea de şaisprezecea aniversare a mea şi mi s-a dat voie în sfîrşit să port medalionul. De cînd aşteptam clipa asta! Îţi mulţumesc, Mama, pentru această comoară. O voi preţui mereu. Adam spune că Dumnezeu ne-a ocrotit, pe toţi, din ziua în care m-au găsit pe alee. Are dreptate, Mama. Mi-a dăruit patru fraţi, care să mă iubească şi să mă protejeze şi mi te-a dăruit pe tine.

Am economisit deja jumătate din banii care-mi trebuie pentru călătoria spre Carolina. Dacă toate merg bine, la anul vin să stau cu tine. E visul meu, Mama. Te rog să mă laşi, s-o fac. Vreau atît de mult să te îmbrăţişez!

Fiica ta,
Mary Rose

23

Mary Rose îl trezi pe Harrison pe la unu noaptea, cînd încerca să coboare din pat.

– Unde te duci? o întrebă, somnoros.

– Jos. Sînt moartă de foame. N-am vrut să te trezesc. Culcă-te la loc.

Dar şi lui Harrison îi era foame. Îşi trase pantalonii pe el, se încălţă cu papucii şi începu să se învîrtă prin cameră, mormăind.

– Şşt, şopti ea. Să nu-i deranjăm pe fraţii mei.

Era însă prea tîrziu. Harrison reuşise să-i trezească pe toţi.

Cole a fost primul care li s-a alăturat la masa din bucătărie. Mary Rose tăia brînza, stînd pe genunchii lui Harrison.

Sări şi se aşeză pe scaunul ei cînd intră fratele ei.

– Nu puteam să dorm, le explică el. Îl privi cu atenţie pe Harrison. O să rezolvi toate astea?

– Nu-ţi pot da garanţii, Cole.

– Atunci ajută-mă să-l conving pe Adam să fugă.

– Nu pot să fac asta. Hotărîrea trebuie să-i aparţină. Sprijinindu-l, Cole. Şi el ar face la fel, pentru tine.

Cole clătină din cap.

– N-ar putea să stea aşa şi să mă vadă cum mor. Îţi spun acum şi aici. Dacă va fi condamnat, o să-l scap.

Mary Rose nu mai avea deloc poftă de mîncare.

Frica îi strînsese parcă stomacul.

– Cred că trebuie să avem încredere în Harrison. Va face tot ce-i va sta în putinţă să-l salveze pe Adam.

Harrison o luă de mînă.

– Nu pot face minuni, dar îţi mulţumesc pentru încredere.

– La dracu' cu încrederea, murmură Cole.

Douglas intră chiar la timp să audă remarca fratelui său. Îşi pusese pantalonii şi un pulover. Se încheiase greşit la nasturi. Mary Rose zîmbi cînd îl văzu.

– Te-ai gîndit la vreun plan? îl întrebă Douglas pe Harrison.

– Voi trimite mîine o telegramă la avocatul din St. Louis cu care-am mai lucrat. Poate că cunoaşte vreun avocat în Carolina de Sud. Oricum voi găsi unul, chiar de-ar fi să mă duc personal acolo.

– Cu ce scop?

– Să obţin mărturii sub jurămînt de la Rose şi de la Livonia. Nu avem însă prea mult timp la dispoziţie.

– La ce folosesc acele mărturii? întrebă Douglas.

– Vor confirma spusele lui Adam. Pînă acum sînt două mărturii contra uneia. Vreau să echilibrăm situaţia. Sper ca Livonia să coopereze. S-ar putea să fie prea speriată.

– Adam n-o să fie de acord cu asta. Ştie ce va păţi femeia cînd fiii ei se vor întoarce acasă.

Harrison nu comentă. Avea de gînd să facă tot ce era necesar pentru ca Adam să aibă parte de un proces corect.

– Hai să discutăm despre altceva. O necăjim pe Mary Rose.

– Ba nu.

– Nu mănînci deloc.

Ea ridică din umeri.

– Despre ce-ați vrea să vorbim?

– Ce s-a întîmplat după ce-a părăsit Londra? interveni. Au spus că e nerecunoscătoare?

Mary Rose nu-şi ridică ochii din farfurie.

– L-am rănit pe tatăl meu, nu-i aşa?

– Da, zise Harrison.

– Aş fi vrut ca el să fi înțeles, şopti ea.

– A avut suficient timp să încerce, iubito. Dar nu ți-a dar nici o şansă. Cred însă că i-am explicat eu totul. Părea să fi înțeles, cînd am terminat. Dar nu sînt prea sigur.

– De ce n-au plăcut-o? întrebă Cole.

– Ei o voiau pe Victoria. Nici unul din ei nu putea accepta ideea că Mary Rose nu fusese o victimă, în toți aceşti ani. Şi n-au vrut să-şi facă timp s-o cunoască. Erau ocupați în a crea o altă persoană. Totul era o nebunie. Aveau această imagine, a ce ar fi devenit ea, şi încercau s-o modeleze, să copieze acea imagine.

– Capodopera lor, zise Mary Rose.

– De ce nu i-ai dat una mătuşii tale cînd ți-a spus să te consideri o pînză albă? o întrebă Harrison.

N-ar fi putut să facă un gest atît de scandalos. Pufni în rîs numai gîndindu-se la asta.

– Şi mătuşa Barbara mi-a sugerat acelaşi lucru. N-aş fi putut. Nu-mi voia decît binele.

– O s-o iei înapoi în Anglia, să mai încercați o dată, Harrison? îl întrebă Douglas.

– Nu.

Frații zîmbiră. Au mai rămas vreo jumătate de oră, de vorbă. Discuția s-a întors inevitabil la Adam.

– Cum putem să-l ajutăm?

– Puteți face destule. Cînd vom intra în sala de judecată, nu vreau ca Mary Rose să stea lîngă Adam. Cole va sta în dreapta lui, iar eu voi sta în dreapta lui. Travis

şi Douglas o vor încadra pe Mary Rose, în primul rînd din spatele mesei.

– De ce nu pot sta lîngă Adam?

– Vreau să stai cît mai departe de el, îi răspunse sec. Dacă-l ţii de mînă, sau îl baţi pe umăr, toţi vor vedea doar o femeie albă atingînd un negru. Nu luptăm numai împotriva unei acuzaţii de crimă, ci şi împotriva prejudecăţilor.

– Dar de ce l-ai ales pe Cole să stea lîngă Adam, şi nu pe Travis sau pe mine?

– În scopuri de intimidare. Oamenii vor deveni nervoşi. Cole se va uita fix la cei doisprezece juraţi şi se va preface că le înregistrează fiecare reacţie. Vreau ca ei să se gîndească dacă vor mai supravieţui mîniei lui Cole, dacă prejudecăţile le vor umbri decizia.

– Joci murdar, zise Cole. Îmi place.

– Vreau să ţineţi minte că tot ce discutăm rămîne numai între noi. Ne-am înţeles?

Mary Rose căscă. Harrison o duse imediat în dormitor.

– Am o surpriză pentru tine. Stai jos şi închide ochii.

Ea făcu ce i se ceruse. Îl simţi dîndu-i părul deoparte, apoi ceva rece, pe gît.

Ştiu ce era înainte să deschidă ochii.

– Medalionul de la Mama, strigă. Unde l-ai...

– Între saltea şi tăblia patului.

Ea i se aruncă în braţe şi-i mulţumi iar şi iar. În scurt timp, el o dori din nou. Au făcut dragoste nebuneşte, plini de pasiune.

El ştia că acest interludiu fericit avea să fie scurt.

Furtuna de-abia venea.

Mary Rose l-a văzut prea puţin pe Harrison în cele două săptămîni care-au urmat.

Îşi petrecea majoritatea timpului la Belle, citind scrisorile trimise Livoniei, iar nopţile în bibliotecă.

Îşi lua mereu notiţe, iar cînd nu lucra stătea pe ve-

randă, gîndindu-se şi făcînd planuri. Ea n-avea nevoie să-l întrebe dacă făcuse progrese. Expresia lui mohorîtă îi spunea totul.

Se simţea inutilă, lipsită de putere.

Îl întreba în fiecare dimineaţă dacă nu-l putea ajuta cu ceva, dar răspunsul lui era mereu acelaşi. Dacă-i venea vreo idee, avea să-i spună.

Cu cît se apropia procesul, cu atît devenea mai îngrijorat.

Duminică la prînz, au luat masa împreună, ca o familie.

Ea şi-a promis că va fi o atmosferă destinsă.

De fiecare dată cînd cineva aducea vorba de proces, ea schimba repede subiectul.

– Cole, nu m-ai întrebat deloc de Eleanor. Nu eşti curios?

El ridică din umeri.

– E fericită?

– Da, spuse Mary Rose. Lucrează pentru mătuşa Lillian.

– Pentru general? Înseamnă că are mai mult curaj decît am crezut.

Harrison zîmbi.

– Îi spui mătuşii tale „generalul"?

– Aşa se poartă, zise Mary Rose. Corrie mi-a lăsat ieri un bilet. Vreţi să vi-l citesc?

– Nu! răspunseră toţi cei patru fraţi deodată, apoi bufniră în rîs.

Ea nu se lăsă impresionată.

– Ţi-l citesc ţie, Harrison.

– L-am auzit deja de trei ori, iubito. Corrie vrea să-i mai trimiţi o carte.

– Şi?

– Se bucură că te-ai întors acasă. Eşti minunată cînd roşeşti.

– Nu roşesc. Şi nu-mi pasă că fraţii mei rîd de mine. Aşa sînt ei, necivilizaţi. Ignoră-i.

– Cît timp am fost în Anglia, mi-a lipsit. Acest stil al lor.

– Oh, Doamne, oare să mă fi măritat cu cineva care să le semene leit fraților mei?

– Așa sper. Oricum, e cel mai frumos compliment pe care mi-l puteai face.

– Ți-am spus eu că ne plăcea, zise Cole, ușor stînjenit de lauda lui Harrison.

– Vine cineva, zise Douglas. E îmbrăcat în costum.

Harrison se ridică.

– Trebuie să fie Alfred Mitchell. Avocatul pe care l-am angajat. Așteptați să vorbesc numai cu el, mai întîi. O să-l cunoașteți mai tîrziu.

Părăsi camera înainte ca Adam să-l poată întreba ce anume făcea Mitchell pentru ei. Îi puse deci întrebarea lui Cole.

– Harrison dorea niște informații despre fiii Livoniei.

– Să ascultăm la ușă? întrebă Travis.

– N-o să facem așa ceva, zise Adam. Harrison are nevoie de discreție.

Auziră ușa deschizîndu-se. Harrison intră în sufragerie. Părea uimit.

– Tata?

Se ridicară și frații ei. Harrison se uită la soția lui. Pălise și părea pe punctul de a leșina. Se apropie repede de ea și o susținu.

Elliott stătea în prag, studiindu-i pe toți.

Nu știa ce să le spună.

Cum să le explice fraților ei că-i accepta în familia lui și că spera să fie și el acceptat într-a lor?

Harrison își dădu seama că era îngrijorat și se hotărî să dea o mînă de ajutor.

Îi șopti lui Mary Rose:

– Tatăl tău e foarte emoționat.

Știu că nu mai trebuia să spună altceva.

Mary Rose se apropie imediat de el, se ridică pe vîrfuri și-l sărută pe obraz.

– Mă bucur să te revăd.

– Mă poți ierta, fiica mea? Îmi pare rău pentru toată durerea pe care ți-am pricinuit-o.

Ei îi dădură lacrimile. Ştia că vorbele lui veneau din inimă.

– Oh, tată! Te iubesc. Bineînțeles că te iert. Şi pe Harrison îl iubesc şi l-am iertat mereu. Şi el mă iartă pe mine. Îmi pare rău că te-am necăjit cu plecarea mea.

– Nu. M-ai făcut să-mi dau seama de adevăr. Ai făcut ce trebuia să faci.

– Tată, să ştii că aici mi se spune Mary Rose.

– E în regulă.

– Este, într-adevăr? i se aruncă în brațe.

– Cînd o să vii în Anglia, să mă vizitezi, s-ar putea să-ți mai spun şi Victoria. Te superi?

– Nu, deloc.

Elliott o bătu uşor pe umăr, zîmbind. Grijile dispăruseră. Făcuse ce trebuia să facă.

Mary Rose îşi aduse aminte de bunele maniere.

– Tată, vreau să-i cunoşti pe frații mei, anunță ea, cu vocea încărcată de mîndrie.

Elliott îi studie cu atenție pe fiecare.

Harrison se aşează în rînd cu ei. Elliott îi înțelese gestul. Îl ajuta astfel să-şi amintească ordinea pe care-o dețineau în inima lui Mary Rose, întîi soțul, apoi frații, şi, în sfîrşit, tatăl ei. Nu-l deranja să fie ultimul pe listă, pentru că ştia că ea avea suficientă dragoste pentru toți.

Venise în sfîrşit vremea să-i recunoască pe frații ei drept familia lui. Se părea că Dumnezeu îi ascultase rugile în toți anii de teamă şi de singurătate. În nopțile întunecate, se rugase ca un miracol să se întîmple.

Iar Dumnezeu îi dăruise patru fii deodată. Era cu adevărat binecuvîntat. Avea o fiică minunată, un ginere nobil, şi acum...

– Se pare că am patru fii.

28 noiembrie 1877

Dragă Mama Rose,

S-a supus la vot şi mi-a revenit mie datoria să-ţi scriu şi să te implor să nu mai insişti. Nu ne mai îndemna să ne însurăm.

Ştiu că eşti de părere că eventual Cole ar trebui să se căsătorească primul, pentru că e cel mai mare, dar el n-are de gînd s-o facă şi asta e. Lui Adam îi place viaţa de-acum şi nouă la fel, aşa c-ar fi mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sînt.

Ne aşteptăm cu toţii ca Mary Rose să se mărite într-o bună zi. Acum, că e plecată la şcoală, ne mai putem relaxa şi noi. Bărbaţii de pe-aici se bat să-i atragă atenţia. Dar ne e dor de ea, mai mult decît am fi crezut. Nu trebuie însă să-ţi faci griji pentru ea. Am învăţat-o să-şi poarte de grijă, dacă vreun bărbat din St. Louis ar încerca s-o necăjească. Şi-a luat cu ea pistolul şi două cutii cu gloanţe. Cred că-i sînt de ajuns.

Sper să nu te superi pe mine pentru c-am fost atît de direct.

Te iubim cu toţii şi ne-am dori să vii să locuieşti cu noi.

Cole

24

Cu siguranță, Dumnezeu avea simțul umorului. La această concluzie a ajuns Elliott după ce-a observat vreo oră comportamentul fraților Clayborne.

Îngerii păzitori ai lui Mary Rose erau deopotrivă blînzi şi aspri, şi tare zgomotoşi.

Doamne, şi ce zgomotoşi! Aveau obiceiul ciudat de a vorbi toți în acelaşi timp, şi, cu toate astea, auzeau tot ce se spunea.

Elliott se distra ca niciodată.

După ce le vorbise, bărbații se apropiaseră să-i strîngă mîna. Încă ezitau să-l accepte în familia lor, dar Elliott nu se descurajă.

În timp, aveau să-şi dea seama că, asemeni lui, nu prea aveau de ales. Dumnezeu îi adusese laolaltă, şi laolaltă aveau să rămînă.

A făcut mai întîi cunoştință cu Adam.

– Tu eşti cel căruia-i place să poarte discuții, nu-i aşa?

Adam se întoarse spre Harrison.

– I-ai spus tu asta?

– I-am spus că-ți place să te angajezi în dezbateri, îi explică el.

Elliott dădu din cap.

– E cam acelaşi lucru. Şi mie-mi plac dezbaterile. Mai ales pentru că ies mereu învingător.

– Chiar aşa? îl întrebă Adam, cu ochii strălucindu-i.

– N-ai avut dreptate în privința motivelor grecilor, să ştii. O să te lămuresc eu.

– Accept provocarea, răspunse Adam.

A urmat Travis.

– Tu vei fi avocat.

– Chiar aşa?

– Da. Harrison spune că ai capacitatea de a ieşi din orice încurcătură.

Travis zîmbi.

– N-ați nimerit-o, sir. Mi-am dorit dintotdeauna să-i împuşc pe avocați, nu să devin unul.

Douglas i-a strîns apoi mîna.

– Despre mine ce-a zis Harrison?

– Că te pricepi la minune la cai. Ai putea cîştiga o avere, în Anglia. Animalele au încredere în tine, iar acest lucru-mi spune că eşti foarte milos. Mă întrebam de unde a dobîndit fiica mea atîta compasiune. Acum ştiu.

Cole îşi aştepta rîndul. Îşi pusese deja în minte să nu se lase aşa uşor ca frații lui. Elliott o rănise pe Mary Rose. Acum trebuia să plătească, înainte ca ei să se arate ospitalieri.

– Unde e cel rău?

– Aici, sir, răspunse Cole, înainte să-şi dea seama ce făcea. Zîmbi. Aşa a spus Harrison că sînt?

– Da, dar cu multă admirație, îl asigură el. Am auzit multe despre tine. Unele lucruri chiar de la o tînără pe nume Elleanor. Părea convinsă că o să mă împuşti şi m-a sfătuit să am mare grijă. Apropo de Eleanor, continuă el. Mă întrebam...

– Ce anume, sir? îl întrebă Cole.

– V-ar deranja s-o primiți înapoi?

Frații rostiră cu toții „da", în acelaşi timp. Elliott rîse.

– S-ar părea că ați rămas cu ea, sir, zise Cole.

– E fericită acolo, spuse Mary Rose. Tată, cred că ți-e foame. Noi am mîncat deja, dar stăm cu tine, pînă mănînci.

Se grăbi la bucătărie. Dar Harrison o prinse de talie şi o trase lîngă el. O sărută pe ureche.

– Mă bucur să te văd din nou fericită, îi şopti el. Întoarce-te şi fă-mă şi pe mine fericit. Trebuie neapărat să te sărut.

Ea îi făcu pe plac. Îşi încolăci mîinile în jurul gîtului lui şi-l sărută lung şi apăsat.

Dar un sărut n-a fost de ajuns şi curînd şi-au dat seama că, dacă nu se opreau atunci, n-aveau să se mai oprească deloc.

– Tu l-ai făcut să înțeleagă, nu-i aşa, Harrison? Îți mulțumesc.

– Nu, tu l-ai făcut să-şi dea seama, atunci cînd ai plecat. Ai renunțat la tot ceea ce el considera valoros şi atunci a înțeles. Şi eu mă bucur c-a venit. Aveam nevoie de ajutor.

– Pentru Adam?

– Da. Cu Elliott alături, sînt sigur că n-o să-mi scape nimic.

– Să-l lăsăm să mănînce mai întîi. N-o să mai poată, după aceea.

Cînd s-au întors în sufragerie, Adam stătea lîngă tatăl lui Mary Rose. Vorbeau despre aranjamentele pentru noapte.

Cole îi zîmbi lui Harrison, iar acesta ştiu că puseseră ceva la cale.

– S-a hotărît deja, Harrison. El va dormi în camera lui Mary Rose. Voi veți dormi în cabană. Veți avea mai multă intimitate acolo.

– Am votat cît timp ați lipsit, zise şi Travis.

Harrison n-avea de gînd să doarmă într-un pat în-

gust, împreună cu soția lui. Încercă să se împotrivească, cînd intră Mary Rose. Părea nefericită.

– Cole, Samuel iar îmi flutură cuțitul prin fața ochilor. Nu mă lasă să-i dau de mîncare tatei. Fă ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

– O să fac eu, tună Harrison, ridicîndu-se. Dar Cole îl opri.

– O să te taie, dacă intri. Nu e încă pregătit să te placă. Mă duc eu.

Elliott era înspăimîntat.

– E cineva în bucătărie şi o amenință cu cuțitul pe fiica mea?

– Da, sir, răspunse Cole, scoțîndu-şi pistolul. Îmi pui răbdarea la încercare, Samuel, strigă el din prag.

– Dumnezeule! murmură Elliott.

– Şi îl mai şi plătesc, spuse Harrison, zîmbind. Îți vine să te dai cu capul de pereți, nu-i aşa?

Elliott dădu din cap. Zău că aici, la fermă, nu se plictiseau niciodată.

Adam clătină din cap, cu o privire calmă în ochi.

– Samuel e bucătarul nostru, îi explică el.

Mary Rose începu să bată din picior. Într-un sfîrşit, o chemă Cole. Ea oftă şi se întoarse în bucătărie.

Cîteva minute mai tîrziu, tatălui ei i se oferea o masă cumsecade. Ceilalți îşi băură cafeaua.

Cînd Elliott termină masa, Mary Rose îi duse farfuria la bucătărie.

– O să lipsesc puțin. Trebuie să mă împac cu Samuel. O să mă facă să mă rog de el, mai mult ca sigur.

– Ai de gînd să-i spui? îl întrebă Cole pe Harrison.

– Da. Sir, sîntem cu toții puțin cam irascibili zilele astea. Ştii, vinerea viitoare...

Adam îl întrerupse.

– Voi fi judecat pentru crimă.

Elliott clipi. A fost însă singura lui reacție la vestea aflată.

– Ai făcut-o?

– Da, sir.

– E ultima oară cînd mai recunoşti, îl repezi Harrison. La naiba!

– Nu înjura, fiule.

– Bine, sir.

– Ai avut circumstanţe atenuante?

Adam dădu din cap şi-i povesti totul. Elliott îl ascultă fără să-l întrerupă.

– Eşti pregătit să-l aperi, Harrison?

– Nu încă, sir, dar mă străduiesc. Încă mai am mult de lucru.

– Dar ai un plan?

– Da.

– Ce tactică vei aborda?

Harrison îl privi în ochi.

– N-o să vă placă deloc.

– Am nevoie de hîrtie şi stilou. O vom lua de la început, Adam. Harrison, vreau să-ţi văd notiţele.

Nimeni nu mai scoase vreun cuvînt. Ştiau cu toţii că Elliott se gîndea la caz şi nu voiau să-l întrerupă.

Îşi dădeau seama că se întîmpla. Ceva, dar nu ştiau ce anume.

Cînd Elliott vorbi în sfîrşit, i se adresă lui Adam.

– E cel mai bun, să ştii. Aproape că le plîng de milă acuzatorilor tăi. Nu se va arăta deloc milos, după această gravă insultă adusă familiei sale.

Mary Rose simţi că i se face pielea de găină.

– Tu l-ai pregătit, tată?

– Eu l-am învăţat tot ce ştie. Dar are un stil unic de a se bate. E strălucitor, dar lipsit de scrupule. L-am văzut, l-am urmărit şi de cîteva ori chiar m-am temut de el. Nu m-aş pune împotriva lui. Cînd va termina cu acuzatorii lui Adam, m-aş mira ca ei să mai poată părăsi teferi oraşul.

Harrison se întoarse în cameră cîteva minute mai tîrziu, aducîndu-şi notiţele.

Observă imediat că se lăsase linişte.

Toţi se uitau la el şi-şi dădu seama că se întîmplase

ceva semnificativ. Aşteptă să-i spună cineva ce anume.

Nimeni nu scoase vreun cuvînt.

Apoi Harrison observă altceva. O observă în ochii lui Adam.

Speranța.

Mary Rose nu l-a mai văzut aproape deloc pe Harrison în săptămîna care a urmat.

El şi Douglas plecară în oraş, luni dimineață, şi nu se întoarseră înainte de asfințit.

Douglas aduse cu el cei cinci cai care puteau fi închiriați, în oraş. Nici unul n-a scos vreun cuvînt de ce.

Marți, Travis l-a însoțit pe Harrison la Blue Belle. Păreau mulțumiți, atunci cînd s-au întors.

Harrison a făcut dragoste cu ea noaptea aceea, fiind mai pretențios ca altădată.

Şi-a petrecut ziua de miercuri studiindu-şi notițele. În dimineața următoare, Dooley a trecut pe la fermă, să le spună ultimele noutăți: judecătorul Burns se săturase de pescuit şi se întorsese acasă la Belle.

Elliott era nerăbdător să vadă dovezile pe care le avea împotriva lui Adam, dar Harrison nu l-a dus în oraş decît pe la ora unsprezece.

Fusese nevoit să-şi îngrijească soția, care se simțise rău.

Vărsase încă de pe la zece şi ştia că arăta ca naiba. Stătea în pat, iar Harrison îi ştergea fruntea cu o cîrpă udă.

– Este vina mea, iubito! Ți-am făcut rău azi-noapte, cînd...

– Nu mi-ai făcut nici un rău. Am amețeli de o săptămînă. Nu e vina ta. E din cauza procesului. Nu pot să nu-mi fac griji.

Douglas intră în cabană, să vadă ce făcea sora lui.

– Unde naiba ai fost? se răsti Harrison. Îi e rău de mai bine de o oră. Fă-i ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

– Te-ai speriat, nu-i aşa? Nu se îmbolnăveşte prea des. O să am eu grijă de ea. Deja pare să se simtă mai bine. Dooley se pregăteşte de plecare. Nu voiai să-i vorbeşti?

– Şora ta trebuie să-mi promită că o voi găsi în pat cînd mă întorc, după-amiază. Dă-mi cuvîntul tău, Mary Rose, că nu te duci nicăieri.

Ea oftă, dramatic.

– Bine. Îşi dădu părul deoparte de pe obraz, ca el s-o poată săruta.

Douglas îl aşteptă să plece, înainte de a aborda un subiect mai delicat.

– Ştii despre ce e vorba? o întrebă,

– Mi-e rău. Despre asta e vorba.

El se aşează pe marginea patului.

– Cum adică ți-e rău? Ai mîncat ceva care nu ți-a priit?

– Nu. Sînt îngrijorată din cauza procesului.

– Crezi c-ai putea să fii însărcinată?

Întrebarea o uimi. Se gîndi puțin.

– Ți-a venit ciclul?

Ea se înroşi ca focul.

– Mă faci să mă ruşinez. Eşti fratele meu, pentru numele lui Dumnezeu! N-ar trebui să-mi pui asemenea întrebări.

– Răspunde-mi.

– Nu.

– De cîte luni?

– Două... ba nu trei. Mary Rose îşi înălță capul de pe pernă. Crezi că... Dar nu mai putu continua. Un copil. Gîndul o umplu de bucurie.

– Cred că sînt pe cale să devin unchi, zise Douglas, bătînd-o pe umăr şi zîmbindu-i.

– Nu-i pot mărturisi acum lui Harrison. Să nu spui nimănui, pînă nu sînt sigură. Soțul meu are la ce se gîndi acum. O să se bucure, dar n-aş vrea ca atenția să-i fie distrasă tocmai acum.

Douglas încuviință. Harrison lipsi toată ziua, dar cînd se întoarse se opri direct la cabană, să se asigure că Mary Rose era acolo unde o lăsase. Se uită la ea şi-şi dădu seama că se ridicase din pat. Dar ea n-avea de gînd să recunoască.

– Te-ai odihnit, iubito?

– Da.

El zîmbi.

– Ai stat în pat?

– Ar trebui să fii mulțumit. Nu credeai să mă găseşti în pat, nu-i aşa? Cum ți-a mers?

El se hotărî s-o facă să mintă fără-nconjur, pentru că pînă atunci evitase un răspuns direct.

– Te-ai odihnit toată ziua?

– De ce mă întrebi din nou? Nu mă crezi, Harrison? Va trebui să înveți să ai încredere în mine.

– Promite-mi doar că te vei odihni, dacă o să-ți mai fie rău. Bine?

Ea se ridică.

– De ce nu mă crezi?

El nu-i răspunse.

– Mă duc după ceilalți. Poate c-o să vrei să-ți dai cu ceva pe față înainte să vii şi tu.

Ştia că ea avea să-l întrebe de ce şi de-abia aştepta s-o facă. Ajunse la uşă şi o deschise.

– Stai! strigă ea. Ce e cu fața mea?

– Eşti arsă de soare.

Ea nu păru deloc contrariată. Aşteptă pînă ce el ieşi, apoi pufni în rîs.

Era oare de mirare că el o iubea?

Terminaseră deja de mîncat cînd sosi Alfred Mitchell.

– Se apropie un străin. Uitați-vă la el, sir. E rudă cu dumneavoastră?

Elliott se uită pe geam.

– Nu-mi prea dau seama, de la distanța asta, dar nu cred că-l cunosc.

– Înseamnă că e Alfred Mitchell. Harrison, vrei să rămînem înăuntru pînă vorbeşti tu cu el?

– Da.

Harrison nu-l aşteptă pe verandă, ci-i ieşi în întîmpinare, pe pajişte.

Mitchell scoase un geamăt atunci cînd descălecă. Îşi dădură mîna şi se prezentă.

– Pari extenuat, zise Harrison.

Mitchell, care era ceva mai scund decît Harrison, şi cu cîţiva ani mai tînăr, dădu din cap.

– Aşa e, recunoscu, cu un dulce accent sudist. Am obţinut ce mi-ai cerut, dar am şi nişte veşti îngrozitoare. Putem să ne plimbăm în timp ce mergem. Vreau să scap de cîrceii îngrozitori care mi s-au pus, înainte să mă întorc.

– Eşti bine venit să rămîi aici peste noapte, Alfred.

– Mă tem că nu-mi voi putea ţine gura în legătură cu cele întîmplate, dacă rămîn. Mai bine stau în oraş.

– Va trebui să depui mărturie mîine, îi reaminti Harrison.

– Ştiu şi sînt nerăbdător s-o fac, sir.

Harrison şi Alfred o porniră spre munte. Mary Rose îi privea prin uşa întredeschisă.

– Nu auzi nimic de-aici, îi şopti Douglas.

Ea tresări.

– Harrison e nemulţumit de ceea ce-i spune Mitchell. Uite-te la el cît e de crispat. Nu cred că ne-a adus veşti bune, Douglas.

– Singurul lucru rău ar fi să nu fi adus mărturiile semnate şi doar vezi că are nişte hîrtii în mînă.

Harrison şi Alfred au continuat să stea de vorbă vreo douăzeci minute, după care Alfred s-a urcat în şa.

Mary Rose, care ieşise pe verandă, să-i aştepte, a avut să-i strige, să-l invite pe Mitchell să rămînă la ei peste noapte.

Dar cînd a văzut cît de îngrijorat părea Harrison n-a mai scos nici un cuvînt.

El se apropie, apoi se opri la cîțiva pași de ea. Voia ca ea să vină la el. Mary Rose nu ezită. Fugi spre el.

El nu scoase nici un cuvînt. Se întoarseră amîndoi și o porniră pe pajiște. După cîteva minute, Harrison zise:

– Voi minți, mîine.

Ea făcu ochii mari.

– Vei minți la proces?

– N-o să mint, decît dacă am aprobarea ta.

Ea nu știa ce să spună. Continuară să se plimbe, cu capetele plecate.

După cîteva minute, Mary Rose își dădu seama.

– Tu n-ai face niciodată așa ceva. Nu e etic... așa, i-ai minți pe frații mei, m-ai putea minți și pe mine...

– Ți-am promis să nu te mai mint niciodată.

– Decît cu permisiunea mea.

– Da.

– Bine. Se întoarse și-i zîmbi. Am încredere în tine. Fă ce trebuie. Nu e momentul să-ți faci griji pentru mine.

– Îți mulțumesc.

– Pentru că am încredere în tine?

– Pentru că mă iubești... și pentru că ești așa cum ești.

– Sărută-mă.

El făcu întocmai. S-au întors acasă în tăcere.

– Vreau să călăresc puțin. Vrei să vii și tu?

– Trebuie să te gîndești. Poate că simți nevoia să fii singur.

El o sărută din nou și se îndreptă spre grajd. Ieși, după un minut, cu MacHugh alături. Calul nu era înșeuat. Harrison îl încălecă și o porni în galop.

– Călărește ca un indian, îi spuse Travis lui Mary Rose, care urca pe verandă. Unde se duce?

– Să se gîndească?

– Tatăl tău ar vrea să-i cînți la pian. Te simți în stare?

– Sînt bine, zise ea, deși nu era adevărat.

Dar cîntînd avea să uite de griji, își zise, așa că intră și se așeză pe bancheta din fața pianului.

Tatăl ei o aştepta.

– Ce vei cînta, fiica mea?

Fraţii îi observară expresia. Ştiau foarte bine ce anume va interpreta.

– A cincea, răspunseră, în cor.

Şi aşa a şi făcut, iar şi iar.

Dimineaţa de vineri a fost însorită şi luminoasă. Mary Rose era dezamăgită să vadă cerul atît de senin şi de albastru.

Îşi dorise o furtună, cu tunete şi fulgere, poate că vremea rea i-ar fi ţinut în casă pe curioşi.

A călătorit alături de tatăl ei, în trăsura acoperită. Nici unul din ei n-avea chef de vorbă. Tot drumul, ea şi-a făcut griji şi s-a rugat pentru Adam şi Harrison.

Coşmarul fratelui ei se împlinise, iar ea n-avea puterea de a-l opri.

Totul depindea acum de Harrison. Păruse atît de îngrijorat cînd venise în pat, lîngă ea! O ţinuse în braţe toată noaptea.

Ea încercă să-i vorbească pe cînd se îmbrăcau, dar nu apucă nici să înceapă.

Ar fi vrut să-i spună că-l iubea şi că avea încredere în el şi că indiferent ce s-ar fi întîmplat în ziua aceea ar fi continuat să-l iubească şi să creadă în el.

Dar Harrison n-a vrut s-o asculte. Devenise foarte distant.

O speriase de-a dreptul, dar, cînd să plece, se întoarse şi-i dădu cel mai minunat, dar şi cel mai rău ordin pe care-l auzise ea vreodată: că-i va pune căluş la gură, dacă-i va spune sau va face ceva care să-l facă să se simtă bine. Iar dacă-i spunea că-l iubea, o închidea într-un dulap şi o lăsa acolo toată ziua.

– Cu alte cuvinte, nu vrei să-ţi distrag atenţia.

El dădu din cap.

Au plecat spre Blue Belle o oră mai tîrziu. Cînd să intre în oraş, Harrison opri procesiunea.

– Te simți bine, Mary Rose? Nu vreau să vomiți pe acolo.

– N-o să vărs, îi promise ea.

– Adam, am citit undeva că sclavilor nu le era permis să se uite în ochii stăpînilor lor, decît dacă li se poruncea. E-adevărat?

– Da, era considerată o insolență. De ce mă întrebi?

– Fiindcă am uitat să te întreb aseară. Cînd te așezi la masă, vreau să te uiți fix la fiii Livoniei. Uită-te în ochii lor cînd depun mărturie. Cînd îți fac eu semn, uită-te disprețuitor la ei.

– N-o să le placă, îl preveni Adam.

– Asta și sper, zise Harrison. Ceilalți își aduc aminte ce le-am spus?

Așteptă ca toți să aprobe din cap, apoi le dădu o ultimă informație.

– Să nu credeți nimic din ce va spune oricine.

– Nici măcar pe tine? întrebă Mary Rose.

– Indiferent ce-aș face, sau ce-aș spune, să nu păreți surprinși sau furioși. M-ai auzit, Cole?

– Te-am auzit.

– Atunci să mergem.

Pe drumul principal se strînsese deja o mulțime impresionantă. Nimănui nu i se permise să intre în sală pînă la sosirea judecătorului.

Unii strigau încurajări, în timp ce ceilalți strigau obscenități. Mary Rose încercă să se prefacă că nu-i auzea, dar îi era foarte greu.

Judecătorul Burns se așezase deja la masa din capătul sălii, cu fața spre ușă. Făcu semn familiei să se apropie.

La cîțiva metri de masa judecătorului se aflau două rînduri a cîte șase scaune pentru jurați.

– Puteți lua loc. Bună, William, îi strigă tată lui Mary Rose. Nu te vedeam, pe după băieții ăștia înalți. Harrison, îți aduci aminte de sugestia pe care mi-ai dat-o ieri, de parcă ar fi fost a mea? Ei bine, m-am gîndit s-o pun în

aplicare, fiindcă nu pot permite să se producă haos în sala de judecată. Cole, apropie-te şi dă-mi pistolul tău. Şi voi, băieţi. Mary Rose, ai pistol?

– Nu, domnule judecător.

– Bine.

Judecătorul aşteptă să-i fie aduse armele.

– Harrison, Morrison a fost de acord să mă ajute să-i recunosc pe cei din Blue Belle, sau din împrejurimi. Nimeni altcineva nu va pătrunde înăuntru şi mai ales grupul de *vigilante* din Hammond. Mai întîi, vreau să aud ce obiecţii ai referitor la membrii juriului. Te deranjează dacă aleg şi două femei?

Harrison zîmbi.

– N-am nici o obiecţie. Orice veţi decide, îmi va conveni.

– E în regulă, atunci. O să-l propun pe Morrison şef al juraţilor. Ai vreo obiecţie?

Harrison se prefăcu că se gîndea. Nu voia ca judecătorul să-şi dea seama ce noroc avusese.

Adam sărise în ajutorul lui Morrison cînd i se prăbuşise acoperişul magazinului.

Spera ca Morrison să-şi amintească acest lucru.

– N-am nici o obiecţie, domnule judecător. Morrison e un om cinstit.

– Dacă toată lumea e gata, voi permite oamenilor să intre.

– O să stea cineva la uşă, să-i împiedice pe ceilalţi să pătrundă?

– Da.

– Aştept o telegramă importantă. Dacă soseşte...

– O să am grijă să o primeşti.

Burns se ridică.

– Băieţii din sud vor intra ultimii. De vreme ce depun mărturie împotriva lui Adam, o să-i aşez de cealaltă parte. Voi pune două scaune acolo, în colţ, ca şi juraţii şi mulţimea să-i vadă bine.

Harrison aşteptă ca judecătorul să se îndepărteze,

apoi îi şopti ceva la ureche lui Adam.

Mary Rose nu auzi ce-i spusese, dar observă reacţia fratelui ei. Adam păru uimit. Apoi zîmbi. Era primul semn de bucurie din ultimele săptămîni.

Harrison se sprijini de spătar şi o întrebă dacă se simţea bine, fără să se uite la ea.

– Da, şopti Mary Rose.

Harrison le spusese tuturor să tacă în timpul procesului, aşa că, atunci cînd primul dintre juraţi a intrat în sală, au amuţit.

Nu erau, totuşi, femei în juriu. Mary Rose îi recunoscu pe majoritatea juraţilor, dar nu-şi amintea numele tuturor.

Nici unul dintre cei doisprezece nu zîmbea. Aveau expresii solemne, care li se păreau potrivite pentru ocazie.

Lionel şi Reginald Adderley au fost primiţi ultimii în sală şi s-au aşezat pe scaunele care le fuseseră rezervate.

Erau blonzi amîndoi. Reginald era cu cîţiva ani mai în vîrstă decît fratele lui. Ochii îi erau cam galbeni, amintindu-i lui Mary Rose de o şopîrlă.

Fratele lui era la fel de urît. Avea ochii căprui, pielea gălbuie, ca a lui Reginald, semn că nu munciseră nici o zi în aer liber.

Dooley fusese însărcinat cu păzirea uşii, iar Billie îl supraveghea.

Harrison continuă să rămînă aşezat pînă cînd se întoarse judecătorul. Văzîndu-l, se ridică imediat. La fel făcu şi Adam.

Nimeni altcineva nu se clinti. Judecătorul păru plăcut impresionat de această dovadă de respect.

– Puteţi lua loc. N-am de gînd să mă repet, aşa că vreau să mă ascultaţi bine. Nu voi tolera ţipete sau urale, sau alte zgomote în timpul şedinţei. Mai întîi voi prezenta juraţilor probele aduse împotriva lui Adam Clayborne. După aceea voi cita doi martori.

Făcu o pauză să bea apă.

– John Quincy Adam Clayborne a fost acuzat de uciderea lui Walter Adderley. Adderley a fost stăpînul lui Adam, pe vremea cînd acesta era sclav. Fiii lui Adderley mi-au adus ca dovezi scrisorile pe care familia Clayborne le-a scris mamei lui Adam, Rose. Rose locuieşte încă în sud, la plantaţia soţiei lui Adderley, Livonia. Are grijă de aceasta, care e oarbă. În şase sau şapte scrisori se pomeneşte despre moartea lui Adderley. Nimic incriminator, însă. Adam nu recunoaşte să- l fi omorît pe Addeeley, ci numai că se afla în casă cînd acesta a murit. Mai recunoaşte şi c-a fugit. O să-l chestionăm, cînd va depune mărturie. Va depune mărturie, nu-i aşa, Harrison?

– Da, domnule judecător.

– Bine. Mai am un lucru de spus juraţilor. Vreau ca azi să se facă dreptate. Dacă vreunul din voi îl crede deja vinovat pe Adam, vreau să se ridice acum şi să părăsească sala. Oricine e nevinovat, pînă i se dovedeşte vinovăţia. E rîndul tău, Harrison. Vrei să le spui ceva juraţilor?

– Da, domnule judecător.

Se ridică şi traversă sala, apropiindu-se de juraţi.

– Clientul meu a fost acuzat de o crimă pe care n-a comis-o. Dacă-i ascultaţi cu atenţie mărturia, îi veţi reda libertatea. Deschideţi-vă mintea şi inima, eliberaţi-vă de orice prejudecăţi privitoare la culoarea pielii sale şi permiteţi-i să aibă o judecată dreaptă. Lincoln a crezut în egalitate, la fel miile de oameni curajoşi care şi-au dat viaţa pentru abolirea sclaviei. Nu batjocoriţi amintirea acestora. Aduceţi-vă aminte cum au murit şi de ce. Viaţa lui Adam e în mîinile dumneavoastră, domnilor. Vă voi dovedi, fără urme de îndoială, că e nevinovat.

Harrison se întoarse şi se apropie încet de masa lui. Mary Rose crezu că terminase. Era mîndră de soţul ei. Discursul lui o impresionase.

– Vă voi spune cîte ceva despre John Quincy Adam.

Voi începe prin a vă povesti de ce mama lui i-a dat acest nume. Vă amintiți, probabil, că John Quincy Adams a fost cel de-al şaselea preşedinte al Statelor Unite. Nu acesta este însă motivul pentru care mama lui îl admira. Auzise o poveste despre el, care ulterior s-a dovedit adevărată. După ce s-a retras din funcția de preşedinte, s-a întors acasă, crezînd că va duce o viață liniştită. Aşa s-a şi întîmplat pînă a auzit de acel incident ruşinos, din 1835, cînd cîțiva piraţi spanioli au răpit cincizeci şi doi de africani care se îndreptau spre Cuba. Doi cubanezi i-au cumpărat pe toți şi i-au dus la plantațiile de zahăr, ca să-i vîndă mai departe. Africanilor nu le convenea să fie sclavi, aşa că s-au revoltat. L-au omorît pe unul dintre membrii echipajului. Cînd vaporul a ajuns în Long Island, cubanezii i-au aruncat în închisoare şi i-au acuzat de revoltă şi de crimă. De ce credeți că incidentul l-a deranjat pe preşedintele Adams? Doar pe atunci sclavia era o chestiune legală, nu-i aşa?

Cîțiva dintre juraţi dădură din cap.

– Eu unul nu mai ştiam ce să cred, reluă Harrison, aşa că am cercetat. Comerțul cu sclavi, între țări, era deja interzis. Deci un negru născut în America putea fi sclav, dar era ilegal să aduci sclavi din străinătate. Preşedintele Adams era de părere că toată lumea trebuia să se supună legii. Aşa că s-a hotărît să rupă tăcerea. Prietenii l-au sfătuit să nu se amestece, fiindcă îşi putea pierde popularitatea apărînd un negru. Bineînțeles că asta l-a întărîtat şi mai tare. Ştiți ce-a spus?

Cîteva dintre juraţi clătinară din cap.

– A spus că legea e lege, indiferent de cine-ar fi implicat. Dacă unul-doi nu o respectă, curînd vor fi tot mai mulți care s-o facă. Înainte ca măcar cineva să-şi dea seama, toate drepturile din Constituție, pentru care au luptat înaintaşii noştri, vor fi ignorate.

Harrison făcu o pauză, să-i privească pe juraţi, înainte de a continua:

– Adams avea şaptezeci şi patru de ani, dar vîrsta

înaintată şi starea sănătăţii lui nu l-au împiedicat să meargă la Curtea Supremă şi să spună ce avea de spus. I-a apărat pe africani, iar cînd a terminat, aceştia au fost trimişi acasă. Legea e lege. Vreau să vă amintiţi cu toţii acest lucru. Mama lui Adam a admirat prestaţia preşedintelui şi de aceea i-a dat fiului său numele acestuia.

Clientul meu s-a născut în sclavie. A trăit şi a muncit pe plantaţia lui Adderley. Dar lui Walter Adderley nu-i păsa de sclavii lui. Nici de nevastă-sa, Livonia. Pot dovedi ceea ce spun acum.

Am la îndemînă hîrtii semnate de albi sudişti care-şi amintesc c-au văzut-o pe Livonia bătută de nenumărate ori. Soţului ei îi plăcea să bea, iar cînd se îmbăta devenea rău.

O bătea adesea, o lovea mai ales în cap, iar ea nu se putea apăra. Acum e oarbă, iar doctorii sînt de părere că asta se datoreşte loviturilor primite.

Vi se pare normal ca mama sau soţia voastră să fie bătute? Nu vi se întoarce stomacul pe dos numai gîndindu-vă la asta?

Toţi juraţii dădură din cap. Harrison îi avea pe toţi în palmă şi n-avea de gînd să-i lase să scape.

– Acelaşi lucru i s-a întîmplat şi lui Adam Clayborne. Nu numai Livonia era bătută adesea, ci şi mama lui, atunci cînd încerca să-şi apere stăpîna.

Cînd Adam avea vreo treisprezece ani, a auzit nişte strigăte îngrozitoare venind din casă. Livonia ţipa după ajutor. Adam a intrat să vadă ce se întîmpla.

A găsit-o pe stăpîna lui pe podea, soţul ei o lovea cu picioarele. Şi-a dat seama că Adderley era beat, din cauză că duhnea a whisky, aşa că l-a luat de talie şi l-a tras înapoi.

Nu era prea puternic, la acea vîrstă, aşa că Adderley s-a scuturat repede de el. Dar s-a împiedicat şi s-a lovit cu capul de poliţa de deasupra căminului. Nu l-a omorît Adam.

Dar de ce-a fugit?

Pentru că stăpîna lui l-a implorat s-o facă. Ştia ce avea să se întîmple dacă aflau fiii ei. Aduceţi-vă aminte că Adam era sclav, iar sclavii nu aveau voie să-şi atingă stăpînii. Fiii lui Adderley erau în stare să-l omoare, chiar dacă încercase s-o scape pe mama lor.

Vocea lui Harrison se înăspri.

– Walter Adderley şi-a meritat soarta. Orice bărbat care-şi bate soţia merită să moară. Dar Adam nu l-a omorît. Probele pe care le-am strîns îi dovedesc nevinovăţia. Vreau însă să vă mai spun un lucru. Dac-aş fi fost în locul lui, şi cineva, chiar tatăl meu, ar fi bătut-o pe mama, cred că l-aş fi ucis. Da, sînt convins de asta.

John Morrison şi încă doi dădură din cap, aprobator.

Fiecare dintre juraţi se gîndea acum la mama lui. Pentru majoritatea, această noţiune era sacră. Nici unul dintre ei nu-l plăcea prea tare pe Walter Adderley, acum.

Era de-abia începutul. Harrison voia ca aceştia să-l urască, pentru ca apoi să direcţioneze această ură spre fiii lui.

În joc era destinul unui negru, împotriva a doi albi. Sorţii nu-i erau încă favorabili lui Adam.

Aşa că următoarea lui datorie era să-i facă pe toţi să-l placă pe Adam. Adoptă tonul unuia care spunea o poveste.

– Nu vă mai reţin decît cîteva minute. Cred c-ar trebui să ştiţi cîte ceva şi despre Adam Clayborne. Sînteţi, probabil, curioşi. Fraţilor Clayborne nu le place să vorbească despre ei înşişi, dar eu cred că trebuie să aflaţi cum şi-au format o familie.

După moartea lui Adderley, Adam a plecat la New York. Dormea pe străzi, cu alţi trei băieţi. Douglas, Travis şi Cole erau mai mici, aşa că se bazau pe Adam, să aibă grijă de ei.

O mare responsabilitate pentru un băieţandru de numai treisprezece ani, nu-i aşa? Ei bine, i-a salvat pe fiecare de la o moarte iminentă.

Într-o noapte, unul din ei a găsit un coş aruncat pe

un morman de gunoi. Îl năpădiseră deja şobolanii, dar Adam l-a luat şi a găsit-o înăuntru pe Mary Rose. Fusese pur şi simplu aruncată, asemeni lui Cole, Douglas şi Travis.

Pe acele străzi mişunau zeci de copii pe care părinţii lor nu-i mai voiau. Unii din ei erau urcaţi în trenuri şi trimişi în vest. Alţii mureau de foame. Mary Rose avea pe-atunci numai patru luni.

Băieţii n-au vrut s-o ducă la orfelinat, fiindcă ştiau cum era acolo şi că ea nu va rezista prea mult. Au vrut să-i ofere o şansă. Aşa că au hotărît să-şi ia cu toţii numele Clayborne şi să se îndrepte spre vest.

Le-a trebuit ceva timp, dar au reuşit să ajungă în Blue Belle. Adam era singurul care ştia să citească, pentru că-l învăţase mama lui, iar el i-a învăţat şi pe fraţii săi. Voiau să fie educaţi, de dragul surorii lor. Voiau ca ea să ducă o viaţă mai bună.

Au fost şi ajutaţi. Belle îi cosea rochii şi o învăţa cum să se poarte. Curînd s-au mai stabilit aici şi alte familii. Băieţii au economisit din greu ca ea să poată lua lecţii de pian şi s-o trimită la internat, la St. Louis. N-au dus-o deloc uşor. Dar ori de cîte ori aveau nevoie de ceva, vecinii şi prietenii le săreau în ajutor.

Acum ştiţi cum au devenit o familie. Nu Mary Rose a fost cea care i-a ţinut împreună, ci Adam. El a fost forţa de legătură dintre ei.

E cinstit şi onorabil şi are inimă bună. Dac-ar fi omorît pe cineva, e primul care-ar fi recunoscut. Îl judecaţi pe un bărbat cinstit. Ascultaţi-l, vă rog. Mulţumesc.

Cînd se aşează, Harrison primi un ropot de aplauze.

Judecătorul dădu din cap spre Harrison, luă o înghiţitură de apă şi-l chemă la bară pe John Quincy Adam Clayborne.

– L-ai omorît pe Walter Adderley, Adam? îl întrebă Burns.

– Nu, domnule.

– Spune-mi ce-ţi aminteşti din ziua aceea.

Adam făcu întocmai. Vorbi calm. Încăperea era cufundată în liniște, ca o catedrală. Oamenii îi sorbeau fiecare cuvînt.

Adam omise faptul că-l lovise pe Adderley în bărbie, pentru că așa-l sfătuise Harrison.

– Mai am o ultimă întrebare, Adam. Cum se face că mama ta n-a venit să locuiască aici, cu voi, după ce s-a terminat războiul și sclavii au fost eliberați?

– Stăpîna Livonia era aproape oarbă pe atunci și avea nevoie de mama. Dac-ați cunoaște-o pe mama mea, ați ști că nu le întoarce niciodată spatele celor neajutorați. Așa c-a rămas să aibă grijă de ea.

– Cei doi fii ai lui Walter și ai Livoniei sînt aici. Ei n-au ajutat-o pe mama lor?

– Nu, domnule, n-au făcut-o.

– Bine. Te poți întoarce la locul tău.

După ce Adam se așeză la masa lui, judecătorul chemă următorul martor.

– Lionel Adderley, e rîndul tău. Așează-te. O să-ți pun cîteva întrebări, după care-ți va pune și Harrison. Ce e agitația aia la ușă, Dooley? strigă el.

– E domnișoara Blue Belle, domnule judecător. Zice că i-ați spus că are voie să intre.

– Las-o, zise Burns. Poate să se înghesuie acolo, lîngă Travis.

Toți ochii o urmăriră pe Blue Belle străbătînd încăperea. Îi zîmbi judecătorului și se așeză unde-i indică el.

– Mulțumesc, domnule judecător, îi strigă.

– Cu plăcere, Blue Belle. Arăți tare frumușică azi, în rochia asta albastră.

– Dragule, eu mă îmbrac întotdeauna în albastru. Mă bucur că-ți place.

El dădu din cap și se întoarse spre Lionel. Acesta se uită la Blue Belle și pufni din nas, disprețuitor.

Judecătorul, neplăcut impresionat de reacția lui, își țuguie buzele:

– Spune-mi ce știi, Lionel. Repede.

– Fratele meu şi cu mine am găsit scrisorile negroteiului. Cînd le-am citit ne-am dat seama că el l-a omorît pe tata.

– Stai puţin. Am citit şi eu scrisorile alea, dar n-am ajuns la aceeaşi concluzie.

– Negroteiul recunoaşte că a fugit, nu-i aşa? Trebuie să moară, pentru c-a comis o crimă. De-abia am venit aici. Recunosc că n-a scris negru pe alb că l-a omorît. Fratele meu şi cu mine ne-am dus la mama să aflăm exact ce s-a întîmplat. Avem hîrtia pe care noi am scris ce ne-a povestit ea, după care i-am dat-o să semneze. Spune că negrul l-a ucis pe tata. Nu mai aveţi nevoie de mici o altă dovadă.

– Da, e o dovadă, într-adevăr, încuviinţă judecătorul. Ai avut martori?

– Fratele meu, Reginald, era acolo... şi mama negroteiului. Dar ea nu poate fi luată în consideraţie. Un adevărat sudist ştie că nu se poate încrede îu cioroi.

Harrison simţea crescînd ura în Lionel. Se uită spre juraţi, pîndindu-le reacţia. Păreau uşor stînjeniţi, dar nu-l urau. Încă.

Venise vremea să treacă la treabă.

– E rîndul tău, Harrison.

El se apropie de Adam.

– Să nu crezi nici un cuvînt din tot ce voi spune. Dacă dau din cap, vei şti că mint. Spune-le şi fraţilor tăi, şi lui Mary Rose, dar ai grijă să nu te audă altcineva.

Se apropie mai întîi de masa judecătorului.

– Poate că e o dovadă, poate nu. Vom vedea, nu-i aşa?

– Cu siguranţă.

Harrison se întoarse spre Lionel. Se uită lung la el. Voia ca juraţii să-i sesizeze repulsia.

– Vreau să cred că-mi place tatăl meu, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. A fost un om bun. Îi semeni tatălui tău, Lionel?

– Da, aşa cred. Sînt mîndru că sînt fiul lui.

– Înseamnă că-l admiri.

– Da. Toată lumea îl admira pe tatăl meu.

– Ce s-a întîmplat după moartea lui? S-au mai schimbat lucrurile la plantație?

– A venit războiul, ăsta s-a întîmplat.

– Cîți ani aveai cînd a murit tatăl tău?

– Șaptesprezece.

– Și fratele tău?

– Doisprezece.

– Șaptesprezece ani. Erai suficient de mare ca să te înrolezi. Ai făcut-o, Lionel?

– Nu. Dar asta numai pentru că am un neajuns de ordin fizic.

– Ce anume, Lionel?

– Trebuie neapărat să răspund, domnule judecător?

– Da.

– La picioare. Am platfus. Nu pot să parcurg distanțe lungi.

– Platfusul te-a împiedicat să te înrolezi în armata confederată?

– Da.

Harrison nu-l crezu. Știa că nimeni din cei aflați în sală nu-l crezuse.

– Te-a lovit vreodată tatăl tău?

– Nu. Niciodată.

Mintea din nou. Harrison se apropie și luă *Biblia* de pe masă. Judecătorul nu se obosise să-i pună să jure. Voia să corecteze acum această eroare.

– Cînd s-a deschis această ședință, am presupus că toată lumea va spune adevărul. N-am timp, sau răbdare, pentru sperjur. N-aș vrea să ne batem joc de timpul juraților, sau de al judecătorului. Te mai întreb o dată: te-a lovit vreodată tatăl tău?

Lionel ridică din umeri.

– Cîte o palmă, din cînd în cînd. Nimic din...

– Nimic din ce-i făcea mamei tale?

– Îl provoca, strigă Lionel. Nevasta trebuie să fie as-

cultătoare. Mama ştia acest lucru. Ştia ce temperament avea tata.

– Se certau şi din cauza voastră, a băieţilor?

– Poate. Nu ştiu.

– Nu ştii? Ei bine, am aici mărturia unuia dintre vecinii voştri, care s-a nimerit la voi acasă într-una din zile şi v-a văzut pe tine şi pe Reginald ascunzîndu-vă după fustele ei, în timp ce tatăl vostru o bătea pe soţia lui. Ea l-a lăsat s-o lovească, ca să vă apere pe voi.

– Eram mici pe-aici.

– Aveai şaisprezece ani. Erai aproape bărbat. Şi, oricum, mai puternic decît mama ta.

– Faci ca toate să pară mai grave decît erau. Se întoarse spre judecător: Nu comportarea tatălui meu se judecă aici. Ci aceea a negroteiului. Fă-ţi meseria şi pune-l la punct pe avocat.

– Nu-mi spune mie ce să fac, mîrîi Burns.

– I-ai zis-o, dragule, îl încurajă Blue Belle.

Judecătorul zîmbi:

– Harrison? zise apoi. Continuă.

– Sînt de acord cu tine, Lionel. Nu purtarea tatălui este judecată aici. Eşti un om onest?

– Toţi gentlemenii sudişti sînt oneşti.

– Aţi obligat-o pe Livonia să depună acea mărturie? Aţi forţat-o în vreun fel?

– Bineînţeles că nu. Ea a vrut să mărturisească. Ţinuse prea mult timp secretul. O apăsa. Şi în acelaşi timp se temea.

– De cine?

– De negresa care are grijă de ea. Mama ştia că, dacă ar fi spus ceva, negresa ar fi omorît-o.

– Nu luaţi în seamă această remarcă stupidă, domnilor juraţi, le recomandă judecătorul.

– Dacă Rose e atît de rea precum spui, de ce n-a omorît-o pînă acum şi n-a venit să stea cu fiii ei?

– Fiindcă n-a avut curaj, de-aia.

– N-aţi rămas prea mult timp în preajma mamei voas-

tre, după moartea tatălui, nu-i aşa?

– Ne era greu s-o vedem orbind încet-încet. Fratele meu şi cu mine am rămas în casa mare, iar ea s-a mutat într-o cabană, la marginea plantaţiei.

– Aţi preluat afacerile tatălui vostru?

– Am încercat.

Harrison dădu din cap, apoi se apropie de juraţi.

– Uitaţi cum văd eu lucrurile. Lionel spune că mărturia mamei lui n-a fost făcută sub ameninţare şi se aşteaptă ca noi să-l credem. Doar e alb, nu-i aşa? Ar trebui să-l credem pe el, şi nu pe Adam, care e negru. Ei bine, poate c-ar trebui să aflăm acum dacă Lionel spune sau nu adevărul. Dacă ne-a mințit într-o privinţă, s-ar putea să ne fi mințit mereu, nu-i aşa? Eu unul aşa văd lucrurile. Ce părere ai despre orăşelul nostru, Lionel?

– Îmi place.

– Îţi plac şi oamenii?

– Da. Sînt foarte amabili.

– Ţi-ai petrecut mult timp aici, în ultima săptămînă?

– Fratele meu şi cu mine am fost nevoiţi să rămînem aici. Am fi vrut să călărim prin munţi, dar n-am găsit nici un cal de închiriat, iar noi am venit aici cu diligenţa.

– Aţi fost pe la magazinul lui Morrison?

– Da.

– Şi pe la *saloon?*

– Da.

– Acolo aţi întîlnit oameni cumsecade?

– Da.

– Aţi cunoscut şi pe cineva pe care nu l-aţi plăcut?

Lionel se prefăcu că se gîndeşte.

– Nu, pe nimeni.

– Dar pe Blue Belle? Ai plăcut-o şi pe ea?

Lionel bănui încotro bătea Harrison. Se uită spre judecător, apoi închise gura.

– Răspunde la întrebare, Lionel, îi porunci judecătorul.

– Am plăcut-o la fel ca şi pe ceilalţi.

Harrison schimbă tonul. În voce îi răsuna mînia şi disprețul.

– Ai o idee ciudată despre ce e şi ce nu e drăguț. De fapt, minți, nu-i aşa, Lionel? Ne urăşti pe toți.

– Nu-i adevărat.

– Cum rămîne atunci cu Belle.

– Îmi place Belle.

– Minte, domnule judecător, strigă Belle. M-a numit „curvă împuțită". Şi asta de față cu Billie.

– Dar e curvă, se apără Lionel.

Harrison zîmbi şi se întoarse spre ea.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Blue Belle. Lionel, ce părere ai despre celelalte femei din oraş? Despre Mary Rose?

– E o stricată. Doar trăieşte cu un negru, nu-i aşa?

Harrison nu-şi pierdu stăpînirea de sine, cu toate că-i venea să-l pocnească, pentru că-i insultase soția. Însă avea să-l distrugă.

– Unde vrei să ajungi, Harrison? De ce-i tot vorbeşti despre cei din oraş? îl întrebă Burns.

– Vreau să-i dezvălui adevăratul caracter, domnule judecător. Cum rămîne cu Catherine Morrison? Ce lucru drăguț ai spus despre ea, de față cu Dooley, Henry şi Ghost?

– Nu-mi amintesc.

– Dar eu îmi aduc aminte. Şi l-am rugat pe Henry să-l scrie pe o hîrtie, şi să o semneze.

Harrison îi întinse judecătorului hîrtia. Acesta citi:

– „Lionel a făcut-o pe Catherine a noastră o tîrfă care aleargă mereu după bărbați. A spus că probabil s-a culcat cu jumătate din bărbații din Blue Belle. I-a spus lui Henry că ar trebui să intre în afaceri, ca Belle. A mai spus cîte ceva şi despre mama ei. N-o să le repet, pentru că erau prea necuviincioase".

Harrison evită deliberat să se uite în ochii lui Morrison. Se întoarse spre Lionel:

– Lucrurile sînt foarte simple. Ne disprețuieşti, nu-i

aşa? Nu sîntem sofisticaţi ca voi, sudiştii, şi deci sîntem mai prejos decît şerpii. În săptămîna care-a trecut, v-aţi bătut joc amîndoi de noi toţi. V-a auzit jumătate din oraş.

– Şi ce dacă? Am stat în condiţii insuportabile în ultima săptămînă, numai ca să văd că se va face dreptate. Da, şi eu şi fratele meu sîntem de părere că sînteţi nişte împuţiţi necivilizaţi. Dar părerea noastră nu schimbă nimic. Mama mea a semnat mărturia. În ea scrie că negroteiul e vinovat. Numai asta contează.

– Dar ai comis un sperjur, nu-i aşa?

– Am încercat să mă port cu tact.

– De ce tocmai acum? De ce nu şi în săptămîna care a trecut? Ai forţat-o sau nu pe mama ta să semneze această hîrtie? îi strigă Harrison.

– Nu, iar tu nu poţi dovedi contrariul, strigă şi Lionel.

– Cînd se va termina acest proces, vreau ca Lionel Adderley să fie închis pentru sperjur, domnule judecător. N-am terminat încă cu el, dar aş vrea să-l chem iar la bară după celălalt martor.

– Bine. Ridică-te, Lionel, dar să nu părăseşti încăperea.

Harrison îl chemă apoi pe Alfred Mitchell. Îl puse să jure, cu mîna pe *Biblie*, că va spune adevărul.

– Spune-ne cine eşti, şi de ce eşti aici.

– Mă numesc Alfred Mitchell şi sînt avocat la *Mitchell, Mitchell and Mitchell*. Fraţii mei sînt ceilalţi doi Mitchell, explică el. Am primit o telegramă de la tine, Harrison, în care-mi cereai anumite informaţii. Voiai să mai afli şi alte lucruri, înainte ca aceste două săptămîni să se sfîrşească, aşa că ne-am apucat cu toţii de treabă: eu şi fraţii mei. Am obţinut tot ce-ţi doreai... şi chiar mai multe, din păcate. Ţi-am adus ieri toate documentele, semnate şi autentificate.

– Spune-ne despre Livonia Adderley, îl rugă Harrison.

– Nu era în căsuţa ei. Un vecin mi-a spus că e în spital, aşa că m-am dus acolo. Doctorul a rămas cu noi

tot timpul, cît Livonia mi-a povestit ce s-a întîmplat. Am scris totul, apoi am citit ce scrisesem şi ea a semnat.

Harrison îi întinse hîrtia judecătorului, care o citi cu voce tare:

– *John Quincy Adam nu e vinovat de moartea soţului meu. Walter Adderley s-a împiedicat şi s-a lovit de policioara de deasupra căminului. Lovitura i-a produs moartea instantaneu.*

– Vă rog să citiţi tot, domnule judecător, îi ceru Harrison.

– Eşti sigur? îl întrebă Burns pe Harrison, uitîndu-se apoi îngrijorat spre Cole.

– Sînt foarte sigur.

– Bine. Mai spune: *Nu-i fac răspunzători pe fiii mei pentru purtarea lor, şi nu voi depune plîngere împotriva lor. Rose mi-a promis acelaşi lucru, şi ştiu că prietena mea credincioasă îşi respectă cuvîntul dat. Îmi iubesc băieţii, dar ei mă sperie atunci cînd furia le întunecă judecata. N-au avut în intenţie să-mi facă rău, dar eu refuzasem să semnez acea hîrtie, şi au crezut necesar să mă oblige s-o fac. Nu mai pot suporta alte bătăi, pentru că sînt o femeie slabă. Aşa c-am semnat, pînă la urmă. Dumnezeu mă va ierta c-am mînţit.*

Mulţimea începu să murmure. Judecătorului Burns părea impresionat. Dar Harrison mai voia să-i facă să mai vorbească.

– Mai era cineva în salon, în afară de doctor?

– Da, zise Mitchell. Mama Rose era acolo. Aşa îi spune Livonia şi aşa mi-a dat voie să-i spun şi eu.

– Unde era? În acelaşi salon, sau aştepta în afara spitalului?

– Stătea pe un scaun, lîngă pat. O ţinea pe Livonia de mînă şi-i şoptea cuvinte de încurajare.

Harrison inspiră adînc. Ura ceea ce urma să-l întrebe.

– Cum arăta Mama Rose?

– Era aproape în aceeaşi stare ca şi Livonia. Avea

fața tumefiată, ochii învinețiți și zgîrieturi pe tot corpul. Ar fi trebuit să se odihnească și ea pe un pat de spital, dar refuza s-o părăsească pe Livonia. Ori de cîte ori se trezea, aceasta o chema pe Rose. Cînd îi auzea vocea, zîmbea și adormea la loc.

– Mama Rose a semnat și ea o hîrtie în care spune că Adam e nevinovat?

– Da.

Harrison îi întinse hîrtia judecătorului.

– Livonia își va mai reveni?

– Doctorii sînt sceptici. A fost bătută foarte rău, iar trupul ei e vlăguit.

– Dar Mama Rose?

– Doctorii au grijă de ea. Va mai dura pînă să-și revină complet.

Harrison se întoarse spre Adam. Acesta părea la capătul răbdării.

Dădu din cap și Adam se calmă imediat. Își aduse aminte că Harrison îl prevenise că va minți.

Cole își dusese mîna la teaca pistolului, acum goală. Ar fi vrut să ia pistolul de pe masa lui Burns și să-i înfigă un glonț în inima lui Lionel. Dar îl observă și el pe Harrison dînd din cap și se liniști.

– Spune-le juraților cine a bătut-o pe Livonia.

– Lionel Adderley.

Harrison se întoarse spre acesta.

– Cum e tatăl, așa-i și fiul.

După care se întoarse din nou spre Mitchell.

– De unde știi să a fost Lionel?

– Și Livonia și Mama Rose mi-au spus că Lionel le-a bătut. Am și declarația semnată de către doctor. Acolo se arată că, atunci cînd Lionel și-a vizitat mama, avea semne pe pumni. Cînd doctorul l-a întrebat ce i-a făcut mamei lui, acesta i-a răspuns să-și vadă de treburile lui. N-a mai venit să-și vadă mama, de-atunci. Cred că a angajat un avocat și a pornit încoace, împreună cu fratele său.

– Îți mulțumesc, Alfred. Se întoarse apoi spre juraţi şi adăugă: Oameni buni, aveți acum dovada că în sud există şi persoane oneste. Lionel Adderley, întoarce-te la bară.

Lionel era roşu de furie.

– M-ai mințit pe mine, i-ai mințit pe judecător şi pe juraţi. Te-am întrebat special dac-ai forțat-o pe mama ta să semneze acea hîrtie. Chiar de două ori. Şi de fiecare dată mi-ai spus că nu.

– N-am forțat-o. Am ajutat-o numai să-şi dea seama că era mai bine dacă spunea adevărul.

– Rupîndu-i toate oasele? Asta numeşti tu ajutor? Harrison clătină din cap, dezgustat. Nu mai am întrebări.

Lionel le aruncă o privire tîmpă juraților, în timp ce se îndrepta spre locul său. Harrison l-a chemat apoi pe Reginald. A fost la fel de necruțător, şi chiar amenințător.

A venit apoi timpul pledoariei finale:

– Dovezile sînt incotestabile. Lionel şi Reginald Adderley au sosit în comunitatea noastră şi l-au acuzat pe Adam de crimă. Au crezut că ne vor impresiona rapid pe noi, țărani ignoranți. Dar Adam este de-al nostru. Este vecinul şi prietenul nostru. E un om bun şi loial. Ştiți cu toții acest lucru. Nu i-a făcut plăcere să audă toate acele lucruri despre dulcea Catherine, sau despre mama ei. Toate, nişte neadevăruri. Ce să facem acum? Să întoarcem şi celălalt obraz, să ne prefacem că n-am auzit? Gîndiți-vă la mamele voastre. Ne rugăm cu toții ca Livonia să scape, dar mă îndoiesc de asta. Ea nu va depune plîngere, dar dacă va muri, doctorii intenționează să-i acuze de crimă. Faceți ce este drept, oameni buni. Lăsați justiția să decidă. Vă mulțumesc.

Se aşeză şi se întoarse spre Mary Rose. Simțea nevoia s-o privească. Ea avea lacrimi în ochi.

– Te simți bine? îi şopti el.

– Pot să-ți spun, acum?

– Da, spune-mi.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc. Sir, daţi-i batista.

Se întoarse apoi spre Adam.

– Cînd dădeai din cap însemna că...?

– Da, asta însemna.

Se întoarseră juraţii.

– Toată lumea în picioare! Curtea îşi reia şedinţa.

– V-aţi hotărît asupra verdictului? îl întrebă judecătorul Burns pe John Morrison.

– Da, domnule judecător.

– Care e verdictul la acuzaţia de crimă adusă lui John Quincy Adam Clayborne?

Morrison se uită în ochii lui Adam cînd spuse:

– Nevinovat.

Oamenii săriră în picioare, aplaudînd şi ovaţionînd. Judecătorul bătu cu ciocănelul în masă:

– Gata, ajunge! Sîntem cu toţii fericiţi că astăzi s-a făcut dreptate. Lionel şi Reginald, să plecaţi naibii din oraşul nostru. Vino încoace, Harrison. Curteaa îşi suspendă şedinţa, adăugă, bătînd pentru ultima oară cu ciocănelul în masă.

– Ce-a fost cu telegrama pe care trebuia s-o primeşti.

– Speram de fapt să n-o primesc. Fratele lui Mitchell urma să-mi telegrafieze dacă cumva murea Livonia. Îmi pare rău pentru ea. A avut o viaţă foarte nefericită. Poate că-şi va găsi pacea într-o viaţă viitoare.

– E pe moarte, nu-i aşa?

– Da. Are hemoragie internă.

– Voiai ca băieţii ei să ştie că vor fi acuzaţi de crimă, nu-i aşa?

– Da, domnule judecător.

– I-ai văzut cum s-au repezit la uşă? Lasă-mă să-ţi strîng mîna, fiule. Ai făcut o treabă bună.

Mary Rose se apropie de el şi-l strînse în braţe. Lacrimi de bucurie îi brăzdau obrajii.

– Sînt atît de mîndră de tine, Harrison!

El o sărută lung şi apăsat.

– Poţi să mi-o spui şi la noapte, cînd voi fi în pat,

iubita mea. Dar acum trebuie să-l ducem pe Adam teafăr acasă. Nu uita că Bickley stă la pîndă.

– Lasă-l pe Cole să-l împuşte, îi sugeră ea.

Harrison rîse.

Belle îl opri să-l sărute cînd ajunse la uşă.

– Trebuie să mă grăbesc acasă, să mă pregătesc pentru sosirea judecătorului, îi explică. Dar vin mîine la fermă, să sărbătorim.

– Ne-ar face mare plăcere, Belle. Adu-l şi pe judecător pe tine, îi strigă Mary Rose.

Ieşiră cu toţii. Drumul era aproape pustiu. Odată ce se aflase vestea că nu urma să aibă loc nici o spînzurătoare, curioşii se răspîndiseră.

Bickley şi cinci dintre tovarăşii lui stăteau în mijlocul drumului. Harrison observă că erau înarmaţi. Se interpuse în faţa lui Mary Rose.

– Sir, duceţi-vă şi aduceţi trăsura. Cole se va asigura că ajungeţi la ea. Luaţi-o şi pe Mary Rose.

Bickley nu se uita la Adam. Harrison părea să fie obiectul mîniei lui. Bickley duse mîna la pistol. Mary nu ezită. Se aruncă în faţa soţului ei, încercînd să-l protejeze.

– Nu! strigă Harrison.

Îşi scoaseră pistoalele în acelaşi timp, cu toţii. Judecătorul a fost cel mai rapid. Îşi imaginase ce plănuia Bickley. Gloanţele îl nimeriseră direct în frunte. Bickley căzu fulgerat.

– Mai vrea cineva? tună judecătorul.

Prietenii lui Bickley ridicară imediat mîinile.

– Plecaţi naibii din oraşul meu, porunci judecătorul. Şi luaţi şi gunoiul ăsta cu voi. Acum!

Harrison tremura. Îşi luă soţia în braţe.

– Puteai fi ucisă. Ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu?

– Voiam să fiu sigură că nu vei fi omorît.

– Dacă ai fi... Doamne, Mary Rose, n-aş putea trăi fără...

Cole pufni în rîs.

– Du-o odată acasă, Harrison. Sper că ştii de ce-a încercat Bickley să te omoare.

– Bănuiesc că-i ura pe avocaţi, ca şi mulţi alţii ca el. Eşti sigur că trebuie să mă fac avocat, Harrison? îl întrebă Travis.

Harrison nu se amuză deloc. Se urcă în trăsură, alături de Mary Rose şi de tatăl ei. Travis, Douglas şi Cole îl încadrară pe Adam şi o porniră spre casă. Se temeau încă de prietenii lui Bickley.

Harrison îşi ţinea fălcile încleştate, încercînd să-şi revină de pe urma atacului. Mary Rose se hotărî să-i distragă atenţia.

– Tată, nu-i aşa că Harrison a fost de-a dreptul minunat?

– A fost. Mă bucur că n-a trebuit să fie brutal. Totul a mers exact cum se aştepta.

– N-a fost brutal?

– Oh, nu! Mi s-a părut mai degrabă blînd.

– Cum de l-ai convins pe Mitchell să mintă, Harrison?

– N-am făcut-o.

– Atunci înseamnă că...

– A spus adevărul... aşa cum îl ştia el, adăugă el intenţionat, ca să-i abată atenţia.

– A fost planul vostru?

– Da.

– Sînt mîndru de tine, fiule, îi zise Elliott.

– A fost uşor, sir. Adam e nevinovat.

Elliott de-abia aştepta să vorbească cu Harrison între patru ochi, să afle care-i fusese planul.

Ştia, fără urmă de îndoială, că el n-ar fi mînţit la vreun proces, în nici un caz.

Şi nici n-ar fi pus pe altcineva să mintă. Atunci, ce făcuse oare?

Se hotărî să-l întrebe chiar în seara aceea.

– Va trebui să mă întorc cît de curînd acasă, spuse el.

– Nu poți pleca încă. Mai am atîtea să-ți arăt! Vreau să-ți fac cunoștință cu Corrie, să-ți arăt munții mei și locul unde-am înmormîntat fantomele.

Elliott era încîntat că ea nu dorea ca el să plece. Îi spuse, cu voce tremurîndă:

– Bine, fiica mea. Voi mai rămîne cîteva săptămîni. Iar tu și Harrison puteți veni să mă vizitați, la anul. Dacă-mi promiți, mai adaug o săptămînă la șederea mea.

– Va trebui să vii tot tu, la vară. Eu n-o să pot, zise ea.

– Vreau să te duc în Scoția, iubito, spuse și Harrison.

– Nu pot să-ți promit pînă nu vorbesc cu Harrison, tată. Poți să aștepți pînă mîine?

El încuviință.

– De-abia aștept să-mi povestești despre mormîntul fantomelor. Pe cine-ai îngropat acolo?

– Pe monștrii de sub patul meu, îi răspunse Mary Rose. Cînd aveam șase-șapte ani îmi era tare teamă să dorm singură și mă strecuram lîngă unul din frații mei. Eram sigură că erau monștri sub patul meu. Toți, cu excepția lui Cole, încercau să mă convingă că nu era adevărat și că-mi imaginam doar.

Cole a avut o altă tactică. S-a lăsat în genunchi, s-a uitat sub pat și a fluierat lung: „La naiba! Chiar că e un monstru aici! Închide ochii, Mary Rose, să nu-l vezi cînd iese de sub pat. E prea urît". Și-a scos pistolul și i-a strigat lui Douglas să deschidă ușa. Am închis ochii și apoi am auzit o împușcătură.

– Îl omorîse.

– Bineînțeles, răspunse ea. Mi-a promis că mă lasă să dorm cu el în noaptea aceea, urmînd ca dimineață să îngropăm monstrul. Eram foarte mică și bineînțeles că l-am crezut. Cam o dată pe săptămînă, mă duceam la el să mai împuște un monstru. Cole îl băga într-o cutie de carton și o lăsa pe verandă. Îmi spunea să nu mă uit înăuntru, pentru că altfel o să mi se îndrepte părul.

Rîse, aducîndu-și aminte:

– Eram foarte mîndră de buclele mele, aşa că nu îndrăzneam să risc. Mergeam pe pajişte şi-l îngropam. Nu mă rugam pentru el, fiindcă nu voiam să ajungă în rai.

Harrison şi-o imagina foarte bine.

– Ai fost înconjurată de dragoste, şopti.

– A fost, încuviinţă Elliott.

– Va trebui să omor şi eu monştri, pentru copiii noştri? o întrebă Harrison.

– Bineînţeles. E de datoria tatălui. Dacă o să avem un băiat, o să-i pun numele Harrison Stanford MacDonald.

– Al patrulea, adăugă el.

– Al patrulea.

– Şi dacă o să fie fată?

– O să-i pun numele a două femei care m-au iubit foarte mult: Agatha Rose. Sună frumos, nu-i aşa?

Elliott era prea emoţionat ca să mai poată vorbi. Ajunseră la fermă cîteva minute mai tîrziu.

Harrison se aşeză pe verandă, o luă pe Mary Rose în braţe şi aş-teptă întrebările fraţilor ei.

– Cum de l-ai convins pe Alfred Mitchell să mintă în instanţă? începu Travis.

– Vă las o săptămînă să vă gîndiţi. Abia după aceea vă voi spune.

Douglas îi puse următoarea întrebare:

– Înţeleg acum ce-a fost cu caii de închiriat. Voiai ca Lionel şi Reginald să rămînă în oraş. De unde-ai ştiut că n-o să le placă?

– Adam mi-a povestit cîte ceva despre stilul lor de viaţă, de dinainte de război. Sînt obişnuiţi cu luxul. Voiam ca ei să fie nemulţumiţi şi să înceapă să se plîngă.

– Şi ce-ai mai făcut? îl întrebă Douglas.

– Am vorbit cu Billie, Ghost şi Dooley. Ai nişte prieteni foarte devotaţi, Adam.

– Da, ştiu, zise el, zîmbind.

– Billie le servea mîncarea şi avea grijă că aibă un

gust oribil. Ghost îi servea cu băutura aceea a lui, iar Dooley nota tot ce le spuneau ei oamenilor. După care-mi spuneau mie. Cum e să fii liber, Adam?

– E minunat, şopti el. Nu cred că mi-am revenit pe deplin, încă.

Harrison se simţea sfîrşit. Şi Mary Rose părea extenuată.

El le ură tuturor noapte bună şi-şi luă soţia „acasă" la ei. Rămase în pragul cabanei, urmărind-o cum se dezbrăca.

Tocmai se pregătea să-şi scoată cămaşa, cînd el îi ceru să se aşeze pe marginea patului. Îngenunche în faţa ei şi-i luă mîinile într-ale lui.

– Mama Rose e bine. Alfred Mitchell n-a mînţit, la proces.

– Ştiu. N-ai fi putut să-i ceri să mintă. Chiar e bine?

– Da, este. I-am mînţit pe fraţii tăi, fiindcă n-aş fi vrut să afle adevărul cînd se erau atît de aproape de cei care-i făcuseră rău mamei lor. Ştiam ce se putea întîmpla.

– Ce se va întîmpla cu Livonia, cînd fiii ei se vor întoarce acasă?

– Livonia e pe moarte, draga mea. Unul din fraţii lui Mitchell ne va telegrafia deîndată ce se va întîmpla asta. Alfred a angajat un om care o păzeşte zi şi noapte. O va supraveghea şi pe mama voastră, dar eu nu cred că Lionel şi Reginald se vor grăbi să se întoarcă acasă. Se tem să nu fie acuzaţi.

– De ce nu le-ai spus toate astea fraţilor mei, mai devreme, pe terasă?

– Ce crezi c-ar fi făcut Cole dac-ar fi aflat?

– S-ar fi dus după ei.

Harrison dădu din cap.

– Le dau fraţilor Adderley o săptămînă, ca să dispară. Altfel, s-ar putea să trebuiască să-l apăr pe Cole de acuzaţia de crimă dublă.

Ea îl mîngîie cu blîndeţe pe obraz.

– Cole ar fi fost în stare să facă o nebunie. Ai pus în balanță reacția fraților mei şi apărarea lui Adam. Ai procedat foarte bine.

– Îți mulțumesc c-ai avut încredere în mine.

– Nu trebuie să-mi mulțumeşti. Cred în tine. N-ai înțeles-o încă? Acum faci parte din familia mea. Ne vom mai certa, ne vom tachina, ne vom săruta şi ne vom cere scuze, ne vom cicăli şi ne vom face toate lucrurile minunate pe care le fac celelalte familii. Dragostea este singura forță de care avem nevoie.

– Doar de asta există familia.

Dragii mei copii,

Livoria se odihneşte acum în pace. A fost înmormîntată cum se cuvine, cu o săptămînă în urmă. Am stat în afara bisericii în timpul slujbei, apoi am urmat-o la cimitir. Am rămas cu ea după ce-au plecat ceilalți şi mi-am luat adio de la ea. O să-i simt lipsa.

Mi-am găsit o însoțitoare, care va călători cu mine şi vin, în sfîrşit, acasă. Există în Kansas un oraş al oamenilor de culoare care au părăsit sudul şi s-au stabilit acolo. O să mă odihnesc cîteva zile acolo şi-mi voi revedea vechii prieteni, înainte de a-mi continua drumul.

Dumnezeu să vă aibă în paza lui.

Mama voastră,
Rose.

P.S. Adam, dragule, o aduc cu mine pe mireasa ta.

Sfîrşit

Milioane de cititori au savurat minunatele povestiri ale Juliei Garwood.

U.S.A. Today spunea: „Julie Garwood are un uluitor succes la cititori; ultimele ei două romane, Saving Grace și Prince Charming au fost bestseller-uri în *New York Times*. Întotdeauna originale și imposibil de lăsat din mînă, cărțile ei ne dezvăluie emoții puternice și personaje încîntătoare, care ne țin cu răsuflarea tăiată.

Acum, ne va vrăji din nou cu cea mai mișcătoare poveste a ei..."

Patru frați, avînd cea mai proastă reputație, găsesc o fetiță abandonată în New York și se hotărăsc să o crească.

Mary Rose este educată ca o doamnă și cînd un adevărat aristocrat vine în oraș, se îndrăgostește de el. Dar el îi dezvăluie un secret care amenință tot ce știa despre iubire, viață și chiar despre ea însăși.

Lei: 99000

www.miron.ro

COMENZI ONLINE